

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE BLAZE SERIES

INDULGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LUNA MASON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

INDULGE

Ateşin Altında

LUNA MASON

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Yazar Hakkında Çalma

Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118 Epilog](#)

[Bu üçlünden biraz daha fazlasını mı istiyorsunuz? Dizi](#)

[burada bitmiyor!](#)

[Beneath Universe'den Luna Mason'dan daha fazlası](#)

Telif hakkı © 2025 Luna Mason. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının yazılı izni olmadan, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere,

bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması istisnadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Print Designs

Biçimlendirme: Peachy Keen Author Services Düzenleme: D.P.

Editing'den Danielle Polisseni

YAZARIN NOTU

INDULGE, bağımsız bir KARANLIK İrlanda Mafya Romantizmi romanıdır. Bazı okuyucuları rahatsız edebilecek içerik ve durumlar içermektedir.

Bu kitap müstehcen içerik barındırmaktadır ve 18 yaşından büyük okuyucular için yazılmıştır.

Decadence'a kendi sorumluluğunuzda giriniz. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen web siteme bakınız:

www.lunamasonauthor.com

Lütfen dikkat edin, bu bir MFM'dir. Evet. Bugüne kadarki ilk MFM'im. Ancak bu, şanslı kızımız Bella'nın ikizleri paylaşacağı ve birini seçmeyeceği anlamına geliyor. Üçü için de mutlu son var. (İkisini de beceriyor ve ikisini de elinde tutuyor. Reggie ve Rowan arasında hiçbir ilişki yok, onlar ikiz kardeşler.)

Bu, birbiriyle bağlantılı bağımsız bir seridir. Ancak, MFM herkesin zevkine uygun olmayabileceğinden, bu kitabı atlamaya karar vererseniz de seriyi takip edebilmenizi sağladım. Bir zamanlar ben de paylaşım tropesinin büyük bir hayranı değildim. Sonra bir tane yazmaya karar verdim ve SEÇEMEDİM. Şimdi anlıyorum ve gizlice takıntılıyım. Ama gerçekten hoşunuza gitmiyorsa, sabırla Daddy Drago'yu bekleyebilirsiniz. Muhtemelen herkes için daha iyi olacaktır. Bu çok baharatlı. Tamam mı?

Oh, paylaşım demişken. Başında küçük bir FF sürprizi var. Keyfini çıkarın xoxo

YAZAR HAKKINDA

Luna Mason, USA TODAY ve Amazon'un en çok satan 12 yazarı arasında yer alan, karanlık ve baharatlı romantizm türünde en çok satan 12 yazarından biridir. Yazmadığı zamanlarda, bir fincan çay eşliğinde en sevdiği dizileri izlerken bulabilirsiniz.

Luna'nın kaosunu takip etmek için onu sosyal medyada bulun: Instagram:
@authorlunamason

FB Okuyucu Grubu: Luna Masons Mafia Queens

Bültenine buradan kaydolun: <https://bit.ly/3SShFuW> _____

Ve imzalı kitaplar, mağaza özel ürünleri ve tüm yaramaz sanat eserlerini istiyorsanız, doğrudan mağazasından satın alabilirsiniz: www.lunamasonbookstore.com

ÇALMA LİSTESİ

Buradan dinleyin:

[INDULGE SPOTIFY CALMA LİSTESİ](#)

she got a thing about her – Thomas Day Blame It On You –
Daniel Seavey Reminds Me Of You – Benson Boone
Dancing Alone – Stephen Dawes Trouble’s Coming –
Royal Blood
Fall For Me – Sleep Token Higher – Sleep
Token
Shadow Moses – Bring Me The Horizon
maybe (feat. Bring Me The Horizon) – mgk, Bring Me The Horizon
Run – Bring Me The Horizon
I Was Made For Lovin’ You – YUNGBLUD BOUNCY (K-HOT
CHILLI PEPPERS) – ATEEZ
Conquer (feat. Josh Mowery of Catch Your Breath) – Arankai, Catch Your Breath
LOVE AGAIN – Dutch Melrose Circle With
Me – Spiritbox
What Went Down – Foals Until We Go
Down – Ruelle
Start a War – Kleryg, Valerie Broussard Sirens – Fleurie
Bird Set Free – Sia
Treat You Better – Shawn Mendes White Mustang
– Lana Del Rey Born To Die – Lana Del Rey

GLITTER AND VIOLENCE – Nessa Barrett Tears Don't Fall –
Bullet For My Valentine All I Wanted – Paramore
Biri Bana Söyledi – The Killers En İyi Seni – Foo
Fighters
Beni Dışarı Çıkar – Franz Ferdinand
you should see me in a crown – Billie Eilish dirty little secret –
Artemas
Taste of the Divine – Shaker, Azee, COBRA Cherry Wine – Live –
Hozier
Hayır, pişman değilim – Édith Piaf Sağlık – Magnolia Park
HELL ON ME – Johnny Huynh
Seninle Ortada Kalmak – Stealers Wheel Kilise – Chase Atlantic
Sacrifice Me – Unprocessed Sleepwalk –
Dayseeker
Tarçınlı Güneş – Daisy Gray
worst behaviour (feat. Kehlani) – kwn, Kehlani Eternity – Xstitch,
Dekerakt
in the dark – Bring Me The Horizon Blood Sport –
Sleep Token Provider – Sleep Token
Hedef Al – Sleep Token Jericho – Sleep
Token
Bebeğim benim için günah işleyebilir misin – Ex
Habit Hastalıkla Mücadele – Disturbed Aşk İçin
Ölmek – Bad Omens Hayalet – Bad Omens
Sex & Palo Santo – Jutes Too Sweet
– Hozier

Karanlık kalpli olanlara, piercingli ikizini kesinlikle becerecek olanlara

—aynı anda.

Bunu yazmam için bana yalvardın ve şimdi yeni sapkınlıkları ortaya çıkarma zamanı... iki kat daha sert.

Reggie ve Rowan senin için iyi çocuklar olmaya hazırlar. Umarım iyi bir kız olmanın gerçek anlamını öğrenmeye hazırsındır.

Kensington, Londra, İngiltere.

Derin bir nefes alıp, koyu pembe elbisemi düzeltip saçlarımı son bir kez parmaklarımla taradım.

Kendi evimde sorguya çekileceğimi biliyorum.

Üç erkek kardeşim, ben hazırlanırken gizlice içeri girerek kendilerini zeki sanıyorlar.

Ben 'kaçmış' olsam da, tüm bu süre boyunca beni gözetlediklerini fark etmediğimi sanıyorlar.

Birleşik Krallık'ta onların haberi olmadan kaybolabileceğim bir köşe yok.

Sadece bu lanet aileden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Baskıdan uzaklaşmaya. Vahşi olan olarak yargılanmaktan uzaklaşmaya.

Ve çoğunlukla, gelin olmayı reddettiğim düğünden.

Eve döndüğüm anda onların burada olacağını biliyordum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceklerdi. Babamın benim gözümün önünde kafasına kurşun yiyene kadar yaptığı gibi hayatımı yöneteceklerdi.

Hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Onunla hiç anlaşılamazdım, ama bu, gardıropta saklanırken beyninin yere sıçramasını görmek istediğim anlamına gelmezdi. Ya da o günden beri annemin çılgınlığının her gün beni rahatsız etmesini istediğim anlamına gelmezdi.

Tuvalet masamdan votka şişesini alıp birkaç yudum içiyorum. Birazdan yapacağım konuşma için buna ihtiyacım olacak.

Topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden olabildiğince sessizce inerken, ön kapıya koşup kaçmayı düşünüyorum. Louise ve Dex her an gelip beni kurtarabilirler.

Bunun yerine, yüzüme bir gülümseme takınıp oturma odasına giriyorum.

Girdiğim anda, üç çift göz birden bana çevrilir.

Hepsi kahverengi gözlü, tıpkı babamız gibi. Siyah saçlı. Hepsi her zamanki gibi mutsuz görünüyor.

"Oh, harika, kardeşlerin tamamı burada. Gerçekten başım belada olmalı," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Kane'in cevabını zorlukla tuttuğunu görebiliyorum. Beni en iyi anlayan odur. Dört kardeşin en küçüğü ben olabilirim, ama o annemin gözbebeği.

Yakın zamana kadar, en iyi arkadaşımdı.

"Isabella," Theo sessizliği bozar ve ayağa kalkar. Ben kapı çerçevesine yaslanırım.

"Evet, Theo. Nasıl yardımcı olabilirim, sevgili kardeşim?"

Ryder, Theo'nun arkasında derin bir nefes alır ve bana durmam için sert bir bakış atar.

Theo'ya kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece konuşmaya geldik," diyor Theo sakın bir şekilde. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Konuşmak mı? Yoksa bana emir vermek mi?" diye karşılık veriyorum.

Theo içini çekerken, ben yumruklarımı sıkıyorum.

"Bel. Bak. Bunun bizim istediğimiz şey olmadığını biliyorsun. Ama büyüklerin emirleri büyüklerin emirleridir. Quinn'lerle bir anlaşma yaptık ve bu anlaşma, neredeyse her şeyi mahvettikten sonra bizim için çok büyük bir fırsat. Bize yardım etmen gerekiyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Yardım mı? Başka bir ülkede lanet olası bir İrlandalı yabancıyla evlenmek yardım mı oluyor? Bu hayatla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun. Babam öldükten sonra

babam öldükten sonra geri çekilip kendi hayatımı yaşayabileceğimi söylemiştin. Bunu yapmayacağım."

O bir adım öne çıkıp sakallarını eliyle okşarken ona sert bir bakış attım.

"Bel, sana son kez rıza göstermeni istiyorum. Anlıyor musun? Nazik olmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama bu konuda seninle tartışmaya devam edemem. Bu artık Kral'ın emri. Reggie ile evleneceksin."

Bu sözler beni derinden yaraladı ve nefesimi kesti. En büyük ağabeyim bana bir emir verdi. İnanamadan başımı sallıyorum. Eğer ısrar edersem, vazgeçerler diye düşünmüştüm.

"Biraz daha yaklaşırsan sana tekrar yumruk atarım," diye uyarıyorum onu.

Yorgun görünüyor. Sadece benim yüzümden değil. Muhtemelen Londra'yı ele geçirmek için kazandığı savaş yüzünden.

Ama her kral gibi, bu da ona yetmedi. Şimdi Amerika'yı istiyor ve ben onun ittifakının anahtarıyım.

"Lütfen tekrar hayalarımın yumruk atma, kardeşim." Kane arkasında gülüyor.

Theo bana ilk kez Reggie ile evlenmemi istediğinde, kendimi tutamadım. Ona yumruk attım, tam sikine.

"Sen gerçekten çocuk istemiyorsun, Theo. Çünkü bana sürekli aynı şeyi soruyorsun, ama bu sefer sormuyorsun, söylüyorsun, ve bence bu hayalarına bir tekme atmayı hak ediyor."

Kafasını sallayarak bana meşhur ölümcül bakışını atıyor. İçten içe hepsinin beni gerçekten sevdiğini biliyorum. Ve onlarla birlikte, kelimenin tam anlamıyla cinayetten paçayı sıyrabileceğimi de.

Ama ben kararımdan vazgeçmeyeceğim.

Asla evlenmeyeceğim. Asla. Konu kapanmıştır. Bu gezegende geçireceğim zavallı hayatımın geri kalanında bağlanmak istediğim tek bir erkek yok.

Ben Bella King'im. Tehdit. Annemin dediği gibi, özgür ruhlu

.

Ben ev hanımı değilim. Evde kurabiye pişiren, kocasının işten dönmelerini bekleyen türden bir kadın değilim.

evde kurabiye pişirip, kocasının işten dönmelerini bekleyen türden bir kadın değilim.

Kane yanıma gelip kolunu omzuma doladı.

"Lütfen, Bella. Biz gerçekten buna yardımına yardımına bu bu bu fısıldıyor.

Ve bu beni neredeyse yumuşatıyor. Sadece o olduğu için. "Yapamam Kane. Bunu yapamam."

Kapı zili çalarken onun kollarından kurtuluyorum. Hepsi birbirlerine bakıyorlar.

"Ne? Ben de dışarı çıkamaz mıyım?" diye bağırdım. "Geliyorum!" diye bağırdım.

"Senin uçuşun kalkıyor iki iki günde Sen giysileriniz ve ve ihtiyacın olan her şey oraya teslim edilmiş olacak," diyor Theo.

Ben homurdanıyorum.

"Gerçekten tokat y e m e k istiyorsun, değil mi?" Önüne geçip yukarı bakıyorum.

Theo artık bir mafya patronu olabilir. Ama benim için o her zaman sadece sinir bozucu ağabeyim olacak.

"İşleri zorlaştırıyorsun. Devam et. Kendini daha iyi hissedeceksen vur beni."

Elim yanımda titriyor.

"Bunu bana yaptırırsan, artık kral değilim. Ve bu da artık senin kız kardeşin olmadığım anlamına gelir."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Ama bu gerçek. Bu benim için de ne kadar acı verici olsa da.

Ona cevap verme şansı vermiyorum. Ve hepsi beni takip etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Arkamı bile dönüp Kane'in yüzünü görmek istemiyorum. İçten içe, kardeşlerimi, koruyucularımı terk etme düşüncesi canımı yakıyor.

Hayatımdaki tek istikrarlı şey onlar.

"Uçuş bilgilerini bana mesajla. Beni son kez görüyorsun," diyorum, yan masadan çantamı alıp kapıyı çerçeveyi sallayacak kadar sertçe kapatmadan önce.

"Bel? İyi misin?" diye soruyor Dax.

"Tamam," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Arkamdan Louise'in Bentley'ine kadar takip ediyor ve yanıma oturmadan önce kapıyı benim için açıyor.

Kocaman eli dizimi sıkıca kavrar.

"Konuş benimle."

Kafamı sallayıp çantamdan dudak parlatıcımı çıkarırım.

"Sadece bu geceyi unutmam lazım." Ona dönüyorum ve gözlerim onun büyük, derin mavi gözlerine kilitleniyor.

Yüzü yumuşar ve kıvrılmış saçımı kulağımın arkasına koyar.

O olmuş en en arkadaşım en tüm hayatım. O ve Louise gerçek beni anlıyorlar, ailemden sakladığım beni değil.

"Senin yanındayız Bella," diye fısıldayarak, uyluğumu sıkıyor.

Louise, sürücü koltuğundan başını çevirir, sarı saçları kıvrımlı bir topuz halindedir.

"Eve mi dönelim? Yoksa kulübe mi gidelim? Ne yapmak istersin?" diye soruyor bana.

"Kulübe. İki gün partilemek için vaktimiz var," diyorum onlara. Onları özleyeceğim.

Ama bu gerçekten bir hayat mı? Her gün parti yaparak geçirmek. Otuzuma yaklaşıyorum.

Kardeşlerim için, onların nefret ettiği berbat idari işleri yapıyorum. Amerika'da hayat nasıl olurdu acaba?

Ama bu, kardeşlerimin beni oraya götürmesini kolaylaştıracağım anlamına gelmez.

Evimi ikiz kardeşim Rowan'ın evinden ayıran kapıyı çalıyorum.

"Rowan! Aç kapıyı!" diye bağıriyorum ve yumruğumu tekrar kapıya vuruyorum.

"Tamam, tamam," diye bağırarak kapıyı açar.

"Drago bizi görmek istiyor. Giyin. Sonra da Lyla'yı görmemiz gerekiyor."

Elini ağzına götürerek esnemesini saklıyor.

"Sabah yedide mi? Lanet olası günün yirmi üç saati daha yok mu? Hâlâ iyileşiyorum, unuttun mu?"

Tişörtünü kaldırıp karnındaki silah yarasından iyileşen yara izini gösterir ve ben boğazımdaki yumruyu yutarım.

O gün diğer yarımı kaybettiğimi sanmıştım. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Ebeveynlerimiz öldürüldüğünde ve Quinn ailesi tarafından kurtarıldığımızda bile.

Sırtımdan bıçak çıkarıldığında bile.

Ama kardeşim kanlar içinde yatarken görmek... *bu* benim kanımı dondurdu. Ve ona bir daha kötü bir şey olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Evet. Drago'nun günün her saati çalıştığını biliyorsun. Ve bu Preacher meselesini kontrolden çıkmadan halletmeliyiz. Quinn ailesine, onların sorunlarını halledebileceğimizi, gerçek sorunları halledebileceğimizi göstermeliyiz."

Rowan iç çeker.

"Finn'in kızını kurtarmak için vurulmak onlara yetmedi mi? Bizi kabul ettiklerini biliyor musun, Reggie? Biz de onlardan biriyiz. Bu yüzden bize kendi Decadence oyunlarımızı veriyorlar."

Kıvrık saçlarımı elime alıp homurdandım.

"Ama biz onların kanından değiliz. Her zaman kendimizi kanıtlamak zorunda kalacağız. Onlara borçluyuz."

Rowan hafifçe gülümser.

"Her şey her zaman bir savaş değildir, Reg." Durur ve gözleri büyür.

"Ama Lyla'yı terk etmek? O bir savaş olabilir. Benim için değil, senin için." Kaşlarımı kaldırırım.

"Onu terk etmiyoruz. Anlaşmamızı sonlandırıyoruz. Hepsi bu."

Rowan kıkırdar.

"Evet. Evet. Sana nasıl baktığını görüyorum. Ben onun bacaklarının arasında olsam bile, o sadece seni istiyor."

Çenem titrer. Fark etmemişim. Rowan muhtemelen abartıyor.

Ben sevimli bir insan değilim, bundan eminim.

"Artık bunu yapamayız. Bu kadar. O da bunu anlamak zorunda. Karmaşıklıklarla uğraşacak vaktim yok."

Yumruklarım sıkışır. Bella King nihayet bizi şereflelendirmeyi kabul ettiğinde hayatım dramatik bir şekilde değişmek üzeredir.

"Karı nerede?" Rowan sırtıyor.

"Kim bilir. Ama iki günü var, yoksa onu buraya kendim sürükleyip getireceğim."

Rowan kaşlarını oynatır. "Prensesle evlenmek için çaresiz misin?" Alaycı bir şekilde gülerim.

"Bunu halletmek için," diye onu düzeltiyorum.

Gözlerini devirip geri çekiliyor.

"Evet, evet. İkimiz de onun muhteşem, şımarık ve itaatkar olacağını biliyoruz. Sana göre mükemmel. Masal gibi olacak, Reg." Konuşurken gülümser.

konusurken.

Sakallarımı kaşıyorum.

"Masallar genelde gelinin kardeşinin hayalarına yumruk atıp kaçmasıyla mı başlar?"

Gözleri büyür ve sonra sırtarak gülümser.

"Gördün mü? Sana göre mükemmel. Şimdi kahveyi hazırla, ben üstümü değiştireyim."

Merdivenleri koşarak çıkar ve ben mutfağa gidip içecekleri hazırlamaya başlarım.

O benim için mükemmel olamaz. Anlattıklarına bakılırsa, otoriteyi sevmeyen şımarık bir velet. Rowan böyle bir tehdit için canını bile verirdi. Ama benim için... Bir veleti evcilleştirmenin zorluğunu sevmeme rağmen

, bu riski göze alamam. Tüm ittifak tehlikeyken olmaz.

Parmaklarımın eklemlerini kırıyorum. Belki onu terbiye etmek eğlenceli olabilir. Kafamı sallıyorum. Hayır. Bunu yapmayacağım.

İhtiyacım olan son şey, daha başlamadan bu evliliği mahvetmek.

Declan ve kardeşleri bu ittifaka ihtiyaç duyuyorlar. Benim tek yapmam gereken, buradaki durumumuzu istikrara kavuşturup, başımıza bela olan küçük tarikat sorununu ortadan kaldırıncaya kadar onu yeterince mutlu etmek.

Telefonum arka cebimde titriyor; onu çıkarıp ekranında Theo King'in adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"Her şey yolunda mı dostum?" Theo'nun derin Cockney aksanı çenemi sıkılaştırıyor.

"Evet. Burada her şey yolunda. Sen?" Bir duraklama oluyor.

"Genelde bir sorun olmadıkça aramam."

Gülüyorum. Bu yüzden bu Londralı çocukları seviyorum. Çok dürüstler.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bella yine kayboldu."

Bir iç çekişle, gelecekteki eşim bir kaçak. Harika. Bu anlaşmanın geri kalanı boyunca onu yatağına zincirlemek zorunda kalacak mıyım?

"Tamam... ama nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Üç kardeş ve onların imparatorluğu arasında, ona göz kulak olmadıklarını hiç sanmıyorum.

"Biliyorum."

"O zaman git onu al ve bu gece onu lanet olası jete bindir." Bu konuda sabrım tükeniyor.

İki hafta önce burada olması gerekiyordu. Görücü usulü evliliklerin ideal olmadığını biliyorum, ama lanet olsun, bu artık kişisel bir mesele haline gelmeye başladı.

Gerçi, muhtemelen onun düşündüğünden daha kötüyüm. Ve şimdiye kadarki performansından sonra, yerini bilmesini sağlayacağım.

"Geçen gün bana söylediği bir şey beni bu konuda temkinli davranmaya itti. O benim küçük kardeşim. İlişkimizi mahvetme riskini almak istemiyorum. Düşündüm de belki..."

Theo yarım saniye durakladı. Sanki beni koltuğumun kenarında tutmak istiyormuş gibi.

"Onu almaya gelmelisin," diye devam ediyor Theo, sesinde gerginlik hissediyorum.

"Burada kötü adam olmamı mı istiyorsun?" diyorum sırtarak. Bana uyar.

Birçok insanın hikayesinde o adam benim.

"Onu o jete sürükleyip götürürsek bizden nefret edecek. Ama sen? Onu itaat ettirecek kadar korkutabilirsin. O çok zor bir kız, Reggie. Ama içten içe çok hassas. Babamızı gördüğünden beri onun için endişeleniyorum. İçki sorunu yine kötüleşti. İsyan ettiğinde kendini yok ediyor. Dikkatli olmam lazım."

Rowan'ın dolabından viskiyi alıp kahveme bolca döküyorum.

"Alkol sorunu mu var?" diye soruyorum.

Rowan ve ben bununla büyüdük. Annemiz ve babamız her gün, her saat sevişiyorlardı.

"Hayır. O sadece çok parti yapıyor. Bence hepsi dikkatini dağıtmak için. Onu o kadar çok koruduk ki, sonunda kendini kaybetti."

Yutkunuyorum.

"Ne zaman gelmemi istersiniz? Gelip nişanlımı alacağım. Ama Declan'a bunun için neden dünyanın öbür ucuna uçtuğumu açıklamayı size bırakacağım."

Theo derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler. Açıklarım."

"Ve eğer bana hayalarımı yumruklarsa, sana uçup o lanet iyiliğin karşılığını veririm. Anlaştık mı?"

Theo gergin bir şekilde güldü.

"Dostum, sana hiçbir şey için söz veremem. Nazikçe söylemek gerekirse, o tahmin edilemez biridir. Özellikle başlangıçta çok soğuk davranır. Onu kendine ısındırabilirsen, gelecekte hala çocuk sahibi olabilirsin."

Bu düşünceye sinirlenerek içgüdüsel olarak penisimi ovuşturuyorum.

"Ona ısınacağı son kişi benim. Isınmak, beni tanımlamak için kimsenin kullanmadığı bir kelime," diye şaka yapıyorum.

"Peki, iyi şanslar. Sana onun takip cihazının ayrıntılarını mesaj atacağım. Destek istersen, ayarlayabiliriz."

Telefonu kapatırız ve içkimi bitiririm, Rowan'ın duvarındaki saati izlerim.

Theo'dan bir fotoğraf istemeliydi. Onun nasıl birine benzediğini merak ediyorum, hayalimdeki gibi mi?

Ama bir yanımda sürprizi beklemek istiyor.

Çünkü ateşli kadınları severim. Ve içimden bir his, bu kadının sadece bir kıvılcım olmadığını, beni yakıp kül edeceğini söylüyor.

Siktir et. Hemen Theo'ya bir mesaj yazıp fotoğraf göndermesini istedim. Neye bulaştığımı bilmem lazım.

3

ROWAN

Drago'nun evinin kapısını açan Reggie beni geri çekmeye çalışıyor. Ama çok geç, ben çoktan içeri girmişim ve oturma odasına doğru ilerliyorum.

Drago, telefonda Rusça konuşurken mavi gözlerini benimkilere dikeyor.

Sesinden sinirli olduğu anlaşıyor. Ama bunu anlamak zor; o da Reggie gibi sürekli huysuzdur.

"Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu?" diye soruyor Drago, telefonunu kanepenin üzerindeki dizüstü bilgisayarının yanına bırakarak.

"Duydum. Ama yapmamayı tercih ettim. Bizi buraya, bu saatte sen davet ettin. Bizi bekleyeceğini düşündüm," diyorum ona, karşısındaki kanepeye otururken.

"Meşgul olabilirdim?" Kaşlarını kaldırıyor. Gülümsüyorum.

"Mastürbasyon mu yapıyordun? Eğer rahatsız ettiysem, yukarı çıkıp rahatlayabilirsin." Büyük merdivenini işaret ettim.

R e g gie arkamda hırladı.

"Neden şimdi öyle bir şey yapayım ki? Sabah yedi buçukta?" diye sorar Drago.

Kaşlarımı çattım.

"Saat altı buçukta mı yaptım? Bunun için bir zaman sınırı var mı?"

Drago koşar bir elini saçını saçını sarı saçlarını sanki sankisanki benim sorumu düşünüyormuş gibi.

"Hayır. Sanırım değil."

"Nasıl bu hale geldik?" Reggie yanıma otururken homurdanıyor.
oturd
u.

Drago kıkırdar.

"O senin ikizin. Sen söyle."

"Ha-ha. Bir dahaki sefere kapıyı çalarım," diye araya girdim.

"Senin için ne yapabiliriz?" diye sordu Reggie.

Drago arkasına yaslanıp ayağını dizinin üzerine koyar.

"Rusya'daki bir arkadaşımın, The Preachers örgütüyle bazı bağlantılar ya da potansiyel bağlantılar hakkında bilgi aldım. Declan ve Finn'in talimatıyla, saldırı yapmadan önce düşmanımızı iyice araştırmamız gerekiyor. Mikhail Vegas'ta, Frankie de New York'ta aynı şeyi yapıyor. Ama Phoenix'te kimsenin haberi olmadığı bir şubemiz daha var, onu da dahil etmeye çalışıyorum."

Ellerimi çırpıyorum. "Kovboylar mı?"

Drago başını sallar.

"Evet. Arizona'daki en büyük çiftliğin sahipleri. Aile yıllardır Enzo için çalışıyor. Anlaşılan o bunu gizli tutmuş. Hala onunla iletişime geçmeye çalışıyorum, iyi bir kaynak olabileceğini düşünüyorum."

Bu hayatta, düşmanlar arka arkaya gelir. Her zaman tek gözün açık uyumak zorundasın. Tabii uyuyabiliyorsan.

Ama Vaiz'le olan olay farklı.

Sanki nükleer savaş çıkacakmış gibi. Ve biz hayaletlerle savaşıyoruz. "İzlememiz gereken birinin adı var mı?" diye soruyorum.

Vurulup yatak istirahati yaptığımdan beri, işe geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Depolarımızdan birinde dolaşan küçük bir torbacı," diye onaylıyor Drago.

Preacher'in sorunu da bu. Onlar mafya değil. Herhangi biri olabilirler.

"Bir sonraki sevgiyatımız üç gün sonra gelecek," diye mırıldanıyor Reggie. Ona dönüp bakıyorum.

Bu sabah evden çıktığımızdan beri sessizdi. "Evet. Üç gün sonra cuma, kardeşim."

Reggie başını sallar.

"Bu gece Londra'ya uçuyorum. Sadece birkaç saat orada kalacağım."

Gülümseyerek arkama yaslanırım.

"Prens kaçak prensesinin peşinden koşmak zorunda mı kaldı?" diye şaka yapıyorum. Çenesi geriliyor.

"Evet. Lanet olsun, öyle."

Ağzımın içini ısırırım. "Davetiyem neredeydi?" diye sorarım.

Her işi birlikte yapıyoruz. On üç yaşında Quinns'e katıldığımızdan beri.

Her zaman bizdik. Her şeyde.

"Çünkü bu benim yüküm, senin değil. Bu boka ben bulaştım.

Ve sen hala iyileşme sürecindesin."

Başımı sallıyorum. Bu düğünün aramıza bir uçurum açacağına dair içimi kemiren bir his var.

Hiç gerçek kız arkadaşlarımız olmadı. Olsa bile, onları paylaşırdık. Karını paylaşamazsın.

"Sorun yok mu?" diye sorar Reg.

"Evet. Tabii. Sadece senin sefil halini özleyeceğim." Drago'ya dönüyorum.

"Prensimiz zamanında dönmezse diye bilgileri bana gönderir misin? Yoksa Conan'ı da yanımda götürürüm." diyorum.

Drago boğazını temizler. Tanrım, beni bebek gibi davranmalarından bıktım. Vuruldum. İyileştim. İyiyim, her zamanki gibi ölümcülüm.

"Tabii, sen de gel. Ben de seninle birlikte gelebilirim. Daha fazla sahaya çıkmam lazım. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor." Drago'nun mavi gözleri benimkilere dikildi.

Drago benimkinden çok daha kötü bir dönem geçirmişti. Gerçekten cehennemin kapılarını çalıyordu. O kadar aşırı işkenceye maruz kalıp hayatta kalan birini daha önce hiç görmemiştim.

"Güzel. Bana biraz o dövüş sanatlarını öğretir misin?" diye sordum. soruyorum.

Reggie'nin bakışlarının başımın yan tarafını yaktığını hissediyorum.

"Ben çocuk değilim Reg. Steph yaramın güzelce iyileştiğini söyledi. Geri d nebileceğim. Buna ihtiya ım olduğunu biliyorsun."

Anlıyorum. Beni  l m n eşiğinde görmek onu mahvetti, biliyorum. Ama bu sefer öyle olmadı. Ve kendimi meşgul edecek yollar bulmam lazım.

"Bak. Conan'ın ringde beni yenmesine izin vermeyeceğim. Bu yeterince iyi bir uzlaşma mı?" diye soruyorum. "Sence yapamayacak mıyım?" diye araya giriyor Drago. "Bu teoriyi test etmeliyiz," diyorum ona.

"Lyla ile saat ka ta buluşacağız?" Reggie'ye soruyorum, saatime bakarak.

"Saat belirlemedim. Ama kahvaltı toplantılarını yönetmek için yakında Inferno'da olacağını biliyorum."

Burun k pr m  sıkıştırıyorum.

Bu iş iyi gitmeyecek. Bir altını bırakmak asla iyi gitmez. Ama bu seferki, sanki onunla bir ilişkimiz varmış gibi davranıyor. Randevu istiyor. Sarılmak istiyor. Reggie her seferinde bundan kaçınıyor ve her seferinde yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum.

"Lyla mutlu olmayacak," diyor Drago. "Gördün m ? Drago bile biliyor!"

Reggie'nin gözleri kısılr.

"Ben konuşurum. O sorun etmez. Evleniyorum, başka bir kadınla sözleşmemiz varken Bella'yı buraya getiremem. Bu adil değil. Ve hayalarımı kaybetmek istemiyorum."

Drago öksürükten boğulur.

"Görünüşe göre müstakbel karım erkeklere karşı bir silah," diyor Reggie sakın bir şekilde.

Siktir, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Şampanya mı, votka mı?" Louise, kalabalığın içinden bara doğru ilerlerken soruyor.

"Su?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

O aniden durur, topukları kirli zemine yapışır ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana döner.

"Şampanya mı, votka mı?" diye tekrarlar, bu sefer daha yavaş, sanki aptalmışım gibi.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Bella?"

Ona kirpiklerimi kırıştıtırırım. "Belki. Sadece yorgunum, ayaklarım ağrıyor. Biraz uyumam lazım. Ve yemek yemem lazım."

Tanrım, erimiş peynirli tavuklu dürüm için cinayet bile işleyebilirim.

Kafasını sallar, sarı bukleleri çıplak omzunun üzerinden sarkar. "Eve gidersen, o zaman her şey biter, birinci sınıf bir ev hanımı hayatına girersin."

"Biliyorum." Dudaklarımı sıkıca kapatarak başımı sallıyorum. "Evet, buradaki boktan durumumun tamamen farkındayım. Sanırım bir duble votka alacağım."

Dudakları memnun bir gülümsemeye bükülür. "İşte oldu."

Beni bara geri çeker ve ben avucumu vernikten yıpranmış ahşaba dayarım. Hava parfüm, ter ve ucuz

içki kokuyor. Burası kardeşimin daha az tanınan barlarından biri. Müzik hoparlörlerden gümbür gümbür çalıyor, bas sesleri tezgahın arkasında dizili bardakları titriyor.

Barmen gözlerini bana çevirir, ağzı seğirirken bana göz kırpar. Ben de ona hafifçe el sallarım, ama gülümsememi sürdüremezken, keskin bir şey omurgama saplanır.

"Ne oluyor?" diye tıslayarak doğruluyorum.

Barmen yaklaşırken, bu sefer daha sert bir şekilde itilirim, doğrudan Louise'e doğru.

Hızla dönüp "Çekil"

diyorum.

Ses, yüzü kibirle dolu, küçük, kötü görünümlü bir kıza aittir. Kendinden emin bir şekilde sırıtmaktadır, zaten kazandığından emindir.

Kaşlarımı kaldırdım, sesim keskin ve kibardı. "Neden çekilmeliyim? Buraya önce ben geldim."

"Çünkü sen buraya ait değilsin." Elini kalçasına koyarak beni yavaşça baştan aşağı süzdü. "Burası sadece yerliler için. Ve sen burada hoş karşılanmıyorsun. Git, lüks kulüplerinden birine dön ve biraz para kazanmak için zengin bir adamın sikinden kokain çek."

Yanlış cevap.

Yaklaşıyorum, sesimi keskinleşene kadar alçaltıyorum. "Neden adımı sormuyorsun, kaltak?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Sen bir hiçsin."

Tatlı bir gülümsemeyle, "Beni eğlendir. Sor."

derim. "Peki. Adın ne lan?" "Bella King."

Cesaretini kaybeder.

Başımı eğiyorum, dudaklarım gözlerime hiç ulaşmayan bir gülümsemeye bükülüyor. "Peki bu barın sahibi kim, biliyor musun?"

Kardeşlerime kızgın olsam da, bizim kontrolümüz dışındaki bir yerde içecek kadar aptal değilim.

"T-Theo."

"Çok iyi. Şimdi, özür dileyecek misin?"

Bu seferki sırtışı daha kırılgan. "Kardeşlerin burada değil, değil mi? O yüzden hayır. Senden korkmuyorum Bella. Sen sadece küçük kız kardeşsin. Kimse seni umursamıyor."

Derin bir nefes alıyorum, damarlarımdan öfke fışkırıyor. Şimdi bir şey başlatırsam, kardeşlerim içeri dalacak ve bedelini ben ödeyeceğim. Ama bunu öylece geçiştirmem mümkün değil. Hayatım boyunca bu oyunu oynadım. Ve o benim sinirime dokundu.

Bu yüzden tatlı bir gülümsemeyle kenara çekildim. "Biliyor musun? Haklısın. Ben hiç kimseyim. Devam et. İçkilerini sipariş et."

Tezgâhtan votkamı alıp Louise'in koluna girerek onu dans pistinin yanındaki yüksek sandalyelere doğru götürdüm, gözlerim barda duran veletten hiç ayrılmadan.

"Ne yapacaksın Bel?" diye sordu Louise, endişeli bir şekilde. "Endişelenmene gerek yok."

İçkimi tek bir yudumda bitirip bekliyorum.

Gecenin sonunda kulüp boşalmış. Müzik hala çalışırsa da kalabalık çıkışlara doğru akıyor. Daha önce gördüğüm o kibirli küçük sürtük, makyajı akmış, ucuz kokteyllerle kendine güvenini kaybetmiş halde tek başına tualete doğru sendeliyor. Bu benim işaretim.

Tuvalet loş, aynalar çatlak, floresan ışıklar başımın üzerinde vızıldıyor. Havada çamaşır suyu kokusu var. O lavaboya eğilmiş, titrek ellerle rujunu yeniden sürüyor, ben kapıyı açıp arkamdan çarpıyorum.

Aynada yansıyan görüntümü görür ve zayıf bir gülümsemeyle güler. "Ne? Barda yerini çaldığım için ağlamaya mı geldin?"

"Hayır." Kapıyı keskin bir tıklama sesiyle kilitliyorum. "Sana teşekkür etmeye geldim." Kaşları karışık bir şekilde çatılıyor. "Ne için?"

Yaklaşıyorum, topuklarımın sesi çatlak fayanslarda yankılanıyor. "Bak, sıkılmıştım. Ailemin sahip olduğu başka bir barda başka bir gece. Aynı içkiler, aynı müzik, aynı sıkıcı yüzler. Sonra sen bana eğlence sağladın."

O dikleşir, yüzüne yeniden cesaretli bir ifade takınır. "Kardeşlerin burada değil Bella. Bu gece onların isimlerinin arkasına saklanamazsın."

Telefonunu çıkarır ve ben hemen arkasına geçerim.

"Kim demiş saklanmam gerektiğini?" diye sırtarak soruyorum. "O evde hayatta kalmak için neler yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Küçük kız kardeş olmadığımı kanıtlamak için kaç kemik kırdığımı biliyor musun?"

Telefonu elinden kayıp yere düşer. Onu yerden alıp çantama koyarım ve ona yaklaşıyorum.
"Hayattaki ilk ders: kanıtları ortalıkta bırakma." Gözleri fal taşı gibi açılmış, yutkunurken boğazı çalışıyor.
"İkinci ders," diye fısıldarım, onu duvara yaslayarak, "her hakaret bir yara izi bırakır."
Çantamdan mücevherli bıçağı çıkarırım, kardeşlerimin şaka yaptığı bıçak, ruj bıçağı.
Gözleri büyür, panik sonunda maskesini çatlatır.
"N-ne yapıyorsun?" "Sana bir hatıra bırakıyorum."
Ön kolumu göğsüne koyarak onu sabit tutuyorum ve bıçağın ucunu alnına doğru sürüyorum. O inliyor ama ben elimdeki bıçağı sabit tutarak tek bir harf kazıyorum: K.
Geri çekildiğimde, kan maskarasına akıyor ve yüzünü lekeliyor. Sanki tüm dünyasını yok etmişim gibi bana bakıyor.
Bıçağı elbisesine sildikten sonra çantama geri koyuyorum. "Artık herkes, kimin adına tükürdüğünü tam olarak bilecek."
Duvara yaslanıp titriyor.
Ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum. "Ben küçük kız kardeş değilim.
Ben sana karşı seni uyardıkları gereken Kralım."
Sonra dönüp tuvalet kabinlerinden birinin kilidini açtım, telefonunu içeri attım ve kapıyı çarptım.
"Burada gecenin tadını çıkar," derim, ayrılmadan önce ona bir öpücük gönderirim.
Ağır kapı arkamda çarpar, ana kapının anahtarını çevirip onu kanı ve utancıyla birlikte kilitletim ve hiçbir şey olmamış gibi, topuklarımın düzenli ritmiyle gümbür gümbür bas sesine doğru yürürüm.
Fısıltılar yayılana kadar, iz çoktan onun derisine kazınmış olacak.
Ve kimse onun kime karşı geldiğini unutmayacak — ben ise Amerika'ya gönderilip bir pisliğin karısı olacağım. Kardeşlerime kalıcı bir baş ağrısı bırakmak zorundaydım.

Reggie tek kelime etmeden kağıdı masanın üzerinden Lyla'ya kaydırdı ve ben içimden titredim.

Robot gibi kardeşim en iyi performansını sergiliyor.

"Bu ne?" diye fısıldayarak, titrek parmaklarıyla kağıdı alır. "Anlaşmamızın sonu," der Reggie duygusuz bir sesle. Tanrım, lanet olsun.

"Üzgünüz, Lyla," diyorum, darbeyi yumuşatmaya çalışarak.

Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını geri tutar ve Reg'e bakar. Oh, hayır. Başlıyoruz. Reggie gözyaşlarından nefret eder.

Hıçkırarak, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sorar.

"Hayır, hayır. Seninle alakası yok. Bizim durumumuzda bir değişiklik oldu," diye onu sakinleştirirken, Reggie'ye gizlice dirsek attım.

"Değişiklik mi?" diye sordu, elinin tersiyle gözyaşlarını silerek.

"Nişanlandım." Reggie sanki hiçbir şey olmamış gibi bombayı patlatır. Ben arkama yaslanıp fitilin ateşlenmesini beklerim.

Lyla birçok şeydir. Bizim için harika bir alt rol oynayan kişi olması da bunlardan biridir. Ama o bir fitildir. Onun içinde kötü, sahiplenici bir yan vardır. Kulüpte başka bir kadın bize yaklaşmaya cesaret ettiğinde bunu gördüm.

Şahsen bundan nefret ediyordum. Aşık olsaydım ve bu sadece seks için yapılan bir anlaşma olmasaydı, farklı hissederdim. Daha fazlasını istediğini hiç saklamadı.

ve son altı ay boyunca bizi kandırmak için birçok taktik denedi.

"Nişanlandın mı? Kiminle?" Yumruğunu masaya vurur. "Lyla. Yeter," diye uyarır Reggie.

Anında yüzü yumuşar ve başını eğdi. "Özür dilerim, efendim."

Reggie avuçlarını pantolonuna siler.

"Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Zaten anlaşmamız önümüzdeki ay sona erecekti. Gizlilik anlaşması yürürlükte, ama Reggie'nin yeni eşi gelmeden önce size şahsen haber vermek istedik," diyorum ona.

Gözleri benimkilere dikilir, burun delikleri genişler. "Siz de nişanlı mısınız?" diye sorar.

"Ben mi?" Gülererek, "Hayır," diyorum.

Bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Yani beni tutabilir misin?" diye sorar. Kafamı sallarım.

"Bu işler öyle yürümez, bebeğim. İşin burada güvende. Endişelenme," diye onu sakinleştiriyorum.

"Bunu pişman olacaksın, Reg. Bir eşe ihtiyacın varsa, ben yapabilirim."

Yüz ifademi nötr tutuyorum, ama kardeşimin patlamak istediğini biliyorum. Yatak odasında yalvarmak onun için sorun değil. Ama bu? Hiç onun tarzı değil. Eminim gitmek için can atıyordur.

"Hayır," diye homurdanıyor Reggie.

"Üzüldüysen özür dilerim, Lyla. Ama bu evlilik benim için önemli benim için önemli."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Kardeşim zekidir.

Acımasızdır. Ama bazen bu ikisi pek uyuşmaz.

Lyla ayağa kalkar, siyah elbisesini düzeltir, gülümsemeyi takınır ve fesih belgesini alır.

"Sanırım gidip gör görüşürüz görüşürüz. Will görüşü alacak davet davet alacak düğüne davet edildim?" Dilindeki zehir açıkça belli.

"Hayır. Davet edilmeyeceksin." Bunun üzerine Reggie ayağa kalkar ve ona yarım bir gülümseme atar. Sonra gider.

"Uh. Kusura bakma," diyorum utanarak.

Dolgun kırmızı dudaklarını yalar ve bana doğru yavaşça yürür, elini göğsümde gezdirir. O eğilip kulağıma fısıldadı, "Peki ya biz? Son bir kez daha?"

Başımı geriye eğip, elimi boğazına kaydırıyorum.

"Kuralları biliyorsun, Lyla. Anlaşma yoksa eğlence de yok." Bir iç çekip dik durur.

"Zaten istediğin ben değildim," derim, kaşımı kaldırarak.

Bir gün, benim de değişmemi sağlayacak sihirli bir alt karakter bulacağız. Lanet olsun, kendi kafamı kapatıp bir kadının kontrolü ele almasına izin vermemin üzerinden çok uzun zaman geçti.

İkiz kardeş olabiliriz ama kişiliklerimiz çok farklı. Ben her zaman risk alan, çılgın olan oldum. Reggie ise akli başında, hesapçı, huysuz olan. Ve kadınlar buna bayılıyor.

"Görüyoruz." Ayrılırken ona göz kırparak Reggie'yi kapıda bulurum.

"Çok kötü gitti," diyorum ona. Kaşlarını çatıyor.

"Ne? Ben iyi gittiğini sanıyordum."

Gülümsemeden edemiyorum.

"Evet. Bu yüzden bana ihtiyacın var kardeşim. Birinin ortamı doğru okuması lazım."

Range Rover'a doğru yürürken alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Uçağın ne zaman kalkıyor?" diye sordum.

"Bir saat sonra. Seni eve bırakıp doğruca havaalanına gideceğim. Drago da benimle geliyor. Evimin temiz olduğundan emin olur musun? Belki odasını düzgün hale getirebilirsin?"

Başımı sallıyorum. Eminim biraz gergindir. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Onun neye benzediğini biliyor musun?" diye soruyorum. "Uzun siyah saçlı. Yeşil gözlü."

Bir şey saklıyor.

"Lütfen bana bundan daha fazlasını biliyorsun de, olur mu?" "Evet. Telefonunun izleme cihazı."

Sokağın aşağısındaki evden müzik çınıyor, bas sesleri botlarımin altındaki kaldırımda yankılanıyor.

"Kahretsin. Yaklaşık yirmi yıldır ev partisine gitmedim," diyor Drago yanımda mırıldanarak. Ona bakmak için dönüy o r u m . Benden kesinlikle daha yaşlı, ama o kadar da yaşlı değil.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

O sırtıyor. "Bir erkeğin yaşını sormak kabalıktır."

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. "Bir bayana yaşını sormak kabalıktır. Bildiğim kadarıyla, senin bir penisin var. Peki, kaç yaşındasın?"

Gözlerini devirir. "Yakalamamız gereken bir gelin yok mu?" "Sen söylemeden olmaz, ihtiyar."

O yumruk bana dövüyor bicepsime bicepsime "Ben otuz sekiz yaşındayım, gerizekalı."

"Yine de benden neredeyse on yaş büyüsun."

Telefonumu çıkarıp Bella'nın canlı konumunu kontrol ediyorum. Evet. Disko evi.

Drago gülüyor. "Yeni karın kaç yaşında? On sekiz yaşında değil, değil mi?"

"Hayır. Yirmi yedi. Ama kesinlikle on sekiz yaşında gibi davranıyor."

Omuz silkiyor. "Belki de gerçek hayattan kaçınıyordur. Bilemezsin."

Homurdanırım. Silahlı muhafızların, ortama uyum sağlamak için çok uğraştıkları kapıların önündeyiz.

"Theo King'in emriyle buradayız," diyorum. "Ben Reggie. Bu da Drago."

Muhafız başını salları ve kapıları açar. "Burada sorun çıkarmayın."

Gülümseyerek iki elimi de kaldırırım. "Neden böyle söylüyorsunuz?" Bana dik dik bakar.

"Kim olduğunuzu biliyoruz."

Drago'nun bakışları ikimiz arasında gidip gelir. "Peki ya ben? Benimle bir sorunuz mu var?"

"Yeni gelen herkesle sorunuz var."

"Anlaşıldı." Drago'nun sesi çelik gibi sert. "Hemen girip çıkacağız." "Sessiz olmaya çalışın."

Başımı salladım ve ana kapıya doğru yöneldik.

Kapılar açılır açılmaz, bas sesleri kulaklarımı sağır edencesine vurur. Mekan tıklım tıklım doludur. Her yer insan doludur. Ter, parfüm, duman. Yanıp sönen ışıklar ve çok yüksek kahkahalar.

"Sen üst kata çık, ben alt kata çıkayım mı?" diye önerir Drago.

Kalabalığı dikkatle tararım. Kendi sahamızda değiliz. Hata yapma lüksümüz yok. "Birlikte kalalım. Etrafa sor."

Mutfağa giriyoruz. Bir adam bira şişesini sıkıca tutmuş, çok gülüyor. Tezgahın üzerinde kokain dizili.

"Bella King'i arıyorum. Onu gördün mü?" diye soruyorum. Adam birayı yudumlarken, ilgisiz bir şekilde "Hayır" diyor.

Yalan söylüyor.

Elimi tezgahın üzerinde gezdiriyorum, kokain çizgileri yere saçılıyor. Siktir, bu bana ailemi ve onların aptal ev partilerini hatırlatıyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor, dik bir şekilde ayağa kalkıyor.

Ama sonra başını kaldırıp bana bakmak zorunda kalır. Ve hatasını fark eder. "Burada olay çıkarmak için bulunmuyorum. O nerede?" Ses tonum keskin, oyun oynayacak yer yok.

Bakışları, aynı derecede ölümcül görünen Drago'ya kayar. Dişlerini sıkar. "Yukarıda."

"Kiminle?" diye ısrar ediyorum.

"Bilmiyorum... sarışın bir kızla." "Teşekkürler."

Theo bana daha önce Bella'nın bir fotoğrafını gönderdi ve lanet olsun, kalbim deli gibi attı ve sikim seğirdi. O bir tanrıça. Sanki fantezilerimden koparılıp sırf benim için yaratılmış gibi. Koyu saçları. Büyük gözleri. Lanet olsun.

Drago'nun kolunu tutup eğildim. "Sen aşağıda kal. Ben yukarı çıkacağım."

Kalabalığın arasından geçip merdivenleri koşarak çıktım. Sinirlerim ve öfkem içimde çarpışıyordu. Nişanlımla böyle mi tanışacaktım? Londra'da lanet olası bir ev partisinde mi?

Giderken kapıları açıyorum. Üçüncü kapıya geldiğimde, durum çok açık: insanlar buraya sevişmeye geliyorlar.

Dördüncü kapı beni duraklatıyor. Göğsümde bir şey sıkışıyor.

Sessizce kapıyı açıyorum.

Ve işte orada. İlk gördüğüm şey koyu renkli bukleler.

Nefesim kesiliyor, öfke ve arzu iç içe geçiyor, yumruklarım sıkılıyor.

Kapı çerçevesine yaslanarak, gelecekteki karımın başka bir kadının dudaklarına inlemelerini izliyorum. O çok yıkıcı. Bir bacağı sandalyeye asılı, elbisesi kalçalarının üzerine çıkmış, sarışın kız ise parmaklarını onun içine derinlemesine sokmuş.

Bu manzara karşısında penisim ağrıyor. Bu gece böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum. Bella'nın benimle geri dönmek için bir gösteri yapacağını, hatta belki yüzüme yumruk atacağını tahmin ediyordum.

Ama bana sergilediği gösteri? Vücudumdaki her siniri ateşe veriyor.

Yine de, göğsümde şehveti bastıran bir kemirme hissi var. Bella King benim.

Paylaşmak benim için hiç sorun olmadı. Bizim dünyamızda bu neredeyse bir kuraldır. Kardeşim ve ben hayatımızı kan ve kadınlar üzerine kurduk ve ben bu düzeni hiç sorgulamadım.

Ama onu böyle izlemek? Hayatımda ilk kez, paylaşmak istediğimden bile emin değilim. Bu tehlikeli. Bu olağandışı.

Bu o.

İnlemeleri daha da yükseldi, odada bir meydan okuma gibi yankılandı ve ben buna bir saniye daha dayanamadım. Bu yüzden boğazımı temizledim — yüksek sesle.

Yeşil gözleri benimkilere çevrildi, ağzı açıldı ve sonra yaramaz bir gülümsemeye dönüştü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kibarca, o yumuşak İngiliz aksanı beni eritip geçiyordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, Prenses. Evet, yardımcı olabilirsiniz." Sesim alçaktı, İrlanda aksanım havayı kesiyordu.

Kaşlarını kaldırır, dudakları kıvrılır. "Bekleyebilir mi? Şu anda bir işin ortasındayım."

Bana meydan okuyor.

Odaya girip arkamdan kapıyı tekmeliyorum. Dışarıdaki müzik boğuk bir vuruşa dönüşüyor ve geriye sadece onun düzensiz nefes alıp verme sesi kalıyor. Bir sandalyeyi yerden çekip çekiyorum ve üzerine oturuyorum, ellerimi kucağımda birleştirip köşeye yerleşiyorum.

Gözümü kırpmıyorum. Kıpırdamıyorum. Sadece izliyorum.

Göğsünün inip kalkışını. Dudaklarının şişmiş ve aralanmış halini. Boğazına ve yanaklarına yayılan kızarıklığı. Ben konuşmadan önce orada olmayan bir kızarıklık.

"Sen bir izleyici misin? Hmm?" diye alaycı bir şekilde sorar, sesi boğuktur.

Omuz silkiyorum, ağzım seğiriyor. "Genelde değil. Ben daha çok yapan biriyim. Benim zevkim kadınıma vermekten gelir. Ama madem buradayım..." Geriye yaslanıyorum, dudaklarım gülümsüyor. "Devam et. Bakalım izlemeyi seviyor muyum."

Bir elimle ona işaret ettim, devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Tabii ki beni korkutmak için birini gönderdi.

Biliyordum ki öyle yapacaktı. Kardeşlerim beni uzun süre kaçak bırakmazlardı ve beni geri getirmek için kesinlikle yumuşak başlı birini göndermezlerdi. Hayır, bu canavarı gönderdiler. Bakışlarında demir gibi bir sertlik olan ve İrlanda aksanıyla karnımın derinliklerinde bir sıcaklık uyandıran bu avcıyı.

Ve Tanrım, o çok yakışıklı. Eminim evleneceğim Reggie denen adam için çalışıyordur.

Sarışın kız hareketsiz kalır, bana, sonra da ona bakar. "Gitmeli miyim?"

Sesi kısık, neredeyse korkmuş gibiydi.

Gözlerimi ondan ayırmadan alçak bir kahkaha attım. O sandalyeye uzanmış, geniş omuzları gergin, çenesi sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi titriyor.

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle. "Devam et."

Saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. Adının ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyorum. Ama saatlerdir benimle flört ediyordu. Teklifi reddedemedim. Bir erkeğe zincirlenmek üzereyken olmazdı.

Son birkaç yıldır, erkeklerden daha fazla kadınla yattım. Esas olarak zevk için. Çünkü yargılanmadan kendim olabiliyorum ve kendimi harika hissediyorum.

Eski erkek arkadaşım her şeyi mahvettikten sonra düzgün bir ilişkim olmadı. Tek bildiğim seks. Hepsi bu.

Bir an tereddüt eder, sonra dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına yerleşir. Dili ağrıyan amımı yalar ve ben nefesimi tutarak ağzına doğru eğilirken, gözlerim onun üzerinde kalır.

Gözleri kararır. İyi.

Sarışın kalçalarımı kavrar, bacaklarımı daha da açar, parmaklarını daha derine sokarken dili klitorisimin etrafında daireler çizer. Tırnaklarım sandalyeye batar, nefesim hızlanır. Ama gözlerimi ayırmam. Çıkardığım her inilti, içimi titreten her sarsıntı, onun için olduğunu bilmesini sağlarım.

"Siktir..." diye inlerim, kalçalarımı sarışının yüzüne doğru yuvarlar, ağzının ıslak sıcaklığını, cesaretlenip beni ısırdığı zaman dişlerinin keskin acısını hissedirim.

Dudaklarımı yalayıp ona sırtıyorum. "Gösteriden hoşlanıyor musun?"

Parmak eklemleri kucağında sıkışır, çenesindeki kaslar titrer, ama cevap vermez.

Sarışın, artık çaresizce bana karşı iniliyor ve bu, omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor. O daha sert emdikçe, bacaklarım onun başını sıkıca kavırıyor, dili acımasızca hareket ediyor.

Vücudum yanıyor, zevk o kadar sıkı sarılmış ki patlamak üzere ve ben tüm bu süre boyunca onun bakışlarını tutuyorum. Orgazmım bir çığlık ile içimi parçalıyor, titriyorum, utanmıyorum, sırtım kıvrılıyor ve kızın yüzüne bastırıyorum.

Gözlerimi kapatmıyorum. Onun bakışlarını başka yere çevirmesine izin vermiyorum.

Beni almaya geldiyse, neyle karşı karşıya olduğunu görsün.

Orgazmım beni titretir, ama parmaklarımı kızın saçlarına geçirip onu geri çekerim, dudakları parıldarken bana bakmasını sağlarım.

"Yatağa. Hemen," emrediyorum.

O sersemlemiş bir şekilde sendeleyerek ayağa kalkar ve ben onu geriye doğru yönlendirerek yatağa yatırırım.

Elbisem hala kalçalarımın etrafında toplanmış halde, onun peşinden sürünerek ilerliyorum, her hareketim sandalyedeki adam için tasarlanmış.

Sarışının bacaklarının arasına yerleşiyorum, eteğini yukarı çekiyorum ve inleyene kadar tırnaklarımı bacaklarının iç kısmında gezdiriyorum. Ona bakıp gülümsüyorum.

"Dikkatle izle, İrlandalı. Bu işte çok, çok iyiyim." Sonra ağzımı indiriyorum.

Kız çığlık atıyor, sırtını kavisleyerek onu şehvetle yalıyorum, tadını çıkarıyorum. Sertçe emiyorum, klitorisini okşuyorum, sonra dilimi tekrar içine daldırıyorum, parmaklarımla kalçalarını tutup onu sabit tutuyorum.

Onun inlemeleri odayı dolduruyor ve ben onları içime çekiyorum, onunla göz teması kurmayı hiç bozmuyorum. Dilimin her hareketiyle, ondan çıkardığım her sesle. Bu onun için.

Onun kontrolünün kaybolduğunu izlemekten zevk alıyorum. Ve bunu patronuna rapor edebileceğini bilmekten.

Tanrım.

O, başka bir kadının bacaklarının arasında diz çökmüş durumda ve nefes alamayan benim. Koyu renkli saçları omuzlarına dökülüyor, dudakları kaygan ve parlak, sanki bunun için doğmuş gibi kıızı yalıyor.

Ve gözlerini bir an bile ayırmıyor.

Yeşil gözler benimkilere kilitlendi, bana meydan okuyordu. Benimle alay ediyordu. Beni sahipleniyordu. beni.

Sandalyeimde kıpırdanıyorum, sikim pantolonuma baskı yapıyor, yumruklarım sıkıca yumruklarımdan eklemlerim yanıyordu. Bir erkeğin düşünebileceği her şekilde kadınlarla yattım. Onları paylaştım, kırdım, ma h vettim. Ama hiç bir zaman arkanıza yaslanıp birinin beni böyle hissettirmesine izin vermedim.

Av gibi.

"Tanrı aşkına Bella," diye mırıldandım, İrlandalı aksanım çakıldan daha sert çıkıyordu.

Kızın amına inliyor, bu sefer daha yüksek sesle, sanki beni duymuş gibi, ve tüm vücudum geriliyor, patlamaya hazır.

Bella King zehir gibidir. Ateş gibidir. Benimdir.

Ve bu küçük gösteriyle beni k o r k utacağını mı sanıyor? Yanılıyor.

Bu sadece, onu sonunda buradan çıkardığımda, kime ait olduğunu asla unutmamasını sağlayacağım anlamına geliyor.

Ayağa kalkıp yatağa doğru fırladığımda sandalye duvara çarpar.

"Yeter. İşin bitti," diyorum sertçe.

O da cevap olarak kıcını havada salladı. Ben de sertçe tokatladım.

"Bitti dedim. Şimdi kendim seni buradan sürüklemeyden önce kalk."

İsteksizce oturur ve bana döner. Ağzını silerken dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Sanırım kocam seni beni almaya gönderdi? Ona gelip beni kendisinin alabileceğini söyle."

Beni baştan aşağı süzer ve dilini dudaklarında gezdirir. "Ve ona bu geceyi anlat. Eminim gelecekteki karısının ne kadar

kabus gibi bir kadın olduğunu duymak hoşuna gidecektir."

Gülerek, onun bakışlarına karşılık verdim. Başımı eğerek, göğsünün hızlıca inip kalkışını izledim. O meydan okuyordu, ama derinlerde korkuyordu.

Drago haklıydı; bence o kaybolmuş. Artık değil.

"Mesaj iletmene gerek yok, prenses. Şu anda kocana bakıyorsun."

Ağzı açık kalır ve geri çekilir.

"N-ne? Sen Reggie misin?" diye neredeyse inanamadan sorar.

"Evet. Tek ve eşsiz. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana somurtarak bakar ve bu sadece sikimin daha da sertleşmesine neden olur. Tanrım, kafasını yatağa bastırıp defalarca şaplak atmak isterdim. Bunu düşünmek bile yumruklarımı sıkıştırıyor.

"Yani, beklediğimden çok daha seksisin. Ama yine de seninle gitmeyeceğim," der, kollarını göğsünde kavuşturur.

Ceketimin altındaki kılıfından silahımı çıkarır ve nişanlıma doğrulturum.

Sessizce kendine hakim olmaya çalışan diğer kıza bakıyorum. Gözlerimi onunla buluşturuyor, sanki hayalet görmüş gibi. Kapiya o kadar hızlı koşuyor ki, neredeyse takılıp düşüyor.

"Hoşça kal," diye sesleniyorum, o kapıyı açarken.

"Beni vuramazsın," diye öfkeyle söylüyor Bella.
Yavaşça başımı sallıyorum.

"Seni öldüremem," diye düzeltiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bu biraz sevimli. Yataktan inip yere düşen çantasına doğru koşuyor.

Silah yerine cep telefonunu çıkardığında biraz rahatladım.

Çünkü gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, beni vuracaktı. "Kimi arıyorsun? Ha? Artık kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Gözleri acı ile parıldıyor ve ben bir adım öne çıkarak silahımı kaldırıyorum.

"Bak Bella. Senin için bu kadar yolu geldim. Bundan kaçış yok, o halde bir anlaşma yapsak nasıl olur?"

"Anlaşma mı?" Bana bakar ve kalbim durur.

"Evet. Şimdi benimle ve ortağımla birlikte geri dön. Sessizce.

Karşılığında, bu evliliği senin için olabildiğince kolaylaştıracam.

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Ama benim her zamanki kaba taktiklerim onda işe yaramayacak. O mafya içinde büyümüş.

"Kolay mı? Ne açıdan?" Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum, Prenses. Eve gidince konuşuruz. Daha önce böyle bir şey yapmadım."

O iç geçirip telefonunu çantasına geri koyar. "Seninle evlenmek istemiyorum, İrlandalı."

Avuç içimi kalbime bastırırım. "Ah. Sözlerin canımı yaktı."

O kıkırdar, ben de sırtırım.

"Bak. Ben de bu fikri pek sevmiyorum. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapmalıyız." Ona elimi uzatarak barışmak istiyorum.

Tek bir yanlış hareketimle başlangıç noktasına geri döneceğimi hissediyorum ve her adımda karşı çıkılmaya tahammülüm yok. Sadece benimle evlenmesini istiyorum. Quinn ailesini mutlu etmesini. Kardeşimi güvende tutmasını. Hepsi bu.

Elini elime koyuyor ve kolumdan bir elektrik akımı geçiyor.

"Biliyor musun Irish, hayatını cehenneme çevireceğim." Bana en güzel gülümsemesiyle bakar.

Başımı sallıyorum.

"Anladım Bella." Ona yaklaşıyorum. "Sadece bu iyiliğin karşılığını on katıyla ödeyebileceğimi unutma," diye fısıldarım ve o bana karşı titrer.

"Hadi, buradan gidelim."

Elini tutup kapiya doğru yürüyorum. Merdivenlerin altına vardığımızda, Drago ellerimize bakarak bana sırtıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bella, Drago. Drago, Bella," diye homurdanırım.

Birbirlerine gülümsüyorlar ama tek kelime bile konuşmuyorlar. Oh, şimdi de konuşkan olmadığını mı karar verdi?

"Conan," diye fısıldayarak koluna dirsek atıyorum.

O da fısıldıyor ve ben hemen hatamı anlıyorum. "Rowan."

"Sıkıldım."

Kafama bir tokat attı. "Ah!"

Sürücü koltuğundaki ona dönerim ve o sırtıtmaktadır. "Bana vuramazsın, hala iyileşiyorum."

Gözlerini devirir.

"Son zamanlarda karnına kurşun yiyen tek kişi sen değilsin."

"Benimki seninkinden daha yakın zamanda oldu."

Finn orta konsoldan kendini iterek geçer.

"Eğer çenenizi kapatıp konsantre olmazsanız, ikinize de birer delik daha açarım. Gözlerinizi o lanet depoya dikiin."

Conan, ikimizin de başının belada olduğunu bilerek bana bir bakış attı ve ben gülmeme engel oldum.

Ama sonra solumda bir hareket fark ettim. "Hey, bak," diye Conan'a fısıldadım.

A adam ile onun kapüşonlubaş sürünür etrafında etrafında yan etrafında etrafında

"Elinde ne var öyle?" diye tısladı Conan. Camın yanına biraz daha yaklaştım.

"Daha yakına park etseydik görebilirdim," diyorum ona.

"Gidip onu almamı ister misin?" diye sırtarak soruyorum. Vurulduğumdan beri, tekrar sahaya dönmek için can atıyorum. Bütün gün yatmak çok sıkıcı.

İkiz kardeşim tarafından bakılmak cehennem gibi. Onu çok seviyorum, ama evimizi ikiye bölmemizin iyi bir nedeni var. Müstakbel eşikle nasıl geçindiğini merak ediyorum. Uçağı indiğinden beri mesajlarıma cevap vermedi.

"Henüz değil," diye tersledi Finn. "Ne yaptığını bir bakalım." "Anlaşıldı patron."

Gözlerimi hedeften ayırmadan kucağımdaki silaha hafifçe vuruyorum.

Sabır benim güçlü yanımdır değil.

"Sanırım üzerine benzin döküyor," diye homurdanır Conan.

"Bu sabah tüm ürünü boşaltmış olmam iyi oldu, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

Bu küçük depoyu sadece fazla stok için kullanıyoruz. Genellikle Vegas'taki Volkovs'a gönderilen kokain için. Reggie ve ben ona aylık sevkiyatlar yapıyoruz. Şimdi, yedek odamda bir oda dolusu kokain var.

"Onu yakmasına izin mi vereceğiz?" diye soruyorum, çünkü kardeşler bu durumdan hiç rahatsız görünmüyorlar.

"Onu şimdi yakalarsak, bize hiçbir şey söylemez. İstihbarat açısından bizim için anlamsız bir cinayet olur. Ama kaçtığını düşünmesine izin verirsek, onu takip edip izini sürersek, bu bizi zincirin üstündeki birine götürebilir."

Başımı soğuk cama dayıyorum.

"Yakında birini öldüreceksin, Rowan." Conan omzuma dokundu.

O anlıyor. Bu kan arzusu. Hepimizde var, bu yüzden birlikte iyi çalışıyoruz. Beni ve Reggie'yi yanlarına aldılar ve biz de onlar gibi büyüdük. Rahmetli babaları Seamus'tan dünyanın işleyişini öğrendik.

"Uyuşturucuya ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi hissediyorum. Yemin ederim, başımı ağrıtıyor," diye inlerim.

Finn gülüyor.

"Yakında Decadence oyunlarınız başlayacak. Bu, hedef listemizi artıracak. Steph hamileliği nedeniyle bana yardım edemeyeceği için, onları öldürmek için benimle gelebilirsin."

Kıkırdayarak güldüm. Finn'in psikopatlıklarına uygun bir eş bulmuş olması hoşuma gitti. İkisi de tam anlamıyla deli. Ve birlikte kesinlikle ölümcül.

"Oh, işte orada." Conan, deposu alevler içinde kalınca irkilir. Adam arabasına atlar ve çakıl yolda hızla uzaklaşır. Conan da Range Rover'ının motorunu çalıştırır.

"Hadi takip edelim." Ellerimi çırpıyorum. Bu da bir şeydir, sanırım.

"Reggie'den haber var mı?" Conan, takip ettiğimiz kamyonun uzaklaşmak için hızını düşürürken sorar.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Hiçbir şey."

Beni Londra'ya götürmek istememesine hala kızgınım. Biz bir çiftiz. Kelimenin tam anlamıyla. Sanırım onun hayatındaki önem sırasının gerisinde kalmaya alışsam iyi olacak.

Bir eşi olduğunda, ne derse desin, aramızdaki dinamik değişecek.

"Bella çok fazla sorun çıkarmaya başlamasa iyi olur, Reggie'nin Preacher'ı alt etmek için işine odaklanması lazım, bir veledi terbiye etmekle uğraşmamalı," diye mırıldanır Finn arka koltuktan.

Oh, bundan çok keyif alırdı.

"Kulağa eğlenceli biri gibi geliyor. Ben vahşi tipleri severim," diye gülümserim ve kardeşler de bana katılırlar.

"Evet. Sanırım ikizlerin güzelliği de bu, Reggie ile anlaşamazsa, seni devreye sokabiliriz."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Kimseyle evlenmek istemiyorum, teşekkürler."

Bu, gelecekte hayal ettiğim bir şey değil. Otuz yaşına bile ulaşamayacağımı düşünüyordum ve hala bir yılım var.

Onun arkasında duruyorum. Merdivenlerin altında duruyor, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, dudakları büzülmüş.

"Bella, yürü," diye uyarıyorum.

Drago sessizce ikimizin yanından geçip jete doğru kaybolur. "Hayır. Gitmiyorum."

İçimden bir inilti geliyor. Lanet olası kadın.

"Evet, gideceksin. Bunu çoktan kararlaştırdık."

O, çenesini dikleştirip, meydan okurcasına dönüyor. "Beni eve götür."

Yaklaşıyorum, göğsümde düşük bir kahkaha yankılanır. "Götüreceğim."

"Hayır. Amerika'daki aptal küçük evine değil. Beni eve götür, benim evime."

Tanrım, ne sinir bozucu bir kız. Ve ne kadar da dikkat dağıtıcı.

"Üç kadar sayacağım Bella. O zamana kadar merdivenlere çıkmazsan, işi kendi ellerime alacağım."

Ağzı açık kalır, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. Sırtışımı saklamaya çalışmıyorum.

"Bir..."

Kıpırdamıyor.

"İki." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir adım geri çekilir ve sanki ona başına gelen en kötü şey benimmişim gibi bana öfkeyle bakar. Belki de öyleyindir.

Kimsenin ona hayır dediğini sanmıyorum. "Üç."
Öne atıyorum, onu belinden yakalayıp omzuma atıyorum.
"Beni indir, seni canavar!" Öfke ve öfkeyle yumruklarını sırtıma vurur.
Kafamı sallayıp, hızımı kesmeden merdivenleri çıkıp jete giriyorum. Onu bir koltuğa oturtup, beline kemeri sıkıca bağlıyorum.
Sonra yanındaki koltuğa oturuyorum.
"Gidiyordum," diye homurdanır. "Bana bu kadar sert davranmana gerek yoktu."
Ona bakmıyorum. Bakarsam, kalan azıcık kontrolümü de kaybedebilirim.
"Dinlemedin. Ders bir: bana karşı gelme, Bella. Senin için sonu asla iyi olmaz."
O sessizce cevap verir, çenesini sıkar.
kapıları kapanır, ve hostes görünür ve şampanya getirir.
Bella tereddüt etmeden bir kadeh alır.
"Daha iyi mi, Prenses?" diye sorarım, alaycı bir sesle.
"Bugünü unutmak için iki şişe daha lazım."
"O kadar da kötü değil. Dramatik davranmayı bırak. Haftalar önce Theo'yu dinleseydin, bu durumda olmazdık."
"Ben dinlemem," diye tükürür.
"Fark ettim," diyorum alçak bir kahkaha atarak.
"Yine de seninle evlenmeyeceğim. Beni kaçırmanın işe yarayacağını sanıyor olabilirsin, ama yaramayacak. Hem neden beni evinde istiyorsun ki? Seni öldürmeyi planlayacağımdan korkmuyor musun?"
Bu sözleri beni ona bakmaya zorladı. Gerçekten bakmaya. Göz bebekleri büyüdü, boğazında nabızı belirginleşmişti.
"Beni öldürecek misin?" diye soruyorum, başımı eğerek.
"Uh, belki." Omuzlarını silkiyor, titrememiş gibi davranıyor.
"Öldürmeyeceksin. Çünkü eğer öldürürsen, kendi ölüm fermanını imzalamış olursun, kardeşlerin lanet olası jete binmeden önce mühürlenmiş olur."
Yutkunur, koltuğunda kıpırdanır. Ama o ateş sönmez. Beni yakıp kül eder.

"Sen beni tanıyorsun, Reggie," diye sessizce söylüyor.

"Hayır, tanımıyorum. Ama bunu düzeltmek için önümüzde sonsuz bir zaman var.

Sonsuzluk çok uzun bir zaman."

Ben arkayı dönüp telefonumu çıkardığımda kızgın bir ifadeyle bana bakar. "Bu şeyde Wi-Fi var mı?" diye mırıldanır.

"Evet. Drago, havalandıktan sonra sana ayarlayacak." "Peki, o zamana kadar ne yapmamı önerirsin?"

İç çekip burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Uyu. Kafanda cinayet planları yap. Bayılana kadar içmeye devam et. Pencereden dışarı bak.

Sessizce otur. Birini seç."

"Harika," diyor kuru bir şekilde. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Heyecan verici geliyor."

Ben de homurdanarak cevap veriyorum.

Evet. Bu uzun bir uçuş olacak.

"Güzel yer." Reggie çantamı kanepeye atarken esnememi bastırıyorum.

Burası çok... beyaz ve gri. Temiz. Geniş. Lüks. Ama soğuk. Tıpkı müstakbel kocam gibi, uçağın kalkışından önce küçük bir tartışma yaşadıktan sonra, buraya gelirken tüm yolculuk boyunca bana sadece üç kelime söyledi.

"Bu küçük erkek evini beğendin mi?" diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yumruklarını sıkıyor. "Çok erkeksi. Ama küçük değil, hiç de değil, bunu kabul ediyorum."

"Teşekkürler."

"Kahve?" diye seslenir, büyük mutfağa doğru büyük adımlarla yürür.

"Evet, lütfen."

Ona katılıyorum ve bar taburesine oturuyorum.

"Karamel şurubun var mı?" diye soruyorum, o makineyi çalıştırırken.

O, kendi kendine bir şeyler mırıldanır. "Hayır. Ben yeterince tatlıyım."

Gülmemi tutamıyorum.

"Evet. Eminim hayatın boyunca bunu defalarca duymuşsundur."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, koyu renkli gözleri beni yakıyor, beni dik oturmaya zorluyor.

"Şekerli olsun mu?" diye soruyorum. "Evet. Kaç tane?" "Bir tane."

İçkisini bitirip buhar çıkan bardağı bana uzattı.

"Bundan sonra biraz uyumam lazım. Bana yatak odamı gösterir misin?" Kıkırdar.

"Yatak odan mı?"

Yavaşça başımı sallarım.

"Evet. Bu malikanede birden fazla yatak odan vardır herhalde, İrlandalı."

"Evet. Ama seninkini kullanamayacaksın. Benimle paylaşacaksın." Kahvemi neredeyse tükürecektim.

"Benimle dalga geçme. Anlaşmamızın bir parçası değildi bu." Kocaman, dövmele ellerini tezgahın üzerine koyar.

"Prenses, o kadar uğraşarak müzakere ettiğin anlaşmanın şartlarını bana hatırlat." O sırtıyor.

Ona tokat atmak istiyorum. Hiçbir şey müzakere etmedik. Sadece bir anlaşma yapacağımızı söyledik.

"Kendi odam olacak. Çoğu zaman birbirimizden uzak duracağız. Dokunmak yok. Bana ne yapacağımı söylemeyeceksin. İşe giderken öğle yemeğini hazırlamayacağım. Akşam yemeği de pişirmeyeceğim. Banka hesabına erişimim olacak." Duraklayıp çenemi okşadım.

"Oh, ve bana eşlik etmesi için bir kedi yavrusu istiyorum. Belki iki tane."

Yüzünde hiçbir değişiklik yok. Konuşmuyor da. Ben de ısrar ediyorum.

"Dışarı çıkıp yeni arkadaşlar edinebilirim. Ama sevgililerimi senin evine getirmeyeceğim konusunda anlaşabiliriz."

Çenesi gerildi.

"Aynı nezaketi senden de bekliyorum. Senin zaferlerini görmek ya da duymak istemiyorum. Eminim çok gürültücüsündür, İrlandalı."

Saçmalıyorum. Ama onun bana karşı giderek daha fazla sinirlenmesini görmek hoşuma gidiyor. Belki de düşünüyü iptal ettirmek için yapmam gereken budur.

Mümkün olduğunca sinir bozucu davranarak.

"Oh, banka hesabına erişimim olması gerektiğini söylemiş miydim? Umarım Black Amex kartın vardır. Rakamlarla aram iyidir, biraz

Sizin için ticaret mi? Başka ne olabilir ki...

"Oh, henüz bitirmedik. Lütfen devam edin." Elini hareket ettirerek alaycı bir tonla konuşur.

"Burada bir gardırop dolusu kıyafet ve ayakkabım olduğunu söylediler, daha fazlasına ihtiyacım olacak. Peki ya tekne? Tekneniz var mı?"

Kafasını sallar. "Dokunmak yok."

Dudaklarında yavaşça bir sırıtiş belirir. "Bunu zaten söylemiştin."

"Oh." Ağzım açılır, bunu söylediğim için biraz utanırım. O çok yakışıklıdır. Tam benim tipimdir ve eminim o alanda ne yaptığını çok iyi bilir. O seksapeliyle baştan çıkarır. Sanırım bir zevk kölesidir.

"Dokunmak yasak derken neyi kastediyorsun, prenses?" diye sorar.

Yanaklarım kızarır, beni ele verir.

"Öpüşmek, el ele tutuşmak, popoya şaplak atmak."

Gülümsüyorum. O da başını sallıyor ve elini sakallarının üzerinde gezdiriyor.

"Yani öpüşmeden ve sen bağlı halde seks mi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, İrlandalı. Seks bu işi karmaşıktır. Asi İngiliz prensesine aşık olabilirsin. Ve kardeşlerimin, senin kalbi kırık kıçın beni eve geri gönderdiği için bu ittifakın bozulmasından beni sorumlu tutmasını istemem. Olur mu?" derim tatlı bir gülümsemeyle.

Nefes alır.

"Sana aşık olursam, kalbimi kırmana izin vermem. Gitmene izin vermem." Bakışları içimi yakıyor.

Koyu kahverengi gözlerinde sevimli kehribar rengi benekler var.

"Ama bu asla olmayacak. Ben aşık olmam. Ben sevişirim.

Hepsi bu."

Bir anlık sessizlik geçer ve birbirimizin gözlerine bakarız. Ve etrafımızdaki her şey çatırdamaya başlar. Planımın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bu değildi.

"Aynı şekilde."

"Hiç aşık olmadın mı, Prensese?"

Ugh. Acıyı içime atıp başımı sallıyorum.

"Evet. Ve kalbim kırıldı. Bu yüzden bir daha asla olmayacak," diyorum sessizce.

O bana yaklaşıp, güçlü tıraş losyonu burnuma kadar gelir.

"İşin sırrı, onları yeterince yakına yaklaştırmazsan, seni asla incitemezler," diye fısıldadı.

"Anladım. Çok felsefi, İrlandalı. Erkeklerden nefret etmeye devam edeceğim."

O gülüyor.

"Evet. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama söz veriyorum, hepimiz senin kalbini kıran o pislik gibi değiliz."

Kalbim Xander'a ait miydi, emin bile değilim. Genç ve naiftim. Bunun aşk olduğuna inanıyordum. Onun beni sahiplenmesine izin vermenin aşk olduğunu düşünüyordum. Onu arkadaşlarıyla paylaşmanın benim kaderim olduğunu düşünüyordum. Ama meğer o, bana acı çektirmekten zevk alan hasta bir pislikmiş.

"İyi misin?" diye sordu Reggie, beni şimdiki zamana geri getirerek.

En azından bu düzenlemeyle neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Sevgisiz bir evlilik. Ama burada incinme riskim yok, sanırım.

"Evet. Yorgunum. Odamı gösterir misin?" Kahvemini geri kalanını bitiriyorum ve o iç çekiyor.

"Evet."

Ona gülümseyerek bakıyorum. "Yani kendi odam var mı?" Gözlerini deviriyor.

"Ben gece sarılmalar yapan bir adama benziyor muyum?" Onu baştan aşağı süzdüm.

"Hayır, öyle görünmüyorsun."

Kanepeden çantamı alıp onu merdivenlerden yukarı takip ediyorum ve o da yatak odamın kapısını açıyor.

"Sabah işe gitmem gerek, bu yüzden uyandığında burada olmayabilirim. Kahvaltını yap, ben öğleden sonra döneceğim. Sonra konuşabiliriz..."

Kafamı sallıyorum. Tartışacak kadar yorgunum.

İçeri girip gülümsüyorum. Her şey pastel pembe ve krem rengi. Onun evinde gördüğüm ilk renk.

"Bella."

Ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

"Evet, Reginald."

Bana göz kırpıyor. "Gerçek adım ilk kez bu kadar seksi geldi. Senin o seksi İngiliz aksanının yüzünden olmalı."

Kıkırdayarak gülerim.

"Ne sormak istemiştin?"

"Londra'daki o kızla olan ilişkin. Bu her zaman yaptığın bir şey mi?

Yoksa?

"

Dudaklarımı ısırırım.

"Nişanlınıza penis mi yoksa vajina mı sevdiğini mi soruyorsunuz?" Elini buklelerine geçirir.

"Sanırım öyle, evet."

"Uzun cevap mı, kısa cevap mı?" Başımı eğiyorum. "Gerçek cevap."

Tamam. Bu hoşuma gitti.

"Adını anmayacağım kişi beni aldattıktan sonra. İlişkimizin bir parçası ilişkimizin bir parçası, beni arkadaşlarıyla paylaşmayı sevmesiydi. Erkekler ve kadınlar. Ayrıldıktan sonra, sadece kadınlarla gerçekten zevk aldığımı fark ettim. Bu yüzden devam ettim. Kendimi güvende hissediyordum, sanırım."

Kapı kolunu daha sıkı tuttu.

"İnan bana. Hala erkekleri seviyorum. Ama doğru erkek olmalı. Önemli olan kiminle yattığım değil, bana nasıl hissettirdiği."

Bana küçük bir gülümseme attı. Ona bu kısmı söylemek niyetinde değildim

.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim." Başını sallar.

Sonra geri çekilir.

"İyi geceler, kocacığım," diye alay ediyorum. "İyi geceler, prenses."

Kapıyı kapatır kapatmaz, merdivenlerden aşağı inip koridordan Rowan'ın evine bağlanan kapıya doğru yöneldim.

Bella beni her açıdan şaşırtıyor. O isyankarlığını ona şaplak atarak ortadan kaldırmak istiyorum. Gördüğüm o yaramaz, seksi tarafını keşfetmek istiyorum. Ve aşk hakkında konuşurken yüzüne yayılan o acı, lanet olsun, daha derine inmek istiyorum.

Ve ona böyle acı çektiren kişiyi öldürmek istiyorum. Kapıyı çalıyorum ve Rowan açıyor.

"Ah, kaşif geri dönmüş." Arkama bakıyor. "Beni henüz baldızımla tanıştırmadın mı?"

Kafamı sallayıp onu geçip kapıyı kapatıyorum. "Yorgunum. Viski ister misin?" diyorum.

Mutfağa gider ve iki bardak ve Seamus Quinn'in ünlü viskisini alır.

"Berbat görünüyorsun Reg. Neden burada duruyorsun da yeni kız arkadaşını becermiyorsun?" İçkiyi alıp bir dikişte içiyorum. "O biraz zorlu bir kız," diyorum ona.

Gözleri parladı.

"Daha fazla anlat. Ama beni kıskandırma." Parmağını kaldırır.

"Onu Londra'daki lüks bir ev partisinde zorla çıkarmak zorunda kaldım. Oraya gittiğimde onu üst katta başka bir kızla sevişirken buldum."

Rowan'ın ağzı açık kalır.

Gülümser. "Siktir. İzlemek için kaldın mı?" Başımı sallarım.

"Sen de katıldın mı?" diye ısrar eder.

"Hayır. Onu durdurdum ve kışına şaplak attım." Rowan kahkahaya boğulur.

"Kardeşim. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanır. Yumruklarımı sıkarım.

"Evet. O da kesinlikle çok güzel. Bu zor bir iş olacak."

Kaşlarını çatar. "Neden?"

"Çünkü bu iş, zevk değil."

"Tanrım. Reggie. Hayalindeki kadın sana altın tepside sunuldu, alyansıyla birlikte. Ve sen buna iş ilişkisi mi diyorsun?"

Omuz silkiyorum.

O da devam ediyor. "Her şey sözleşmeye bağlı olmak zorunda değil, Reg. Paylaştığımız kadınları biliyorum, hepimizi korumak için böyle bir anlaşma yaptık. Ama evindeki o kadın... o senin karın olmak üzere. Belki bir kez olsun, onu ilk görüşte senden soğutacak kadar mutsuz bir şekilde davranma?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor.

"Oh, lanet olsun. Zaten yaptın, değil mi?"

"Daha fazlasını istemiyorum, Rowan. Ben öyle biri değilim ve ben de onun istediği kişi değilim. Tamam mı?"

Tezgaha yaslanır.

"Yani karınla seks yapmayacak mısın?" diye sorar. Kafamı sallarım. "Planlamıyorum."

"Ve senin Inferno'da takılmana bir şey demiyor mu?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Eve kimseyi getirmediğim sürece sorun yok. Evet." "Vay canına."

Derin bir nefes alıyor.

"Belki onu Inferno'ya götürmelisin. Orada eğlenebilir gibi görünüyor."

Kanım donar.

Hayır.

"Olmaz. D    n gününe kadar benden kaçmaması için dikkatimi ona vermem gerekiyor."

Rowan tıslar.

Bella benim haberim olmadan Decadence kompleksinden ayrılamaz. Bütün aile onun kaçmaması için yüksek alarmda. Kardeşi sayesinde telefonuna takip cihazı taktırdım ve evimde yüksek güvenlik önlemleri aldım.

Bella hiçbir yere gidemez.

"Bu d    n i  ini bana bırakmalıydın. En azından biraz e  lenirdim."   aka yapıyor.

"Evet. Aynen   yle. Sonra da boku yerdik."

Rowan birçok şey olabilir, ama nazik biri değildir. O, kalbiyle ve penisiyle hareket eder. Muhtemelen annemizin ikizleri olması da bu yüzden. Ben ise mantıklı beyin kısmıyım. Sadece birlikte hayatta kalabiliriz.

"Peki, bensiz günün nasıl geçti?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce.

"Bir adamın doğu depomuzu yakmasını izledik. Onu bir barın i  ine kadar takip ettik. Barın sahibini   antajla tehdit ettikten sonra onun yüzünü Face ID ile tespit ettim. Yani yarın gece yine onu takip edeceğiz."

"Güzel."

"Benimle geliyor musun? Değil mi?"

"Sabah ilk iş olarak Drago ve Declan ile bir toplantım var. Sonra Bella ile biraz vakit geçirmem gerekiyor. Ondan sonra bo  um."

"Bensiz bir toplantı mı?" Kaşlarını   attı.

"Evet, Theo ile ittifak hakkında. İlginç bir şey yok.

Muhtemelen d    n gününün ne zaman olduğunu bilmek isteyecekler."

Rowan ağzının i  ini ısırır. "Sen me  gulsen Conan benimle gelebilir. Yarın yine ringde antrenman yapmaya ba  lamak istiyor zaten."

Kanım kaynar. Rowan birkaç hafta önce neredeyse   l  yordu. "Antrenman mı, şimdiden mi?" Kısa ve   z konuşurum.

Ona ebeveynlik yapmaya ba  ladı  ımda ne kadar sinirlendiğini biliyorum. Onu kaybetmekten ne kadar korktuğumu bilmesindense bunu tercih ederim.

"Hafif bir antrenman, merak etme. Ben iyiyim Reg. Steph ve Hallie iyileşmemden memnunar. Ben iyiyim. Sana bunu sürekli söylüyorum. Dikkatin dağınık."

Nefesimi verip ceketimin cebinden sigaralarımı çıkardım. Kafam çok dağınıktı.

"Bunlar beni erken mezara sokmadan önce sen beni mezara sokacaksın." Ona bir sigara uzatıyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Bir keresinde neredeyse ölecektim. Şimdilik içmeyeceğim."

Stres atmak için onlara ihtiyacım var. Bu hayat insanı yıpratıyor ve benim bir bağımlılığa ihtiyacım var. Ailelerimiz uyuşturucuyu seçti, ama beni o pisliği koklayarak ya da enjekte ederken yakalamanın imkanı yok. Ama bunlar işimi görüyor.

Ve yan odada huzur içinde uyuyan o prensesin tehdidi, kan basıncımı aşırı derecede yükseltmek üzere.

"Ah, gitmeden önce. Görünüşe göre Lyla Inferno'da başı belada. Odalardan birini darmadağın etmiş. Bir kızın yüzüne bardak fırlatmış. Kovulmadan önce onunla konuşman gerekebilir," diyor Rowan.

"Onun için endişelenmem gerekmez. O yetişkin bir kadın ve bu sözleşmeye bağlı bir düzenlemeydi."

Rowan dudağını ısırır.

"O geri dönüp bize musallat olmadan önce oradaki yangını söndürmemiz gerekebilir diye düşünüyorum. O deli. Ve senin artık endişelenecek bir nişanlın var."

Nefesimi veriyorum. "Karımın yanına yaklaşırsa ölmek ister. Benim sabrımın da bir sınırı var."

Bella'nın kendi ayakları üzerinde durabileceğinden eminim. Üç mafya kardeşi ve onun gibi bir ağzı olan biri mi? Hayatım üzerine bahse girerim ki kendini koruyabilir.

Theo'nun bana anlattıklarına göre, ona karşı tetikte olması gereken kişi benim.

Ama içimden bir ses, yanıldığımı söylüyor. En azından şiddet anlamında.

Sabah altıdan beri ayaktaım ve şimdiden sıkıntıdan patlıyorum. Burada tutsak mıyım? Kesinlikle hayır. Bu bir evlilik, kaçırılma değil.

Kahretsin. Haftalarca bu sorundan kaçmakla meşgul oldum, onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmak yerine. Ve şimdi buradayım.

Telefonumu alıp Theo'nun numarasını tuşluyorum. Sevgili kardeşim. "Her şey yolunda mı, Bel?" diye homurdanıyor.

"Evet. Amerika'ya oldukça sağ salim vardım. Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesim alaycı bir tonla.

"Üzgünüm," diye derin bir nefes aldı. "Beni nefret etmene neden olmayacak başka bir şey yapamadım."

Gülüyorum, bazen çok saçma davranıyor. Bu yüzden bekâr, Theo. Kadınları anlamıyor.

"Yani sen düşündün ki... oh, biliyorum... onu partiden çıkarmak için hiç tanımadığı korkunç bir İrlandalı adam göndereceğim, değil mi?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Öyle söyleyince..." diye kekeler, utangaç bir şekilde.

"Aynen öyle." Sanki beni görebiliyormuş gibi parmağımı tezgaha vuruyorum. "Bunun için seni hayalarından tekmeleyeceğim. Ama şimdilik, soracaklarım var."

"Sor," diye mırıldanır, sesi şimdiden temkinli.

"Bu ittifaktan beklentilerim ne olacak? Yani, ben bir mahkum değilim, değil mi? Evden çıkabilir miyim? İş bulabilir miyim?"

O gülüyor, sesi artık sinir bozucu. "Çünkü hayatında kaç gün çalıştın, Bella?"

"Aslında yıllarca ailemin mali sorunlarını düzeltmekle uğraştım," diye karşılık veriyorum, lekesiz mutfakta bir ileri bir geri yürüyerek.

"Ne iş istiyorsun? Declan'la konuşabilirim," diyor.

Adımımı yarıda kesip kaşlarımı çatıyorum. "Declan da kim lan?" "Oradaki patron," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

Elimi havaya kaldırdım. "Patronla evlenmiyorum bile?

Reggie de kim?"

"En iyi adamlarından biri," diyor Theo kararlı bir şekilde. "Ve en önemlisi, bekar bir adam."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki acıyor. "Tamam. Yani burada hayatımı özgürce yaşayabilir miyim?"

"Bella." Sesi keskinleşir, çoğu erkeği korkutan o uyarıcı tonu taşır. "Önce yerleşmelisin. Şu anda orası pek güvenli değil. Reggie'yi dinlemelisin."

"Harika." Tezgaha yaslanıp tavana bakarak homurdandım. "Yani ben bir ev bitkisiyim."

"Ne?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"Lanet bir ev bitkisi," diye terslerim. "Benimle konuşur, beni sular, böylece hayatta kalırım. Biraz güneş ışığı alır, ama hareket etmem."

"Çok dramatiksin Bel," diye mırıldanır.

"Sen de bir kez olsun kendi isteğin dışında tüm hayatını değiştirmeyi dene bakalım.

"Aptal," diye homurdanırım.

"Sakin ol," diye uyarıyor. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Ah evet. Bizim Kralların Kralı," diye diyorum, kendimi tutamadan. "Annem bu konuda ne diyor, ha?"

Diğer uçta uzun bir sessizlik olur.

"Ona henüz söylemedim," diye itiraf eder sessizce. "Bella, onun psikiyatri koğuşunda olmasının bir nedeni var. Durumu iyi değil."

Gözlerim yaşlarla doldu ve parmak eklemlerim ağrıyana kadar tezgahın kenarını sıktım. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum. Neredeyse ben de onunla aynı duruma düşecektim

ama bunu gizledim. Gizlemek zorundaydım. Annem... diğer yarısını kaybetti. Bu onu da öldürdü.

"Burada güçlü konumumuzu korumak için bu ittifaka ihtiyacımız var, böylece ailemize başka hiçbir şey olmaz," diye ısrar ediyor Theo. Sesi kararlı ve mafya patronu gibi, ama altında yumuşak bir ton var. "Bunu hepimiz için yapıyorum. Ve söz veriyorum, burada yaptığınız fedakarlıklar değerlidir. Seni seviyoruz ve sana göz kulak olacağız. Quinn ailesi de öyle. Burası bir hapisane değil. Sadece bir süreliğine küçük bir taşınma. B i r şans verersen, orayı sevebilirsin bile. Lütfen?"

Titrek bir nefes alıp, tırnaklarımı mermer tezgaha geçiriyorum. "Aptal kardeşlerim için her şeyi yapacağımı biliyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ama bu, önce onlara serseri gibi davranmayacağım anlamına gelmez."

Theo sonunda gülüyor, sesi göğsümdeki sıkışmış düğümü gevşetiyor. "Gerçek Bella tarzı."

"Tamam." Dikleşirim, içimde yeniden kararlılık kıvılcımı çakar. "Peki, gidip gelecekteki kocamın dolaplarını ve odalarını karıştırayım. Onu neyle şantaj yapabileceğime bakayım."

"Bella King," diye sertçe uyarır, ama sesinde eğlence duyabiliyorum. "Yapma."

"Çok geç. Seni seviyorum, güle güle."

O tekrar itiraz etmeden telefonu kapatırım, kulaklarımdaki çevir sesi uğuldamaya başlar.

Ev bitkisiymiş, hadi oradan.

Rastgele çekmeceleri, evrakları ve şarj kablolarını inceliyorum. Her şey düzenli ve organize. İlginç bir şey yok. Bu yüzden merdivenlere yöneliyorum. Belki de kirli sırları buradadır. Ama merdivenlere yaklaşırken bir koridor görüyorum.

Meraklı doğam galip gelir ve koridoru takip ederek siyah bir kapıya varırım. Kapı ön kapıya benziyor. Kolu çekerim ve kapı başka bir koridora açılır.

Ne oluyor be?

Başka bir büyük mutfığa ulaşana kadar koridoru takip etmeye devam ediyorum. Ancak bu mutfak lacivert ve altın rengi detaylara sahip. Etrafta birkaç fincan dağınık duruyor. Salona doğru ilerliyorum. Duvarlar parlak grafiti sanatıyla kaplı ve kırmızı deri bir kanepe var.

Bu, yaşıadığım evden tamamen farklı. Burası Reggie'nin başka bir kişiliğinin evi mi?

Yukarıda düşün açıldığını duyduğumda duruyorum. Bu pislik benden kaçmak için tamamen farklı bir evde mi yaşıyor?

Merdivenleri tırmanıp suyun sesini takip ediyorum. Kapıya vardığımda, kapının arkasından gelen derin, coşkulu şarkı sesiyle duruyorum.

Olamaz. Reggie'yi pek tanımıyorum ama onu duşta rock şarkıcısı olarak tanımıyorum. Bazı şeyler ona yakışmıyor.

Kapıyı yavaşça açtım ve ağzım açık kaldı. Lanet olsun. Oymuş.

Gözleri benimkilere dikilir ve kalbim durur.

Altı paket karın kasları? Dövmeli elinde kocaman penisi.

Şarkı - Specter, Bad Omens

Sanki farların ışığında donakalmış bir geyik gibiyim. Bir elimde penis, kalbim deli gibi atıyor, cildimden buhar yükseliyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Duşumdaki rock konseri resmen sona erdi.

Yeşil gözleri beni olduğum yere çiviliyor. Sonra boğazını temizliyor ve içimdeki bir şey yeniden harekete geçiyor. Kardeşimin nişanlısı nefes kesici.

"Ayakta alkışlanacak mıyım?" diye soruyorum, suyu kapatıp havlumu askıdan alıyorum. Havluyu kalçama sardım, saçlarımı salladım ve ona doğru adım attım, fayanslara su damlatarak. Bana göz kırıyor, sonra alkışlamaya başlıyor. Gerçekten çok yüksek sesle. "Seni rock yıldızı olarak görmemiştim," diye alay ediyor.

Oh. Kahretsin.

Kim olduğumu bilmiyor.

Zaman kazanmak için kafamın arkasını kaşıyorum. Dudaklarını ısırırken gözleri vücudumun her yerini tarıyor ve penisim beni ele veriyor, havlunun altında sertleşiyor.

"Kardeşim değil. Ama ben? İyi şarkıları severim," diyorum.

Kaşlarını kaldırır. Kafasında dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. "Pardon? Ne?"

Elimi uzatıyorum. "Ben senin kayınbiraderinim."

Gözleri aşağıya düşer, çenesi neredeyse yere vurur. "İkizler mi?" "Evet. Komik olan benim."

Elimi sıkıyor ve parmakları benimkilere dokunduğu anda içimi bir heyecan kaplıyor.

Gereğinden fazla sıkıyorum.

"Bu mantıklı," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı eğiyorum.

O minik şort ve tişört hiçbir şeyi gizlemiyor. Reggie'nin evinde bir tanrıça var ve o soğukkanlı davranıyor. Delirmiş olmalı.

"Alt kattaki dekor," diye açıklıyor, yaramaz İngiliz aksanı bana yapmaması gereken şeyler yapıyor.

"Rengi mi demek istiyorsun?" diye gülüyorum.

"Evet." Kızarıyor.

Elimi bırakıp gülümsüyor. "Ben Bella. Eminim biliyorsundur."

Havluyla elimden geldiğince selam veriyorum ve o şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

"Adın ne, rock yıldızı?" "Rowan."

Kafasını sallar. "Ben... şey... buraya daldığım için özür dilerim. Reggie'nin benden kaçmak için başka bir evi olduğunu sanmıştım."

Ona yaklaşıyorum, tenine sinmiş tatlı vanilya kokusunu içime çekiyorum.

"Kardeşim seni görmezden gelirse çok aptalca davranmış olur," diyorum ona sessizce. "Seni tanıyana kadar huysuzdur. Ona biraz zaman tanı."

"Hmm. Sanırım beni pek sevmiyor." Çenesine dokunur.

Reggie'nin soğuk tavırlarının onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Ama o böyle biridir. Kötü niyetle yapmıyor. Tek bildiği bu.

"Güven bana Bella. Öyle olmasaydı anlardın," dedim, ses tonumu alçaltarak.

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Belki de ilk izlenimim pek iyi olmamıştır," diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Evet. Oldukça ilginç bir deneyim olduğunu duydum." Göz kırparım.

Flört etmeyi bırakmam lazım. Ama kendime engel olamıyorum. Ve savunmam gerekirse, beni gözleriyle yiyen o.

Bu konuyu hemen başka bir yöne çekmem lazım. Reggie bundan hoşlanmayacak. Bu bizim anlaşmalarımızdan biri değil. Bu onun karısı olacak. Bu işi mahvedemem.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye patladım. Kafayı mı yedim?

Kafasını eğiyor. "Hayır. Sadece kahve içtim. Bekle. Karamel şurubun var mı?"

Gülerek enseme ovuşturuyorum. "Evet, hepsi var.

Tatlıya çok düşkünüm."

O kadar geniş gülümsüyor ki başım dönüyor. Görevi iptal et.

"Tanrıya şükür. Karamelli latte içmek için can atıyorum, Rowan."

"Üstümü değiştireyim, sonra ikimize de yaparım. Yumurta da ister misin?" "İyi olur." Kapiya doğru geri adım attı.

"Aşağı ineyim mi?" diye sordu, sesinde hafif bir gerginlik vardı.

"Kendini evinde hisset, kardeşim," diyorum otomatik olarak. Bu söz üzerine gözleri odanın diğer tarafına kayıyor.

Kardeşim. Neyim var benim?

Neredeyse koşarak dışarı çıktı, ben ise ıslak ıslak orada durup kapiya bakarak kafamı fayanslara vurmak istedim.

Sadece kahvaltı. O benim aletimi gördü.

Şimdi bunu Reggie'ye açıklamam gerek.

Benneredeysel
kızarmış,

kaçarım kaçıyorum
kalbi çarpan.

banyodan

banyodan yanakları

Rowan.

Tabii ki Reggie'nin ikizi olacaktı. Çünkü tek bir korkunç İrlandalı evren için yeterli değildi, iki tane çıkarmak zorundaydı.

Ve onlar birbirlerinin aynısı bile değiller. Görünüş olarak evet. Kişilik olarak? Kesinlikle hayır. Reggie bir kale gibi sağlam, kasvetli ve okunması imkansız bir yapıya sahipken, Rowan aynı yapıya sahip ama daha hafif ve rahat. Yüzünün her yerini kullanarak gülümsüyor, gözleri daha parlak ve ağzı sanki kimse anlamadığı bir şakayı anlamış gibi sürekli seğiriyor.

Reggie kilitli bir kasa gibi. Her bakış, her kesik söz, onun içinde neyin hapsedildiğini ve neden kimsenin ona dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermediğini merak ettiriyor. Peki ya Rowan? O tamamen gösteriş. Flörtöz gülümsemeler ve ukala yorumlar, sanki şeytanın kendisini bile büyüleyebilmiş gibi. Ama o havlunun altında, su damlayan ve bana tatlıymışım gibi sırttan o? O da aynı keskinliğe sahip. Aynı yoğunluğa.

Ve bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Çünkü Reggie beni kafese kapatılmış gibi hissettirebilir, ama Rowan? Rowan beni dokunmamam gereken ateşe çok yakın duruyormuşum gibi hissettiriyor.

dokunmaya dayanamayacağım bir ateşe çok yakın duruyormuşum gibi hissettiriyor.

Aynı tehlikeli madalyonun iki yüzü.

İkisi de beni etkilememeli. Ama işte buradayım, nişanlımın ikiz kardeşinin dokunuşu için yanıp tutuşuyorum. Mutfığa vardığımda, nabzım biraz yatışmış. Sayılır. Adadaki tabureye oturup, lekesiz tezgahları ve son teknoloji espresso makinesini gözetliyorum.

Bir dakika sonra Rowan içeri girer, saçları ıslaktır, şimdi kot pantolon ve üzerine yapışan uzun kollu siyah bir tişört giymektedir. Şort ve yataktan kalkmış saçlarıyla karşısına çıkan biri için sinir bozucu derecede iyi görünmektedir.

"Tamam, karamel kraliçesi," diyor, makineyle uğraşırken kollarını sıvıyor. "Bir latte geliyor. Seni şımartmadığımı söyleme."

Ben burun kıvrırım. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun. Bu, ilişkimizin en önemli anı olabilir."

"Doğru değil." Omzunun üzerinden göz kırpmıyor. "Seni duşta benim için alkışlatmıştım bile. Çok erken zirveye ulaştım."

Gülerek başımı sallarım. "Sen dayanılmazsın."

"Aslında komiksin. Aradığın kelime bu. Ve harika bir şarkıcısın."

Bana köpüğü mükemmel, üstüne sanat eseri gibi zikzaklar çizilmiş karamel şurubu dökülmüş bir kupa uzattı. Bir yudum aldım ve tatlılık dilime değdiğinde inledim. "Siktir. Tamam, kabul ediyorum, biraz puan kazandın. Ve sesin de güzel. Yine de karaokede seni yenebilirim."

"Randevu gibi görünüyor."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, bir tava kapar ve gereksiz bir hareketle içine tereyağı atar. "Ben sadece yakışıklı ve harika bir ses sahibi değilim. Yumurta da yaparım."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, tekrar bir yudum alırken. "Reggie'yi kötü gösteriyorsun."

Bu sabah işi olduğunu söylemişti. Belki beni tanımak ister diye düşündüm. Sanki yasal bir sözleşmeymişim gibi davranmak yerine.

Gülümsemesi yarım saniye için kaybolur, sonra geri gelir. "Kardeşim puanları umursamıyor. O daha çok... kazanan her şeyi alır türünden biri."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu deneyimlerinden biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Oh, evet." Tek eliyle tavaya yumurtaları kırarken sırtıyor. Mutfağı tereyağı kokusu dolduruyor; rahat ve neredeyse normal bir ortam.

Ta ki latte'mi çok fazla eğip kalın bir karamel şurubu akıntısı çenemden boğazıma ve tişörtüme damlayana kadar.

"Siktir." Bir peçete alıyorum ama Rowan çoktan orada, eli havada benimkini yakalıyor.

"Bana bırak." Sesi alçalır, daha yumuşak olur, başparmağıyla cildimdeki şurubu siler. Bakışları bir an fazla göğsümde kalır, sonra boğazını temizler ve hızla geri çekilir, peçeteyi sanki onu yakmış gibi tezgahın üzerine atar.

"Üzgünüm. Bu... evet." Aniden telaşlanarak elini saçlarına geçirir.

Ve tam o sırada ön kapı çarpar. Ağır ayak sesleri sessizliği bozar.

Reggie.

Mutfağa girer, omuzları geniş, yüzünde okunamayan bir ifade vardır. Koyu renkli gözleri, bana çok yakın duran Rowan'dan, gömleğime şurup bulaşmış halde oturan bana kayar.

Hava on derece soğur.

Rowan, "Ah, lanet olsun" diye mırıldanır.

Ben ise Reggie'ye tatlı bir gülümsemeyle bakıp, sanki hiçbir şey yapmamışım gibi kirpiklerimi kırıştıtırırım.

"Kardeşinle tanıştım."

Kapıyı iterek açarım, botlarım cilalı zemine ağır bir şekilde çarpar ve doğruca mutfağa yönelirim.

Şafak sökmeden beri ayaktaım, Vaiz'i alt etmek için planlarımızı tartışıyoruz, şimdi de onların son bulgusu bize işkence etmek için iki sağlam ipucu verdi.

İlk gördüğüm şey Rowan. Çok yakın. İkinci gördüğüm şey ise taburede oturan Bella, karamel lekeli tişörtü, kızarmış yanakları ve ağzında tereyağı erimemiş gibi bana gülümsemesi.

Ve biliyorum. Lanet olsun, biliyorum.

Rowan'ın saçları hala ıslak, gömleği vücuduna yapışmış. Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi görünüyor, ama yüzündeki ifadeyi çok çabuk düzeltiyor. Bella? O ise hiç irkilmiyor. Sadece bana bakıyor, geniş yeşil gözleriyle bana bir şey söylemem için cesaret veriyor.

Ben de bir şey söylemiyorum.

Onun yerine ceketimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum ve "Yumurta kokuyor" diye mırıldanıyorum.

Rowan boğazını temizliyor. "Evet. Kahvaltı. İster misin?" "Hayır." Sesim düz.

Buzdolabından bir şişe su alıyorum, kapağını açıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Çenem sürekli titriyor ve ikisinin de ellerimin şişeyi sıktığını fark etmemesi için dua ediyorum.

İçimde öfke beni kemiriyor. Bella beni çok rahatsız ediyor. Ama bunu gösteremem. Henüz değil. Rowan'ın önünde değil.

Ben de tezgaha yaslanıp kollarımı kavuşturdum, yüzüm taş gibi sertleşti. "İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz."

Rowan, kadınları eriten o rahat gülümsemesini gösterir. "Birinin ona etrafı göstermesi gerekiyordu. Sen tam olarak tur rehberi rolünü oynamıyordun."

Bella, gerginliği keyifle izliyormuş gibi, fincanına sırtarak yavaşça yudumlar. Ne yaptığını çok iyi biliyor, beni kardeşimle onu izlemeye zorluyor.

Onun ne kadar şımarık olduğunu biliyorum.

"Güzel," diyorum, keskin bir sesle. "Kendini işe yarar hale getirdiğine sevindim, Rowan."

Gülümsemesi bir saniye için titrer. Bella bana kaşlarını kaldırır, ne kadar ileri gidebileceğini test ediyormuş gibi.

O yeşil gözleri, sanki patlamamı istiyormuş gibi, bana tepki vermem için meydan okuyor.

Ben yapmıyorum.

Bunun yerine, onu yutuyorum, yüzümü ifadesiz bırakıyorum ve tezgaha yaslanıyorum.

"Rowan," diyorum sakın bir sesle, "işe hazırlan. Bugünkü görevi seveceksin."

Bir anlığına donup kalır, sonra omuz silkerek bunu gizler. "Evet, tamam." Ellerini bir bulaşık havlusuyla siler, ama gözleri benimle Bella arasında gidip gelir. Sınamaktadır. Her zaman sınamaktadır.

Özür diler gibi gülümseyerek yumurta tabağını Bella'nın önüne koyar.

"Teşekkürler, rock yıldızı," diye fısıldar Bella.

Kardeşıme kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. Bu takma adı konuşacağız.

Bu onu harekete geçirir. Koridorda kaybolur ve beni onunla yalnız bırakır.

Bella latte'sini yudumlar. Tatlı. Masum. Ölümcül. "Eğleniyor musun?" diye sorarım.

"Çok," diyor, sesi İngiliz aksanıyla kalınlaşıyor.

Çenem gerilir, ama sanki o henüz içime işlemiş değilmiş gibi, tembel duruşumu korurum. "İyi. Çünkü bu şimdi sona eriyor."

Gülümsemesi birazcık sarsılır.

"Biz evcilik oynamıyoruz Bella," diye devam ettim, sesimi alçaltarak. "Bu bir tatil ya da flört ederek geçirebileceğin bir oyun değil. Seninle benim bir işimiz var. Bir evlilik. Bir ittifak. Ve bunun ne anlama geldiğini konuşmanın zamanı çoktan geldi."

O, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Sonunda nişanlınla gerçek bir konuşma yapmaya hazır mısın?"

Ona yaklaşıyorum, teninde kalan vanilya kokusunu alabilecek kadar, ama dokunamayacak kadar.

"Sekiz saat oldu Bella. Altı saati uyuyarak geçirdin.

Gerçekten bu kadar muhtaç mısın, Prenses?" diye fısıldadım.

Ağzı mükemmel bir 'o' şekli aldı.

"Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum. Başım belaya girecek, Reggie." "Açıkça," diye mırıldanıyorum, hiç de eğlenceli bulmadan.

"Bu akşam yemeğe ne dersin? Bizim evde. Yalnız başımıza. Bu nişanın şartlarını düzgünce gözden geçirelim."

Dudakları aralanır ve gözlerinde bir ışıltı görürüm — heyecan, meydan okuma.

"Bizim evimizde," diye tekrar ediyorum, sözlerimin etkisini hissetmesini bekliyorum.

Çünkü anlaması gerekiyor. Bu Rowan'ın oyunu değil. Onun oyunu değil.

Bu benim oyunum.

"Peki," diye homurdanır.

"Peki bütün gün ne yapacağım?" diye sorar, dirseklerini masaya dayayarak.

"Hobilerin neler? Ya da bilmiyorum? Kitap okur musun?" Kızarır.

"Beni kitap almaya götürmek ister misin, İrlandalı?"

Omuz silkiyorum, o ayağa kalkıyor ve sonra pazımı sıkıyor.

"Benim müstehcen kitaplarımı taşımak için senin gibi iri ve güçlü bir adama ihtiyacım var." Göz kırpar ve sanki burası onunmuş gibi çekip gider.

Kardeşimin pişi r d i ğ i yumurtaları tabağında, koridorda yürüyen kıçının sallanışını izlerken beni bırakır.

Reggie'nin Aston Martin'inin yolcu koltuğuna atıyorum ve o homurdanarak başını sallıyor.

Kızgın. Nedenini biliyorum galiba.

Vites değiştirirken ekstra agresif davranarak arabayı sürmeye başlar. "İyi misin dostum?" diye sorarım.

"Evet."

"Tamam."

Bir şarkı seçip sesini açtım ve Reggie sesi kapatana kadar şarkıya eşlik ettim. "Lanet olsun, söyle hadi."

"Sen ve Bella arkadaş gibi görünüyordunuz." Gergin bir kahkaha attım.

"Evet. O biraz huysuz ama sevimli. İyi birine benziyor." Konuyu geçiştiriyorum. Onun şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın olduğunu söylemenin doğru zaman olup olmadığından emin değilim.

Ve benim aletimi gördüğünü.

O iç çeker. "Senin yanında... rahat görünüyordu."

"Öyle mi? Çünkü ben rahat biriyim. Sen değilsin. Muhtemelen senin Bay Frost olman yüzünden gardını almış. Seni lanet olası kardan adam."

Kendi kendine homurdanıyor.

"Pardon? Karşı argümanın var mı? Benim güneş ışığı ikizim?"

Elleri direksiyonu sıkıca kavrar.

"Ben sadece benim. Eğer bundan hoşlanmıyorsa, bu benim sorunun değil." Alaycı bir şekilde gülerim.

"Hayır. Sen onun için savunmacı bir İrlandalısin. Kendin değilsin. Onun yanında rahat olmalısın. Seni sevmesini istiyor musun?"

Neredeyse bencilce hayır demesini istiyorum.

"Bilmiyorum."

Reggie'nin kafası karışık olduğunu hiç görmedim. O her zaman ne istediğini bilir. Ve istediğini alır.

"Bu akşam nişanımızı konuşurken onu tanımaya çalışacağım."

Sahte bir gülümseme takındım.

"Güzel. Eminim o da bundan hoşlanacaktır."

Keskin bir şekilde başını sallar.

"Onunla yatmak istiyorsun, değil mi?" diye sorar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Sözlerim ağzımda dolandır.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Kardeşime asla yalan söylemem. "Biliyordum." Gülümsüyor.

"Eğer o istiyorsa, onu durdurmayacağım," diyor sessizce, sanki bunu söylediği için kendinden nefret ediyormuş gibi.

"O cinselliği konusunda çok açık. Ve bizim anlaşmamız kapsamında onun ihtiyaçlarını karşılayamayacağımdan hiç şüphem yok. Yani evet, eğer onun bu ihtiyacını karşılayabilecek kişi sensen, o zaman sorun yok."

Ona göz kırpıyorum, bu normalden farklı geliyor. Inferno'da bir kadınla tanışırız, noktalı çizgiyi imzalarız ve paylaşıyoruz. Aynı anda.

Ayrı ayrı değil.

"Bu çok karmaşık geliyor dostum. O senin nişanlın. Kulüpte beni bekleyen başka birçok kadın var," diyorum ona.

Ve bu, karnıma bir tekme gibi gelir.

"O zaman yapma. Onun peşinden koşmana izin vermiyorum. Demek istediğim, eğer o sana gelirse ve ihtiyacı olan buysa, Tanrı aşkına, ona aşık olmak gibi aptalca bir şey yapma."

Ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor, anlayamıyorum. Bu konuşma Reggie'ye hiç yakışmıyor.

"Bunu yazılı olarak almam gerektiğini hissediyorum." Cevap vermiyor.

Ayin biter bitmez kilisenin önüne park ediyoruz. İçeride ilahiler hala yankılanırken, cemaatçiler gülerek, el sıkışarak ve çocukları bacalarının etrafında koşuşturarak dışarı çıkıyor. Her şey çok temiz, çok kutsal. Keşke bilselerdi.

Conan'ın Range Rover'ı yan park yerinde dikkat çekmeyecek şekilde duruyor, motoru çalışıyor. Yaklaştığımızda bize her zamanki gibi sakın bir şekilde başını sallıyor.

Rahip merdivenlerden bizi fark etti. Peder Byrne. Eski bir aile dostu. Gri saçlı, nazik gülümsemeli, cam gibi keskin gözlü. Hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Kilisenin yan kapısına doğru küçük, ince bir işaret yaptı.

Adamımız burada.

Depomuzu ateşe veren piç kurusuyla bağlantılı olan.

Reggie ve ben içeri giriyoruz, kilisenin serin havası bizi sarıyor. Tütsü ve mum kokusu, dışarıdan gelen hafif sesler. Peder Byrne bizi dar bir koridordan geçiriyor, yanından geçen bir rahibeye nazikçe selam veriyor. Bir yan odada duruyor, elini kapıya koyuyor.

"İçeride. Benimle iş konuşmak için geride kalacağını söyledi," diye mırıldanır rahip. "Ona hesap defterlerini almam gerektiğini söyledim."

"Aferin ona," diye mırıldanır Conan, bize katılırken öncü olur.

Byrne kendini kutsar, ama yakasının içinde sakladığı sırıtış, bana onun ne tür bir oyun oynadığını çok iyi bildiğini gösterir. O, bizi işimize bırakarak uzaklaşır.

Reggie kapıyı açar.

Hedefimiz tahta bir sandalyede oturmuş, brunch'a geç kalmış bir i gibi saatine bakıyor. Başını kaldırıp rahip yerine bizi görünce yüzünde şaşkınlık belirir.

"Merhaba, güneş ışığı," diyorum, içeri girerken sesim neşeli. "Hizmet sana iyi davranıyor mu?"

Ağzını açar, ama Reggie sesini çıkaramadan üzerine atlar. Kolunu arkasına keskin bir hareketle çevirir ve onu yere yatırır.

"Kalk," diye bağırır Reggie.

Conan şimdiden yan kapıyı açarak otoparka doğru çekiyor. Rover, koyu renk camları ve deri koltuklarıyla aç bir şekilde bekliyor.

Onu dışarı sürüklerken adamın omzuna vuruyorum. "Merak etme dostum. Bu sadece küçük bir sohbet. Tanrı seni affedecektir."

ayakları kayıyor taş zeminde, ama bu önemli değil.

Reggie'nin tutuşu ve Conan'ın boyutu arasında, o sadece bir yükten ibaret.

Onu Range Rover'ın arkasına itiyoruz, kapı arkasından kapanıyor.

Biz ayrılırk e n rahip hala merdivenlerde duruyor ve bize nazikçe el sallıyor.

Kutsal adam, kirli işler. Sadece bizim dünyamızda.

Conan'ın kulübesi ölüm kokuyor. Duvarlar çılgınlıkları tamamen yutacak kadar kalın, bu yüzden hep buraya geliyoruz. O ve Hallie oğullarıyla birlikte aile evlerine taşındığından beri, kulübe bizim oyun alanımız oldu.

Misafirimiz odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış, bilekleri kelepçeli, ayak bilekleri bağlı. Takımı buruşuk, alnı terden sıırsıklam. Gözleri, kurtları izleyen bir tavşan gibi üçümüz arasında gidip geliyor.

Rowan şömine rafına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sanki bu lanet bir pijama partisiymiş gibi bir rock şarkısı ısıkla çalıyor.

"Siz çocuklar bana hep eğlenceli olanları getiriyorsunuz," diyor gülümseyerek. "Kilise ayini ve doğrudan günah çıkarma... Yıllardır birine gitmemiştim."

Kıkırdayarak gülüyorum.

"İtiraf edecek birkaç günahımız var," diye şaka yapıyorum. "Misafirimizinki gibi."

Adam ipleri çekiştirir. "Yapamazsınız..."

"Kapa çeneni," diye homurdandım, onun önünde volta atarak. "Depomuzu yakan piç kurusuyla işin vardı. O yüzden bana onun kimin için çalıştığını söyleyeceksin. Hemen."

"Ben... ben bilmiyorum..."

Rowan onu keser ve göz hizasına gelene kadar çömelir. Gülümsüyor, ama bu insanları altlarına sıçtıracak türden bir gülümseme. "Hadi ama dostum. İşleri zorlaştırma. Yani, şarkı söylememi mi istiyorsun? Çünkü inan bana, bunu istemezsin."

Adam çılgınca başını sallar. Rowan'ın istediği zaman iyi bir sesi olduğunu bilmiyor. Diğer zamanlarda ise baş ağrıtıcı bir ses.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rowan, onu bir çocukmuş gibi yanağını okşadı. "Öyleyse neden o güzel dudaklarını açıp bir isim söylemiyorsun, kardeşim senin organlarını yeniden düzenlemeye karar vermeden önce?"

Adam yutkunurken boğazı çalışır. "Phoenix," diye boğuk bir sesle söyler. "Phoenix'te... Phoenix'te bir adam var. Ona *Crow* derler. Konuştuğum kişi o. The Preacher ile bağlantım."

Crow.

Bu isim odaya suya atılan bir taş gibi düşer. Conan ile göz göze geliriz; gözleri keskinleşir. Rowan ise sadece düşük bir ısılk çalar.

"Crow," diye tekrarlar Rowan, dilinde yuvarlayarak. "Neşeli bir isim. Lütfen bana onun bir evcil kargası olduğunu söyle."

Adamın yüzü soluyor.

Sözleri ağzında dolanır, "B-bilmiyorum. Onunla tanışmadım.

Bana sadece yeni üyelerimize dağıtmam için emirler veriyor."

"Depomu yakan gibi mi?" diye Conan araya girer.

Adam başını sallar, ter gözlerine damlar. Bu örgüt ilk tahmin ettiğimizden daha büyük. Katmanlar var. Kurallar. Yeminler.

Bu adam, gerçekten konuşan ilk kişi. Oldukça ferahlatıcı.

"Bize söyleyeceğin başka bir şey var mı? Mesela Vaiz'i nasıl bulabileceğimizi?" "Bunu size söyleyemem. Bu mümkün değil."

Rowan yumruğunu karnına indirir ve adam öksürmeye başlar.

Adamın çenesinden tutup gözlerini bana çeviririm. "Tek ihtiyacım olan buydu."

Sanki artık güvendeymiş gibi titrek bir nefes verir. Zavallı herif.

Rowan geri çekilerek bana yer açar. "Bu onuru bana mı bırakacaksın, yoksa sabırsızlanıyor musun, Reg?"

Cevap vermiyorum. Sadece kılıcımı çekiyorum. Adamın gözleri büyür, nefesi hızlanır, hızlanır, daha da hızlanır.

"Lütfen, istediğinizi söyledim..."

Bıçak çenesinin altına girer. Sözleri boğuk bir sesle boğulur. Gözlerindeki ışık sönene kadar yavaşça çeviririm. Kanı avucuma damlar.

Conan sandalyenin arkasını kavrar ve onu devirdiğinde, artık ölü olan adamın cesedi kabinin zeminine sönük bir sesle çarpar.

Rowan elini yüzüne sürerek, "Vay canına. Çok dramatikti." diye mırıldanır. Botuyla cesedi hafifçe tekmeler. "Gördün mü dostum? Yararlı olabilirdin. Ama değilsin."

Bıçağı adamın gömleğiyle silerim, cebime koyarım ve dikleşirim. "Phoenix'teki Crow," derim, sesim düz. "Sırada orası mı var?" Rowan sırtar. "Yolculuk."

Conan'ın çenesi seğirir. "Drago ile konuşalım. Ne tür bilgiler edinebileceğimize bakalım. Belki Enzo'yu da dahil edebiliriz, yeni bir eyalete geçeceğiz. İzin almamız gerekebilir."

Sakallarımı ovuşturuyorum.

"Arizona'da bağlantılarımız var, değil mi?" diye soruyorum. Conan omuz silkiyor.

"Görünüşe göre Hunter Sterling. Declan daha fazlasını bilir, Drago'nun bağlantılarımızı genişletmeye çalıştığını biliyorum. Bu oldukça şiirsel bir şekilde yerine oturdu." diyor Conan.

Ateş şöminede patlar, kıvılcımlar koyu renkli ahşaba çarpar. Yerde bir ceset daha soğuyor, bir ipucu daha bizi Preacher'ın ağına daha da çekiyor.

Ve bir şeyi kesin olarak biliyorum: Phoenix kanayacak.

Yine de, aklım hala evde. Bella'nın olduğu yerde. Ne yaptığını merak ediyorum.

Onu kardeşimin yatağına koşmaktan nasıl alıkoyabileceğimi düşünüyorum. Onun için kötü adam benim. Onu alıp karım yapan kişi.

Ve ben de onun bana anlattığı hikayeyi aynen kabul ediyorum. Ama bu evliliğı gerçekten böyle mi başlatmak istiyorum?

Onun benimle savaşmasını istiyorum, ama onun düşündüğü şekilde değil.

Yine sıkıntıdan patlıyorum. Reggie çalışmakla meşgul.

Ve şimdiden kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Sosyal medyayı sonuna kadar taradım. Kendimi koltuktan kaldırıp mutfağa gittim ve her zaman denemek istediğim kaydedilmiş tariflerimi çıkardım.

En son pasta yaptığımda, brownielere bir sürü ot koydum ve kardeşlerimin kafayı bulmasını izledim. Çok kızmışlardı. Özellikle eski askeri komutan kardeşim Ryder. Ben bunu oldukça eğlenceli bulmuştum. Yıllardır bana şaka yapıyorlar. Biraz öç almam gerekiyordu.

Belki Reggie'nin kurabiyelerine bir şey katmalıyım, bu ortamı neşelendirebilir. Ya da beni öldürebilir.

Dolaplarını didik didik aradım ve çikolata parçaları hariç her şeyi buldum. Ama kimde olduğunu biliyorum. Rowan'ın evine bağlanan kapıya koştum ve kapıyı çaldım. Karnımda kelebekler uçuşurken onun cevap vermesini bekledim.

"İyi günler, tatlım." Kapıyı açarken gülümsüyor.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırırım. Ters takılmış şapka. Gri eşofman altı.

Altı paketi görebileceğim dar siyah tişört.

Gerçekten beni sınamaya mı çalışıyor?

"Merhaba. Acaba çikolatanız var mı?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

Kapı çerçevesine yaslanır. Of. Ne hareket ama. Kesinlikle iç çamaşırlarımı eritmeye çalışıyor. "Doğru adama geldin kardeşim." Göz kırparak, kendini itip beni mutfağına götürür. Onu takip ediyorum ve dolaplarından eşyaları nasıl attığını izliyorum.

"Ah, ha. Anladım."

Bir torba çikolata parçacığını tezgahın üzerine atıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kurabiye." Dudaklarını ısıyor.

"Erkeklerin kalbini kazanmanın yolunu biliyorsun."

Kendi kalbim titriyor. Bunlar onun kardeşi için. Sayılır. Neden denediğimi bile bilmiyorum.

"Reggie'yi bana karşı yumuşatmaya çalışabilirim diye düşündüm. Onun kıcındaki bu sopayı bir şey çıkarabilir," diye şaka yaparım.

Neşeli ifadesi kaybolur.

"Ah, doğru. O pek tatlı seven bir tip değildir. Ama et ve sebzeyi sever. Onu etkilemek istiyorsan akşam yemeğı ısmarla," diyor bana, yana yaslanarak.

Başımı sallıyorum.

Omuz silkiyorum. "Tamam. Evet, sanırım deneyeceğim."

Yere bakarak, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor. "Bitirdiğimde biraz kurabiye denemek ister misin?"

Yüzüne küstah bir gülümseme yayılır ve karın kaslarını okşar. "Çok isterim. Önce kafeste antrenman yapmam lazım." Kafamı eğiyorum.

"Kafes mi? MMA gibi mi?"

Gülümser ve başını sallar.

"Evet. Quinn kardeşlerden biri olan Conan profesyonel. Bazen onun kum torbası olarak çalışıyorum. Gerçi yıllar içinde oldukça iyi oldum."

Nefesimi veriyorum. İzlemesi çok heyecanlı olmalı.

"Belki bir gün seni desteklemeye gelebilirim," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

"Kendi kişisel tezahüratçım, ha?"

Bu söz hoşuma gitti. Biraz fazla bile.

"Öyle bir şey, evet..."

Onunla flört etmeyi bırakmalıyım. Kendimi tutamıyorum. Çikolatayı alıp kapıyı işaret ediyorum.

"Ben işime dönsem iyi olacak. İyi eğlenceler. İşimi bitirince sana pasta getireceğim."

"Teşekkürler," diye öpücük gönderir.

Reggie'nin evine koşar adımlarla geri döndüm. Bu lanet kurabiyeleri pişirmekle meşgul olarak, Rowan'ın beni ne kadar tahrik ettiğinden dikkatimi başka yöne çevirdim.

Reggie'nin bir zamanlar tertemiz olan mutfağını tamamen dağıttığımda, Rowan için bir tabağa birkaç tane koydum.

Sonra kapı çarpar, Reggie'nin ağır ayak sesleri evin içinde yankılanır. O köşeyi dönerken derin bir nefes alırım.

Unun her yere dağılmış halini görünce kaşlarını kaldırır.

"Burası güzel koku y o r," diyor, ceketini çıkarıp bar taburesinin arkasına asıyor.

"Kahve ister misin?" diye sorar, köşeyi dönüp yanıma gelir. O geçerken sırtımı tezgaha dayarım.

"Uh. Evet, lütfen."

O makineyle uğraşırken, ben de ona bir kurabiye koyup yanına kaydırıyorum.

"Denemek ister misin?" diye soruyorum.

Aşağıya bakıp sonra bana bakar. "İçinde uyuşturucu yok, değil mi?" Kırılmış gibi yaparım.

"Bu ne cüret, İrlandalı."

O kurabiyeleri alıp büyük bir ısırık aldığında yanaklarım kızarır.

bir
ısırık
alır.

"Mmm. Bunlar çok güzel."

"Henüz denemedim," diye itiraf ettim.

"Aç," diye emretti ve kurabiye'nin ucunu dudaklarımın önüne koydu. Dediğini yaptım ve bir ısırık aldım.

"Evet. Çok lezzetli. Bir dahaki sefere üstüne biraz karamel ekleyip daha tatlı olsun diye karamel ekleyebilirim."

O başını sallar.

"Rowan onları yemek için ellerini ısırır."

Gölümsüyorum ve o beni dikkatle izliyor, arkamdaki tabağa bakıyor.

"Onlar onun için mi?" Tabağı işaret ederek başını sallar.

"Evet. Çikolata parçacıklarını ondan ödünç aldım. Adil olan bu." Omuz silkiyor, aldırış etmiyor ve kahvesini bitiriyor.

"Tamam. Eminim beğenecektir."

"Aslında konuşabilir miyiz diye düşündüm? Geçen gün evliliğimizin şartlarını gözden geçirmek istediğini söylemiştin. Belki de bunu halletmeliyiz."

Kendi kahvesini doldururken homurdanır.

"Bitirmek mi?" diye sorar.

"Evet. Kuralları konuşmak istemiştin, değil mi?"

Bana kahvemi uzatıp, kendi kahvesini alıp yavaşça bir yudum aldı. "Düğünümüz bir ay sonra olacak.

buradaki yerel kilisede. Küçük bir tören olacak."

"Kardeşlerim de gelecek mi?" diye araya girip soruyorum.

"Evet."

Başımı sallayarak acı kahvemi içiyorum.

"Bana uyar. Başka ne var? Yapacak bir şeye ihtiyacım var; bütün gün kurabiye pişirip duramam. Ben işe yarar biriyim, kardeşimin finans ve yatırımlarını ben yapıyordum."

"Hmm. Evet, Quinn'lerle konuşayım. Seni de bu işe dahil etmek iyi olabilir."

Mermer tezgahı pembe tırnağımla tıklatıyorum.

"Şimdi, ben de gidip birkaç arkadaş edinmeliyim. Bu evin dışında bir sosyal hayatım olması lazım."

O homurdanır. "Arkadaşlar mı?"

"Evet? Senin var, değil mi?" diye karşılık veriyorum. "Arkadaş mı, yoksa seks mi demek istedin?"

Gözlerimi deviririm ve çenesi seğirir. Ben de omuz silkerim.

"Duruma bağlı. Kuralları biliyorum; burada olamazlar. Biliyorum, biliyorum. Ama aslında arkadaş demek istedim. Arkadaşlarından evli olan var mı?"

"Onlarla konuşurum, sana birkaç arkadaş edinirim," diyor yarı gülümseyerek.

"Harika. Teşekkürler, sanırım." Nefesimi veriyorum.

Bana karşı çok çekingen, sanki her kelimesini hesaplıymuş gibi.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye soruyorum. Ona bir yem atıyorum. Konuşmaya başlayabileceği bir şey.

Elini saçlarının arasından geçirir. Beni içimi ısıtan bir şekilde bakar.

"Yarın bütün gün iş için dışarıda olacağım. Akşam yemeği için eve döneceğim, belki birlikte yiyebiliriz?"

Kalbim hızla atmaya başlar. Bana kırıntılar veriyor, ben de onları yiyorum. Bu benim tarzım değil. Ama onun ördüğü dev duvarı gördüm ve onu yıkmak istiyorum.

"Ne kadar evli çift gibiyiz." Göz kırparak kurabiye tabağını alıp bağlantı kapısına doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Reggie'nin sesi odayı dolduran derin ve düz bir sesle yankılanır.

Elimde tabakla, adımımı yarıda keserim. "Rowan'a payını vermeye. Ona biraz getireceğimi söylemiştim, hatırladın mı?"

"Gerek yok."

Kaşlarımı çatarak dönerim. "Neden?"

"Çünkü senin vereceğin hiçbir şeye ihtiyacı yok."

Onun ses tonundaki keskinlik karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırırım. "Bunlar kurabiye, böbrek değil, Regginald."

Ayağa kalkar ve kollarını kavuşturarak tezgaha yaslanır. "*Buraya* yerleşmesi gereken biri için orada çok fazla zaman geçiriyorsun."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Şu anda ciddi ciddi kıskanıyor musun? Oraya iki kez gittim."

Onun bu hali hoşuma gidiyor. Zırhındaki ilk çatlak. Çenesi geriliyor.

"Kıskanmıyorum."

Gülüyorum; keskin, mizahsız bir ses. "Öyle görünüyor ama. Bana hiç ilgi duymuyorsun, ama kardeşin için bir şey pişirdiğin anda, birdenbire umursamaya mı başladın?"

Cevap vermez, sadece bakar. Beni çıldırtan o aynı okunamaz bakış.

"Sen imkansızsın," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak tekrar kapıya doğru ilerliyorum.

Tezgahtan kalkıp bileğimi tuttu. Sert değil, ama beni durduracak kadar sıkıydı. O lanet kıvılcım yine içimi kapladı.

"Ciddiyim Bella."

Ona dönüyorum, göğsümde ateş yükseliyor. "Neden, İrlandalı? İkizin bir kişiliği olması seni rahatsız mı ediyor? Yoksa başka birinin bana insan gibi davranması fikrine tahammül edemiyor musun? Belki de beni bu kadar sıkamalısın."

O, çok az da olsa irkildi.

"Ben senin iş oyununda bir piyon değilim, Reggie. Senin işine geldiğinde ortaya çıkardığın sessiz bir gelin de değilim. Sen ya da ailenin kim olduğu umurumda değil. Ben Bella King'im. Bana biraz saygı göstermeye başla, yoksa giderim."

"Ah, mafya prensesim geldi," diye neredeyse eğlenerek cevap verdi. "Sen bir iş anlaşması. Bu evlilik tutku değil, politika. Kabul ettiğin anda bunu biliyordun."

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Boğazım yanıyor. "Sen gerçekten de zor birisin. Ben hiçbir şeye razı olmadım. Beni buraya kaçırdın, hatırladın mı? Ben bunu istemiyorum."

Kollarımı havaya kaldırıyorum, neredeyse Rowan'ın kurabiyelerini düşürüyorum ve ona doğru adım atıyorum, çenemi ona doğru kaldırıyorum.

"Senden korkmuyorum, İrlandalı. Sadece bu anlaşmanın ikimiz için de daha hoş olmasını istedim. Biliyor musun, siktir git," diyorum.

Yüzünü eliyle ovuşturur, sanki kendini toparlamaya çalışır gibi, ama artık çok geç. Zarar verilmiştir.

"Seni korumaya çalışıyorum," diyor sonunda. "Rowan... karmaşık biridir. Ben de öyle."

Boş bir kahkaha attım. "Tabii ki öylesin. Aradaki fark, o benimle gerçekten *konusuyor*."

Gözleri kararır. "Onun arkadaşın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman onu hiç tanıımıyorsun."

İçimde bir şey kırılır. Tabakı tezgaha sertçe vurarak bırakırım. "Biliyor musun? Belki ikinizi de tanıımıyorum. Ama en azından o bana var olduğumu hissettiriyor."

Birbirimize bakıyoruz, nefes nefese, aramızdaki hava adlandırılmayacak kadar değişken bir şeyle cızırdıyor.

"Bella," diye uyarıyor, sesi alçak, ama bu bir tehditten çok bir yalvarış gibi geliyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak. "Benim senin için ne olduğumu çok net bir şekilde belirttin. Bir iş anlaşması. Tamam. Öyle davranacağım."

Ona orta parmağımı gösteririm ve gözleri fal taşı gibi açılır.

"Siktir git, Reggie. Ben hiç evlilik malzemesi olmadım. Şimdi de senin başının belası olacağım."

Kurabiyeleri bilerek kenara bırakıp, yanından geçerek koluna dokunuyorum. Temas elektrik gibi, acımasızca kısa sürüyor.

Elini sanki bana uzanmak istermiş gibi yan tarafında seğiriyor, ama uzanmıyor. Sadece orada duruyor, çenesini sıkmış, benim gitmemi izliyor.

Kapıyı arkamdan çarptığımda, göğsüm boşalmış gibi hissediyorum. Ve korkunç bir şeyin farkına varıyorum.

Onun beni durdurmasını istedim. Çünkü durdursa, onu dinlerdim. Sesindeki o hakimiyet ve duruşu beynimde bir şeyleri değiştiriyor.

Elimde değil.

O bir pislik, ama o sert görünüşünün altında görmek istediğim bir şey var. Bana eksikliğini hissettiğim bir şeyi verebilecekmiş gibi geliyor.

Şarkı - Take Me Out, Franz Ferdinand

Kardeşim bazen tam bir pislik oluyor.

Onu üzdüğünü biliyorum, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyorum.

Onun iş anlaşması olarak nitelendirdiğini anlatırken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Rowan, arabayı ödünç alabilir miyim?" Bu sözler dikkatimi geri çekiyor.

"Ne için?" diye soruyorum.

Bu kadını pek tanımıyorum ama benden ne isterse yaparım sanırım.

"Bir şeyler içmek, arkadaşlar edinmek istiyorum. Kardeşinin boğazını uykusunda kesmeden önce bu lanet hapisaneden biraz uzaklaşmak istiyorum," diye homurdanıyor.

Onun bu şiddetli yanını seviyorum.

"Kardeşimin hayatta kalması gerekiyor. Seni dışarı çıkarmamı ister misin? Sana şehri gezdireyim mi? Bir şeyler yiyip sinemaya gidelim mi?"

Gözleri parladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bunu yapar mısın?"

Onunla ne kadar çok konuşursam, bulmacanın parçalarını o kadar çok bir araya getirmeye başlıyorum. Hiçbir yere ait olduğunu hissetmediğini düşünüyorum. Her zaman yeri için mücadele ediyor. Her şeyi kendisi için yapıyor.

Bağımsız Bayan yeni bir şey öğrenmek üzere.

"Duşa gireyim, sonra gidebiliriz. Kurabiyelerim nerede?" diye soruyorum.

O dudaklarını büküyor.

"Reggie'ye bıraktım. Planladığım gibi onları bağlamalıydım." Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Bella. Lütfen yapma."

Kıkırdar. "Tamam. Ama yine bana bağırırsa, o zaman hak ettiğini bulur."

Omuz silkiyorum. Onu üzecekse, intikamını hak ediyor. "Beklerken biraz yoga yapacağım," diyor bana.

Nefesimi verip, ereksiyon olmadan önce geri çekiliyorum. Kıcı. O dar tayt. Hayır. Kardeşimin nişanlısını bu şekilde düşünmeyi hemen bırakmalıyım.

Şehir merkezine vardığımızda hava serinlemiş, ama içim yanıyor. Bella yanıma oturur, bacaklarını çaprazlar, saçlarını çok uğraşmamış gibi görünen bir şekilde toplar. Bu da beni mahvetmek için yeterince uğraştığı anlamına gelir.

"Kafandaki o toplar ne?" diye soruyorum.

Bu saç stilini daha önce hiç görmemiştim. Çok seksi. "Uzay topuzlarım."

Gülümsüyor.

"Onları sevmedin mi?" Kaşlarını çatıyor. Ona göz kırpmıyorum. "Bence çok tatlılar."

Eski bir kitapçı ile caz barının arasında sıkışmış küçük bir İtalyan restoranının önüne park ettim. Kırmızı tuğlalar, loş ışıklar ve sarımsak, şarap ve günahkar bir şeyin kokusu.

"Burası güzel görünüyor," diyor, sesi yarı şaşkın.

"Ben zevk sahibi bir adamım," diyorum ona, kapısını açarken. "Ve karbonhidrat severim.

Çoğunlukla karbonhidrat."

O gülüyor, o savunmasız ses, sanki kaburgalarına yumruk atılmış gibi.

.

İçeri girip bir masaya oturuyoruz. Garson bize menüleri uzatıyor, ama o çoktan çenesini eline dayamış bana bakıyor.

"Peki," diyor, "bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Gülümseyerek arkama yaslanıyorum. "Bir keresinde Keller Russo'yu yumruklarken elimi kırmıştım."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "*Keller'la* kavga mı ettin? Katil Russo'yla mı?" Onun kim olduğunu bilmesi hoşuma gider.

"O başlattı."

"Bundan şüpheliyim," diyor, gülümsememeye çalışarak.

Şarap kadehimi kaldırıyorum. "Gitar çalma becerilerimi aşağıladı." O gülüyor. "Sen de ona yumruk attın mı?"

"Tam güçle. İki parmağımın eklemimi kırdı. Ertesi gün bana yeni bir gitar aldı."

"Çok sağlıklı bir arkadaşlık gibi görünüyor." "Hepimiz öyleyiz."

Çatalıyla oynayarak beni izliyor. "Müziği gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Garson gelip siparişlerimizi alır, gerginlik bir anlığına azalır. Garson gittikten sonra boğazımı temizlerim. Onda bir şey, belki de enerjisi, hayatımda hiç olmadığı kadar açılmak istememe neden oluyor.

"Bu, şimdiye kadar mantıklı gelen tek şey. Çocukken hiçbir şeyimiz yokken, beni ayakta tutan tek şey buydu. Kaçabileceğim bir şey verdi bana."

Yüzündeki ifade yumuşar. "Hâlâ yapabilirsin. Müzik yapmayı demek istiyorum." "Belki bir gün. Buradaki tüm karışıklıkları düzelttikten sonra."

Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını aralıyor, ama garson yemeğimizi getirip bu anı bozuyor. Yıllardır yemek yememiş biri gibi yiyor, başparmağından sosu yalıyor ve kanımı normalden daha fazla kaynatacak kadar hoşnutluk dolu yumuşak sesler çıkarıyor.

"Güzel mi?" diye soruyorum.

"Mükemmel," diyor ağız makarna dolu halde. "Neredeyse senin gülümsemen kadar güzel."

Şarabım boğazıma kaçıyor. "Benimle flört mü ediyorsun tatlım?" Gülümsüyor. "Duruma bağlı. Sen de flört ediyorsun musun?"

İkimiz de cevabı biliyoruz.

Tatlıyı bitirdiğimizde, gerginlik kendi diline dönüşmüştü. Caddenin karşısındaki, kehribar rengi ışıklar ve hafif müzikle aydınlanan bir bara geçtik. Burada, dünyayı omuzlarında taşımadıklarını iddia eden iki kişi olmak kolaydı.

Bella yanımdaki tezgaha yaslanıp kokteyli karıştırıyor. "O kadar da kötü değilsin, biliyor musun?"

"Büyük övgü." Birayı kaldırıyorum. "O kadar da kötü olmamaya."

Bardağını benimkine çarptırdı. "Geçici özgürlüğe." İçtik. Güldük. Güzeldi. Çok güzeldi. Ve sonra duydum.

"Rowan?"

Ses, kırık camların üzerinde bal gibi.

Dönüyorum. Lyla. Dar siyah elbise. Kötü bir sırtıyla kırmızı ruj. Garip anlaşmanın sona ermesinden beri onu görmemiştim.

Sanki çoktan kazanmış gibi gülümsüyor. "Seni burada göreceğimi beklemiyordum."

"Eh, buradayım," diyorum düz bir sesle.

Bella yanımda dikleşir, rahat sıcaklığı kaybolmuştur. Tek kelime etmez, sadece biraz daha yaklaşır. İnce ama kasıtlı bir harekettir.

Lyla'nın bakışları ona kayıyor. "Bu kim?" "Bella," diye cevap veremeden o cevap veriyor.

Bu, Lyla'yı hazırlıksız yakaladı. "Kız arkadaşın mı?" İkimiz de cevap vermedik.

"Mm." Lyla'nın gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "Sanırım çabuk atlattın."

Bella'nın eli ön koluma dokunduğunu hissediyorum. Tırnakları, ikimizin de yüksek sesle söylemediği bir mesajı iletmek için cildime hafifçe dokunuyor.

"Bazılarımız geçmişte yaşamayı sevmez," diyor Bella tatlı bir sesle. "Ama hala kontrol ediyor olman çok tatlı."

Lyla'nın çenesi gerilir, ama yine de gülümsemeye zorlar kendini. "Her zaman bir zevk, Rowan. Yakında kulüpte görüşür müyüz?"

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Kendine iyi bak, Lyla."

Sonunda kalabalığın içinde kaybolduğunda, Bella yavaşça nefes verir ve içkisini yudumlar.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Kulüp?" diye karşılık veriyor.

"Evet. Karmaşık bir durum."

Ağzı açık kalır. "O bir fahişe mi?" diye sorar nefes nefese.

Ben gülümserim. "Hayır. Yani, sanırım öyle denmiyor."

Kokteyli yudumlarken gülüyor. "Hey, yargılamıyorum. Benim hikayelerimi bir dinlesen."

Cevap vermek için ağzımı açarım, ama o gerginleşir. Elimi çıplak omzuna koyarım.

"Biri seni incitti, değil mi?" diye fısıldırım. O başka yere bakar ve

ben nefes alırım.

"Sadece kim olduğunu söyle tatlım. Onu parmağımı şıklatarak ortadan kaldırabilirim."

Yeşil gözleri parıldayarak benimkilere bakıyor.

"Belki de bunu çoktan halletmişimdir. Kimse bana zarar verip paçayı kurtaramaz."

Daha yakına eğildim. "Ama bazen, onlar gittikten sonra bile acı hala içimde kalır." diye fısıldadım.

Bana küçük bir gülümseme gösterir ve sonra Lyla'nın kahkahası ikimizin de dikkatini çeker.

Omuzlarını silkiyor, gözleri barda sabitlenmiş. "O çok güzel." "Sen de öyle,"

kendimi durduramadan söylüyorum.

Yukarı bakar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Bunu söylemene gerek yoktu."

"Öyle demek istemedim. Gerçek içimden dökülüverdi."

Sessizlik uzayıp gidiyor. Hâlâ elinin bana dokunduğu yeri hissedebiliyorum, Lyla benim adımla söylediğinde gözlerinin karardığını hâlâ görebiliyorum.

O henüz farkında olmayabilir, hatta ben de olmayabilirim, ama bu gece bir şeyler değişti.

Ve geri dönüş yok.

Bugün Reggie'den önce kalktım.

Bir an için kendime kahvaltı hazırlamayı düşündüm, ama sonra daha olgun davranmaya karar verdim. Bu yüzden huysuz canavara da yumurta ve pastırma hazırladım.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden yankılanıyor ve ben sadece onun için mutlu bir gülümseme takınıyorum.

"İşte buradasın, gelecekteki kocam, sevgilim. Günün eş görevleri —yoğun programına enerji verecek güzel bir kahvaltı." Tabağı mutfak adasının üzerinden kaydırıyorum.

Gözleri benimkilere çevrildi ve bir an için, orada samimiyet gördüğüme yemin edebilirim.

"Buna gerek yoktu."

Tanrı aşkına. Bu söz, ruh halimi tamamen değiştirir. "O zaman çöpe at, pislik."

Kendi tabağımı alıp oturma odasına fırladım ve onun nefesini duymamak için televizyonun sesini sonuna kadar açtım.

Yemeğimi bitirdiğimde, kapıdan bana doğru yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum.

"Fotoğrafını çek, daha uzun süre kalır," diye terslerim.

"Bella..."

"Ne? Ne istiyorsun? Cidden mi? Ben burada çabalıyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Tanrım, beni sevmediğini bu kadar açıkça belli eden bir erkekle daha önce hiç karşılaşmadım."

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. Belki de sadece reddedilmenin acısıdır.

Ya da belki de onun bu kadar acımasız olmak istemediğine inanan, içimdeki küçük, hain bir parçamdır.

Ya da belki de suçluluk duygusudur - dün Rowan ile gülmenin ne kadar iyi hissettirdiği için.

Reggie derin bir nefes alır, sesi alçaktır. "Sonra konuşabilir miyiz? Düzgünce? İşten sonra akşam yemeği getiririm."

Yüzü yumuşar ve bir an için ona neredeyse inanırım.

"Yemeği ben yaparım," derim sessizce. "Senin şık mutfağını sevmeye başladım." O başını sallar.

"İşinde iyi eğlenceler."

Ona bir öpücük gönderirim, sonra hemen kayıtsızlığa geri dönerim.

Eve girdiğimde ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

Kan lekeli giysilerimi çıkarıp doğrudan çamaşır makinesine atıyorum.

Depomuzdaki fenerciyle temas kuran ikinci adamı yakaladık.

Ama bu adam bize hiçbir şey anlatmadı.

Enzo ve Drago bize giriş izni sağlayabilirse, Arizona'daki orijinal planımıza sadık kalacağız.

Buradaki koku inanılmaz.

Başımı kaldırdığımda, bir tabak yemek bekliyordu: mantar soslu biftek, patates ve sevdiğim tüm sebzeler. Yanında bir kadeh şarap.

Bulaşık makinesini açtım ve içinde onun tabağını buldum. Kahretsin.

Siktir.

Ona akşam yemeği için geri döneceğimi söylemiştim.

Dün bana bakışları... Hala o saçmalıkları söylediğim için kendime kızıyorum.

Öyle demek istemedim.

Onu korumak için onu uzaklaştırıyorum. Ama tam tersini yapıyorum gibi görünüyor.

Ve doğrudan kardeşime.

Onu içmeye çıkardığını biliyorum, ona göz kulak olacağını mesaj attı.

Bunun kardeşimle aramda sorun yaratmasını da istemiyorum.

Kendimi giderek daha fazla sinirlenirken hissediyorum.

Bir kişi daha bana bu ittifakın ne kadar önemli olduğunu söylerse, onu yumruklayabilirim.

Anlıyorum.

Kings'e ihtiyacımız olduğunu biliyorum.

Ama Bella haklı, o bir insan. Önemli bir insan.

Cesur, güzel bir insan.

Ona verdiğimden daha iyisini hak ediyor. Parmak uçlarımda

yukarı çıkıp sessizce kapısını açıyorum.

Uyuyor. Huzurlu. "Özür
dilerim," diye fısıldıyorum.

Bu, şüphesiz, her şeyi daha da kötü hale getirdi. Uyumak yerine, kafam karışık bir şekilde, yan
odadaki

Rowan'ın odasına gidiyorum.

"İyi misin dostum?" diye selamlayarak bana bir bira uzattı. "Evet.

Hayır. Biliyorum," dedim.

Kanepeye oturduk ve o boks maçının sesini kapattı. "Konuş," dedi, bir yudum
alarak.

"Bella bana akşam yemeği pişirdi ama ben eve zamanında gelemedim." İçini çeker.

"Ona pislik gibi davranıyorsun, kardeşim."

Haklı. Bunu biliyorum.

"Senden hoşlanıyor gibi görünüyor," diyorum düz bir sesle.

"Evet, iyi anlaşıyoruz. Ama hiçbir şey olmadı, sadece arkadaşız."

Bunu sanki gerçekmiş gibi söylüyor, ama onu yeterince iyi tanıyorum, söylemediklerini de
duyabiliyorum.

"Yarın yeni bir gün," diyor. "Belki özür dileyerek başlayabilirsin.

Onu dışarı çıkar."

Omuz silkiyorum. "Ona daha fazlasını verebileceğimi düşünmesini istemiyorum. İkimiz de
bunu yapmayacağımızı biliyoruz."

Rowan sertleşir. "Bu fikrini değiştirmeyi hiç düşündün mü? Neredeyse otuz yaşındayız. Quinn'lere bak, eşleri, çocukları, gerçek mutlulukları var. Belki biz de buna sahip olabiliriz."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Sen kimsin ve ikizime ne yaptın?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece bir düşünce."

"Senin düşüncen mi?" diye soruyorum.

"Evet, sanırım. Inferno'da yaptığımız anlaşmalar eğlenceliydi, elbette. Ama belki de artık büyümek zamanıdır. Neredeyse ölmek üzereyken, belki de zihniyetim değişiyor."

Şişesini masaya koyar. "Dün Bella'yla birlikteyken Lyla'yı gördüm. Hâlâ kızgın. Bir süre Inferno'dan uzak dursak iyi olur."

Parmaklarımın eklemlerini

kırıştırırım. "Ne dedi?"

Siktir. Bu her şeyi mahvedebilir. Gelecekteki karımı zaten kızdırmışken, başka bir kadın da sorun çıkarıyor.

Ve Bella varken başka biriyle birlikte olmak gibi bir niyetim yok.

Onu *elde etmiş* değilim. Ama

hala nişanlıyız. "İlginç bir şey

yok."

"İyi. Aşacaktır," diyorum. "Orada onun için başka birçok erkek var."

Bir anlık sessizlik geçer. Boğazımı temizlerim.

"Yarın bir kokain sevkiyatı daha gelecek. Drago ile birlikte New York'taki Luca'ya götürmek için hazır mısın?"

Rowan başını sallar. "Tabii. Luca'yı uzun zamandır görmedim. Yine bu işe mi giriyor?"

"Sanırım öyle. O ve Frankie işi aralarında paylaştılar gibi görünüyor. Preacher'ın peşine düşersek Luca ile çalışmak iyi olur. Geri dönmesi iyi oldu."

"Doğru. Bu ne kadar kötü olacak?" diye sorar Rowan.

"Hiçbir fikrim yok, Ro. Ama ne kadar çok bilgi toplarsak, bu örgüt o kadar büyük görünüyor. Çok tuhaf; üyeleri gerçekten ellerinde tutuyorlar. Bir kelime bile söylemektense ölmeyi tercih ederler."

Rowan kıvrık saçlarını eliyle tarar. "Evet. Ama ölümle seni ifşa etmek arasında seçim yapmam gerekirse, ölümü seçerdim."

Gülümserim ve koluna yumruk atarım. "Sakin bunu yapmaya kalkışma. Seni bir kez neredeyse kaybettim, bir daha olmaz."

Rowan dudağını ısırır. "Ama çirkin bir yara izi kaldı. Kızlar bayılıyor." Kıkırdarım.

Bazen tam bir kadın düşkünü oluyor.

Bu yüzden Inferno anlaşmalarımız işe yaradı. Oradaki kadınlar bu işin en iyileri. Hepsi Enzo tarafından kontrol edildi. Güvenli. Temiz.

Ve bu, Rowan'ın Pennsylvania'nın yarısını hamile bırakmasını engelliyor. "Elbette öyleler," diyorum. "Conan ile ringe çıkmaya devam edersen daha fazlasını elde edersin."

Conan'la ringe çıkmaya devam edersen daha fazlasını alırsın."

"Bana babam gibi konuşmaya başlama," diye tersler. "Hiç gerçek bir babamız olmadı, şimdi de ihtiyacım yok."

Belki de onu rahat bırakmalıyım.

Sadece endişeleniyorum.

O benim tek gerçek ailem, sahip olduğum tek aile.

Dokuz saat uyudum ama hala hiç uyumamış gibi hissediyorum.

As Ben aşağı aşağı inerken karşılanıyorum
karşılanıyorum karşılanıyorum tatlı tatlı kremalı kızartmanın

"Günaydın," diyor Reggie.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, keskin bir sesle.

O kadar kolay affedilmeyecek.

Bana krepler, çilekler ve bolca karamel şurubu ile dolu bir tabak uzatır.

"Teşekkürler," diye mırıldanırım.

"Bak Bella..." diye iç geçirir.

Elimi kaldırıyorum. "Yeter. Anladım. Öyle demek istemedin. Akşam yemeğini kaçırdığın için üzgünsün. Arkadaş olabiliriz. Ya da evliliğimiz süresince *dostane* davranabiliriz. Senin için toplum içinde gerektiği gibi davranacağım, ama ayrı hayatlar yaşayabiliriz."

Boynunun arkasını tutar. Sanki ben yürüyen bir baş ağrısıymışım gibi.

"Bak, istersen taşınabilirim. Bol param var," diyorum.

"Ne? Hayır."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Onu nasıl kızdıracağımı bulmayı seviyorum.

Onun yemeğinden bir ısırık alıyorum ve kaçmak üzere olan iniltiyi zorla bastırıyorum. Henüz benden böyle bir ses çıkarmayı hak etmiyor.

"Bunlar çok lezzetli. Tatlı şeyleri sevmediğini sanıyordum." "Belki de deniyordumdur."

Sesinde bir alt ton var, daha yumuşak bir şey, ama onu çabucak gizliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerine bakarak her zaman bende uyandırdığı tepkiyi gizliyorum.

"Declan'la konuştum," diyor. "Bugün ofisimde senin için bir bilgisayar ve masa hazırlıyorum. Drago gelip sana her şeyi anlatacak."

Bu sefer içtenlikle gülümsüyorum. "Teşekkürler, Irish. Şimdi... Drago... Rus olan adam, değil mi?" Kafamın yan tarafına dokunarak, bilgi kırıntılarını hatırlamaya çalışıyorum. "Charlotte... Declan'ın karısı... onun arkadaşı mı?"

Reggie hafifçe gülümser. "Etkilendim."

Siktir. Bu bir övgü. Kabul ediyorum. Bakalım onu ne kadar zorlayabilirim.

Sıkıldım.

"Vay canına. Reggie'den bir iltifat. Şimdi de bana

iyi kız diyeceksin."

Kahvesini boğazına kaçırır ve ben gülümsememi saklamak için elimden geleni yaparım.

"Aslında," diye devam ediyorum, "istersen, duvar için bir çıkartma tablosu alabilirsin. İyi davrandığımda altın yıldızlar yapıştıracağız. Bütün bu yemek pişirme ve temizlik işleriyle, çok kısa sürede ödülleri alacağım."

O, anlaşılmaz bir şekilde bana bakıyor, ben de devam ediyorum.

"Bekle, sen de bir tane alabilirsin. O hafta kimin daha iyi bir eş olduğunu göreceğiz. Ev işleri, yemek pişirme, market alışverişi... Beni içine çektiğin tüm sıkıcı evlilik hayatı işleri."

Çenemi elime dayadım. "Kesinlikle olmaz," diye gülüyor. "Ah. Hiç eğlenceli değilsin."

Kaşlarını kaldırır. "Eğlenceli olabilirim."

"Öyle mi? Seni eritmek için önce iki yüz dereceye kadar ısıtmam mı gerekiyor? Belki de eğlenceli biri olman için bir yıl beklemem gerekir?"

Kafasını sallar. "Ne yapıyorsun, Prenses?"

Yanaklarım kızarıyor. O takma ad beni tam da olmaması gereken yerden vuruyor ve o da bunun farkında.

"En iyi yaptığım şey," diyorum, ağzım doluyken. "Yaramazlık yapmak."

İyice anlaşılması için ona dilimi çıkarıyorum.

"Sana söyledim, artık *gerçek* Bella'yı tanıyorsun. Her bir düğmeye basılmaya hazır ol."

Yanından geçerken tırnağımı onun pazısına batırıyorum.

Bileğimi yakaladı, keskin bakışıyla beni delip geçecek gibi. "Dikkatli ol. Sonunda pişman olacağın bir düğmeye basabilirsin."

Bu uyarıcı ton, amımı ağrıtıyor. O derin, emredici ses, beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor.

"Bu işin eğlenceli kısmı da bu."

Ona göz kırparak tabağımı alıp lavaboya götürürüm.

"Sana altın yıldız. Kahvaltı çok güzeldi." Bir an durup, sırtarak ona döndüm. "Ama eksi on puandasın, yani biraz yetişmen lazım, İrlandalı."

Ayağa kalkarken gülümser, neredeyse canlanacakmış gibi.

Beni geçip tezgahtan silahını alır. "Dikkatli ol," diye uyarırım. "Ben olsam onu yanımda bırakmazdım." Bana bakar, dudaklarında bir sırıtiş belirir.

"Beni vuracak mısın, Prenses?"

Dudaklarımı ısırpı kirpiklerimin arasından yukarıya doğru bakıyorum. "Kardeşlerime beni sor. Beni sına, İrlandalı. Ve senin için özel olarak pişirdiğim akşam yemeğini asla kaçırmama."

Gözlerini kırpiştiriyor, ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ya etkilenmiş ya da beni tezgaha yaslanmış hayal ediyor, emin olamıyorum.

"İşten sonra görüşürüz. Drago birazdan burada olacak. Uslu dur."

Bu öğleden sonra sana bir sürprizim var."

"Akşam yemeği için eve gelecek misin, yoksa kulüpte aletini ıslatmayı mı planlıyorsun?" diye soruyorum, o geri çekilirken.

Yüzünde hiçbir tepki yok. "Hangi kulüp?" Dudaklarım gülümsüyor. "Sen söyle."

Kafasını salları ve giderken el salları.

Ona bir öpücük gönderip, kapı kapanırken ona orta parmak gösteririm. Bu lanet kulüp hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Kapının çalınması beni irkiltir. Ellerimdeki unu önlüğüme silerim ve kapıyı açmak için koşarım.

Kapıyı açtığımda, güzel bir sarışın beni karşılıyor. Uzun boylu, çekici vücut hatları ve beni yakıp kavuran mavi gözleri var.

"Merhaba." Parlak bir gülümsemeyle selamlıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadını tanımam mı gerekiyor? Bana bilgi verilmişti ama o listede yoktu. Sonra midem düğümleniyor. Reggie için mi gelmiş?

Onun ve Rowan'ın bir sürü kadını olduğu oldukça açık. Ve görünüşe göre sarışın, güzel kadınlar onların tipi.

"Merhaba. Reggie'yi mi arıyorsun?" diye dikkatlice soruyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Tanrım, hayır." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ben Lily. Sen Bella'sın, değil mi?" Elini uzatıyor ve ben hala kafam karışık bir şekilde elini sıkıyorum. Ama başımı sallıyorum.

"Evet, ben Bella." Gülümserim.

"Seni gelinlik alışverişine götürmek için buradayım. Hallie de gelecekti ama oğlu ateşlendi. Aslında bugün bize yer ayarlayan butik sahibini tanıyorum."

Bakışları unla kaplı giysilerime ve dağınık saçlarıma kayar.

"Gelinlik alışverişi mi?" Gözlerimi kırpıştırırım. "Bunu Reggie mi ayarladı?"

O gülümseyerek başını sallar. "Evet. Sana tam bir gelin deneyimi yaşatmak istiyor. Hiçbir masraftan kaçınmıyor."

Bu beni gülümsetir. "Masraftan kaçınmayacak mı? Bu benim huysuz nişanlıma hiç benzemiyor."

"O Quinn ailesinin bir üyesi. Onlar çok zengin."

Kıkırdayarak gülerim. Benim ailem de aynı; para sıkıcıdır. Ama Reggie'nin buna tepki vermesi fikri? İşte bu eğlenceli.

"Gidip üstümü değiştireyim. İstersen kurabiyelerimi bitirebilirsin," diye alay ediyorum.

"Haha, teşekkürler ama almayayım. Tırnaklarımın altına hamur bulaşmasını istemem. Oh, Reggie yatak odasında senin için siyah Amex kartını bıraktığını söyledi.

komodinin üzerinde."

"Harika. Hemen dönerim."

Yukarı koşar, kendimi tazeler ve pembe bir sundress giyerim. Şeffaf dudak yağı sürerken, aşağıdan derin bir ses duyarım. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Aşağı indiğimde, birden durdum. Rowan. Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlendi ve engelleyemeden boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Selam," diyor o çocuksu gülümsemesiyle.

"Merhaba." Sesim sessiz çıkar, beni ele verir.

Beni yasak ve seksi bir şekilde tedirgin ediyor.

Ona doğru kayıyorum, ellerimi onun ellerinin yanındaki tezgahın üzerine koyuyorum.

Kot pantolon ve dar beyaz tişörtüyle günah gibi görünüyor.

"Kahve? Vaktimiz var mı?" Makinenin yanında garip bir şekilde duran Lily'ye soruyorum.

"Yirmi dakikamız var. Hazırlayabilirim," diyor hızlıca, sanki Rowan ile aramızda kıvılcımlar çakıyormuş gibi geri adım atarak.

"O elbise sana çok yakışmış," diye fısıldıyor.

"O kot pantolon sana çok yakışmış, rock yıldızı."

Kaşlarını oynatıyor. "Yakışıklı, ha?" Başparmağını dudagina sürerek gözlerini bana diyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bugün Reggie ile çalışmıyor muydun? İkiz olduğunuz için birbirinizden ayrılmazsınız diye düşünmüştüm."

Elini cebine sokar, beni titretmeye yetecek kadar bana yaklaşır. "Bugün çalışıyorum. Çok önemli bir iş."

"Nedir o?"

Sesini alçaltır. "Bugün senin korumalığın yapacağım." Alaycı bir şekilde gülerim. "İnan bana, korumaya ihtiyacım yok."

Dilini şaklatıyor. "Nişanlın öyle dedi. Ve ben buradayım."

Sihir gibi." Bir şovmen gibi elini salladı.

"Benim iyilik perim. Düğün elbisesi almaya gideceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes alır. "Kulağa... eğlenceli geliyor."

Koluna vuruyorum. "Reggie'nin neden vazgeçtiğini anlıyorsun demek?"

Kaşlarını çatıp başını sallar. "Damadın gelinin gelinliğini görmesi uğursuzluk getirir. Reg bu konuda çok batıl inançlıdır. Bu özelliğini

deli annemizden almış."

Bu beni güldürdü. "Annen deli miydi? Yoksa hala mı?"

Omuzlarını silkiliyor, ama bunda mizah yok. "Evet. Kendini cadı sanıyordu. Gerçek bir cadı. Meğer yüzde doksanında mantar yüzünden kafası güzelmiş."

"Tanrım. Bu korkunç. Şu anda onunla konuşuyor musun?" diye nazikçe soruyorum.

Yüzünde bir gölge belirir. İlk kez kaygısız Rowan'dan başka bir şey görüyorum. Daha genç, kaybolmuş görünüyor.

"Ailemiz biz on üç yaşındayken öldü. Uyuşturucu satışı ters gitti. İkisi de vurularak öldürüldü. Ama bu bizim için en iyi şeydi. Hayatımız berbattı. Quinn ailesi bize gerçek bir şans verdi."

Düşünmeden kolumu onun omzuna atıyorum. O da bana sarılıyor, başını benimkine yaslıyor.

"Bana acıma," diye fısıldadı. "Neden?"

Kalbi göğsüme çarpıyor. "Çünkü şimdi iyiyim. Mutluyum. Her şey yoluna girdi."

Boğazım düğümlenir. Gözlerim yaşarır. Ailemden bahsetmem. Bahsedemem, babamın ölümünün görüntüleri zihnime dolmadan yapamam. Ama nedense, kelimeler ağzımdan dökülür.

"Babam da vuruldu. Gördüm."

Beni daha da sıkı sarar, başını benim başımın üstüne koyar. "Üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

Onun kollarında kendimi çok rahat hissediyorum, bu yüzden kendimi zorlayarak uzaklaşıyorum.

"Ne zaman istersen benimle konuşabilirsin, Bels. Seni her zaman dinleyeceğim."

Gözyaşlarımı tutmak için burnumu çekiyorum, ağlamayacağım. "Aynı şey senin için de geçerli, rock yıldızı. Ben senin için buradayım."

Rowan	sesi	boğazını	boğazını	başını	Lily'ye	Lily'ye
		Reggie'nin pahalı kahve makinesiyle			Reggie'nin pahalı kahve makinesiyle	

hala boğuşuyordu.

"Git ona yardım et. Ama lütfen bana karamel şurubunu getir," diyorum, kirpiklerimi kırıştırarak.

O göz kırpmıyor. "Bir şeyi Reggie'nin dolabına sakladım. Ulaşamayacağı bir yere koydum, böylece atmaz."

Bu beni gülümsetiyor. Kızların fark ettiği küçük şeylerdir.

Ait olmadığım birçok yerde bulundum — kulüpler, arka odalar, kilise sıraları — ama hayatımda hiç buraya geleceğimi düşünmemiştim. Bir gelinlik mağazası. Sıkılmış bir koca gibi kadife bir koltukta oturuyorum, ama o çift kapıdan çıkan gelin benim gelinim değil.

Ve eğer benim gelinim olsaydı, onun yanında asla sıkılmazdım. Ne zaman onun yanına yaklaşısam, vücudum heyecandan titriyor.

Bella ilk elbisesiyle ortaya çıkar ve ben daha nefesimi bile almadan sikim neredeyse dikleşir. Beyaz ipek, beline oturan, sanki beni mahvetmek için yapılmış gibi uyluğuna kadar yırtmaçlı.

"Ee?" diye soruyor, yavaşça dönerek, yeşil gözleri parıltıyor.

Çenemi kaldırıp sırtarak, "Seni bu kadar örtmek suç gibi görünüyor. Hayır diyorum. Tekrar dene."

Saçlarını sallayarak alaycı bir şekilde güldü, ama giyinme odasına geri girerken yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Bir sonraki elbise dantelli ve çok dekolte, kolları omuzlarından kayıyor ve ayağa kalkıp onu aynaya doğru çekmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Bana bakıyorsun," diyor düz bir sesle, ama ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyor.

"Sadece elbisenin sana yakışmadığını hayranlıkla izliyorum," diye cevap veriyorum. "Ayrıca onu senden ne kadar çabuk çıkarabileceğimi merak ediyorum. Yemin ederim, tamamen profesyonel

düşünceler, yemin ederim."

Kafasını sallayarak gülüyor ve gergin bir refakatçi gibi etrafında dolaşan Lily, kahvesine burun kıvırıyor.

"Tüm korumalar böyle mi davranır? Elinde silahla kapının yanında durman gerekmez mi?" Bella, ellerini beline koyarak tıslar.

Lanet olası küstah. Keşke Reggie onun bu yönünü görebilecek kadar uzun süre yanında kalabilseydi. Onu bayılana kadar dövdüğü yönünü. Tam bir aptal gibi davranıyor.

Quinn'lerin ona uyguladığı baskı ve ittifakı anlıyorum. Ama bu kadın? Onun için savaş başlatmaya değer. Ve eğer bunu mahvederse, onun için savaşı başlatan ben olacağım.

O benim içime işledi ve bunu saklayamıyorum. Duşta bana ayakta alkışladığından beri öyle.

"Hayır. Yeni rolüm olan kıyafet eleştirmenliği bana uyar," diyorum ona sırtarak.

"Peki. Sıradakine geçelim." Bunun üzerine, soyunma odasına geri dönüyor.

"Onu sevdim," diyor Lily.

Gülümsüyorum.

"Evet. Ben de."

Bu Lily'yi güldürür. "Rowan, bunu hiç saklamıyorsun."

Onun yorumuna omuz silkiyorum. Saklamalı mıyım? Reggie ile hiçbir sınırı aşmıyorum. Gerçi, o hiç duygularından bahsetmedi.

Seks ve duygular iki farklı şeydir. Bu beni yutkunmaya zorlar.

"Doğru ikizle evlendiğinden emin miyiz?" diye sorar Lily, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Sorumlu olanla evleniyor. Ben evlilik için uygun değilim."

Lily gözlerini devirir.

"Herkes öyle der," diye mırıldanır.

Bella birbiri ardına elbiseler giyip çıkıyor, her biri bir öncekinden daha kötü. Sanki bir noktayı kanıtlamak için bilerek sevmediği elbiseleri seçmiş gibi.

Ancak her seferinde kanım kaynıyor, kot pantolonum daralıyor, ağzım keskinleşiyor. O biliyor. Tanrım, o biliyor.

"Sıkıldın mı?" diye sırtarak soruyor.

"Hayır. Devam et. Bütün gün vaktim var," diye göz kırptıyorum.

"Tamam. Sıradaki, farklı bir şey deneyeceğim. Daha çok bana uygun." Elim boğazıma gider. Bu olabilir.

Ve sonra o giysiyle ortaya çıktı.

Beyaz değil. Dantel değil. Güvenli değil.

Siyah. Her kıvrımı saran, yüksek yırtmaçlı, dekolteli bir elbise. Dudaklarını pembeye boyamış, bacaklarını sonsuz gibi gösteren bir çift topuklu ayakkabı giymiş. Ve ışığa adım attığında, nefes almayı unutuyorum.

"Fazla mı?" diye soruyor, bu sefer sesi daha yumuşak.

İstmeden ayakta kalıyorum, sözcükler boğazımda takılıyor. "Başkaları için fazla. Benim için değil."

Dudakları aralanıyor, gözlerinde bir anlık bir parıltı beliriyor.

Lily, değişikliği hissederek garip bir şekilde hareket eder. "Ben, şey... Size bir dakika vereceğim," diye mırıldanır ve dükkânın kapısındaki zil çınlayarak kapanırken dışarı çıkar.

Artık sadece biz varız.

Bella bir adım yaklaşır, eteği yere sürtünür. Parfümünün tatlı ve baş döndürücü kokusunu alabiliyorum. Beni hipnotize ediyor.

"Sen..." diye başlıyorum, başımı sallayarak, müstehcen olmayan bir şey arıyorum. "Tehlikeli. Ve çok çekici."

Kötücül bir şekilde sırtıyor. "Komik. Sen de bana tam olarak öyle bakıyorsun."

İçimden gülüyorum, ama aramızdaki mesafe azaldıkça sesim kesiliyor. Başını eğiyor, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş, her zamanki gibi bana meydan okuyor.

Yanağından bir tutam saçını çekiyorum, parmak uçlarım onun tenine değiyor. Hareket etmiyor. Korkmuyor.

Her şey doğru geliyor. Sanki benim kollarımda olması gerekiyormuş gibi.

"Sen çok değerlisin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Bir saniye boyunca, kiminle evleneceğini unutacak kadar yakınız. Her şeyi unutacak kadar yakın

sadece ağızımda kalan isminin tadı dışında her şeyi unutacak kadar yakındık.

Neredeyse onu öpüyordum.

O da neredeyse izin veriyor.

Ağızım onun ağzının üzerindeyken, kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hızla atıyordu.

Paylaşmak paylaşmak bir şey. Bu? Bu bir bir daha daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Bu bir istekten öte.

Bu derin bir ihtiyaç. Bir arzu. Kardeşimin sözleri kulaklarımda çınlıyor... ona aşık olma.

Ve tam o anda kapının üzerindeki zil tekrar çalıyor ve büyüyü bozuyor.

İkimiz de geri çekildik, normalden daha hızlı nefes alıp vererek, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştık.

Ama ikimiz de biliyoruz.

Bir kez aşıldığında geri dönüşü olmayan bir sınırı neredeyse aşıyorduk.

"İyi misin?" diye sorar Drago.

Monitöre boş boş bakıyorum. Bu sabah Bella ile olan etkileşimimden sonra, onun taktik değiştirdiğine dair garip bir hisse kapıldım.

Ve nedense, bugün Rowan'dan yardım istediğim için hemen pişman oldum.

Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Beni kışkırtmaya çalışıyor. Ve sanırım geçen gün kurabiye fiyaskosuyla kıskançlık düğmemi ele verdim.

Kardeşim az kalsın nişanlımı öpüyordu. Sadece bu da değil, cenazeye yakışır bir gelinlik giymişti, bu da bana bir başka darbe oldu.

Ben her zaman lanet olası kötü adamım.

Göğsümü ovuşturup başımı sallıyorum, oradaki keskin acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama az önce kendi gözlerimle gördüğüm şey, onların sevişmek istemesi değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Rowan'da hiç görmediğim bir şeydi. Aralarında hayat bulan bir çekim vardı.

Öpüşmemeleri durumu daha da kötüleştiriyor. Çünkü daha derin bir şeyi saklıyorlar.

Ve bu, düşündüğümde çok daha fazla canımı yakıyor. Onu gördüğüm anda bunu anladım. Ve en kötüsü, onları birbirlerine itmiş olmam.

bir araya getirdim.

Ona soğuk davrandım. Onu bir iş ilişkisi haline getirdim. Ve şimdi burada, ekrana bakarak ne kadar pislik olduğumu fark ediyorum.

"Reg?" diyor Drago.

"Evet. İyi," diyorum keskin bir sesle.

"Bunu kesmemi ister misin? Yeterince gördün mü?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Hayır," diyorum, telefonumu çıkarıp Rowan'ı arıyorum.

O da cevap vermek için telefonunu çıkarırken, Bella'nın uzaklaşmasını izleyerek dudağını ısıtıyor.

"Evet, kardeşim?" diye cevaplar.

Dişlerimi sıkarım.

"Her şey iyi mi? Nasıl ? Alışveriş Alışveriş nasıl Nasıl davranıyor mu?" diye soruyorum.

"Uh. Evet. Burada her şey yolunda."

Bella soyunma odasının önünde durur ve Rowan'a döner.

Nefesinin boğazında takıldığını duyuyorum. "Dikkatin dağınık," diyorum düz bir sesle.

Onun gülümsemesi bulaşıcıdır. Rowan'ınki de öyle. Bir bakıma birbirlerine benziyorlar.

Kaygısız. Yaramaz.

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Nişanlın çok talepkar, Reg," diyor Rowan. "Gerçekten mi? Fark etmemişim."

O alaycı bir şekilde güler ve Bella soyunma odasının perdesini kapatır. "Evet. Çünkü ondan kaçıp duruyorsun."

"Bu sabah benimle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu." Gözlerini devirir.

"Onu üzdün, Reggie. Bunu telafi etmek için kreplerden fazlası gerekecek."

Boğazıma bir düğüm yerleşir. "Sana öyle mi söyledi?"

Rowan uzaklaşır ve Lily'ye başını sallar.

"Hayır. O burada yalnız çünkü sen onu buraya sürükledin. Ve şimdi sen bile onu dışlıyorsun. Ne bekliyordun ki? Bu roket bilimi değil. Aramızda daha akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Burada kızan kişinin o olacağını beklemiyordum.

"Ben... bilmiyordum. Anlaşma olayından sonra, beni ortadan kaldırmak istediğini düşündüm."

O gülüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"O bir iş anlaşması değil. O bir kadın. Çok zeki, güzel, cesur bir kadın. Nedense senin onu sevmeni istiyor."

Drago boğazını temizler ve ben derin bir nefes alırım.

"Benim ne önemi var ki? O seninle çok mutlu," diyorum.

"Kıskançlık sana yakışmıyor dostum. Biz böyle çalışmıyoruz. Eğer bana gelirse umursamayacağını söylemiştin. Ama gelmedi. Biz sadece arkadaşız. Ben onun burada sahip olduğu tek şeyim, daha fazlası değil."

"Tabii," diyorum alaycı bir şekilde.

Sanki o çizgiyi aşmaya hazırmış gibi davranmıyordu. "O bensiz de gayet iyi," diye ekledim.

"Peki sen onsuz idare edebiliyor musun?" diye tersledi. "Evet," diye yalan söyledim.

Ama bu ittifak için yapmam gereken bu. Duygular her şeyi mahveder. Onun *benim* olması her şeyi mahveder. Ben ilişkiler kurmak için yaratıldım. Anlaşmalar yaparım.

Peki ya Bella? O her şeyi mahvetme potansiyeline sahip. "Sadece ona iyi bak."

"Ne dersen, Reg."

O aramayı keser ve ben telefonumu Drago'nun masasına atarım. "Yayını kes, artık umurumda değil," derim sertçe.

Bana kaşlarını kaldırır.

Kıkırdar. "Bundan emin misin?" Ona sert bir bakış atarım.

"Yapmam gerekeni yapmalıyım. Quinn'lere olan sadakatim her şeyden önce gelir."

Sakallarını kaşıyor.

"Tabii. Anlıyorum. Yıllarca başkaları için çalışarak onları memnun etmekle meşgul oldum ve kendimi unuttum. Hepimiz bir makinenin dişlileriyiz, Reggie. Bazen, çok geç olmadan kendin için bazı fedakarlıklar yapman gerekir."

Rowan'ın Bella'nın yanına geri döndüğü ekrana doğru başını salladı.

Ağzımın içini ısııyorum. Rowan'ın sözleri kafamda dönüp duruyor. Beni sevmemi istiyor.

Ama ben ona karşı soğuk davrandım. Ben böyleyim. Muhtemelen bu yüzden doğal olarak Rowan'a yöneldi. Aralarında bir kıvılcım var.

Ama ben de hissettim. O yanımda olduğunda her zaman hissediyorum, bu yüzden uzak duruyorum.

"Ne olursa olsun, onun evleneceği kişi benim." Drago masaya vurur.

"Ama Rowan olsa da ittifak geçerli olurdu, sanırım." Siktir. Haklı olabilir.

"The Crow için bir yer buldun mu?" Drago gülümser ve başını sallar.

"Kaçınmaya devam et, yoksa deli olursun." 'in kafasının yan tarafına vurur.

"Evet. Şey, bir nevi. Phoenix'te Hunter Sterling ile bir görüşme ayarlıyorum. Enzo bana onun bilgilerini verdi."

"Harika. Beni haberdar et. Ve Lily'nin sanat galerisini unutma, birkaç hafta kaldı. Güvenlik görevindeyiz."

Yüzü düzelir.

"Tarihleri kontrol edeceğim. Gelemeyebilirim. Bu hafta sonu onun doğum günü partisi için de birkaçınızı göndermem gerekiyor. Seni haberdar ederim."

Harika. İzlemem gereken bir parti. Tam da ihtiyacım olan şey.

Neredeyse nişanlımın kardeşini öpecektim.

Ve hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Beni gözleriyle yiyip bitirircesine bakışı beni eritti.

Reggie'nin kartıyla elbisenin parasını ödedikten sonra Rowan onu Range Rover'ının bagajına koydu.

"Şimdi nereye gidiyoruz, bayanlar?" dedi çocuksu bir gülümsemeyle.

Sonra siyah bir beyzbol şapkası çıkarır ve ters takar, bacaklarım neredeyse titrer.

"Oops. Topuğum kaldırıma takıldı," diye kıkırdayarak Lily'nin koluna tutunuyorum.

"Bugün için hiçbir planım yok. Bir kokteyl içmeye ne dersin?" diye soruyor.

"Hayatımın geri kalanı için planım yok. Ben de varım." Rowan'a bakıyorum.

"Sen de var mısın, rock yıldızı? Karaoke? Sen ve ben? Yarışalım mı?"

Bana yolcu kapısını açarken gülümser ve arabaya binmeme yardım eder. Eli kışıma dokunur ve bir saniye duraksar, ama bu beni yakmaya yeter.

"Bodyguard görevim olduğu için içki içemem." Emniyet kemerini alır ve bana takar, kemer klik sesiyle yerine otururken bana doğru eğilir.

"Ama güzel kıçına bahse girerim, senin için tüm kalbimle şarkı söyleyeceğim." Göz kırpar ve kapıyı kapatır.

"Vay canına, Bella! Ne kimya ama. Eve gitmemi istemediğinden emin misin?"

Yanaklarım kızarır.

"Hayır. Lütfen gitme." Dudaklarımı büzüyorum. "Seni tanımaktan çok keyif aldım, burada bir arkadaşımın olmasını çok isterim."

Gülümser.

"Tabii ki. Ben de. Cumartesi günü doğum günü partim var, gelmek istersen."

"Kesinlikle evet!"

Tam da ihtiyacım olan şey bu, hapishanemin dışında arkadaşlar edinmek için mükemmel bir fırsat. Reggie gitmemi engelleyemez.

"Reggie de geliyor mu?"

Lily omuz silkiyor. "Hallie, Conan'ın birkaç arkadaşını getireceğini söyledi, kim olduklarını bilmiyorum."

Nefesimi veriyorum. Eğer bensiz gitmeyi planlıyorsa, hayalarını tokatlayacağım.

Rowan sürücü koltuğuna atlayarak ısıklık çalışıyor; yola çıkmadan önce, daha önce hiç duymadığım bir grubun şarkısını çalışıyor.

"Bu kim?" diye soruyorum.

"En iyisi, bebeğim — Sleep Token. Bir kez dinlediğinde, ömür boyu hayranı olacaksın."

Bizi bara götürürken şarkıya eşlik ediyor. Kabul etmeliyim ki, çok etkileyici. Hatta çok güzel.

Rowan'ın şarkıyı söyleme girişimi de öyle. Şarkının ağır kısmı başladığında, başını sallamaya başlıyor. Ben de koluna vuruyorum.

"Konsantre ol, rock yıldızı. Eğer kaza yaparsan, seni öldürürüm."

Elimi kolunda bırakıyorum ve o ışıktaki dururken aşağıya bakıyor.

"Korkuyorsan elimi tutmak ister misin? Daha hızlı gidebilirim?" Ona kaşlarımı çattım ve o güldü.

"Adrenalin sorunu olan üç ağabeyim var, hızla başa çıkabilirim."

Elimi ondan çekip dizlerimin üzerinde parmaklarımı çeviriyorum, bacaklarım gerginlikten titriyor. Bu adam beni heyecanlandırıyor.

ama bu kelebekler sinirli, daha çok bir sürü gibi.

Rowan'ı, arkamda Lily ile birlikte loş ışıklı barda kalabalığın içinden takip ediyorum. Bara doğru ilerlerken iki tabureyi kapıyor ve bana yardım ediyor.

"Bayanlar için," diye göz kırpmıyor.

Tabii ki kızarıyorum. Onun o sırtışına karşı koyamıyorum. "Bodyguardlar köşede dururlar, değil mi? Benimkiler öyle yapardı."

Lily buna kıkırdar ve dünyanın en berbat şarkıcısı mikrofona geçerken bize bir şişe şampanya sipariş eder.

O ses odada çınlarken parmaklarımı kulaklarıma bastırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanır Rowan, o sesi çıkaranın kim olduğunu görmek için dönerek.

"Bence onlara nasıl yapıldığını göstermeliyiz. Küçük bir düet yapalım mı?" Ona kaşlarını oynatarak, meydan okumaya cesaretlendiriyorum.

"Bu güzel yüze nasıl hayır diyebilirim ki?"

"İşte, bir şey süperserin bir şey," Lily fısıldadı fısıldadı
kulağıma kulağıma fısıldayarak soğuk şampanya kadehini uzattı.

"Bu kötü, değil mi?" diye fısıldayarak cevap veriyorum.

O omuz silkiyor.

"Bazen kime aşık olacağını kontrol edemezsin," diyor, beni ve Rowan'ı sırayla bakarak.

Tırnaklarımla bara vuruyorum. Midemde bir düğüm oluşuyor. O düğüm Reggie.

Zorlu başlangıcımıza rağmen, onda beni çeken bir şey var. Bazen gözlerini oyup çıkarmak istesem de, o tanıdığım en soğuk erkeklerden biri olsa da.

Ona, Rowan'a duyduğumdan tamamen farklı bir şekilde çekiliyorum.

"Sanırım. Karaokeye katılacak mısın?" diye soruyorum Lily'ye.

Elini kaldırıp başını sallıyor.

"Tanrım, hayır. İzleyeceğim, belki de filme alırım," diyor gülümseyerek.

Bunun üzerine şampanyamı içip Rowan'ın elini tutarak bar taburesinden atlıyorum.

Rowan, şeytan gibi sırtarak karaoke tabletinde gezinir.

Işıklar kararır, ucuz disko topu odanın içinde tembel daireler çizerek döner ve saçlarındaki altın rengi parıltıları yakalar.

"Ne söyleyeceğiz, rock yıldızı?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Bana kurt gibi sırtıyor. "Bileceğin bir şey, tatlım."

Ekrana dokunur ve Yungblood'un "*I Was Made For Lovin' You*" şarkısının açılış riffi hoparlörlerden çıkar.

"Oh, dalga geçiyorsun."

Alaycı bir reveransla mikrofonu uzattı. "Önce bayanlar."

Oda çılgına dönüyor — tabii, bu sarhoş kalabalığın yapabileceği kadar çılgına. Sözler ortaya çıktıkça kalbim hızla atıyor ve kaosu patlak vermesine izin vermeden ona sert bir bakış atıyorum.

"Bu gece, sana her şeyimi vermek istiyorum..." Mikrofonla şarkı söylüyorum, sesim kaba ama alkışları hak edecek kadar yüksek.

O da bir sonraki satıra katılır, derin ve kısık sesi gürültüyü keser. Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, enerjimiz ateş ve benzin gibi birbirine çarpıyor.

O yaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, seslerimiz çarpışıyor. Her kelime, ikimizin de kamu önünde söylememesi gereken bir itiraf gibi geliyor.

Nakarat kısmına geldiğimizde, elini belime koyuyor ve beni kendine çekiyor. Kalabalık çılgılık atıyor, alkışlıyor, telefonlarını çıkarıyor. Ama ben sadece aramızdaki ısıyı hissedebiliyorum.

Performans mı sergiliyoruz yoksa yanıyor muyuz, anlayamıyorum.

Şarkı bittiğinde, beni kendine doğru çekiyor, dudakları kulağıma değiyor. "Sen başka bir şeydin, canım."

"Sen de öyle," diye fısıldıyorum.

Hâlâ çok yakınız, alkışlar dinerken hâlâ o coşkuyu yaşıyoruz. Mikrofonu sunucuya geri verip sahneden iniyorum, adrenalin hâlâ damarlarımdan akıyor.

İşte o anda oluyor.

Yanımdan geçerken bir adamın eli kışıma uzanıyor. Donup kalıyorum.

Sonra dönerim.

Rowan çoktan görmüştü. Bütün vücudu değişir.

Göz açıp kapayana kadar sahneden inmiş, adama o kadar sert vurmuş ki tabure yere düşmüş. Rowan adamı yakasından tutup kafasını barın kenarına vurunca kalabalık nefesini tutmuş.

"Senin neyin var lan?" diye bağırır.

"Rowan, dur!" diye bağırarak kolunu tutuyorum. Ama o çoktan gitmiş, tüm kasları gergin. Bu bakışı kardeşlerimden tanıyorum.

Adam sersemlemiş bir şekilde öksürüyor, kaşının üstündeki kesikten kan akıyor.

"Ona dokunma," diye bağırır Rowan, sesi gök gürültüsü gibidir. "Asla."

Bütün bar izliyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

"Rowan." Daha sertçe çekerek onun önüne geçtim. Elim göğsüne değdi ve nefes alışını sonunda yavaşlamaya başladı.

Bana tamamen çılgın, öfkeli, koruyucu bir bakışla bakar ve biri bana tekrar elini sürerse tüm odayı yakıp kül edeceği hissine kapılırım.

Adam yerden kalkar, yüzünü tutarak sendeleyerek uzaklaşır.

Rowan parmak eklemlerindeki kanı siler ve acı bir şekilde güler. "Karaoke bitti galiba, ha?"

Kendimi tutamıyorum, ben de gülmeye başlıyorum. Gerginlik, tekrar nefes alabileceğim kadar azalıyor.

"Beni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat," diyorum, hala nefesimi toparlamaya çalışırken.

"Bunun olacağını sanmıyorum, tatlım." Elini yanağıma sürerek sırtıttı.

Ve yemin ederim, bir an için tüm oda kaybolur.

Şarkı yine değişiyor, bu sefer daha ağır, göğüs kafesini titreten türden bir şarkıya. Bella hala gülümsüyor, şarkı söylemekten yanakları kızarmış, gözleri parlıyor.

Benim patlamama iyi tepki verdi. Bazen öfkemi kontrol edemiyorum; genellikle Reggie beni fazla ileri gitmemem için durdurur. Ama bu sefer, o araya girip beni k u r t ardı.

Onun arkasına bakıyorum ve onların geldiğini görüyorum.

Ona dokunabileceğini düşünen aynı aptal, şimdi iki arkadaşıyla birlikte. Kalabalığın içinden havalı havalı geçiyorlar, tehditlerini hiç yerine getirmek zorunda kalmamış türden adamlar. Şimdiye kadar.

"Arkadaşımı utandırmanı hiç hoş bulmadım," diyor uzun boylu olan, beni hafifçe iterek. "Sadece dostça davranıyorduk."

Gülüyorum, Bella'nın önüne geçiyorum, elim ceketimin altındaki silahımın üzerinde. "O zaman, istemeyen insanlara elini sürmeden önce dostça davranmanın ne demek olduğunu öğren."

İlk konuşan adam alaycı bir şekilde gülümser. "Ne, sen onun erkek arkadaşı mısın?"

"Öyle sayılır," diyorum. Değilim, ama bu kelime ellerini ondan uzak tutacaksa, kabul ederim.

O bir adım daha atar, kalabalık bize yer açmak için kenara çekilir. "Belki de senin onun adına konuşmana ihtiyacı yoktur."

Cevap veremeden Bella önüme geçer. "Belki de *senin* konuşmana hiç ihtiyacım yok," der. Aksanı ve öfkesi onları hazırlıksız yakalar. İçlerinden biri gıcırtılı bir sesle güler. "Kızgın küçük sürtük..."

O sözünü bitirmeden ben çoktan harekete geçtim. Elini uzattı, ben de kolunu sertçe ittim. İkincisi saldırdı. Eğildim ve omzumu karnına çarptım, onu masaya doğru sendelettim. Camlar kırıldı. İnsanlar bağırdı. Tek umursadığım Bella'ydı.

Arkama baktığımda, Bella yakındaki bir tabureden bar tepsisini kapar ve bana uzanan uzun boylu adamın bileğine vurur. Çarpma sesi yankılanır. Adam elini tutarak bağırır.

"Yere yat," diye bağırır Bella.

Bir an donakalıyorum. Bu haliyle muhteşemdir. Dağınık, korkusuz, gözleri parıldayan. Lanet olasıca güzel.

Üçüncü adam onu arkadan yakalamaya çalışır, ama ben çoktan oradayım ve onu Bella'dan çekip alırım. Düşünmem. Harekete geçerim. Kaburgalarına hızlı bir darbe indiririm, nefesini kesmeye yetecek kadar. O, nefes nefese yere yığılır. Sendeler ve dağınık bir yumruk atar, Bella'yı yere devirir.

Kızgıyım. Yumruklarım onun yüzüne tekrar tekrar vurur, ta ki o bayılana kadar.

Bella'nın yanına koşuyorum, alnındaki kan damlasını siliyor, hala tepsiyi silah gibi tutuyor, göğsü inip kalkıyor, saçları gözlerine düşüyor. Ve sonra, tepsiyi adamın kafasına vuruyor. Tekrar tekrar.

Kollarımı beline dolayarak onu geri çekiyorum ve barda izleyen şaşkın insanlara bakıyorum. Yüzünden kan akıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, nefes nefese. O başını sallıyor. "Evet. Sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Kirli dövüşüyorsun, tatlım." "En iyisinden öğrendim," diyor, tepsiyi yere atarak.

"Sana söyledim, korunmaya ihtiyacım yok."

Kapı görevlisi kalabalığın arasından geçerek, kendilerini toparlamaya çalışan üç aptalı yakaladı. Bella'nın elini tutup onu arka çıkışa doğru yönlendirdim.

Dışarıda, gece havası yüzümüze çarpar. O hala adrenalinle titriyor; ben de öyle.

"Yardımanın için teşekkürler," diyorum, yarı gülerek, hala nefesimi toparlamaya çalışırken, onu bana doğru çeviriyorum.

Yüzünden sarkan bir saç telini çekip alıyorum ve o bana kirpiklerini kırıştırıyor. Beni yine büyülemiş durumda.

"Hoş geldin Rica ederim. Bir sefer ama belki ilk ilk beş dakikada düşman edinme?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Bir dahaki sefere, belki de bırak da ben halledeyim bırak."

Daha yakın eğilip burnumu yanağına sürtüyorum.

"Ama seni her zaman koruyacağım, Bel. Kimse sana dokunamaz

izin vermeden sana dokunamaz."

Geri çekilir ve kaşlarını kaldırır. "Eğlenceyi kaçırmak mı? Asla olmaz."

Bana mükemmel bir gülümseme atar. "Yine de teşekkürler. Birinin beni koruduğunu bilmek güzel."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve anlıyorum. Bu kadının korunmaya ihtiyacı yok. Sadece dünya yanarken yanında durmaya hazır biri gerekiyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, o kişi ben olabilirim. Aslında olmaması gerekse de.

Tam da imzalamak üzereyken cebimdeki telefonum yine çalıyor. Homurdanarak telefonu çıkarıyorum.

Küçük siyah kedi, kafesin içinden mırıldanıyor. Yemin ederim, bu tırmalama makinesine bakmakla uğraşmak zorunda kalırsam, cehennemi yaşatırım.

Evcil hayvanlarla ilgilenmem. Onun için çaba göstermek istiyorum. Söylediklerimin ardından durumu düzeltmek istiyorum.

Telefonu açıyorum.

"Tim?" diye selamlıyorum.

Komiserin beni araması hiç iyiye işaret değildir.

"Bir saniye," diye fısıldayarak bayana, biraz mahremiyet için dışarı ıkıyorum.

"Az önce yerel bir bardan bir telefon geldi, kardeşin ve İngiliz bir kadın dans pistinde bir adamı neredeyse öldürüyorlardı."

Kanım kaynıyor. "Affedersiniz?"

"Bak, biri ihbar etmiş. Bunu temizleyecek misin, yoksa benim temizlemem mi gerekiyor? Tanıklar olduğu için Declan'a normalden iki katı ücret ödeyecek."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Üç katını öderim. Temizliği ayarlarım, ama bir iyilik yapman lazım."

"Dinliyorum," diyor.

"Bu lanet olası bir şaka olmalı," Rowan polis arabasından çıkarılırken öfkeyle söylüyor. Kelepçeler bileklerinizi ısıyor ve kırmızı izler bırakıyor.

Bir memur kolumu tuttuğunda başını geriye çevirip gözlerini parlatarak, "Ondan ellerini çek lan!" diye bağırdı. "Sana her şeyin benim suçum olduğunu söyledim. Avukatımı çağır, yoksa hepinizi başını döndürürüm."

Rowan'a sert bir bakış atarak, durumu daha da kötüleştirmeden çenesini kapamasını sessizce rica ediyorum. Neyse ki Rowan hızlı düşünerek Lily'ye Range Rover'ın anahtarlarını verdi. Umarım bize yardım bulabilir. Çünkü, ne oluyor lan?

Memur tereddüt eder, sonra beni serbest bırakır. Midem düğümlenmiş olsa da çenemi dik tutarak Rowan'ın arkasından giderim.

Kapıda durur ve başını çevirir. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum. Orada tek kelime bile etme."

Dudaklarım sıkı kalır. Bir kez başımı sallarım.

"Ben seninleyim, unutma." Memur onu içeri iterken göz kırpar.

Bizi doğrudan soldaki sorgu odalarından birine götürürler, başımızın üstünde floresan ışıklar vızıldamaktadır. Onu orada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi otururken gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılır, takım elbiseli bir avcı gibi uzanmıştır.

Reggie.

Gözleri benimkinden Rowan'inkine kayar. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye bağıırır. Sırtımı düzeltirim, sesimdeki sertlik onunkiyle eşleşir. "Adam beni yakaladı." Elini yüzüne sürer, Rowan'a döner. "Onu koru dedim. Bar kavgasına karıştırıp hapse girmesini değil."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bu yüzden hapse girersem, biri bana yalan söylemiş demektir. Ne tür bir mafya ailesi kavga yüzünden tutuklanır ki?"

Reggie, burnunun deliklerini genişleterek ayağa kalkar ve bana doğru fırlar. Sırtımı duvara dayarım ama çenemi kaldırarak ona meydan okurum.

"Şimdi mi? Şimdi gerçekten beni kızdırmak mı istiyorsun, Prenses?" Sesi alçaldı, tehlikeli bir ton aldı.

Başımı sallarım, dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Hapishanede benimle evlenmek ister misin, İrlandalı? Biliyor musun, hapishanede senin evinde olduğumdan daha fazla arkadaşım olur."

O, on sayıyormuş gibi nefes alıp vererek alaycı bir şekilde güldü. "Bana karşı ses tonuna dikkat et."

Bir adım öne çıkıyorum, damarlarımdan kan akıyor. "Yoksa ne olur?"

Gözleri vücudumu süzer, yumruklarını sıkar, sanki kendini zorlukla tutuyormuş gibi.

"Sizi burada çürümeye bırakacağım," diyor, ağzının köşesinde bir gülümsemeyle.

"Hayır, bırakmayacaksın. Bu ittifaka ihtiyacın var, unuttun mu? Ben önemliyim." Yüzünü eğip gözlerimizin hizasına gelince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sana karım olarak ihtiyacım var."

"O zaman bir koca gibi davranmaya başla," diye karşılık veriyorum.

Hava, fırtına kadar yoğun bir şekilde çatırdıyor.

"Kardeşim." Rowan boğazını temizler, hareket ederken kelepçeleri tıkırdar. "Bu kelepçeleri çıkar, yoksa kafanı kırarım. Şaka bitti. Anladık. Bundan sonra uslu duracağız."

Dudaklarım bir gülümsemeye çekildi. "Evet, efendim," diye somurarak cevap verdim.

Reggie'nin gözleri benimkilere dikilir. "Yapma." Sesi bir uyarı, bir bıçak gibidir.

"Neyi yapma?"

Duvara yaslanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki birbirini kovalayan iki vahşi hayvanmışız gibi bizi izleyen Rowan'a bakıyorum.

"Bana öyle de. Sen bunu hak etmiyorsun."

Dudaklarımı yalarım, dudaklarım kıvrılır. "O zaman bir daha bana Prenses deme."

Ağır bir sessizlik çöküyor. Rowan, ilk yumruğu atacak birini bekleyen hakem gibi, içinden ısılık çıkarıyor.

Ve bu ailenin dünyasına adım attığımdan beri ilk kez, Reggie'nin tek gergin olan kişi olmadığını fark ediyorum. Ben de gerginim ve bu, ikimizin de geri çekilmek istemediği bir bıçak sırtı.

Önce Rowan'ın kelepçelerini açtım.

Metal klik sesi çıkar ve kardeşim sanki birine yumruk atmak üzereymiş gibi bileklerini sallar. Onun bakışlarına benim bakışlarımla karşılık veririm.

"Çık."

Tereddüt eder, çenesi gergin, gururu incinmiştir. Ama bana bir bakışıyla, pazarlık yapmayacağımı anlar. Bir şeyler mırıldanır ve kapıyı çarpıp çıkar.

Şimdi sadece o kaldı.

Bella.

Hâlâ kelepçeli, çenesi dik, yeşil gözleri bana en kötüsünü yapmam için meydan okuyor.

Korkmuş görünmüyor. Sıkılmış görünüyor.

Onun arkasına geçiyorum, anahtarı kilide sokarken anahtarlar hafifçe tıkırdıyor. Kelepçeler düşüyor, bileklerinde hafif izler bırakıyor. Geri çekilmeliyim, ama çekilmiyorum. Boynunun arkasında nefesimi hissedecek kadar yakın duruyorum.

"Bitti mi?" diyor sessizce, başını beni görebilecek kadar çevirerek.

"Hiç de bile."

Keskin bir nefes verip kollarını kavuşturdu ve benim konuşmamı bekledi.

Ona dönerek, tüm irademi zorlayarak kendimi tutuyorum.

"Seni buradan çıkarmak için geldim," diyorum, sesim alçak. "Bu gece ikinizin bozduğu şeyi düzeltmek için. Ve bir an için, akşam yemeğini kaçırdığım, senin halletmen gereken işleri sana bıraktığım için neredeyse özür dileyecektim."

Kaşları alaycı bir şekilde kalkar. "Neredeyse mi?"

"Neredeyse," diye tekrarlarım. "Çünkü burada dururken bir şeyin farkına vardım."

"Öyle mi? Neyi?" diye sordu, yaklaşarak, sesinde meydan okuma vardı.

"Beni saygı duymadığını. Ya da kendini." Gözleri parlar.

"Anlamadım?"

"İnsanları seni yakmaya cesaretlendiriyorsun, sırf korkmadığını kanıtlamak için." Sesim yumuşuyor, ama daha keskin hale geliyor. "O bar kavgası cesaret değildi. Kaostu. Bizim dünyamızda oynayabileceğini kanıtlamak mı istiyorsun? Tamam. Ama kurallar var."

Başını eğiyor, ağzı kıvrılıyor. "Ve şimdi kural koyan sensin?"

"Birinin olması lazım," diyorum. "Çünkü ben sınır koymazsam, başkası koyar ve benim koyacağım sınırdan durmazlar."

Sözler aramızda kalır, ağır bir sessizlik hakim olur. Bir an için ikimiz de kıpırdamayız.

Bella'nın nefesi kesilir; meydan okuması başka bir şeye dönüşür.

—anlamaya çok benzeyen bir şey. Sonra yine kaybolur, yerine o tehlikeli gülümseme gelir.

"Belki de sınırları zorlamayı seviyorum," diye mırıldanır.

"Evet," diyorum sessizce. "Beni korkutan da bu."

Bir an için gerilim, elektrikli bir tel gibi uğuldadı. Sonra geri adım attım ve başından beri korumam gereken mesafeyi zorla koydum.

Bella King birçok şey. Onun ateşi herhangi bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürmeye yeter. O erkek ben olamam. Onunla ilk kez göz göze geldiğim andan beri bunu hayal etsem de. Ben o değilim.

"Neden bu kadar kızgınsın? Bu sadece bir bar kavgasıydı," diyor, ellerini beline koyarak.

Yemin ederim, bana gözlerini devirirse, bu benim için bardağı taşıran son damla olabilir. O, hayatımda hiç kimsenin yapmadığı kadar beni sınıyor.

"Bar kavgası mı? Sen ve Rowan dans pistinde adamın kafatasını neredeyse çatlatıyordunuz."

O buna gülümsedi, bu da kanımın aşağıya akmasına neden oldu. "Bu komik değil Bella," diye tersledim.

"Ve bu kadar sinirli olmanın gerçek nedeni bu değil, İrlandalı."

Derin bir nefes alıp içimdeki sükuneti bulmaya çalışıyorum, ama tek istediğim onu masanın üzerine atıp ağlayana kadar şaplak atmak.

"Kızgınım çünkü kendini tehlikeye attın ve ben orada değildim," diyorum, bu sefer dürüstlüğü taktik olarak kullanarak.

Nefesini içine çekip benden başka yere bakar ve ben tıslarım. Kahretsin, boğazını sıkamak istiyorum.

"Konuşurken gözlerin bende olsun, prenses."

O göz kamaştırıcı yeşil gözler benimkilere çevrilir ve kalbim neredeyse durur.

"Beni önemseydiğini fark etmemiştim," diye fısıldar.

Yüzümdeki ifadeyi sert tutuyorum. Zırhımda açtığı çatlakları görmesine izin veremem.

"Artık biliyorsun." Omuz silkiyorum, göz teması kurmaya devam ediyorum.

İşte bu yüzden mesafemi korumalıyım. Aramızdaki bu ateş, sadece bizi değil, tüm Quinn ailesini de yakıp kül edebilir. İttifak. Vaizi alt etmek. Burada benim kontrolümün ötesinde olan çok daha fazla unsur var.

Bella için mi? Rowan daha iyi bir seçim. O ittifakın yükünden kurtulmuş durumda. Ben ikisini de korumak için oradayım.

"Rowan dışarıda bekliyor," diyorum, sesim kesik kesik. "Gidebilirsin. Bu konuyu... sakinleştiğimizde... düzgünce konuşuruz."

Gülümsemesi kaybolmuyor. "Ya gitmezsem?"

Elim içgüdüsel olarak boğazını kavrar. Gözleri büyür, dudakları aralanır. Onu böyle seviyorum, şaşkınlık içinde boyun eğen halini. Bu beni gülümsetir.

Eğilip, ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum, avucumda nabzının hızla attığını hissediyorum.

"O zaman sana farklı bir şekilde davranmayı öğrenmem gerekecek."

Gülüştü tehditkâr, ama cevap vermiyorum. Onu bırakıp, çenemi sıkıp, sesin beni odadan dışarı kadar takip etmediğini varsayarak, arkanı dönüyorum.

Bella söz konusu olduğunda duygularım, tepkilerim büyük bir sorun oluşturuyor. Aptal değılim, daha önce hiç yaşamamış olsam da bunun ne olduğunu biliyorum. Ama bugün rolümün ne olduğunu kanıtladı. Onu beladan uzak tutmak.

Şarkı - Provider, Sleep Token

İkizimi yeterince iyi tanıyorum, ne zaman onu kızdırmamam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden mutfağımda Bella'nın en sevdiği karamelli latte'yi yapıyorum ve ikimiz de Reggie'nin evine adım atmadık.

O içini çekiyor. "Sen ve kardeşin nasıl bu kadar farklı olabilirsiniz?"

Buhar çıkan fincanı onun önüne kaydırıp dolaptan bir kek alıyorum, bu onu gülümsetiyor.

"Öyleyiz, ama değiliz. Sana karşı farklı davranıyor. Daha önce bir kadına karşı bu kadar sahiplenici olduğunu hiç görmemiştim."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve bu benim için büyük bir darbe olur. Reggie'nin ona ısınmasını istediğini biliyorum ve bunu teşvik etmem gerekir. Ama bencilce, onun benim yanımda olmasını seviyorum.

Aynı şekilde, onunla evlenmek için ne kadar çok ihtiyacı olduğunu ve bu ittifaktan dolayı omuzlarında ne kadar büyük bir yük olduğunu da biliyorum. Onun yanında olmaktan kendimi alamıyorum.

"Vay canına, o zaman diğer kadınlara karşı gerçek bir pislik olmalı," diye mırıldanır.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, ama bir dom istedikleri zaman bunu kabul etmiş oluyorlar."

Gözleri merakla benimkilere kaydı.

"Ve sen değil bir değil misin?" diye sorar, başını eğik, masum masumca bir yudum kahve içer.

Dudaklarımda bir gülümseme belirir ve burnumun kenarına dokunurum. "Bunu ben bilirim, sen ise öğrenirsin... ya da öğrenmezsin."

O da yanıt olarak mırıldanır. Ama boğazına yayılan o lezzetli kırmızı kızarıklığı görüyorum.

"Sanırım arkadaşlar birbirleri hakkında bunu bilmezler," diye fısıldadı.

O kelime. Arkadaşlar. Siktir et o kelimeyi.

Saçlarını dağınık bir topuz haline getirdiğinde sikim hemen dikkatimi çekti. Kafamda, neredeyse öpüşeceğimiz an sürekli tekrar ediyor.

Öpüşseydik ne olurdu?

Kendi gözlerimle gördüm, Reggie ne kadar inkar etse de, onu istiyor.

Ben de öyle.

Bu, keşfedilmemiş bir alan.

Onun benim evimde olmasının bir nedeni var. Birbirimize çekilmemizin bir nedeni var. Ve onu kafamdan çıkaramamemin bir nedeni var.

"Ben... Şey. Duş almaya gidiyorum. Uzun sürmez," diye duyuruyorum, ona cevap verme şansı vermeden.

Rahatlamam gereken bir ereksiyonum var. Ve tek düşünebildiğim, benim sikimi saran onun güzel, dolgun dudakları.

Duşu açıp soyunuyorum ve kaynar suyun altına giriyorum, önce yüzüme vurmasına izin veriyorum. Bir elim fayanslarda, diğer elim sikimi kavlıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum, başımı geriye doğru eğiyorum.

Gördüğüm tek şey o. Ağzı üzerimde, boğazımı öpüyor ve eli beni kavrayıp mastürbasyon yapıyor.

Ona yapacağım şeyler. "Siktir, Bella, siktir!" diye fısıldıyorum.

Arkamdan gelen yüksek alkış sesini duyduğumda kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Derin bir nefes alırım.

Bu noktaya kadar iyiydim.

Ona dönüp, sikimi okşarken gözlerim onun gözleriyle buluştu. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı ve nefesi kesildi. "Bu sefer şarkı söylemeyecek misin, rock yıldızı?" diye alay etti.

Gözleri benim sikime kayıyor ve gözleri büyüyerek ağzı açık kalıyor. Gülümsemeden edemiyorum.

"Beğendin mi, canım?"

Parmağımın ucuyla sikimin dibindeki dört çubuğu okşuyorum.

Yavaşça başını sallar, gözleri vücudumu tarar. Sanki sadece onun için sergileniyormuşum gibi.

Duştan çıkıyorum ve havlu almıyorum.

"Orada şarkı söylüyordum, Bel. Adını inleyerek söylediğimi duymadın mı?" Kafamı eğip, yaklaşırken göğsünün hızlıca inip kalkışını izliyorum.

"Duyduğum."

O içeri girer, ben onun yanına eğilirim ve kapıyı kapatıp kilitlerim

"Benden ne istiyorsun, bebeğim?" diye soruyorum.

İkimiz de cevabı biliyoruz. Aramızda inkar edilemez bir şey var.

Tırnakları göğsümü tırmalıyor ve elini boğazıma doluyor.

boğazımı kavrar. Ben de ona aynı şekilde karşılık veririm. Daha sıkı.

Bu onu gülümsetir ve kalbim buna karşılık olarak hızla çarpar.

Bu kadın beni büyüsüne kaptırdı ve ben bu büyüyü bozmak gibi bir niyetim yok. "Söyle bana Bella," diye fısıldıyorum, burnum neredeyse onun burnuna değecek kadar yakın. "Kelimelerini kullan. Ne istiyorsun?"

Tırnakları göğsümü okşadı ve tüylerimi diken diken etti. "Seni istiyorum, Rowan, çok yaramaz bir şekilde," diye fısıldadı.

Bir an kalbim durur. Duşun sesi dışında dünya sessizleşir. Alnımı alnına yaklaştırırm, kafamda bir savaş veririm.

Bu Reggie'nin nişanlısı. Bu, istememem gereken her şey. Yine de burada duruyor, tadabileceğim kadar yakın, beni harekete geçmeye cesaretlendiriyor.

Siktir et.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve dünyam dönmeyi bırakıyor. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirine değiyor. Onu sıcak suyun altına geri çekerek öpüşmeyi kesmiyorum.

Sınır aşıldı ve ben bunu durduracak kadar iyi bir adam değilim.

"Bunun için çok fazla giyinmişsin," diye öpüşmelerin arasında mırıldanıyorum. "O zaman düzelt, rock yıldızı."

Hiç vakit kaybetmeden, kısa üstünü başından çekerim, şortunu güzel kalçalarından aşağı kaydırırım. Onu siyah dantelli iç çamaşırlarıyla bırakırım.

"Siktir, muhteşemsin." Kirpiklerini kırıştırıyor.

"Daha da iyi olacak, devam et," diye göz kırıyor.

Bir elimle boğazını sıkarken, diğer elimle sütyenini açarken homurdandım. Dolgun göğüsleri dudak uçuklatıcıydı, ama beni neredeyse o anda boşaltacak olan, göğüslerinin arasından geçen ısıltılı çubuktu.

"Ben de mücevherleri severim," diye mırıldanıyor.

Başımı eğip, birini ağzıma alıp dilimle çubuğu nazıkçe yaladım.

"Tabii ki seversin."

Parmakları buklelerime dolanıyor, başımı tekrar ona doğru çekiyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Onu döndürüp sırtını fayanslara dayıyorum. Dudaklarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Uyluklarımla bacaklarını açarken, dudaklarına gülümsüyorum.

"Benim için uslu bir kız olacak mısın, tatlım?" Dudaklarına fısıldayarak, elimi külotunun altına kaydırıyorum.

O başını sallar.

"Ne kadar uslu? Parmaklarımdan üzerine boşalacak mısın?" "E-evet."

Parmağımı onun üzerinde gezdirerek girişini okşuyorum.

"Benim için ıslandın, yaramaz bir kızsın, değil mi?"

İki parmağımı içine soktuğumda inler.

"Senin sıkı küçük amını mahvetmek için sabırsızlanıyorum, güzelim," diye fısıldarım.

Başparmağımı klitorisine bastırduğimde sırtı kavisleniyor; ağzımla inlemelerini bastırıyorum.

"Sessiz ol. Kimlerin dinlediğini asla bilemezsin. Ve senin çığlıkların, onlar benim. Başka kimsenin değil," diyorum ona.

Elini penisime doluyor ve ben inilti çıkarıyorum.

Bu dokunuş beni ateşler. Beni vahşileştirir.

Yavaşça beni mastürbasyon yapar.

"Daha fazla, Rowan. Daha sert," diye bağırır.

Elimi boğazına sıkıca geçiriyorum, ciğerlerindeki nefesi öpüyorum.

"Hak ettiğinde daha fazlasını alacaksın," diye homurdanırım.

İçine bir parmak daha sokup kıvırıyorum, bacaklarını titretmeye başlayan o tatlı noktaya dokunuyorum.

Onun benim için böyle parçalanmasını izlemek, bacaklarımı gerginleştiriyor.

"Benim için gel" diye emrediyorum.

Gözleri açılır, meydan okurcasına, benim arzuladığım o ısıltıyla.

Beni sıkıca sarar, titreyerek ve çığlık atarak, ben de onun doruğunun son damlasını bile çıkarırım.

"Aferin kızım. Parmaklarımın her yerine. Aynen böyle," diye onu övüyorum, hızımı yavaşlatarak.

O benim aletimi sıkıyor ve bu nefesimi kesiyor. Onu yavaşlatmak için elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Henüz boşalmam gerekmiyor. Boşaldığımda her damlasını tatmanı istiyorum," diye fısıldıyorum yanağına.

Ve sonra göğsüm inip kalkarken gerçeklik üzerime çöküyor. O benim değil.

Ve gerçekten kuralları çiğnemişim gibi hissediyorum.

Sanki içindeki ışık anahtarı kapatılmış gibi.

Hâlâ onun kollarında titriyorum. Ama yüzündeki suçluluk duygusu çok açık. Yüzünü avuçlarımla kavrayarak onu bana doğru çekiyorum.

"Rowan," diye fısıldıyorum, gözlerini gözlerime getiriyorum.

Elini benim elimde sıkılaştırıyor, penisi hala elimde atıyor.

"Sen benim kardeşimin malısın. Benim değil," diyor bana, neredeyse yenilmiş gibi. Kafamı sallıyorum. Eğilip, dilimi çenesine doğru gezdiriyorum. "Ben kimsenin malı değilim. Lütfen bunu durdurma, Ro. Lütfen."

Ona ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum.

Yıllardır ilk kez bir erkek tarafından saygı gördüğümü hissettim. Birisi beni orgazma ulaştırdı. Üç parmağıyla beni paramparça etti.

Diğer her şey ne olursa olsun. Kalbim duruyor. Reggie.

O tutumunu açıkça ortaya koydu. Ben ona ait değilim. Ben sadece ittifakın bir parçasıyım. Bu kadar doğru hissettirirken, neden bu bizi durdursun ki?

"Bu yanlış, Bella. Çok yanlış."

Elini bırakıp, onun sikini okşamama izin veriyor. Su üzerimize dökülüyor, vücudum fayansların üzerinde soğumaya başlıyor. Ama içimdeki o ateş? O ateş onun için orada.

"Hayır. Yanlış olan, birbirimizi gereğinden fazla istediğimizi inkar etmek."

Elimi boğazına koyuyorum, daha önce bunu yaptığımda canlandığını fark ediyorum.

"Sen benim kardeşimle evleniyorsun, canım. Bu farklı. Seni gerçekten elde etme iznim olduğundan emin değilim. Kurallarımız var."

Dudaklarım gülümser.

"Duşta parmaklamana izin var mıydı?"

Çenesi seğiriyor. İçinde şiddetli bir iç savaş var, ama ben kazanmaya niyetliyim.

"Şey, hayır. Evet? Bilmiyorum! Ama Reggie'nin sana nasıl tepki verdiğini gördüm. Sanırım seni istiyor, Bel."

Başımı sallayarak dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe bastırıyorum.

Sanırım onu çözdüm. Ve bu beni heyecanla başımı döndürüyor.

"Bu önemli değil, Rowan. Şimdi uslu bir çocuk ol ve dizlerinin üzerine çök. Kardeşinin istediği şeyi tat. İhtiyacın olan tek izin benimki."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı. Gözlerinde karanlık bir ışık parladı.

"Bana ne dedin sen?" Başını eğip dudaklarını yaladı.

"Sana iyi çocuk dedim, rock yıldızı. Benim için öyle olacak mısın?"

Göğsünden bir hırıltı çıkar ve beni belimden kaldırıp omzuna atar.

"Yaramaz kız. Az önce ne yaptığının farkında değilsin." Banyodan çıkarken kıcıma bir tokat attı.

O koridorda ilerlerken ikimizden de su damlıyor.

"Rowan! Seni çözdüğüm için kızma!" Gülerek, tırnaklarımı sırtına batırıyorum.

Bu bana uylukuma sert bir tokat kazandırır, acıdan çok bir uyarıdır.

Yatak odasının kapısını tekmelerek açar ve beni yatağa atar. Bana dokunmaz, sadece orada durur, hangi yöne doğru ilerleyeceğine karar vermeye çalışan bir fırtına gibi bana bakar.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin, canım," diyor, sesi kısık.
Dirseklerimin üzerine yaslanarak, onun bakışlarına doğrudan karşılık veriyorum. "Oh, biliyorum. Çünkü sen de bana aynı şeyi yapıyorsun."
Elini yüzüne götürür, zor nefes alır. "Bu çizgiyi aşarsam Bella, geri dönüş yok. Anladın mı?"
Kalbim çarparken başımı sallıyorum. "Anlıyorum."
Uzun bir süre öylece durur, kararının ağırlığı odaya üçüncü bir varlık gibi baskı yapar. Sonra bana doğru yavaşça bir adım atar, gözleri gözlerime kilitlenir, her bir santimi gerginleşir.
Ve o sessizlikte, bir şey çok net: bu sadece şehvet değil. Her şeyi değiştirebilecek bir seçim etrafında dönen iki insan.
Ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor, beni baldırlarımdan çekiyor, sıcak nefesi ağrıyan amıma çarpıyor.
"Rowan, lütfen," diye yalvarırım, o da bacağımanın üzerine öpücükler yağdırır. "Tanrım, yalvarırken sesin çok güzel geliyor."
Uyluklarımı daha da ayırıyor ve klitorisime dilini bir kez dokundurunca, ona kapılıyorum.
"Tadın harika, tam da tahmin ettiğim gibi."
Onu izliyorum, aç bir adam gibi beni yiyor. Kalçalarım onun ritmine uyuyor. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.
"Oh, lanet olsun," diye tıslıyorum, parmaklarını içime sokarken.
"Hoşuna gitti, değil mi? Seni sikimle gerene kadar bekle."
Kalbim hızla atıyor, vücudum tüylerim diken diken oluyor.
"Dizlerinin üzerine çöküp benim için uslu bir çocuk olmanı izlemekten oldukça keyif alıyorum, rock yıldızı," diye göz kırpmıyorum.
Dilini bana bastırıyor.
"Bana öyle demeye devam edersen boşalacağım, o zaman başın belaya girecek."
Nefesimi tutuyorum. Başımın belaya girmesi hoşuma gidiyor.

"Hadi ama kızım. Burası güvenli," diye yeni kediciğe fısıldıyorum.

O sandıktan gergin bir adım atıyor ve ben onu korkutmak istemediğim için hareketsiz kalıyorum.

"İşte böyle. Devam et."

Lanet olsun. Sanki ilk adımlarını atan çocuğummuş gibi lanet olası bir kediye gülümsüyorum.

Nişanlıma özür dilemek için aldığı bir kedi, o ise eve gelmeye bile tenezzül etmiyor.

Ve onun nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Bu da beni daha da üzüyor. Kızamam, onları bir araya getiren benim.

Yavru kedi kucağıma tırmanıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Ne oluyor? Benden bir mil uzaklaşmasını bekliyordum. Aşağıya bakıyorum ve yavaşça boynunun arkasını okşuyorum, o da mırıldanmaya başlıyor.

"Sana bir isim vermeliyiz, yeni annen bunu yapmak için evde olur diye düşünmüştüm," diye iç geçiriyorum.

Onu elimle kaldırıp göğsüme sıkıca sarıyorum.

"Belki de onu bulmalıyız? Seni onunla tanıştırmalıyız. Böylece eve gelip onunla konuşabilirim," diyorum kediye, sanki söylediklerimi umursuyormuş gibi.

Rowan'ın kapısına doğru ilerlerken durup, içime bir tedirginlik yerleşir. Ama kilidi açıp içeri girerim. Tam bir sessizlik vardır.

Kaşlarımı çatarak alt katı gözden geçiriyorum. İki kahve fincanı görüyorum, ama Bella ya da Rowan yok.

Boğazımda bir yumru oluşur. Aklım ve kalbim savaşıyor. Gitmeliyim. Ama yapamam. Bunun doğru olduğunu anlamak için görmem lazım.

Bu yüzden merdivenleri tırmanıyorum, her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Duş hala çalışıyor, ama kapı açık. Kıyafetleri yerde atılmış halde duruyor.

Tanrım, lanet olsun.

Onun inlemelerini duyduğumda dünyam durur. İlk tanıştığımızdan beri bu inlemeleri biliyorum, beynime sonsuza kadar kazınmışlardır.

Rowan'ın yatak odasının kapısı aralık; nefesimi tutup içeriye bakıyorum.

O lanet olası acı göğsümü parçalıyor.

Ona bakışları. O yaramaz gülümseme. Parıldayan gözleri. Yüzüne otururken ellerini saçlarına geçiriyor.

Geri çekiliyorum, adımlarımı hafif tutuyorum. Her nefesim ağırlaşıyor.

Onu korumak için hikayesinde kötü adam olmak zorundayım. Ama lanet olsun, bunun ne kadar acı verdiğini ona söyleyebilmeyi isterdim.

Bu benim hatam. İttifakı korumak için onu uzak tutarak bir pislik gibi davrandım.

Ona olan hislerimin sadece geçici bir heves olmadığını fark etmedim. Onlar dünyayı sarsacak kadar güçlüydü.

Beni daha çok inciten, kardeşime bakışlarıydı. Sadece şehvet değildi. O güveniydi.

Keşke bana da bir kez olsun öyle baksaydı.

Eve vardığımda, kediciği yeni kabarık pembe yatağına yatırıp buzdolabını açtım. Onun için güzel bir rosto yemeği yapmak için malzemeleri çıkardım. O bir Londralı, elbette bunu sevecektir.

Onlara kızgın değilim. Seks beni rahatsız etmiyor. Mesele o değil. Mesele, aralarında daha fazlası olduğunu bilmem.

Ve en azından bir şekilde ona düşman olmadığımı göstermeden onu kaçırmamalıyım.

Dizlerinin üzerine çökmüş, ağzında benim sikim, bana mükemmel bir tehdit gibi bakıyor.

Elimi saçlarına soktum ve daha derine ittim, onu boğazlamaya zorladım.

"Siktir, ağzın günah," diye tıslıyorum. Dili

çubukların etrafında dönüyor.

"Yaklaştım, bebeğim." Yanağını okşuyorum. "Bana yaptıklarının tadına bakmak ister misin?"

diye soruyorum ona.

O, ağzı benim sikimle dolu halde başını sallar. Kahretsin. Onun yüzünden aklımı kaçırıyorum.

Tırnakları kıcıma batıyor ve beni daha derine alıyor. Vücudum titriyor ve boğazına boşalırken onun adını haykırıyorum.

"Aferin sana. Hepsini al," diye övüyorum, sesim kısık. Yavaşça çekilirken eğilip çenesini tutuyorum.

"Ağzını aç," emrediyorum.

Dediğimi yapar ve dilini kapladığımı görünce sırtıyorum.

"Seksi. Çok. Seksi."

O yutkunur ve ben onu ayağa kaldırıyorum. Ellerim onun kalçalarını kavrar, tırnakları göğsümü tırmalar. Bana gülümser. Çok saf, ama tehlikeli.

Reggie'nin daha önce burada olduğundan eminim. Onu hissedebiliyorum. Ve bu iş daha da ileri gitmeden önce onunla konuşmam gerek. Doğru olan bu.

Ama önce Bella'yı öpüyorum, sanki bu son kez olacakmış gibi. "Bebeğim, bu gece daha fazla devam edemem. Henüz değil."

Hayal kırıklığını gizleyemiyor. Ben de öyle.

" nedenini biliyorsun. Messing around one thing. Having sex?

Bu başka bir konu.

O başını eğiyor ve ben onun çenesini bana doğru kaldırıyorum.

"Seninle o sınırı aşmak istiyorum, canım. Her şeyden çok istiyorum. Ama suçluluk duygusu bizi kemirirken bunu yapmak istemiyorum. Aramızdaki şeyi saklamayacağım. Sen kirli bir sır değilsin. Tamam mı?"

O başını sallar ve burnunu çeker, ben de onu sıkıca kucaklarım.

"Bunu doğru yapmak istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Ve birlikte her türlü fantezimizi keşfetmek istiyorum. Anlıyorsun, değil mi? Sen benim için yaratılmışsın."

Yüzünü avuçlarım, eğilip bir öpücük daha çalarım.

"Anlıyorum, Rowan. Doğru olanı yaptığın ve bana göz kulak olduğun için sana saygı duyuyorum."

Derin bir nefes alıyorum.

"Bir sorum var." "Devam

et..."

"Biliyorsun, az önce normalde Reggie'nin iznini aldığını söyledin. Genelde onun kız arkadaşlarıyla seks yapar mısın?" diye sorar, dudağını ısırarak.

En az sorun yaratacak cevabı bulmaya çalışarak gözlerimi kısa bir süre kapatırım.

Ama bunu güzelleştirmeyeceğim.

"Reg ve ben asla kız arkadaşlarıyla yatmayız. Genelde onu paylaşmak için yasal anlaşmalar yaptığımız itaatkar bir kızımız vardır."

Bir tür tiksintiye hazırlandım. Ama bu, onun muhteşem yüzünde hiç görünmedi.

"Sen ve Reggie... kadınları paylaşıyor musunuz?"

Yutkunup başımı sallarım.

"Açıkçası, o ve ben birbirimizden uzak duruyoruz. Her şey kadınla ilgili. Şimdiye kadar iyi gitti ve

karışıklık çıkmadı."

"Bana kadar mı?"

Diye iç

çekiyorum.

"Evet. Daha önce hiçbir kadına karşı hisler beslemedim. Ve kardeşimden hiç kimseyi çalmadım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Benim isteğimle sana geldiysem bu hırsızlık sayılmaz. Bu sadece bizim için yeni bir deneyim.

Bu, onu yanlış yapmaz."

Yanağını okşadım.

"Paylaşma meselesi seni rahatsız etmiyor mu? Bu, dedikleri gibi bir tehlike işareti değil mi?"

O kıkırdıyor ve göğsüm şişiyor.

"Oh, bu büyük bir tehlike işareti, rock yıldızı. Ama görünüşe göre, tüm tehlike işaretlerini yakalamak istiyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Not edildi."

"Reggie ile konuşabilir miyim? Onunla halletmemiz gereken bazı şeyler var. İkinizin bu yüzden kavga etmenizi istemiyorum. Sanırım o anlayacaktır. Zaten onun için ben sadece bir iş anlaşmasıyım." Omuzlarını silkiyor.

Cevap olarak mırıldanıyorum. Bunun doğru olduğundan emin değilim. O gardını almış durumda ve aklıma gelen tek neden kendini korumak.

"Seninle onun arasında ne olursa olsun, bu beni ve seni etkilemez. Tamam mı?" Onu sakinleştiriyorum.

Ama içten içe, bu beni çok üzecektir. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamadık. Her şey yeni bir alan. Ama kardeşim incinmesin.

"Olmasa iyi olur. Seni seviyorum rock yıldızı," diye somurtuyor.

"Evet. Ben de seni seviyorum tatlım."

Onu tekrar öpüyorum.

"Biraz kıyafet ödünç almam gerekecek," diyor, dudağını ısırarak.

.

Elimi yüzüme götürdüm. Oyun bitti. Biliyorum. Ve bu tehdit, yaraya tuz basmak üzere.

Ve bu hoşuma gidiyor.

Bu, daha iyi davranması için ona bir ders olabilir. "Tabii. Sana bir tişört getireyim."

Şarkı - Take Aim, Sleep Token

Utanç yürüyüşü gibi bir şey yapı y o r u m , ama bu sefer daha da kötü.

Çok daha kötü.

Nişanlıma, neredeyse onun kardeşiyle yatacağımı açıklamam gerekiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu istiyorum.

Kapıya doğru attığım her adım daha ağır geliyor, suçluluk duygusu boğazımı sıkıyor.

Rowan'a bunu tek başıma yapmak istediğimi söyledim.

Ben ikisinin de malı değilim.

Ama Reggie ile birlikte yaşayan benim.

Bağlantı kapısını sessizce açıyorum ve televizyonun düşük sesli uğultusunu duyunca donup kalıyorum.

Parmak uçlarımda yaklaşıp oturma odasına bakıyorum ve kalbim duruyor. Orada.

Zalim, imkansız nişanlım.

Hayatımda gördüğüm en sevimli, en tüylü küçük kediciğe sarılmış.

Yavaşça başını kaldırıyor, kahverengi gözleri bastırılmış öfkeyle dolu.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "Kedi mi aldın?" Sesim yumuşak ve titrek çıkıyor.

O da homurdanarak cevap verir. "Sana bir kedi yavrusu aldım. Aslında, bu öğleden sonra onu evlat edindim."

Elimi göğsüme bastırıyorum, bacaklarım neredeyse tutunamıyor. "Bana kedi mi evlat edindin? Neden?"

Parmaklarını dudaklarında gezdirir, sanki kelimelerle ifade edilemeyecek kadar karanlık bir şey düşünüyor gibi.

"İlk gün bir tane istediğini söylemiştin. Sana arkadaşlık edecek bir şey."

Bir süre durur. "Ve geçen gece söylediklerimden pişmanım. Steak yemeğini kaçırdığım için özür dilerim. Sanırım bu benim özür dileme şeklim. Artık her şeyi mahvetmeyi bırakacağım Bella."

Odaya bir adım attım ve ifadesi değişti, yine okunamaz hale geldi.

Gözleri bana düşer, kısılr. "O Rowan'ın mı?" Tanrım. Siktir.

Kusmak istiyorum.

Doğru şeyi yaptığımdan, bu durumu bir yetişkin gibi ele aldığımdan çok emindim.

Ama şimdi onun yüzünü görünce, kardeşinin tişörtünü giymiş halde bana bakışını görünce, hiçbir şeyden emin olamıyorum.

Dilime bir yalan geliyor ama kendimi durduruyorum. "Seks

yapmadık," diyorum çabucak.

Çenesi gerilir. Bir kez başını sallar, çok sakindir. "Ama yaptık..."

Başını eğiyor, bir uyarı ve bir meydan okuma. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ne yaptınız, Prenses?"

Söyleyiş şekli kalbimin atışını hızlandırıyor. "Şey," diye fısıldıyorum, gözlerimi kaçırarak.

Aniden ayağa kalkar, aramızdaki mesafeyi kapatır, ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yaklaşır, aramızdaki hava elektriklenir.

Gözleri benimkilerde kalıyor, tamamen soğuk ve okunaksız. Çenesini sıktağında çene kaslarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Şeyler," diye tekrarlıyor, sesi sessiz ama içimi kesiyor. "Bunu benim için biraz daha netleştirmelisin."

Yutkunuyorum. "Düşündüğün gibi değil."

"Öyle mi?" diyor, yaklaşarak. "Çünkü benim *düşündüğüm*, senin yan komşuma gidip benim olması gereken bir şeyi kardeşime verdiğin."

"Senin mi?" diye bağırırım, suçluluk duygusu öfkeye dönüşür. "Beni birine ait olacak kadar önemseydiğini bilmiyordum."

Burun delikleri genişledi. "Sözlerimi çarpıtma." "O zaman benim seçimlerimi çarpıtma."

Yavru kedi kanepeden yumuşak bir şekilde miyavlayarak sessizliği bozar. Bir an için ikimiz de ona bakarız, minik ve masum, ikimizin de sahip olmayı bilmediği her şeyi hatırlatır gibi.

Reggie elini yüzüne götürür ve mırıldanır, "Tanrım, Bella.

Beni delirtiyorsun."

Bir adım geri çekilirim, boğazım düğümlenir. "Kızma hakkın yok. Bu evliliğin bir anlaşma, bir pazarlık olduğunu açıkça belirttin. Ben sadece... en iyi yaptığım şeyi yapıyordum. Hayatta kalmaya çalışıyordum."

Gözleri fırtınalı bir şekilde yukarı doğru kayar. "Sence hepsi bu mu?" "Bunu sen kendin söyledin."

Burnundan nefes verir. Sonra daha yumuşak, neredeyse kırık bir sesle, "Söylememeliydim." Bu itiraf, ikimizin de kabul edemeyeceği bir ateşkes gibi aramızda asılı kalır.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kafamı karıştırıyorsun, farkında mısın?"

"Mesleki risk. Bu olayla hayatı altüst olan sadece sen değilsin." Geri adım atar, nefes alabileceğim kadar uzaklaşır. "Aç mısın? Yemek kaldı. Senin için o kızartma yemeği yaptım."

Kafamı sallarım. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor; benim için yemek pişirmiş. Bana lanet olası bir kedi yavrusu getirmiş ve özür dilemiş. Belki de ona karşı çok sert davranıyorum. "Hayır. Teşekkürler, aç değilim. Sonra yerim."

Başını bir kez salladı, sanki söylemek istediği şeyden daha güvenliymiş gibi.

"Bella," diye mırıldanır. Kafamı kaldırıp ona bakarım.

"Bir dahaki sefere bana zarar vermek istersen," der sessizce, "sadece sözlerinle ya da yumruklarınla yap. Kardeşimi kullanma."

Ona doğru bir adım atarım ve içgüdüsel olarak avucumu göğsüne hafifçe koyarım. Dokunuşum onu yakıyormuş gibi başını eğiyor.

"Seni incitmek için yapmadım, Reggie. Öyle değildi. Rowan'a da bunu yapamazdım."

O iç geçirir ve avucunu benimkinin üzerine koyar.

"Biliyorum, Prenses. Bu yüzden daha da kötü oluyor." "Özür dilerim," diye fısıldarım.

Gözleri kararır ve ben boğazımdaki yumruyu yutarım.

"Hayır, değilsin. Ve olmamalısın da. Bu benim hatam."

Elimi çeker ve arkasını dönüp çıkar, beni kedi yavrusu ve göğsümdeki acıyla yalnız bırakır.

Şarkı - Dying To Love, Bad Omens

Hayatım boyunca, işler zorlaştığında kardeşime giderim.

Şimdi? Bunu bile yapamıyorum.

Onu bunun için suçlamıyorum. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yok. Hepsi benim suçum.

Çünkü ben böyle biriyim, soğuk, acımasız, her zaman mafyayı ve diğerlerinin ihtiyaçlarını ön planda tutan, kendimi hiç hesaba katmayan biri.

Ve Rowan Bella'yı mutlu edebiliyorsa, ben buna engel olamam.

Yine de Drago'nun sözleri kafamda dönüp duruyor. Ya Bella ile deneseydim?

Aramızdaki kimya inkar edilemez.

Rowan'la beni aldattığını düşündüğü için hissettiği suçluluk duygusu bana bir şey söylüyor.

Derinlerde, benim ne düşündüğümü önemsiyor.

Belki başından beri bu kadar pislik olmasaydım, o da bana gelirdi.

Bir viski daha doldurup bir dikişte içiyorum. Yakıcı etkisi hiçbir şey yapmıyor.
Bella hala yavru kediyle birlikte oturma odasından çıkmadı. Sanırım bana yaklaşmaya bile korkuyor.

İşte burada her şeyi mahvediyorum.

Hiçbir zaman duygularım olmadı. Hiçbir zaman bu tür bir karmaşayla başa çıkmak zorunda kalmadım. Lanet olası bir kedi yavrusu, benim mahvettiğim şeyi asla düzeltemezdi.

Sandalyeyi itip oturma odasına doğru yöneldim.

Kanepede kıvrılmış, gözyaşlarını siliyor, kucağında minik tüylü top uyuyor.

Yine de gülümsüyor ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Bella."

Başını kaldırıp bir kez burnunu çekiyor. "Irish," diyor utangaç bir şekilde. "Ayağa kalk."

Parmağımı kıvrarak onu bana doğru çağırıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hemen itaat ediyor.

Ağzımın kenarından sızan sırtışı zorla bastırıyorum. Savaş henüz kaybedilmedi, tamamen değil.

Kardeşimin tişörtünün eteğini çekiştiriyor. "Buraya." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Kaşları bir saniye çatılır, çok iyi tanıdığım o içimdeki yaramazlıkla mücadele eder.

Sonra, yavaşça, ayakları hareket eder.

Adım adım, ta ki tam karşımda durana kadar. İlk önce kokusu geliyor. Tatlı, sıcak ve çılgınlık verici. Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ve kalbim, göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpmaya başlar.

Gözlerinde bir parıltı var. Tam olarak korku ya da meydan okuma değil, ikisinin arasında bir şey.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldar.

"Çünkü sana ne yapacağımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Beni delirtiyorsun Bella."

Yutkunurken boğazı titrer. "İyi. Hak ediyorsun."

Bu, ona sessiz bir kahkaha kazandırır, günlerdir ilk kez kahkaha atarım.

"Her zaman ateşli."

"Ateş olmadan beni sevmezsin." Haklı. Sevmem.

Gerçek beni bir bıçak gibi vurur. Onun sessiz, uysal ya da kolay olmasını istemiyorum. Onu tam olarak böyle istiyorum: inatçı ve canlı.

Yaklaşıyorum, elim çenesini okşuyor. O çekinmiyor, uzaklaşmıyor.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Olayları nasıl ele aldığımdan pişman olduğumu söyledim. Ben alışkın değilim..."

Sözler boğazımda kalır. "Hissetmeye?"
diye yumuşak bir sesle tamamlar.

Bir kez başımı sallarım. "Öyle bir şey."

Dudakları kıvrılır. "O zaman belki de buna karşı koymayı bırakmalısın." İçimdeki bir şey pes eder.

Çenesini avuçlarım, yüzünü yukarı doğru çeviririm. "Eğer yeniden başlıyorsak, bazı şartlarım var."

O, hem meydan okuma hem de teslimiyet içeren bir nefes verir. "Koşulların neler, İrlandalı?"

Elim boynunun arkasına kayıyor, kimin kontrolü elinde tuttuğunu anlayacak kadar sıkı bir şekilde.

"Dürüstlük. Oyun yok, ve hissetmemeye çalışırken seni dışlamam."

Yavaşça başını sallar, gözleri kararır. "Peki ya itaatsizlik edersem?" "O zaman sana kiminle uğraştığını hatırlatırım."

Nefesi kesilir, ama gözlerini kaçırmaz. Hatta, aramızdaki sıcaklık uğuldamaya başlayana kadar bir adım daha yaklaşır.

"Yani bu temiz bir sayfa mı?" diye sorar. "Elimizde olan tek şey bu."

Başını sallarken dudakları aralanır ve ilk kez aramızdaki gerginlik bizi ayırmak yerine bir arada tutuyormuş gibi hissederim.

Aramızda hala o konuşulmamış gerginlik var. Rowan.

"Kardeşimle olan ilişkinizi bitirmenizi istemiyorum," diyorum ona.

Bu sözler içimi parçalasa da. Buna hakkım yok. Onları durdurumuyorum; sadece ona neler verebileceğimi göstermek için bir şans istiyorum.

Zayıf bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Bu hepimiz için garip olmaz mı?" diye soruyor.

Belli ki hiç böyle bir durumla karşılaşmamış. Rowan ve ben paylaşıyoruz. Ama bu sefer işin içine duygular da giriyor ve bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum.

"Bilmiyorum Bella. Gerçekten bilmiyorum. Ama seçim her zaman sana kalmış. İkimiz üzerinde de güç sahibi olan sensin."

Elimi indirdim, istediğim için değil, indirmezsem durmayacağım için.

"Git üstünü değiştir, Prens. Akşam yemeğinde yeniden başlarız."

O hafifçe gülümsedi, o kötücül ısıltı yine parladı. "Bu sefer senin gömleğini giymeli miyim?"

Gülümsemeyi zor tutarak başımı salladım. Onu hemen oradan koparmak istiyordum. Ama ona kıskançlığımı göstermeye çalışmıyordum.

"Kendi gömleğini giy ya da hiçbir şey giyme. İkisi de olur. Sadece...

onun."

Gözleri bana doğru kayar, o meydan okuma ve daha yumuşak bir şeyin karışımıyla daha yumuşak bir şey karışımıyla.

Elimi kaldırıp parmaklarımın arkasını boğazına sürüyorum, sıkıyorum, henüz değil, sadece hafif bir temas. Bir uyarı. Bir söz.

Nefesi kesilir, parmaklarımın altındaki nabızı çılgınca atar.

"Seni şimdiye kadar iki kez gördüm," diye fısıldıyorum, ona daha da yaklaşarak. "Bir kez kardeşimle, bir kez de partide o kızla."

Dudakları açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Başka biri için parçalandığını izledim, Prens." Başımı eğiyorum, başparmağımla boynunun narin çizgisini takip ediyorum. "Bir dahaki sefere, benim için olacak."

Bununla birlikte, onu bırakıp geri çekildim.

O dönüp gitmek için ayrılır ve bir an için onun gidişini, getirdiği kaosu, geride bıraktığı sessizliği izlerim.

Belki bu sefer ikisinden de kaçmayı bırakırım.

Sanırım hiç bu kadar erken bir sevkiyata gelmemiştim, ama Reggie ile bir saat boyunca arabada oturmak düşüncesi midemi bulandırıyor.

Bella'yı kaybetmek istemiyorum. Ama bu süreçte kardeşime zarar vermek de istemiyorum. O huysuz, davranışlarından sonra Bella'yı hak etmiyor olabilir, ama ben onu daha iyi tanıyorum. Öyle demek istemediğini biliyorum. Kendini bildiği tek yolla koruyor.

Onun Range Rover'ı yanaştığı sırada ben duvara yaslanıyorum. O kapıyı çarpmadan önce sigaramı botumla söndürüyorum. Bella ile olan durum, vurulduktan sonra bıraktığım sigara içme alışkanlığımı tekrar başlamak için neden oldu. Stres ve yoğun duygular insanı böyle yapar sanırım. Ya da belki de ben zayıf biriyimdir.

"Tamam dostum, geç kaldın," diye alay ediyorum, saatime bakarak.

"Sabahımı, bir kedinin mobilyalarımı parçalamasını engellemeye çalışarak geçirdim."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bir kedi yavrusu mu?"

"Evet. Aklımı kaçırdığımı biliyorum."

"Sevimli mi?" diye soruyorum, ama içimde bir sıkıntı hissediyorum. Reggie'nin neden birdenbire yeni bir evcil hayvan edindiğini çok iyi biliyorum.

"Çok."

Boynumun arkasını kaşıyorum ve aramızda sessizlik uzayıp gidiyor.

Biz.

"Bella..."

Elini kaldırarak sözümü keser. "Evet, yaptı.

gerekli değildi, ben şahit oldum. Sana çok yakışıyor."

Sesi düz, çok düz ve bu tek başına yalanını ele veriyor. "Umursamıyormuş gibi davranmayı bırak, Reggie."

Kaşlarını kaldırır. "Lütfen, onu sevdiğimi kanıtlamak için nişanlımla dalga geçmediğini söyle."

"Ne? Hayır. Kahretsin. Ben ve Bels... Açıklayamıyorum."

Yarı gülümsüyor, ama bu gülümsemede mizah yok. "O hissi bilirim." Bu, beklediğim gibi gitmiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur, bakışları sertleşir.

"Dün gece, onda senin yüzünü görmek..." Kendini durdurur, çenesini sıkar. "Bu bana bir uyarı oldu."

"Tamam..."

"İkinizin arasında olanları engellemeyeceğim."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, *ama* kelimesini beklerim. "Ama ondan da vazgeçmeyeceğim."

Onu dikkatle izleyerek, sözlerinin ardındaki tonu anlamaya çalışıyorum. Sakin, çok sakin.

Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ondan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Yavaşça tekrar ediyorum. "Ne dediğinin farkındasın, değil mi?"

O, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi omuz silkiyor. "Daha önce de kadınları paylaştık, Rowan."

Çenem geriliyor. "Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor ve bir sigara yakıyor. "Sorun da bu."

Bir saniye boyunca, aramızda kıvrılan dumanı izlerim, sanki şimdiye kadar verdiğimiz tüm kötü kararların hayaleti gibi.

"Sence bu iş iyi bitecek mi?" diye sessizce soruyorum. O sırtıyor. "Bunu sen başlattın, Rowan."

Ve mesele de bu, o haklı. Ama bu sefer farklı hissediyorum.

farklı.

Çünkü onu sadece bir gecelik bir ilişki için ya da ikizimi kızdırmanın heyecanı için istemiyorum.

Onun kalmasını istiyorum.

Kıvrıcık saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Onun için seninle kavga etmek istemiyorum

"

"O zaman savaşıma." Sesi keskinleşmişti. "Kararı ona bırak. İkiniz de

İkiniz de yetişkinsiniz."

"Doğru." Zorla gülümsüyorum. "Ne? Onun için bir yarışma mı düzenleyeceğiz?"

Sigara içip dumanını dışarı üfledi. "Daha kötüsünü de atlattık, Ro."

"Böyle değil."

Beni inceliyor, gerçekten inceliyor. "Onu seviyor musun?" Soru beni yumruk gibi vuruyor.

Hemen cevap vermedim, çünkü bunu söylemek onu gerçek yapardı. Ve gerçek, yıkım anlamına geliyordu. İkimizin de aşkın ne olduğunu bildiğinden emin değildim.

"Sevebilirim," diye itiraf ettim sonunda. "Eğer kendime izin verirsem."

Reggie bir kez başını sallar ve külleri yere atar. "O zaman ikimizin de bir sorunu var."

Dönüp deponun kapısına doğru yürür, paltosu rüzgarda dalgalanır.

Ve ben onu takip ederken, içimde derin bir çaresizlik hissi yerleşir. Çünkü bu artık sadece Bella ile ilgili değil.

Bu sadakatle ilgili. Kanla ilgili.

Ve hangimizin önce kan kaybedeceğini hiç bilmiyorum.

Bütün sabah saklandım. Sadece ben ve kedim.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanarak kafasını okşuyorum. O bunu çok seviyor. Ben de onu seviyorum.

Lily'nin partisi bu akşam ve bütün gün telefonumu ne giyeceği, kimlerin geleceği ve beni göreceği için ne kadar heyecanlı olduğu hakkında sesli mesajlarla bombardımana tuttu.

İşte buradayım.

Hayal gücüne pek yer bırakmayan kısa siyah bir elbiseyle aynanın önünde duruyorum. Saçlarım biraz dağınık, dudaklarım biraz fazla kırmızı ve külot giymedim. Buna isyan ya da merak deyin.

Her halükarda, çok seksi görünüyorum.

Aşağı inmeden önce son bir nefes alıyorum ve bunu sadece kendim için yaptığımı kendime ikna etmeye çalışıyorum.

Ama son basamağa ulaştığım anda, bu savaşı kaybettiğimi anlıyorum. İkisi de orada.

Rowan, kanepenin bir ucuna uzanmış, elinde bir bira sallandırıyor.

Reggie, y a n ı d a oturmuş, bacaklarını uzatmış, elinde uzaktan kumanda.

İkisi televizyondaki bir şeye gülüyorlar. Ta ki beni görene kadar.

Sessizlik. Hava ağırlaşıyor. Göğsüm şimdi ihtiyaçtan yanıyor.

Reggie'nin çenesi gerilir, gözleri topuklarımdan ağzıma kadar beni süzer. Rowan'ın gülümsemesi sönükleşir, omuzları gerilir. Sonra bir yastık alır ve onu kucağına rahatça bırakır.

Oh, fark ettim. Ve sııttım. O eşofman altının altında ne sakladığını gördüm. Acaba Reggie'nin de sürprizleri var mı?

"Benim yüzümden durmayın," derim hafifçe, odayı geçerek. Topuklarım her yavaş ve bilinçli adımda yere tıklıyor.

Reggie geriye yaslanır, o kontrollü ifade 'ın zırhı gibi geri döner. "Bir yere mi gidiyorsun, Prens?"

"Lily'nin partisine," diye cevap veriyorum, çantamı alırken.

Başını eğip gözlerini kısar. "Öyle giyinmişken mi?"

Masumca gözlerimi kırpttırırım. "Yani, 'Muhteşem görünüyorsun Bella' mı demek istiyorsun?"

Rowan alçak sesle güler. "O çok çekici görünüyor Reg. Bırak eğlen. "Eğlenemeyeceğini söylemedim." Reggie'nin bakışları bacaklarımdan ayrılmaz.

"O odadaki tüm erkekler, o içeri girdiğinde ne yaptıklarını unutacak gibi görünüyor."

"Amaç da bu zaten," diyorum, tatlı bir gülümsemeyle.

Rowan güldü, ama gerginlik azalmadı, daha da arttı. "Ben de külot giymedim."

Sonra Reggie ayağa kalktı.

Bira şişesinin masaya çarpma sesi yumuşaktır, ama gök gürültüsü gibi gelir.

Odayı geçer. "Orada bekle."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anlamadım?" "Ben de seninle geliyorum."

Çok çabuk gülüyorum. "Şaka yapıyorsun."

Kalbim bir an dururcasına yakınımda durur.

Elini kaldırıyor, parmak eklemleriyle çenemin altını hafifçe okşuyor. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorsun, prenses?"

Nefesim kesilir.

"Sen belaya benziyorsun," diye mırıldanır, kulağıma yaklaşarak, sesi kulağımda karanlık bir uğultu gibi. "Ve gözetimsiz belaya güvenmem."

"Külot yüzünden mi?" diye fısıldarım.

Göğsünden düşük bir homurtu çıkar ve gözlerinde bir parıltı belirir. gözlerinde bir ışıltı belirir.

"Sen benim bekçim değilsin," diyorum ona.

Geri çekilir, karanlık gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan.

O yarıda yarıda yarıda yarı yarisında yarıda arkasına omzunun

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama seni tüm dünyayı yakmaktan alıkoyabilecek tek kişi ben olabilirim."

Ve bir anda, ortadan kaybolur.

Ardından gelen sessizlik gerginlikle doludur. Rowan hala kanepede oturmuş, o sinir bozucu yarı gülümsemesiyle beni inceliyor.

"Onu gerçekten kızdırmayı biliyorsun," diyor. "O başlattı."

"Evet," diye sırtıyor, "ama her zaman sen bitiriyorsun."

Onun yanına çöküp, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Kıskanıyor musun?" "Kıskanmak mı?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hayır. Korkmak mı? Belki.

sadece yanından geçerek bir azizi günahkâr yapabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum, ama kalbim çoktan hızla atmaya başlamış.

Başını eğiyor, bakışları yumuşuyor. "Sen çok güzelsin, biliyor musun?"

Sözler bir dokunuş gibi geliyor. Gerçek. Çok gerçek. "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Neyi yapma?"

"Öyle şeyler söyleme."

O eğilir, sesi alçaktır. "Neden olmasın? Bu doğru. Ve benim dilimin senin tatlı amcığında olduğunu unutuyor musun, canım?"

Boğazım sıkışır ve hava değişir. Ayağa kalkar ve elini uzatıp kıvrılmış saçımı kulağımın arkasına koyar. Parmakları çeneme doğru iner, tüy kadar hafif bir dokunuşla.

Beni ayağa kaldırır ve yemin ederim, nerede olduğumu ve ne hissetmem gerektiğini unuturum.

Gözlerimiz buluşur.

Kalbim hızla atmaya

başlar.

Nefesini, kendini tutuşunu hissedebilecek kadar yakınımda. "Rowan..."

"Bella..."

O eğildi ve ben gözlerimi kapattım.

"Bu bizim sonumuz değil, tatlım," diye fısıldadı yanağıma.

Ve sonra oraya nazik bir öpücük kondurur. Gece boyunca unutamayacağım bir öpücük.

Kapı açılır ve Reggie odaya geri girerken ben geriye atlarım. Siyah takım elbise, açık yakalı gömlek, gözleri öfkeyle dolu.

Rowan düşer düşer koltuğına oturur sanki uzanıyormuş gerinir gibi ama zarar verilmişti.

Reggie aramızda bakıyor, okunması imkansız. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Zorla gülümserim. "Her zaman."

Onu dışarıya kadar takip ederken, Rowan'ın bakışlarının sırtımda yanık izleri bıraktığını hissedebiliyorum, sanki ikimizin de yüksek sesle söyleyemeyeceğı bir sır gibi.

Rowan ile ilişkimizin bitmesini istemiyorum. Ondan sadece birkaç gün uzak kaldığımda bile onu özlüyorum. Onun yanında kendimi ne kadar hafif hissettiğimi özlüyorum. Kendimi ne kadar güvende hissettiğimi özlüyorum.

Beni ne kadar güldürdüğünü.

Ama yanımdaki adama baktığımda, daha soğuk versiyonunu görüyorum. Beni tüketen adamı. Benim saçmalıklarımı kabul eden ve gözünü kırpmayan adamı.

Onu da istiyorum.

Kahretsin.

Şarkı - Sleptalk, Dayseeker

Gelmemeliydim.

Conan yanımdaki bara yaslanmış, elinde viskiyle, sanki yavaş çekim bir araba kazasını izliyormuş gibi sırtıyor.

Ve belki de öyle.

Kulübün ışıkları yanıp sönüyor, kalabalığı kesiyor. Onu görmeden hiçbir yere bakamıyorum.

Bella King.

Nişanlım.

Benim lanetim.

Gülüyor, saçları boğazına yapışmış, vücudu ritim için yaratılmış gibi hareket ediyor.

Bu odadaki her erkek onu istiyor. Ve onları

suçlayamam.

Conan bana dirsek atıyor. "Gergin görünüyorsun, Reg."

"İyiğim."

İçkisine gülümsüyor. "İyiğim demek, sanki onun yanında nefes alan birini öldürmek üzereymişsin gibi görünüyor."

O haklı.

Bardağımı geriye doğru eğiyorum. "Hallie öyle giyinmiş olarak içeri girseydi sen de aynısını yapardın."

Kaşlarını kaldırdı. "Touché. Yani..." Bana baktı. "Siz ikiniz...?" Kafamı salladım. "Hayır."

Conan ısıklık çalar. "Bu bir sürpriz. Sen bir ama bir bakışın var."

"Ne bakışı?"

"Bu gece kafanda onu yirmi kez becermişsin gibi görünen bakış."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kes şunu."

Bırakmıyor. Asla bırakmaz. "Rowan'ın yaklaştığını duydum." Çenem titriyor.

"Yaklaştı."

"Sen ve Rowan... paylaşmak senin için yeni bir şey değil." "Bu sefer

değil." Sesim boğuk çıkıyor.

Conan başını eğerek, beni ısırmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini test eder gibi izliyor.

"Yani Bella rotasyonda değil mi?"

Ona tam olarak bakarım. "O paylaşılmayacak." Sırıltısı

kaybolur. "Anladım."

Sonra kalabalık hareket eder ve onu tekrar görürüm. Ama bu sefer Lily ile birlikte değildir.

Gülüyor. Bir yabancıyı kravatından çekerek kendine yaklaştırıyor. Bunu yaparken doğrudan bana bakıyor.

Conan bakışlarımı takip ediyor. "Ah. İşte orada." "Bunu bilerek yapıyor," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki öyle," diyor. "Asıl soru, bu konuda ne yapacaksın?"

Bardağı, barı sarsacak kadar sert bir şekilde masaya koydum. "Ona dans etmeyi teklif et."

Kalabalık, ben ilerlerken ikiye ayrıldı.

Sanki beni bekliyormuş gibi, beni hemen fark etti.

"İzin verir misin?" diye sordum, sesim alçak, sakın ve tehlikeliydi.

Dudakları aralandı. "Seni dansçı olarak tanımlamamıştım." "Sanırım öğrenmek için bir neden buldum."

O itiraz etmeden elini tuttum. Parmaklarımın altında nabızı hızla atıyordu.

Onu kendime çektiğimde, nefesini tutar ve göğsü benimkine bastırır.

Elim, o küçük siyah elbisenin eteğinin hemen altındaki beline kayıyor.

O sıcak.

Yumuşak.

Çıplak.

"Kızgınsın," diye fısıldıyor.

"Hayır." Başparmağım omurgasında tembel daireler çiziyor. "Sadece ne kadar pervasız olduğunu düşünüyorum."

Gülümsemesi eğilir. "Eğlenceli demek istedin."

"Tehlikeli," diye düzeltirim.

"Belki de tehlikeyi seviyorum."

Bunu söyleme şekli, lanet bir silah gibi.

Kalçalarını benimkilere sürüyor. Her nefes alışında boynum okşanıyor. Müzik, kalp atışlarımızla birlikte içimizde yankılanıyor.

"Dikkatli ol, Prenses," diye fısıldıyorum, ağzım kulağına değiyor. "Beni sınamaya devam edersen, ne kadar tehlikeli olabileceğimi tam olarak anlarsın."

Kirpiklerinin arasından bana bakar. "Belki de istediğim budur."

Kalabalık kaybolur. Işıklar

bulanıklaşır.

Sadece o ve ben varız, bedenlerimiz kaderden daha acımasız bir şey tarafından koreografisi yapılmış gibi senkronize hareket ediyor.

Onu bir kez döndürüyorum, beni sıkıca sararak geri çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve titriyor.

Ve her şeyi hissediyorum.

Külot giymemiş.

Çenem kilitlenir ve başımı eğip dudaklarım şakağına değene kadar eğilirim. "Kötü bir oyun oynuyorsun."

Sesi neredeyse bir fısıltı. "Ve sonunda sen de benimle

benimle

e

oynuy Bu kadar yeter.

orsun." Kısıtlama kırılır.

Onu bana doğru çeviriyorum, elim boğazına kayıyor, sıkı değil, sadece gözlerinin kararmasına yetecek kadar, bana yaptıklarını hissetmesine yetecek kadar.

bana yaptığını hissetmesi için.

Bana gülümsüyor, dudakları titriyor. "Gülümsüyorsun, İrlandalı." "Buna alışma."

Ama gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez, kontrolü, ittifakları veya olmam gereken şeyi düşünmüyorum. Sadece onunla dans ediyorum. Topuklu ayakkabılarla küçük fırtınam, bana zırhımın altında ne olduğunu görebiliyormuş gibi bakıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyorum, ona bakarak.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Nereye gideceğiz?"

Ağzımın içini ısırp şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Beni nereye götürmek istersiniz, efendim?"

Nefesini verirken, parmakları elbisenin içinden popoma giriyor. "Söylediğim her şeyi yapmaya hazır mısınız?"

Kaşlarını kaldırarak bana karşı koymam için meydan okur. Çenemi yukarı kaldırarak bakışlarımı kendisine çevirir.

"D-deneyebilirim."

Kafasını sallar ve yüzümü daha sıkı tutar. "Yeterli değil."

Kaşlarımı çatıp alt dudağımı dışarı çıkarırım. "Ne oldu Reggie? Ne yapacağını söylemelerine alışkın değil misin?"

Gülümseyerek parmağımı göğsüne batırıyorum. "Tüm düğmelerine basmak istiyorum. Beni bu yüzden istiyorsun, değil mi?"

Elini benim elime bastırıyor ve bir an için beni öpecek sanıyorum.

Öpmedi.

Bunun yerine, parmaklarını benimkilerin arasına kaydırır ve tek kelime etmeden beni kalabalığın içinden çeker. Sessizliği bir emirdir ve çıkışa doğru attığım her adımda kalbim daha hızlı atmaya başlar.

Arabaya vardığımızda, aramızdaki hava o kadar gergin ki, elektrikli bir tel gibi hissediyorum. Bana kapıyı açıyor, içeri girene kadar bekliyor, sonra sürücü koltuğuna geçiyor.

Motor gürültüyle çalışmaya başladı.

Hâlâ tek kelime etmiyordu.

Sadece o gergin, okunması imkansız ifade, beni koltuğumda kıpır kıpır ediyor.

Göğsümde oluşan hayal kırıklığının acısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Belki de yanlış yorumladım. Belki de bu gece, onun sonsuz kontrol oyununda bir başka alaydı.

"Irish..." Sesim kesiliyor. "Evet, Bella?"

"Rowan istediği için mi beni istiyorsun?"

Sonra ana yoldan aniden sapar ve karanlık bir yan sokağa girer. Nefesim kesilir.

"Neredeyiz..."

Farları kapatır. "Şşş."

Parmağını dudaklarıma bastırır.

"Seni gördüğüm ilk andan itibaren seni istedim. Senin için acı çektim ve o günden beri her gün acı çekiyorum. Seni kendimden koruduğumu düşünerek duygularımı, ihtiyaçlarımı gömdüm. Evliliğimizi korumak için, ama tek yaptığı şey, daha bir şansımız bile olmadan bizi mahvetmekti, Bella."

Titrek bir nefes alıyorum.

"Hayır. Seni Rowan'la görmek beni çok üzdü. Kızgın olduğum için değil. Sana değil, sana diz çökmeyen kendime kızgın olduğum için."

"Tanrım, Reggie. Beni hiç istemediğini sanıyordum." "Hakkımda öğreneceğin çok şey var, bebeğim."

Sözleri yumuşaktı, ama eli yumuşak değildi, boğazımı kavradı ve beni konsolun karşısına çekti. Dudaklarımız birbirine çok yakındı.

"Kardeşim seni tatmış olabilir, ama ben sana kaçırдың şeyleri göstermeye niyetliyim, Prenses." Sözleri vücudumu titretir. Bana ne yapabilir ki? "Bunu benimle yapmak istiyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum.

"O kelimeleri kullan."

"Evet, efendim. Sadece bunu istemiyorum. Seni istiyorum."

Bana sırtıyor. Kahretsin, böyle çok yakışıklı.

"Sana söylediğim her şeyi yapacağını söylemiştin," sesi düşük bir tehdit gibi, kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Sanırım bunu ciddi olup olmadığını görme zamanı geldi." "Öp beni, İrlandalı," diye fısıldıyorum, onu sınıyorum.

O eğilir ve durur. Dudaklarına gülümserim.

"Kural bir, Prenses," diye fısıldadı. "Yetki bende."

Bu sözler beni derinden etkiler ve ne olduğunu anlayana kadar, çoktan harekete geçmişimdir.

Onun üzerine çömeliyorum, elbisenin eteği uyluklarımın üzerinde toplanıyor, nefesim korku ve heyecan arasında bir yerde takılıyor. Vites kolu bacağıma baskı yapıyor, aramızdaki hava keskin bir şekilde keskinleşiyor.

"Bir sonraki hamlenizde dikkatli olun," diye uyarıyor. "Ateşle oynuyorsunuz."

"Belki de yanmak istiyorum."

Anlamadığı bir savaşı kazanıyormuş gibi üzerime oturuyor.

Elleri omuzlarımı buluyor, vücudu bana yakınlaşıyor ve tek düşünebildiğim şey, onun ne kadar iyi hissettirdiği. Her zaman günah gibi kokması.

Yine hareket ediyor, yavaşça, beni sınıyor. Çenem geriliyor.

"Tanrım, Bella," diye mırıldanıyorum, bir elimle boğazını sıkarken. "Sen gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi tam bir bela. "Sadece dediğini yapıyorum." Onu kendime doğru çekip dudaklarını dudaklarımla ezip geçiyorum.

Öpücük nazik değil, hatta tam tersi; bir çarpışma gibi. Asla kaybetmeyi planlamadığım bir kontrol mücadelesi. Tırnakları boynumu çiziyor ve ben onun nefesini bir ödül gibi yutuyorum.

Tadı tatlı kokteyller ve isyan gibi. Ve ben çoktan bağımlı oldum.

Bella King benim.

Ellerim kalçalarını bulur, nefesinin kesilene kadar onu bana doğru çekerim, her hareketinde vücudu titrer.

"Seni eve götürmem gerek, Prenses," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

"Lütfen," diye fısıldarken dudakları benimkine değiyor.

Gözünü kırpmadan önce, bir elim saçlarını kavrar, diğer elim ise soluk teninde iz bırakacak kadar sertçe uyluğunu sıkar.

O, benim kontrolümü ortadan ikiye bölen bir ses çıkarır.
Hava boğucu. Vücudu, aradığımı bilmediğim bir yapbozun eksik parçası gibi benimkine yapışıyor.

Ona yaklaşıyorum, sesim kulağına sertçe ulaşıyor. "Bana bak." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve her şey bitiyor.

Mücadele ondan çekip gidiyor, geriye sadece arzu kalıyor.

"Kontrolünü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istemiştin," diyorum boğuk bir sesle. "İşte böyle."

Başparmağım dudaklarını okşadı ve o içgüdüsel olarak bana açıldı. En ufak bir ses çıkardı ve bu beni mahvetti.

İçimde kilitli tuttuğum her şey, her gramı kısıtlama, taktığım her maske. Hepsi paramparça olur.

Onu tekrar öperim, bu sefer daha yavaş. Sahiplenici bir şekilde. Sakladığım tüm öfke ve açlık, hareketlerime, dokunuşlarıma, benim adımları bir dua gibi mırıldanışına yansır.

Elleri gömleğimi kavrar, vücudu titrer ve ben onun değişimi hissedebildiğini bilirim.

Bu artık sadece kontrol meselesi değil. Bu, onun bana kendini isteyerek teslim etmesi meselesi.

Geri çekildiğimde, dudakları şişmiş, gözleri cam gibi. Tamamen mahvolmuş görünüyor.

Ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Başparmağımı çenesine sürterek, kendimi zor tutsam da sesimin sabit kalmasını sağlıyorum.

"Bir dahaki sefere, Bella," diye fısıldıyorum, "ben seni hareket ettirmeden hareket edemezsin."

O nefesini verir ve ben alnımı alnına dayayarak nefes almasına izin veririm.

Bir an için kafamdaki gürültü azalır.

Bir an için, maskenin altındaki adamı görmesine izin verdim. Sonra geri çekildim ve bu hatayı örtbas etmek için sırttım.

"Şimdi uslu bir kız ol ve koltuğuna otur," dedim yumuşak bir sesle. "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Gülerek yanağını okşadım.

"Bu sadece itaatin tadına bakmaktı."

Elimi elbisesinin altına sokup parmaklarımı çıplak amına sürttüm.

"Ve sen sırlıslıklamsın."

İki parmağımı içine sokuyorum ve o bir çığlık atıyor. "Çok duyarlısın, değil mi?" Parmaklarımı çıkarırken, boğazını sıkıca kavrar ve parmaklarımı temizlerim.

"Tadı harika. Ölmek için."

Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

"Reggie," diye nefes nefese, kalçalarını benim penisim üzerinde sürüyor. "Beni eve götür. Hemen."

Dudaklarına gülümsüyorum.

"Yapamam. O kadar uzun süre bekleyemem," diyorum sertçe.

"Burada. Burada iyi," diyor, arzuyla dolu bir sesle.

Geriye yaslanıp kemerimi çözdüm ve ağrıyan penisimi serbest bıraktım. Kendini kaldırıp gömleğimi yırttı. Ve ben de kendimi ona hizaladım.

O üzerime otururken, onu sabit tutuyorum.

"Prezervatifim yok, Bel."

Yüzüme ellerini koyarak yukarı bakar.

"Hiç umurumda değil, Irish. Bayılmadan önce seni içimde hissetmem lazım."

Onun dudaklarını alıp kalçalarını yukarı doğru ittiğimde göğsümden bir homurtu çıkar.

O çığlık attı ve ben her sesi içime çektim. "Siktir, Reg. Siktir. Çok büyük," diye nefes nefese kaldı.

Alt dudağını ısıyorum.

"Beni sür, Prens." Kıçına sertçe vuruyorum.

Ve lanet olsun, beni sürüyor. Bana düşünmek için bir saniye bile vermiyor.

Benden alır. Ve bu hayatımın en ateşli deneyimi. "İşte böyle, bebeğim. Devam et."

Saçlarını kökünden avuçlayarak başını geriye doğru çekerim ve boğazını ısırp emerim. Onu benim olarak işaretlerim.

"Evet, Reggie. Orada. Daha sert!"

Onu tekrar tokatlıyorum. Onu eve götürmem lazım ki ona yapmak istediğim her şeyi yapabileyim.

"Yakın olsan iyi olur, bebeğim." "Uh huh."

Yüzünü bana doğru çeviriyorum, arzuyla dolu gözlerine bakıyorum.

"Seni dolduracağım, prenses. Hepsi benim olacak. Anladın mı?"

Dudaklarını ısırıp başını salları ve kendini tamamen bana doğru iter. Boğazını sıkarken, kontrolü ele geçiririm, bir elimle uyluğunu tutarak onu sabitlerim ve ona ihtiyacı olan her şeyi veririm.

Tırnakları boynuma batıyor ve beni o kadar sert öpüyor ki neredeyse başım dönüyor. Duvarları benim sikimi sıkıca kavrarken ve kollarımda titrerken, ben kendimi kaybediyorum.

O kadar şiddetli boşalırim ki, onun adını haykırırim. Tamamen bitene kadar durmam.

Alnımı alnına dayayarak, o anın tadını çıkarıyoruz.

"Bu çok pervasızcaydı." Sesim kısık çıkıyor. "Arabada seks yapmak mı?" diye fısıldıyor.

Onu tekrar öpüyorum.

"Hayır. Böyle içime girmen." O tatlı bir şekilde gülümsüyor.

"İğneyi oldum. Merak etme. Bebeklerin senin için öncelikli olduğunu sanmıyorum."

"Evlilik de öyle değildi, ama bak bize." Bu sefer o beni öpüyor.

"Bu çok ateşliydi, Reg." Geriye yaslanıp direksiyona dayanıyor.

"Öyle mi? Onaylıyor musun?"

Ona başka ne gösterebileceğimi bilmiyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Kafasını salları, yüzünde tehditkar bir gülümsemeyle.

"Daha fazlası var mı, koca adam?"

Penisim onun içinde tekrar sertleşmeye başladı bile.

"Ah, prenses. Hiç bilmiyorsun. Şimdi kalk, eve gidiyoruz. Yapmam gereken önemli bir temizlik işi var."

Göz kıptım ve bu onu utandırdı.

"Ve seni yalarken her saniyeyi izlemeni istiyorum. Çünkü senin gibi ben de bu işte *çok, çok* iyiyim," diye onun kendi sözlerini ona tekrar ettim.

"Bunu ben karar vereceğim, İrlandalı."

Şarkı - All I Wanted Was You, Paramore

Kapıdan zar zor geçebildik, o da hemen üstüme çullandı, ağzını ağzıma yapıştırdı, ciğerlerimdeki nefesi bir anda çaldı. Darbeyle sırtım duvara çarptı, hava sıcaklık ve açlıkla doluydu.

O beni tüketiyor. Her santimimi. Her sesimi. Vermeyi planlamadığım her teslimiyetimi.

Her iki bileğim de başımın üstüne çekiliyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi bir eliyle beni tutuyor.

"Siktir, sen bağımlılık yapıyorsun." Yaklaşırken nefesi dudaklarımı yakıyor, sert vücudu beni yerinde sabitliyor.

Elini uyluklarımın altına geçirip bacağıma yerden yarıya kadar kaldırıyor ve bana sürtünüyor. "Yukarı çık," diye homurdanıyor. "Yatak odama. Soyun. Ben oraya vardığımda, sen yatağımın ortasında dört ayak üzerinde olacaksın." Başparmağını aşağı doğru çekip alt dudağımı yakalıyor ve çekiyor.

"Şimdi bana ne diyorsun?" Sesi içimi keser. "E-evet, efendim."

Eli yanlarımdan aşağı kayar ve beni nefesimi kesene kadar sertçe popomu avuçlar.
"Seni burada da sikmek için sabırsızlanıyorum," diye kulağıma fısıldadı, parmakları etimi ısıırıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılır; onunki ise koyulaşır.
Sonra geri adım atar, sanki bir sonraki turu şimdiden tadıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirir.

"Uslu bir kız ol."

Merdivenlere doğru başını sallar. Titreyen bacaklarımla sendeleyerek uzaklaşıyorum, onurum kapının yakınlarında bir yerde kalmıştır.

Ama köşeyi döndüğümde nefesim kesildi. Rowan.
O, oturma odasından çıkıyor, dudaklarında o tembel sırıtışla.
Aramızdaki hava gerginleşir. Konuşmak için ağzımı açarım, ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktur.

Bütün bunlar yanlış geliyor. Ne yaparsam yapayım birilerini incitiyorum. Ve sanki benim suçluluk duygumu fark etmiş gibi, yüz hatları yumuşuyor.

"Eğlenmene bak, canım," diyor, sesi karanlık bir mırıldanma gibi, bana göz kırpıp uzaklaşıyor.
Bir parçam ona ulaşmak istiyor. İkişile birlikte olmak nasıl bir his olurdu görmek için.
Kadınları paylaşıyorlar. Bunu biliyorum. Önemli olmamalı. Bu aşk değil. Ama seni yıkan aşk değildir. İstek.

Ve tekrar bir oyun olmayı göze alamam. Geçen seferden sonra olmaz.

Bu yüzden kaçıyorum.

Merdivenleri çıkıyorum, acıyı bastırarak, Reggie'nin odasına giriyorum.
Elbisem düşüyor ve ben yatağa sürünüyorum, dizlerim siyah çarşaflara gömülüyor, ellerim sabit, bekliyorum.

Bu ben değilim. Ama onun için, itaatkar bir kız olmak istiyorum. Boyun eğen. Sonunda kendisiyle savaşmayı bırakan. Kırılmadan önce beni ne kadar uzağa götüreceğini görmek istiyorum.

Merdivenlerdeki ayak sesleri vücudumu titretir. Kapı açılır. Işık tenime dökülür.

"Siktir, şuna bak," diye inliyor, sesi aklıkla dolu.

"Bacaklarını daha fazla aç. Kıçını daha yukarı kaldır. Seni tamamen görmek istiyorum, güzelim."
Düşünmeden itaat ederim. Sesindeki övgü, kalbimin atışını hızlandırır.

"Ne kadar uslu bir kızsın."

Adımları yaklaşır, yanıma gelir, sıcaklığı tenime damga vurur.

Avuç içi kıçıma değiyor. Gerçekten çok sert.

Durduramadan boğazımdan keskin bir çığlık kopar.

Sırtım kavislenir. Acı yakar, sonra zevke dönüşür.

Tek bir hareketle beni sırt üstü çevirir. Ondan başka hiçbir yere bakamıyorum.

Gömlek yırtılmış. Pantolon yok.

Her santimetresi günahattan oyulmuş gibi - dövmeler, kaslar, nefesimi kesen bir penis.

Kendini okşuyor ve ben bu muhteşem adamın büyüüne kapılmış bir şekilde onu izliyorum.

"İstiyor musun?" Sesi alçalıyor. "Senin olabilir. Yoksa güzel amcığına ağzımı koymamı mı tercih edersin? Bu gece çok usluydun. Seçimi sana bırakacağım."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, dudaklarım aralanmış. "Beni boşaltmanı istiyorum." Kafasını eğiyor, çaresizliğimden eğleniyor.

"Yalvarmanı seviyorum."

Yatağa sürünerek gelir, avuçlarını uyluklarımdan yukarı doğru sürer.

"Kuralları unutma," diye uyarıyor. "Gözlerini açık tut.

İzle. Eğer gözlerini kapatırsan, dururum." "Seni

izlemeyi seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sırtışı şeytani. Sonra dili klitorisimi bulur. Yumuşak bir inilti çıkarırım ve onun düşük inlemesi bana titreşir.

"Tadın cennet gibi," diye mırıldanır.

İçgüdüsel olarak saçlarına uzanıyorum, ama o geri çekiliyor. "Başlığın kenarındaki parmaklıkları tut. Kıpırdama." Söyleneni yapıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"Bir dahaki sefere seni bağlayacağım. Buna ihtiyacın var."

Titreyerek başımı sallıyorum, her hareketini, dilinin her hareketini, parmaklarının her hareketini izliyorum, o beni açarken.

Bu o kadar ateşli ki, nefes almakta zorlanıyorum.

"Haklısın, İrlandalı," diye nefes nefese söylüyorum, kalçalarım çaresizce yüzüne doğru sallanıyor.

"Bu işte gerçekten çok iyisin."

Cildime karşı gülüyor, titreşimi beni neredeyse mahvediyor. Sonra dişleri hafifçe uyluğuma batıyor, beni işaretliyor, s a h i pleniyor. Ve hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Ve zevk içimi kaplarken, tehlikeli bir görüntü zihnimi yakıyor — Rowan içeri giriyor.

Ağzı benimkini ele geçirirken, Reggie'nin dili beni mahvediyor. İki adam seslerimden, teslimiyetimden, ihtiyacımdan besleniyor. Bu iğrenç. Bu yanlış. Ve tüm vücudumu titretiriyor.

Düşüncelerimi durdurmaya çalışıyorum. Asla sahip olamayacağımı bildiğim o fanteziyi. Reggie bunu hissediyor. Elbette hissediyor. Adam vücudumu bir kitap gibi okuyor.

"Gözlerini bana dik, Bella." Sesi sisin içinden yırtılır. İtaat ederim. Ama bana öyle baktığında, sanki her santimimi zaten sahiplenmiş gibi, ayakta kalmak zor.

Yukarı kayıyor ve bir eliyle beni okşarken, diğer eliyle boğazımı kavlıyor, dünyayı küçültüp sadece onu bırakacak kadar baskı uyguluyor.

Vücudum titriyor, zevkin sınırları içimde çılgına dönüyor

"Bırak kendini," diye fısıldıyor. "Benden sakınma." Ve ben de sakınmıyorum.

Çıkardığım ses inilti değil, tam bir teslimiyet. Ritmi derinleştiriyor, kalan her nefesimi çekiyor.

Her sinirim, tanınmanın acısıyla titriyor.

O benim çözülüşümü izliyor ve ben onun altında parçalanırken, onun bu kadar sakin kalması neredeyse acımasızca geliyor

ben onun altında parçalanırken ve sonunda dağıldığımda bu kadar sakin kalması neredeyse acımasız geliyor.

Ağzı tekrar ağzımı ele geçirmeden önce küfrettiğini duyarım. Öpücük değil. Bir sahiplenme.

Dudakları benden ayrıldıktan sonra bile beni titretmeye devam eden türden. Titremeler geçince gözlerimi açıyorum.

Eli hala boğazımda, başparmağı nabzımın çılgın atışını takip ediyor. "Görüyor musun?" diye fısıldıyor. "Artık o benim."

Vücudum ona karşı eriyor, yorgunluk ve tehlikeli bir şekilde aidiyet hissine yakın bir şeyin karışımı. Ama gözlerimi kapattığım anda, Rowan'ı tekrar görüyorum, sırtışını, sıcaklığını, karanlığını.

Ve o tek düşünce - ya ikisi deyse - ikinci bir elektrik dalgası gibi içimi kaplar.

Reggie bunu hemen anlar. Eğilir, sesi kulağımda bir hırıltı gibidir

.

Boğazımı sıkıyor, kulaklarım çınlayacak kadar.

çınlayacak kadar sıkı. "Onu mu düşünüyorsun?"

Donup kalırım. Yakalanmışım gibi ona göz kırparım. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Onu ve kardeşini beni siktiğini hayal ettiğimi mi söyleyeyim? Kesinlikle hayır.

Karanlık bir kahkaha atar. "Evet. Düşünüyorsun."

Dişleri boynumu sıyrıyor. "O fanteziyi sana asla yaşatmamam için dua etsen iyi olur, Prenses. Buna dayanamazsın."

Bu sözler içimi yakıyor, vücudumu tekrar titretmeye başlıyor, yarısı korkudan, yarısı da belki de... onun haklı olabileceği gibi kötü ve imkansız bir umuttan.

Onların beni milyonlarca parçaya ayırmasını isterdim, böylece beni yeniden bir araya getirebilecek olanlar onlar olurdu.

"Hiçbirimiz bunu istemeyiz," diye fısıldıyorum.

Hâlâ altımda titriyor, her nefesi avuçlarımdan hissedebileceğim bir titreme.

Gözleri cam gibi, dudakları aralık, bir erkeğin merhametin ne olduğunu unutturacak kadar güzel.

Hareket etmeliyim. Ona alan tanımalıyım. Ama yapmıyorum.

Çünkü yapamıyorum.

Başparmağımı boğazında gezdiriyorum, nabzının hala derime çarptığını hissediyorum.

Bu, bildiğim en tehlikeli duygu. Bu, onun hayatta olduğunun kanıtı, onu kırabileceğimin kanıtı.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu istiyorum.

Bana öyle baktığında bana ne yaptığının farkında bile değil. Bu bakış, erkekleri savaş başlatmaya iten bakış. Ve ben savaşımı çoktan kaybettim.

Bir kez onun adını fısıldadı. Yüksek sesle değil. Sadece bir nefes kadar. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Ama ben duydum.

Rowan.

Benim kardeşim. Biz her şeyi her şeyi paylaşıyoruz — para, kan, aynı aynı karanlığı. Ama o? Yapabilir miyim, bilmiyorum.

Bu gece o yanımdan geçerken gözlerindeki parıltıyı gördüm. Arzu. Merak. Korku. Kızgın olmam gerekirdi. Ama ben de aynı şeyi hissettim. Aramızda onun görüntüsü. Onun ellerinin üzerinde, benim yüzümün onun bacaklarının arasında.

Ben onu domine ederken, o onu pes ettiriyordu. Bu beni neredeyse mahvetti.

Ona bu fanteziyi yaşatabilirdim. Kolayca. Rowan, sözler ağzımdan çıkmadan önce evet derdi ama bunun bana neye mal olacağını biliyorum. Çünkü başka bir erkeğin ona dokunduğunu gördüğümde, bunu asla unutamayacağım. Kardeş olsun ya da olmasın. Onu kendime istiyorum ve onun da aynı şeyi istediğini biliyorum.

Bella King bir anlaşma değil. O sadece bir seks partneri değil. O, ikimizin de anlayabileceğinden çok daha fazlası.

Alnımı alnına dayayıp düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum.

Çünkü şu anda o benim. Parmakları çenemi okşuyor.

Bu basit dokunuş, bu gece çıkardığı hiçbir sesin yapamadığı kadar beni mahvediyor.

"Bana öyle bakma," diye fısıldıyorum.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırır. Kahretsin, yüzündeki o masum ifade beni zayıflatıyor.

"Sana nasıl bakayım?" diye fısıldıyor. "Güvendeymişim gibi," diyorum. "Ama değilim."

Neden kalmamam gerektiğini unutmadan önce uzaklaşıyorum.

Ona, hayalini kurduğu tüm karanlık fantezileri gerçekleştirmesini engelleyen tek şeyin, onu hala yanında tutmak isteyen tarafım olduğunu söylemeden önce. Bencil olmak için.

Onu benim ve sadece benim yapmak için, bu ikimizi de mahvetsede bile.

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor, şimdi yumuşakça, beni kendine geri getiriyor.

"Burada uyuyabilir miyim? Seninle birlikte?" Dudaklarıma gülümsüyor.

"Sen geldiğin gün istediğim şey buydu, hatırladın mı? Karımın benim yatağında olması."

O alnını benim alnıma dayarken gözlerimi kapatıyorum.

"İkimizi de istemek yanlış değil, Bella. Ama tek istediğim, yatağında olduğunda, tamamen ve tamamen benimle olman. Ben seninim, Prenses. Sana, senin için kim olabileceğimi göstermek için bir şans vermeni istiyorum."

Yanağını avuçlarım ve o dokunuşumla rahatlar. Bu kadar küçük bir şey bile bizim için çok önemli. Buz gibi Reggie'nin eridiğini kanıtıyor.

Ve bir şekilde, beni evcilleştiriyor. Bana ait olduğum bir yer veriyor. Artık savaşmam gerekmeyen bir yer.

"İkimizin de kendimiz hakkında çözmemiz gereken çok şey var, Irish. Sen bana aynı şans verirsen, ben de sana veririm."

Başını sallıyor ama bana bakmıyor.

"Beni uyutmak için kucaklayacak mısın?" diye soruyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Bu benim için ağır bir yük olsa da. Bu canavarca adamdan başka hiçbir şeyi düşünmüyorum.
"Elbette sarılacağım. Ama bir ricam var." Oturur, elini penisine dolandır.

"Ne dedin, bebeğim?" diye masumca soruyorum.

"Patlamadan önce ağzını benim sikime al."

"Yüzümü sismeye mi niyetlisin?" diye alay ediyorum, kirpiklerimi kırıştırarak. O, sinisi
bir gülümsemeye başını sallıyor.

"Sen benim için ağlayana kadar, güzelim."

Ağzım açık kalır. Siktir. Bu çok seksi.

İkisini de kaçınıyorum ve bu beni öldürüyor. Sadece iki gün oldu ama iki hafta gibi geliyor.

Inferno'daki Drago'nun ofisinin kapısını açarken, gözlerime ulaşmayan bir gülümseme takınıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, içeri girerken.

Ekranından başını kaldırıyor. "Evet, iyiyim. Meşgulüm." Siyah deri koltuğa oturuyorum.

"İyi misin?" diye sorar, bana doğru dönerek. "İyiyim. Bugün sadece keyifsizim."

Kaşlarını çatar. "Rowan'a bakıyorum, değil mi? Bu Reggie değil, değil mi?"

Ben gülerek, "Hayır. Kanıtlamak için penis piercingimi çıkarmamı mı istiyorsun?" diyorum.

Elini kaldırıp başını sallar. "Siktir git." Sırıtiyorum. "Hiç eğlenceli değil."

"Üzgünüm, Rowan," diye karanlık bir sesle mırıldanır, "Sik görmek hoşuma gitmiyor.

Amcığın içine dilimi sokmayı tercih ederim."

Ben de ciddi bir ifadeyle başımı sallarım. "Evet. Ben de."

Başını eğiyor. "Bu bir kadınla ilgili, değil mi? Kardeşinle yaşayan o güzelim kızla mı?"

Ona yan gözle bakarım. "Evet. Öyle."

Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Tanrım. Kardeş kavgası için vaktimiz yok. "

"Kavga etmeyeceğiz. Sorun yok. Sadece bunu aşmam lazım."

Drago başını sallar, sesi bir kez olsun yumuşar. "Öyle demiyorum. Zavallı kızın siz canavarlar arasında kendi kararını vermesine izin verin. Demek istediğim şu: Birkaç gün içinde ikinizi de Phoenix'e göndereceğim ve zinde olmanızı istiyorum. Kim kiminle ne zaman yatacak diye tartışmayın."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Tartışmayacağız."

"O zaman yüzünü düzelt. Vurulduğunda bile bu kadar mutsuz görünmemiştin."

"Vay canına. Teşekkürler dostum."

O sırtarak, "Ne? Ben dürüstüm. Bazen acımasız bir dürüstlük gerekir ki, hepimiz lanet bir tarikat tarafından öldürülmeyelim." der.

İç çekiyorum. Haklı. Daha önemli işler var. "Peki.

Phoenix. Plan nedir?"

Ellerini çırparak beni bilgisayarına doğru çağırır. "Botlarını ve kovboy şapkanı giy, Sterling Çiftliği'ne gidiyorsun. Hunter, The Crow'u bulmana yardım edecek. Sonra Declan seni serbest bırakacak."

"Şey," diye ekliyor, bana bakarak, "bir dereceye kadar. Sen ve Reg, The Crow'un size verdiği bilgilere göre bir plan yapın. Onu kırmanız gerekecek. Ölümün eşiğine kadar. Ciddiyim, hiçbir şeyden çekinmeyin. Bildiğim sadist küçük piç kurusu olun. Sonra bir sonraki hamlemizi belirleriz."

Çenemi sıkarak bunu sindiriyorum. "Neden bizimle gelmiyorsun? Conan, Finn, Declan, burada her şeyi hallediyorlar. Eğlenceli bir yolculuk olabilir."

O gülüyor. "Belki The Crow'u ele geçirdikten sonra ben de gelirim. Şu anda burada halletmem gereken işler var."

Gözlerimi kısıyorum. "İşler mi, insanlar mı?"

"Birisi," diye itiraf eder. "Karmaşık bir durum."

Koluna dokunuyorum, o da kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu sır benim mezarımla birlikte gidecek, sorma bile."

"Anlaşıldı."

Telefonum titriyor. Onun adını görünce kalbim hızla atıyor.

Bella: Beni görmezden mi geliyorsun, rock yıldızı?

Reggie'nin birkaç gece önce ona söylediği şeyleri duyduktan sonra bile kendimi tutamıyorum. Ona vazgeçmeyeceğime söz verdim, ama şimdi bizi gördüğünde nasıl hissettiğini anlıyorum.

Onun tadını dilimden silemiyorum.

Ben: Asla, tatlım.

Telefon tekrar titrer.

Drago inliyor. "Hayır. Hiç de dikkatin dağılmamış."

"Bana soru sormayı bırakmamı söyledin. Sana kendini toparlaman için bir dakika verdim," diye alay ediyorum.

"Evet, tabii. Daha çok kardeşinin nişanlısına mesaj atıyorsun gibi."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ah, canımı yaktın Dragon." Bana sert bir bakış atıyor.

"Bana öyle deme."

"Asla. En iyi yazım hatası. Benim için her zaman Dragon olacaksın." Gülümserim. "Ve o sadece kayınbiraderim. Evli değiller. Bu yanlış bir şey değil."

Etkilenmemiş bir şekilde geriye yaslanır. "Kardeşim karımı çalmaya kalkışırsa kalbini söküp çıkarırım."

"Bu aynı şey değil."

Ama aynı ve aynı değil. Çünkü yanlış gelmiyor. Kaçınılmaz geliyor. Sanki o başından beri benim olmak için yaratılmış gibi.

"Belki," diyorum sessizce, "yanlış Murphy ikiziyle evleniyordur." "Belki ikinizle de evlenmemesi daha iyidir," diye karşılık veriyor.

"Neden? Onu mu istiyorsun?" "Hayır."

Çenem titrer. "İçki?"

Saatine bakar. "Evet. Bir yerlerde saat beş oldu."

Inferno'ya giriyoruz, vücutların ve bas seslerinin ısısı bizi sarıyor. Yarı çıplak kadınlar, kurtlar gibi etraflarında dönen erkekler. Bir masaya oturuyoruz; garson hemen yanımıza geliyor.

"Viski?" diye sorar. "Ben

İrlandalı mıyım?" diye

sırıtarak sorarım.

Göz kırpar ve adımlarında ekstra bir sallantıyla uzaklaşır. Drago arkasına yaslanır. "Buradaki herhangi bir kadını elde edebilirsin, Rowan.

Neden Bella?"

"Çünkü o sadece bir seks partneri değil," diye itiraf ettim. "Beni güldürüyor, kalbimi küt küt attırıyor. Beni anlıyor. Garip bir çekim bu. Uzaktan bile. Ben bir kuklayım, o da benim ustam."

Garson içkilerimizi getirir. Ona elli dolar veririm.

Drago yavaşça başını sallar. "Evet. Anlıyorum. Uzaktan takıntı yapabilirsin." Kaşlarım kalkar. "Öyle mi? Kimi takip ediyorsun, Dragon?"

"Kimseyi," der çok hızlı bir şekilde. "Sadece... Bir zamanlar öyle hissetmişim. Uzun zaman önce. O tür bir çekim asla geçmez."

Nefesimi verip viskimi yudumlarım.

"Dün gece Reggie ile yattığını bilsem bile onu istemekten vazgeçemiyorum."

Beni inceliyor. "Hayır mı?"

Kafamı salladım. "Seks sekstir. Tanrım, ama onunla... " Gerisini söyleyemeden sözüm kesildi.

"Yani ne, ikiniz de onunla çıkıp seçim yapmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Göğsüm sıkışıyor. "Ama vazgeçemem." Telefonum tekrar titriyor.

Bella: Konuşabilir miyiz?

Bella: Ben de senden vazgeçmeyeceğim.

Kalbim hızla atıyor. Ne demek istediğini çok iyi biliyor. "Savaş henüz kaybedilmedi," diyorum Drago'ya, kadehimi kaldırarak.

Ben: Aferin kızım. Evde misin?

Anında cevap gelir.

Bella: Ofisteyim. Decadence ve Inferno'nun senin mali durumunla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yardım etmek ister misin?

Ben: Matematikte yardım etmemi mi istiyorsun?

Neredeyse boynuna kadar kızardığını görebiliyorum.

Bella: Belki. Ya da sadece senin yanında olmak istiyorum.

Bardağımyı boşaltıp ayağı kalkıyorum.

"Üzgünüm, Dragon. Gitmem gerek. Önemli bir toplantım var."

O gülümser. "Reggie kalbini parçaladığında bana ağlayarak gelme."

Gülümserim. "Endişelendiğim Reggie değil. Bella'nın bana bunu yapması."

bunu yapacak."

Çıkmak için kapıyı açtığımda, Lyla ile karşı karşıya geliyorum

Lyla ile karşı karşıya geldim. Durup zoraki bir gülümseme takındı.

"Selam," dedim.

Bana bakışları beni rahatsız ediyor. Açıkçası, şimdiye kadar istifa etmiş olacağını düşünmüştüm.

Kaşlarını çatıp bana yaklaşıyor.

"Inferno'ya yeni bir kız mı aldın?" diye soruyor, kıskançlığını gizlemeden.

"Hayır."

Gülümser ve geri çekilirken, dar sütyeniyle göğüslerini yeniden düzeltir.

sutye

niyle

göğüs

lerini

düzel

iyor.

"Ee, biraz eğlenmek ister misin? Seni her zaman daha çok sevmişimdir." Parmağını göğsümde gezdirir ve ben bileğini yakalarım.

"Hayır, Lyla. Anlaşma bitti. Kuralları biliyorsun." Ben devam ediyorum.

Sesim sert. Her zaman Reggie kadar sert olmayabilirim, ama istersem ondan daha beter olabilirim.

"İznin olmadan sana dokunmam, Lyla. Sen de iznim olmadan bana dokunma." Sesimi düz tutuyorum.

Bana sırtarak elini geri çekiyor.

"Üzgünüm. Benim hatam. Burada dışında ahlak kuralların olduğunu unutmuşum."

Dudaklarını ısıyor ve öfkem kabarıyor.

"Beni istediğin gibi resmet, Lyla. İlgielenmiyorum. İşimiz bitti. Şimdi, izin verirsen, yapmam gereken işler var."

Elini beline koyarak yolumdan çekildi.

"Reggie'ye onunla konuşmam gerektiğini söyle. Telefonlarıma cevap vermiyor."

Dışlerimi sıkıp ona dönerek sırtımı döndüm.

"Reggie meşgul olduğu için cevap vermeyecek. Bu hiçbir zaman bir ilişki olmadı, Lyla. Bu konuda çok dikkatli olmalısın."

Bana kirpiklerini kırptırıyor.

"Oh, bak. Kardeşini korumaya çalışıyorsun. Çok seksi." Nefesimi verip başımı salladım.

"Her neyse. Bizi rahat bırak ve oynayacak başka bir oyuncak bul."

Bunun üzerine arkama bakmadan fırlayıp çıkıyorum ve kalbimin gitmek istediğı yere doğru yöneliyorum.

Hızlıca kendimi tazeleyip saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim.

Küçük kedim yatağında top gibi kıvrılmış, mırıldanıyor. Hiçbir şeyi umursamıyor.

"Sana ne isim vereyim?" diye fısıldadım.

Çocukken Sassy adını verdiğim bir oyuncak ayım vardı. Sanırım bu isim ona da yakışır.

"Hey, Sassy kız." Onu okşuyorum ve o mırıldanıyor. Evet. Bu isim tam ona göre.

Telefonum bip sesi çıkarır ve kalbim hızla çarpar. Ama sonra ekranda Reggie'nin adını görürüm ve o lanet suçluluk duygusu içimi kaplar.

Yine de mesajını açtığımda hala gülümsüyorum.

Reggie: İşinin ilk günü nasıl geçti?

Ağzımın içini çiğniyorum.

Ben: İyi. Kafam karıştı. Sizler çok garip kısaltmalar kullanıyorsunuz.

Reggie: İstersen daha sonra sana yardımcı olabilirim. Bu sevgiyatı birkaç saat içinde bitireceğim.

Avuç içlerim terlemeye başlar. Rowan'ın yardım etmeye geleceğini söylesem mi? Yoksa bu sadece ateşe körükle gitmek olur mu?

Ben: Daha sonra başka bir konuda bana yardım edebilir misin?

Reggie: Öyle mi?

Ben: Şey, resmi bir şikayette bulunmak istiyorum. Dün gece gelmedim.

Hemen cevap veriyor.

Reggie: ...

Reggie: Sarhoş musun?

Onun telefonunu sıkıca tuttuğunu, burun deliklerini genişlettiğini hayal ederek kıkırdayarak güldüm.

Ben: Hayır mı? Beni orgazm etmedin ve bu durumu bu gece düzeltmeni istiyorum.

Reggie: Bu oyunu oynamak istediğinden emin misin, Prenses? İkimiz de en az beş kez olduğunu biliyoruz. Bugün yürüyebiliyor musun ki?

Boğazıma kadar kızarıyorum. Ağrım var. Hâlâ onu hissedebiliyorum, beni işaretliyor, beni kendine ait ilan ediyor. Bu yüzden bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Ama basacak daha fazla düğme bulmanın heyecanı buna değer.

Ben: Hayır, hatırlamıyorum. Ama senin yatağında seni bekliyor olacağım...

Reggie: Şimdi mi?

Dudaklarımı ısıırıyorum. Rowan buraya gelip gelmeyeceğini bana hiç söylemedi.

Ben: Belki.

Reggie: İş yerindeyim.

Nefesimi veriyorum, aklıma yeni bir fikir geliyor. Ayağa kalkıyorum, eteğimi kaldırıp masaya eğiliyorum ve kıçımın fotoğrafını çekiyorum.

Yüzüm daha da kızarır. Onun aksanındaki sertliği neredeyse duyabilir, sözlerinde saklı uyarıyı hissedebilirim. Onu sınamanın verdiği heyecan içimi kaplar.

Kararımı yeniden gözden geçirmeden önce, kapıda bir gölge hareket eder. Rowan.

Nefesim kesilir. Kapı çerçevesine yaslanır, kollarını kavuşturur, gözleri beni azarlayacak mı yoksa öpecek mi karar vermeye çalışır gibi üzerimde dolaşır.

"Bu benim için olsa iyi olur, canım," diyor, sesi kaba ipeksi

Oda sessizleşir. Nabzım boğazıma kadar çıkar.

Telefonumu yavaşça indiriyorum, her sinirim onun bakışları altında canlanıyor. "Rowan," diye fısıldıyorum, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Gülümsemesi hem tehlikeli hem de yürek parçalayıcı derecede yumuşaktır. "Sanırım seni bunu yanlış Murphy'ye göndermekten kurtardım,"

mırıldanır.

Ona gitmesini söylemeliyim. Söylemeliyim. Bunun yerine, bir adım daha yaklaşıyorum. Hava yoğunlaşır, söylenmemiş her şeyle uğuldar. Suçluluk,

Özlem, kaos, ikimiz de durduramıyoruz.

Gülümsüyorum. "Çok geç."

Elini çenesine götürür, gözlerini bana diker. Beni hayranlıkla

"Ama," diye mırıldanıyorum, onun önünde durarak.

"Eğer uslu bir çocuk olup bu evrak işlerinde bana yardım edersen. Sana gerçek şeyi tüm zaman boyunca izlemene izin veririm."

"Belki." Kapı çerçevesinden uzaklaşıp, her adımını dikkatlice atarak yaklaşır, avcı beni cezbetmek için yeterince yumuşar. "Ama bu odaklanmamı çok zorlaştırır, canım."

"Ama bu da işin güzel yanı," diye fısıldarım.

Bakışları boynumdan yukarı doğru kayıyor ve dudaklarımda duruyor. "Böyle oynamaya devam edersen, taktik değiştirmek zorunda kalacağım."

"Nasıl?" diye soruyorum.

Masamın üzerine dağılmış kağıtlara bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "İşinden birkaç saat uzaklaşabilir misin?"

"Neden?"

"Çünkü seni dışarı çıkaracağım." Kaşlarım yükselir. "Şimdi mi?"

O, dizlerimi titretiren o tembel özgüvenle sırtıyor. "Benden yardım istediğini söylemiştin. Bunu... pratik araştırma olarak düşün."

Heyecan ve çok tatlı bir suçluluk duygusu arasında kalarak tereddüt ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Çöküş," diyor, sanki beni ortaya çıkarmaya cesaretlendiren bir sırmış gibi. "Ve sonra Inferno."

"Bunlar kulüp isimleri gibi," diye mırıldanıyorum. "İçki içemem, konsantre olmam lazım. Bu işi kaybetmemek için sıkılmamam lazım."

"Kulüpler değil," diye düzeltir, bana o kadar yaklaşır ki, vücudunun ısısı tenime geliyor. "Deneyimler. Kim olduğumuzun parçaları. Bence hoşuna gidecek."

"Bundan emin misin?" diyorum, ama sesim titriyor.

"Kesinlikle." Elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirdi, gözleri aynı anda hem tehlike hem de davet gibi hissettiren bir şeyle kararmıştı. "Sen tatlıya düşkünsün Bella. Bırak da seni tatmin edeyim."

Elini, duruşundaki sessiz emri izliyorum. Hayır demeliyim. Burada kalmalı, işimi bitirmeli, meraklı değilmişim gibi davranmalıyım.

Bunun yerine, elimi onun eline kaydırıyorum.

Gülümsemesi yavaş, kötücül ve zafer dolu bir hal alıyor. "Aferin kızım."

Telefonum titriyor ve açmadan önce duraksıyorum, Rowan'dan saklamıyorum.

Reggie: On beş dakikaya evdeyim. Lanet olsun Bella. O mükemmel kıcı tokatlayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve Rowan elimi sıkıyor.

"Bana siktir git diyebilirsin ya da ona gerçeği söyleyebilirsin. Eminim daha sonra telafi edecektir." Sesindeki çelişkiyi duyabiliyorum.

BEN: Üzgünüm, Irish. Rowan beni Decadence'a götürecek, evrak işlerinde yardım edeceğim. İşten sonra görüşürüz xx

Hemen cevap veriyor.

Reggie: Uslu dur, prenses. Yakında görüşürüz.

Ekrana bakıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Ama bunu değil.

Rowan eğilip burnunu yanağıma sürter. "Bugün uslu durursam popo fotoğrafı alabilir miyim?" diye fısıldar.

Ona dönerek, dudaklarımız birbirine çok yakın olduğu için nefesim kesildi.

"Bakalım. Eğer uslu durursam, o piercingli penis fotoğrafını görebilir miyim?" diye fısıldıyorum, dudağımı ısırarak.

"Kötü olsan bile onu alabilirsin tatlım. Şimdi, seni bu masanın üzerine yatırmadan önce gidelim."

Ahşap kasaya yumruğumu vurup, parmak eklemlerimi kıran kıymıkları çıkardıktan sonra yumruğumu sallıyorum.

"Sormak istediğimden emin değilim," diye mırıldanır Declan. Ona dönerek bakarım.

"Seni suçluyorum."

İki elini de kaldırır. "Ne yaptım ben?" "Onu hayatıma sen soktun," diyorum sertçe.

Kafasını sallar, duvara yaslanarak "*sen bir aptalsın, ama yine de seni seviyorum*" bakışıyla bakar.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Ruh halim 0,2 saniye içinde değişti. Bir dakika önce onun kışının resmine bakıp, ona koşmak üzereydim, bir dakika sonra ise sanki üzerime bir kova buz dökülmüş gibi hissettim.

Rowan'la dışarı çıkmış.

Dün gecedен beri hala bana deli gibi aşık. Normalde bu çok seksi olurdu. Ama şimdi?

Bu duyguları durdurmak için kendi kalbimi söküp atmak istiyorum. Ona zaman vereceğimi, kararını vermesine izin vereceğimi söyledim.

Denemek istediğimi söyledim.

Declan yavaşça nefes verir. "Düğünün yaklaştı, Reg. Lütfen bana onun yine Bella'nın özel numarasını yapıp kaçmadığını söyle."

"Hayır. Cesaret edemez."

"Peki, sorun ne o zaman?"

"Kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yaptım. Rowan da öyle."

Declan gözlerini kapatır. Anlamıştır. Charlotte ile birlikte olmak için yaşadığı onca şeyden sonra, anlamıştır.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Onunla denemeye devam edersem, kardeşimi kaybederim. Onu bırakırsam, onunla evlenemem. İttifak mahvolur."

"Kağıt üzerinde bir evlilik bile mi?"

"Hayır. Sahip olabileceğim şeyi bilerek orada durup, beni istemediği halde onu bana bağlayamam."

O iç çekerek bir adım öne çıktı. "Peki ya

Rowan onunla evlenirse?"

"O zaman hepiniz beni kaybedersiniz. Burada kalıp bunu izleyemem. Belki de en iyisi budur."

Declan'ın gözleri sertleşir.

"Reggie, senin en kötü halini gördüm, sen de benimkini gördün. Sen ailemden birisin. Sen ve Rowan ikiniz de. Bu, bunun önüne geçemez. İkinizin de ona ilgi duyduğu açık, lanet olsun, bu şehvetten daha fazlası. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bu ittifak senin. Bella ile evlen. Kardeşini kaybetmek zorunda değilsin, o da anlamalı."

Kafamı sallıyorum.

"Peki Bella? O ne olacak? Çünkü bu tek taraflı bir şey değil. O da benim kadar ona ihtiyaç duyuyor. Belki daha da fazla."

Elini omzuma koydu.

"O zaman sen ve Rowan bunu halledin. Bir çözüm bulun." Bir süre durdu. "İdeal olarak önümüzdeki iki hafta içinde. Onu Phoenix'e götür. O da bu işe girmek istiyor, değil mi? O cesur bir kız, onu götür."

Çenemdeki sakalları kaşıyarak, gülmeden bir nefes veriyorum.

Belki de onun hayal ettiği şey bizi mahvetmez.

Belki de her şeyi mahveden şey, onu ikiye bölmemizdir.
ikiye ayırmamızdır.

"Declan..." Küçük bir kakhaha atarım. "Bana ilişki tavsiyesi verecek kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim, ama teşekkürler."

O da gülüyor.

"Mutlu bir evliliğim ve iki çocuğum var, elbette ilişkiler konusunda uzmanım, uzman seviyesine ulaştım."

"Evet..." diye gülümsüyorum. "Aşkı nasıl bulduğunu konuşmayalım." O da gülümsüyor. Karısı onu iki kez öldürmeye çalışmış.

"Ben aşk hikayemi seviyorum. Farklı bir hikaye."

Cep telefonum çalıyor ve Bella olabilir diye ceketimden çıkarıyorum.

Ama ekranında Lyla'nın adı görünce gözlerimi deviriyorum.

"Bir saniye, Dec. Bunun ne olduğunu görmem lazım." Günlerdir beni arıyor.

"Lyla. Ne var?" diye soruyorum, sinirimi gizlemeden. "İyiyim, teşekkürler Reggie."

"Çalışıyorum ve nazik davranacak vaktim yok."

"Seninle görüşmem gerek. Seninle konuşmam lazım, bu önemli." "Şey, şimdi dikkatimi çektin."

"Hayır, yüz yüze konuşmamız lazım. Saat 8'e kadar Inferno'da olacağım."

"Tamam." Saatile bakıyorum. Saat daha 2.

"Sabırsızlanıyorum," diyor ve telefonu kapatıyor. Aramayı sonlandırıp telefonu cebime koyuyorum.

"O da neydi?"

Ağzımın içini ısıriyorum. Bu konuda içim rahat değil. Önce Rowan onu barda görmüş, şimdi de ben bu aramaları alıyorum.

"Can sıkıcı bir durum. Hallederim."

İlk önce koku geliyor. Sıcak şeker. Eritilmiş kakao. Bu binadaki her şeye sinmiş, tanıdık, günahkar koku.

Bella'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, cilalı bakır fiçiler ve mermer tezgahların üzerinde dolaşırken beni cam kapılardan takip ediyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Cennet böyle kokuyor olmalı." Gülümsüyorum. "Henüz hiçbir şey tatmadın bile, tatlım."

Bana bakar ve o kıvılcım vardır, beni deli eden kıvılcım.

"Bana tattıracak mısın?"

"Duruma bağlı." Nefesim kulağına değecek kadar yaklaşıyorum. "Uslu duracak mısın?"

O gülerek göğsüme hafifçe itti. "Uslu durmayı tanımla."

Onun gülüşünü tekrar duyunca göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Geçen geceden sonra, benimle alay etmek bir yana, bana bakacağını bile sanmıyordum. Ama işte burada, en ufak bir şekilde hala benim.

"Hadi," diyorum ve onu arka tadım odasına götürüyorum. Adamlarımdan bazılarına bunu hazırlamalarını söyledim ve umarım bu kadar kısa sürede işleri batırmamışlardır.

Ortakı masanın üzerinde pembe güllerden oluşan bir buket ve erimiş çikolatadan oluşan dört kavanoz var. Her birinin üzerinde, lezzetlerden çok günahlara benzeyen isimler yazıyor. *Inferno. Sin. Obsidian. Decadence.*

Parmakları cam kavanozlardan birini okşuyor. "Yani aslında bir çikolata fabrikasında mı yaşıyorum?"

Kıkırdayarak gülüyorum.

"Evet, mafya için mükemmel bir paravan, değil mi?"

O başını sallar ama bana bakarak gülleri alır ve koklar.

"Bunlar benim için mi?"

Boş odaya göz gezdiriyorum. "Burada başka güzel bir kadın görmüyor musun?"

Kıkırdayarak onları yerine koyar. "Sen çok tatlısın," diye fısıldar.

"Hayır. Sana tatlım dememin bir nedeni var."

Kafasını eğiyor. "Biliyorsun, erkeklerin bana takma ad takmasından hiç hoşlanmam ."

Yavaşça gözlerini kırıştırır ve duvara bakar.

"Hiç doğru düzgün davranılmadın, değil mi?" Başını sallar ve gözlerini bana diker.

"Hayır. Aslında, son zamanlarda beni özel hissettiren bir adam vardı. Hatta saygı duyduğum bir adam," der ve tehditkar bir gülümsemeyle çenesini okşar.

Sırıtiyorum. "Bu döngüyü kırıyorum, hmm?"

Gözlerini devirdi. "Sen terapist olmalısın."

"Denedim. Çok fazla şeyleri yalamaktan bahsettiğimi söylediler."

Kahkahası odayı doldurur. Bu ses, içimdeki çirkin bir şeyi iyileştirir.

Gümüş kaşığı kavanozlardan birine daldırıp ona uzattım. "Tadına bak."

O öne eğilir, dudaklarını kaşığın etrafına sarar. Kirpikleri titrer. "Aman Tanrım."

"Güzel mi?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum. "Sanki seks ve terapi bir bebek yapmış gibi."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Reklam metnini sen yazmalısın, daha sonra ekibe e-posta ile gönderirim."

Gözlerini açar ve bir an için mizah kaybolur. Yine o bakış vardır, tamamen saf ve savunmasız. Beni mahveden bakış.

"Bunu özledim," diyor yumuşak bir sesle. "Bizim... normal olmamızı."

"Tatlım, bizimle ilgili hiçbir şey normal değil ve bu tam anlamıyla iki gün oldu."

"Biliyorum." Omuzları ağır bir yükün altında çökmüş gibi iç geçirir. "Seni düşünmeden duramıyorum, düşünmemem gerekse bile, sonra bunu ne kadar istememem gerektiğini hatırlıyorum, seni elde edemeyeceğimi, istediğim gibi sahip olamayacağımı."

Kaşığı bırakıp elini tutup bir sonraki kavanoza götürdüm. "O zaman al. Sadece bugünlük. Unvan yok. Kardeşler yok. Saçmalık yok. Sadece tadına bak."

Boğazı sallanarak başını sallar. Parmağını kavanoza batırıp ağzıma götürürüm, çikolatayı yavaşça emerim. Nefesi kesilir.

"Rowan..."

"Mm?" Onun tenine karşı mırıldandım.

"Bu iş ortamına pek uygun değil gibi." "Neyse ki ben profesyonel değilim."

O tekrar gülüyor, sessiz ve nefes nefese, ben de tekrar yapıyorum, ama bu sefer daha yavaş, dilimi parmak ucunda gezdiriyorum. Diğer eli arkasındaki tezgahı kavırıyor.

"Tadı nasıl?" diye fısıldadı. Yutkundum. "Kuralları çiğniyor gibi."

"Aynen öyle."

Yaklaşıyorum, onu tezgaha doğru bastırıyorum, sesim alçak. "Sırada hangi tadı istediğini söyle."

Gözleri etiketlere kayar, sonra tekrar bana döner. "Günah." Tabii ki onu seçer. O günahın ta kendisidir.

Kavanozu açtım, iki parmağımı içine daldırdım ve alt dudağına koyu çikolata sürdüm.

"Yala."

O da öyle yapıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, ve benim sikim canlanıyor. Göğsüm sıkışıyor. İçimdeki her şey durmamı haykırıyor. Reggie'nin adı çoktan aramızda yankılanıyor. Ama sonra o eğiliyor, dudaklarını çeneme değdiriyor ve fısıldıyor

"Hala tatlı olanın sen olduğunu mu düşünüyorsun, Rowan?"

Yarı acı, yarı açlık dolu bir sesle hafifçe gülerim.

"Senin dışında kimseye tatlı değilim, canım."

Kıkırdaması gerginliği yine bozar. Bakışları tekrar ağzıma kayınca, hava değişir.

Onun çenesini nazikçe tutuyorum, başparmağımla dudağındaki son çikolata izini siliyorum.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, sesim artık daha yumuşak. "Bana böyle bakmaya devam edersen, kendime verdiğim sözü unutacağım."

Dudaklarını ısırarak beni baştan çıkarıyor.

"Sen de bana bir söz verdin. Asla bozmaman gereken bir söz."

Elimi hafifçe boğazına doladım ve nefesi kesildi. "Peki o söz neydi?"

Ardından gelen sessizlik elektrik gibidir. Gergin. Tehlikeli. "Bu bizim sonumuz olmayacaktı..."

Eğilip, ağzına fısıldayarak konuşuyorum.

"Hala bunu mu istiyorsun? Sözümü bozabilirim, bu beni paramparça eder, ama uzun vadede seni daha mutlu edecekse, seni bırakabilirim."

O başını salladığında içimi bir rahatlama kaplar. "Sen beni mutlu ediyorsun," diye fısıldar.

Midem burkudur. Kafam ve kalbim savaşıyor. Ama ikisi de ona aittir.

"Ama kardeşim de öyle," diyorum düz bir sesle.

"Bu senin için bir engel mi? Daha önc 'da ikinizin kadınları paylaştığını söylemiştin. Neden ben olamayayım?"

Nefesimi bıraktım. Elim boynuna daha sıkı sıkıya sıkıdım, dizimle bacaklarını açtım.

"Çünkü, Bella King. Onlar seni sen değildin. Çünkü hiçbir hiçbir kadın benim onlarla bir gelecek hayal etmemi sağlamadı. Sonsuza

kadar."

Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyor. "İkinizi birden elde edemem mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama benim için? Eğer bu onu gülümsetir ve hayatımda kalmasını sağlarsa, o zaman evet. Binlerce kez evet.

Çünkü ikimizden birini seçmesi, yarardan çok zarar getiriyor.

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde duruyor ve gözlerindeki, iyi olmak ile her şeyi mahvetmek arasındaki savaş, beni hiçbir öpücüğün yapamayacağı kadar derinden etkiliyor.

"Belki de iyi bir kız olman ve bana neden ikisini de hak ettiğini göstermen gerekir..."

"Peki ya senin için iyi olmak istemiyorsam?" diye fısıldıyorum, nefesim titriyor.

Cevap vermez. Bunun yerine çenesini sıkar, eli hala boğazımda, beni mükemmel bir şekilde kontrol altında tutar.

Onun bileğini tutuyorum, sıkıyorum ve geri itiyorum - kurtulmak için değil, onu test etmek için.

"Kontrolü seven tek kişi sen değilsin, Rowan."

Yüzünde karanlık bir ifade belirir. Yakınlaşır, dudaklarıma nefesini hissedecek kadar yaklaşır.

"Tatlım, oynamak istiyorsan, tek yapman gereken söylemekti demen yeterliydi."

"Oynamak mı?" Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Kim oynamak istediğimi söyledi ki?"

? Ben kazanmak için buradayım."

Gülümser ve beni tezgaha daha sertçe iter. Avucunu uyluğumdan yukarı kaydırır, nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde. "O zaman kazanmanın neye benzediğini göster bana."

Kalbim deli gibi atıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarımız dağınık, açgözlü, çaresiz bir şekilde birbirine çarpıyor. Dili benimkine dokunuyor ve bu bir savaş, ikimiz de pes etmiyoruz, ikimiz de meydan okuma ve ihtiyaç duyuyoruz.

O, "Hala kontrolü istiyor musun?" diye fısıldayacak kadar geri çekiliyor.

Onun yakasını sıkıca tutup, omurgası karşıdaki tezgaha çarpana kadar onu geri itiyorum. Kahkahası kulağımda bir hırıltı gibi.

"Ah, tatlım," diye nefes nefese, "bu çok sevimli."

"Sevimli değil," diye fısıldıyorum, parmaklarımı boğazına doğru kaydırarak, nefesini kesmeye yetecek kadar bastırıyorum. "Etkili."

Başını eğdi, gözlerinde eğlence parladı. "Tatlı olmayı unuttuğunda tehlikelisin."

Gülümsüyorum. "Sen beni birçok şeyi unutturuyorsun."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım pantolonunun bel kısmını okşuyor.

"Benim için ne kadar iyi bir çocuksun, rock yıldızı. O mükemmel sakin çoktan sertleşmiş ve benim için hazır."

O düşük, boğuk bir ses çıkarır, ama ben daha fazla hareket edemeden, eli saçlarıma dolanır ve beni geri çeker, gözlerimi onun gözlerine bakmaya zorlar.

"Öyle değil," diyor, sesi sert. "Bunu yapacaksak, bana bakacaksın."

"Çok otoriter," diye alay ediyorum.

O sırtıyor. "Çok itaatkarsın."

Gülerek gözlerimi deviriyorum ve bu, bir anlığına gerginliği bozuyor. Pantolonunu indirip dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi piercingleri boyunca gezdiriyorum.

Saçımı kökünden daha sertçe çeker. "Şimdi kim uslu davranıyor?" diye homurdanır. Kirpiklerimin arasından ona bakarım. "İkimiz de mi?"

Onu ağzıma tam olarak almadan önce, beni yukarı çekip kalçalarımın tutup döndürüyor. Avuç içlerim tezgaha çarpıyor. Soğuk mermer cildimi ısıtıyor.

"Rowan," diye nefes nefese, "Yemin ederim..."

Üzerime eğilir, dudakları kulağıma yaklaşır. "Neye yemin ediyorsun tatlım?" "Senin dayanılmaz olduğuna."

Sessizce güler. "Ve sen bunu seviyorsun."

Ona karşı itiyorum, bu hareket onu inlemeye yeter, elleri belimi daha sıkı kavırıyor.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyarıyor.

Bir saniye sonra, beni tekrar döndürür, bana doğru bastırır, kalplerimiz aynı ritimde çarpar. Alnı alnıma değiyor, aramızdaki hava yoğunlaşıyor.

"Bana yaptığın şey bu," diyor, neredeyse yıkılmış bir halde. "Hayatımı inşa ettiğim tüm kontrolü alıp, sanki hiç yokmuş gibi parçalayıp dağıtıyorsun."

Yüzünü avuçlarım, başparmağımla ağzının köşesini okşuyorum. "Belki de benim yanımda kontrol sahibi olman hiç yazgında yoktu."

Elbisemi kalçalarımın üzerine kadar yukarı çekiyor, beni tezgahın üzerine kaldırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Belki de bunu çok seviyorum."

Külotumu bir yana çekip, yavaşça dilini benim aç kediğime sürter.

"Ben de bunu çok seviyorum," diye mırıldanıyor.

Uyluklarımla kafasını sıkıştırıyorum.

"Haksızlık yapıyorsun, rock yıldızı," diye onu uyarırım.

Onu bıraktığımda, ayağa kalkar ve üzerime eğilir.

Dudaklarımız tekrar birleşir, daha ateşli, daha açgözlü, hakimiyet ve teslimiyet arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran türden bir öpücük, hangimizin kazandığını anlayamayacak kadar. Ve belki de mesele budur.

Çünkü hayatımda ilk kez, kazanmak istemiyorum. Sadece *onu* istiyorum.

"Bunu düzgünce keşfetmek ister misin, bebeğim?" diye fısıldadı dudaklarıma.

"Tabii ki."

"Mmm. Benim iyi kızım."

İki parmağını içime kaydırduğunda dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. "Benim için ıslanıyorsun. Elime damlıyor bile. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana beni kontrol etme hakkı vererek seni parçalara ayırabileceğimi."

Başımı geriye eğip onaylıyorum ve o da boğazımın kenarını yalıyor.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim. Lütfen izin ver."

"Hmm. Yalvarmanı seviyorum, Rowan."

Parmaklarını çekip külotumu yerine koyar.

"Çünkü ben senin iyi oğlunum, canım. Şimdi Inferno'ya gidelim. Tüm hayallerimizin gerçek olacağı yere."

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Demek Decadence çikolata fabrikası. Inferno ne peki? Sapıkça bir kulübü mü?"

Çocuksu bir gülümsemeyle dudağını ısırır.

"Sıradan bir sapık kulübü değil. Dünyanın en seçkin kulübü, kapımızın önünde."

Ağzım açık kalır. "Vay canına."

O başını sallar.

"O güzel dudaklarını kapat, yoksa sikimi aralarına sokarım. Şu anda sana karşı iyi davranmaya çalışıyorum, ama bir erkeğin dayanma gücü sınırlıdır."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum ve o da beni tezgahından indirmeye yardım ediyor.

Gerginim ama heyecanlıyım. O yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirim.

Inferno'nun uğultusu hiç durmuyor. Amerika'nın en seçkin seks kulübü, ama şu anda hiç de seksi gelmiyor.

Aslında, buradan gitmek için can atıyorum. Artık buraya sadece iş için geliyorum. Hayatımın o kısmıyla işim bitti. Hiç hayal etmediğim bir geleceği tattım. Ama şimdi ondan vazgeçemiyorum.

Ama nedense, geçmişim her zaman beni yakalamış gibi görünüyor. Ve işte buradayım.

Lyla karşımda oturuyor, bacaklarını çaprazlamış, kırmızı tırnaklarıyla kol dayama yerini tıklattıyor, sanki bir sonraki performansına geri sayım yapıyormuş gibi.

Sadece ellerimle bir şeyler yapmak için viski dolduruyorum. "Tamam," diyorum, arkama yaslanarak. "Önemli olduğunu söyledin." Bakışları bardağıma, sonra bana kayıyor. "Hamileyim."

Yavaşça bir yudum alıyorum. Hiç tepki göstermiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Hiçbir şey yapmıyor. Beni okuyamadığı için hep nefret ederdi. "Tebrikler," diyorum düz bir sesle.

Sonra alçak sesle gülerim. "Yaratıcı bir başlangıç."

Gözleri parlar. "Ciddiyim."

"Ben de." Viskiye çevirip, kehribarın camda parlamasını izledim. "Notlarına erişimim vardı, prezervatifleri titizlikle kullandım. Ve

gerçeği kabul edelim, çoğu zaman seni beceren ben değildim. Bu tamamen saçmalık."

Kollarını kavuşturur, hafifçe titrer. "Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Sakin. Soğuk. "Son zamanlarda dikkatimi çekmek için bir kiliseyi ateşe verirdin."

Maske bir anlığına kayar ve şimdi zehirli bakışlar ortaya çıkar. "Sen tam bir pisliksin."

"Sadece insanlar zamanımı boşa harcadığında. Bir anlaşmamız vardı. O bitti. Biz yetişkiniz. Bu durmalı."

Ayakta durur, elleri titriyor. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Öyle olmasını tercih ederim," diyorum, sesim sakin, "ama dürüst olmak gerekirse?

Umurumda bile değil. Benim bebeğime hamile olman imkansız."

"Senin değil," diye bağırır. "Rowan'ın." Bardak yere düşer.

Ona bakıyorum. Her kasım gerginleşir. "Tekrar d e n emek ister misin?"

Çenesini meydan okurcasına kaldırır, gözleri ağlamayı reddettiği gözyaşlarıyla parlar. "Beni duydun."

Göğsümde bir şey kıvrılıyor. Öfke değil, daha soğuk bir şey. Hızla yayılan bir boşluk.

Kardeşimi korumak için her şeyi yapardım. Bu onu ve Bella'yı durdurursa... belki de buna değerdi. O zaman bile ona göz kulak olurdum.

"Çık dışarı," diyorum.

Kıpırdamıyor. Yalan söylediğini biliyorum. Kemiklerimde hissediyorum.

Ama Rowan, özellikle ben yokken, pervasız davranabilir. "Reggie..."

"Çık dışarı dedim. Ne istiyorsun? Para mı? Tamam." Ayaklarının dibine bir deste ellilik atıyorum.

Ayağa kalktığımda, irkildi - ona dokunduğum için değil, dokunmadığım için.

Benim sessizliğim her zaman daha kötüdür.

"Hamileysen," diyorum sert bir sesle, "Declan'a tıbbi kanıtla birlikte istifa dilekçeni ver. Ancak o zaman seni dinleyeceğim. O zamana kadar Rowan'dan uzak dur."

Ağır kapıyı iterek açtım ve Inferno'nun gürültüsü üzerime çöktü: sıcaklık, bas sesleri, kalabalık, her z a m anki gibi gürültücü kulüp.

"Reggie, bekle!" Lyla topuklu ayakkabılarla peşimden sendeleyerek gelir.

Koridorun ortasına gelmişim, kalbim deli gibi atıyor, sonra onları görüyorum. Rowan. Bella.

At girişte girişinde—onun saçları güzel dağınıktı, onun gömleği yarısı açık. Köprücük kemiğinde bir çikolata lekesi ışığı yakalıyor.

Midem düğümleniyor.

Rowan donar. Bella s o l gunlaşır.

"Reggie," Lyla arkamda nefes nefese. Kolumu tutar. Onu çekip kurtulurum.

"Hadi, aşk çocuğu," diye tüm kulübün duyabileceğı kadar yüksek sesle mırıldanır. "Özel odaya geri dönelim. Sana daha çok ihtiyacım var."

İçimdeki her şey sessizleşir. İki kardeş. Bir kadın.

Her şey cehenneme dönmeden önce tek bir kalp atışı kadar sessizlik.

Rowan başını sallar, hayal kırıklığı gerginliği keser.

Bella'nın bakışları benimle Lyla arasında gidip gelir. Rowan, onu sakinleştirmek istercesine elini sıkar.

"Oh. Bekle. O senin nişanlın mı, Reggie?" Lyla şakıdı. "Neden kardeşinle birlikte? Onları daha önce birlikte görmüşüm."

Yumruklarım sıkışır. "Lyla. Git. Hemen."

"Bu dramayı kaçırmak mı? Hayatta olmaz." Sırtarak, "Hepimiz buradayken, Rowan, ben..."

"Kapa lanet çeneni."

Şimdi gidersem, onu korumak için kötü adam rolünü oynarsam, Bella ile her şey biter. Benim hakkımda en kötüsünü düşünecektir. Ama bununla yaşayabilirim. Ailemi korumak için daha kötüsünü de yaptım.

Bella, gözlerinde ateşle bir adım öne çıkar.

"Sen kendini kim sanıyorsun bilmiyorum," der Lyla'ya, sesi cam kadar keskin. "Ama bu iki adamı rahat bırakacaksın. Yoksa ciddi bir sorunumuz olacak."

Lyla alaycı bir şekilde güler. "Lütfen. Beş dakikadır buradasın. Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Bella güler. Sonra bana bakar ve gözlerinde bir uyarı görürüm. Bunu durdurmazsam, biri kanayacak.

"Lyla," diyor tatlı bir sesle, "herkese bir iyilik yap ve buradan git, seni çaresiz, sahte pislik."

Lyla elini beline koyar ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Ne? Evlenmeden önce hangisinin daha iyi bir penisi olduğuna karar veremiyor musun? Sana söyleyeyim, o..."

Bella atıldığında cümlesi yarım kalır. İçgüdüsel olarak, Bella'nın kolunu havada yakalarım.

"Prenses. Burada olmaz." Ses tonum alçalır.

Yavaşça döner, burun delikleri genişler. "Gerçekten bunu mu yapmak istiyorsun, Reggie? Çünkü bu..." aramızdaki mesafeyi, aramızdaki her şeyi işaret eder, "...bu bir seçim."

İçimde bir şey kırılır.

Onu durdurarak, Lyla'yı koruduğumu düşünüyor.

Ve belki de en küçük, en çirkin şekilde öyle yapıyorum, çünkü Lyla yalan söylemiyorsa, Bella'nın onu tüm kulübün önünde mahvetmesine izin veremem.

Conan gölgelerin içinden çıkıp müdahale etmeye hazır, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Seni lanet olası kaltak!" Lyla çılgın atarak Bella'ya saldırır. Rowan onu yakalar ve çırpınırken geri tutar. "Sakin ona dokunma," diye hırlar.

Bella'nın gözleri bana çevrilir, volkanik bir öfke ve kalp kırıklığıyla yanıp tutuşur. Benim yüzümden. Yine.

"Şimdi mi yoksa sonra mı sikine yumruk atayım, İrlandalı?" diye tıslar. Gözlerimi kırptıştırırım. "Anlamadım?"

O benim tutuşumdan kurtulur ve dizini doğrudan bana vurur.

Acı karnımda patlar.

"Cevabı zaten bildiğim için Lyla'nın cümlesini bitirmesine gerek yoktu," diye tükürdü.

Ve bir anda, kalbim kan ağlar.

Ben ağrıyı görmezden gelip doğrulurken, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Bella, lütfen, izin ver de sana her şeyi açıklayayım," diye fısıldıyorum.

Kafasını sallayarak gözyaşlarını yutuyor. Her zaman yıkılmamak için mücadele ediyor. Bu hissi çok iyi bilirim. Ve ona bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama kardeşime baktığımda, başka seçeneğim yok. Lyla'nın yalan söylediğini doğrulayana kadar onu korumam gerekiyor.

"Hepiniz delisiniz!" diye bağıyor Lyla, Rowan'ın kollarından kurtulup dışarı fırlıyor.

Rowan onu durdurmaz. Öfkesi artık tamamen bana yönelmiştir. Bella'nın yanına koruyucu bir şekilde yaklaşır.

"Precious," der sessizce, "eve git. Orada buluşuruz ve bunu yetişkinler gibi konuşuruz."

Doğrudan bana bakar. "Hepimiz için zamanı geldi."

O başını sallar, elini onun eline sürterek arkasını döner. Yine kaburgalarına bir darbe daha.

Şarkı - Eternity, Xstitch, Dekerakt

Reggie yanıma adımını attığı anda, ona karşı dururum. "Bu da neydi böyle, Reggie?" diye homurdanırım.

Hemen başını kaldırmaz, sanki su içiyormuş gibi bir shot daha içer. "Ne gibi görünüyor? Hallettim."

"Hallettin mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "Kendi karını değil, başka bir kadını tercih ettin. Ne halt ediyorsun sen? Lyla'yı özel odaya götürerek ne düşünüyordun?"

Sonunda bana bakar, patlamadan hemen önceki tehlikeli sakinliğiyle. "Her zamanki gibi seni koruyordum."

"Beni mi koruyordun?" Keskin ve mizahsız bir şekilde güldüm. "Neden koruyordun?"

Bu koruma değildi, sen kızımızı ağlattın. Yine.

Kızımız. Bu çok doğal bir şekilde çıkıyor. Bu onun bizden biri olmasıyla ilgili değil. Hayır. Bella'yı üzdüğü için kızgıyım.

Çenesi titriyor. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"Oh, biliyorum." Omzuna sertçe vuruyorum. "Bir şey saklıyorsun. Kokunu alabiliyorum. Lyla ne dedi? Ona karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyorum, ne olmuş yani? Neden buradaydın ki?"

Burnundan nefes verir. "Önemli değil."

"Saçmalık."

Bana yalan söyleyip, bir şekilde beni korumaya çalışması beni sinirlendiriyor.

Bardağını bara vuruyor, çatlak mermerden yankılanıyor. "Önemli değil dedim, Rowan!"

"Tabii ki önemli!" diye karşılık veriyorum. "Çünkü ne zaman sen karışsan, Bella üzülüyor. Onu sürekli incitiyorsun ve bunu asil bir amaç uğruna yaptığını iddia ediyorsun, ama aslında onun başka birini seçmesi fikrine tahammül edemiyorsun. Yine de, Lyla'ya vurmasını engelleyerek, onu seçmedin."

Durur, derin bir nefes alır, gözleri kararır. Bu kadar aptalca bir şey yapmasının tek bir nedeni olabilir.

"Bella'ya olan hislerini durdurmak için Lyla'yla yattın mı? Öyle mi? Her şeyi sabote edebileceğini mi sandın? Bella'nın seçimini kolaylaştırmak için kendini feda ederek, onun ve benim mutlu olmamızı sağlamak için?"

Bunu yapacağını biliyorum. O böyle biridir. Bu kadar.

Gözümü kırpmadan önce yumruğu çeneme çarptı.

Ağzımdan çıkan s e s , onun yumruğunun ne kadar sert olduğunu gösteriyordu.

Ağzımda kanla sırtıyorum. "Sonunda biraz dürüstlük." Sonra yumruk atıyorum.

Darbe onu duvara savurur, sıvanın çatlama sesi ana kattan gelen gürültülü bas sesleri tarafından bastırılır.

Tekrar saldırır ve beni masaya doğru iter. Masayı parçalarız. Yakamdan tutar ve "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

ha? Onu hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Onu itiyorum, ikimiz de çılgınca nefes alıyoruz. "Hayır. Onu geri kazanmak için onu sürekli kırıp durmayan benim."

Gözleri parladı, saf öfkeyle. "Aşkın bedelini bilmiyorsun."

"Ve sen bunun ne olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırarak omzumu ona doğru savuruyorum.

Sert bir şekilde yere düşüyoruz. Ağzımda bakır, viski ve pişmanlık tadı var.

Yine yumruk atıyor, yumruğu şakağıma isabet ediyor. Karşılık veriyorum, kaburgalarına vuruyorum. Hızlı, acımasız, ikimizin de serbest bırakması gereken bir fırtına.

Ta ki bir ses her şeyi kesene kadar.

"Yeter." Conan.

Kalabalığın içinden geçerek, ikimizi de ensemizden yakaladı ve sanki lanet olası çocuklarmışız gibi birbirimizden ayırdı.

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırır, Reggie'yi duvara, beni de sandalyeye iter. "Kızınız gözyaşları içindeyken siz ikiniz burada serseri gibi davranıyorsunuz."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Sessizlik kan, gurur ve kalp kırıklığına çok benzeyen bir şeyle uğultulu.

Conan ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Siz kardeşsiniz. Öyle davranmaya başlayın.

Yoksa ikinizin de çenesini kendi ellerimle kırarım."

Reggie, hala zor nefes alırken ağzını siler. "Karışma, Con."

"Deneyin bakalım." Conan'ın bakışları yakıcıdır. "Şimdi biriniz yukarı çıkacak. Diğeri ise, yumruk sallamadan nefes alabilene kadar Bella'dan uzak duracak."

Reggie acı bir şekilde sessizce güler. "Sanırım bu benim gitmem gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır," derim ona. "Biz bundan daha iyiyiz."

Conan bana dönüyor. "İyi misin?"

Kafamı sallıyorum ve yere kan tükürüyorum. "Hayır. Ama iyi olacağım olacağım."

Çünkü şu anda, hangisinin daha çok acıttığını bilmiyorum, onun yumruğu mu bir konuda haklı olduğu gerçeği.

Aşkın bir bedeli var.

Ve hepimizin parası bitiyor burada.

Conan'ın eli gevşiyor. "Siz ikiniz bittiniz. Bu, ikinizin de geri alamayacağı bir şeye dönüşmeden önce."

Reggie, ağzının köşesinde kanla, göğsü inip kalkarak doğrulur. Hâlâ tekrar yumruk atıp atmayacağına karar veriyormuş gibi bana dik dik bakar.

Ve sonra onu görüyorum.

Bella.

Kalabalığın hemen arkasında duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, eli göğsüne bastırılmış. Yüzündeki ifade şok değil, kalp kırıklığı.

Sanki değer verdiği iki adamın, sadece bir şeyi kanıtlamak için kendilerini mahvetmelerini izliyor gibi.

Bakışları titreyerek aramızda gidip geliyor, bir neden, bir mazeret, bir şey arıyor
—bir neden, affetme, herhangi bir şey—ama hiçbirini bulamıyor.
"Bella..." diye fısıldıyorum, öne doğru adım atıyorum, ama o başını sallıyor. Bana attığı
bakış, herhangi bir yumruktan daha çok canımı yakıyor.
A ğlıyor ama sessizce. Derin, kemiklerine kadar işleyen bir hayal kırıklığından kaynaklanan
türden bir ağlama.
Reggie dönüp benim bakışımı takip eder ve onu da görür.
Ve o anda, içinde bir şey kırılır. Onun için yanlış şekilde mücadele ettiğini fark ettiği tam o anı
görebiliyorum.
İkimiz de öyle.
Ağzını siler, ona bakar, sonra tekrar bana bakar.
"Bu bu bu yapıyoruz yapıyoruz," diyor diyor, sert kaba.
"Dokunduğumuz Dokunduğumuz her şeyi mahvediyoruz."
"Reggie..."
Beni kesip, başını salladı. "Hayır. Benden bu kadar."
Bu sözler bir yumruk gibi kalbime çarptı. Sadece benim için değil, onun için de. Bella ona
doğru küçük bir adım attı. "Reggie, lütfen yapma..."
Zorla gülümsedi, ama gülümsemesi b o zulmuştü. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun,
Prenses. Benden daha iyisini."
"Reggie..." Tekrar başlıyorum, ama o arkasına bakmıyor.
Sadece arkasını dönüp kapıdan çıkar, kalabalığı geçip Inferno'nun gölgelerine doğru yürür.
Ve benim tek yapabileceğim onu izlemek.
Çünkü uzun zamandır ilk kez, pervasız olanın ben olmadığımı hissediyorum.
Kardeşini uzaklaştırmaya yardım eden pislik gibi hissediyorum. Bella hala kapıya
bakıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.
Gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda, öfkeden daha kötü bir şeyle dolular. Bu bir kayıp.
Ona doğru ilerliyorum, ama o geri çekiliyor.
Ve o anda, asla olmayacağımıza yemin ettiğimiz her şeyin enkazı içinde dururken, artık hiçbir
şeyi düzeltmenin çok geç olduğunu anlıyorum.
Çünkü Reggie haklıydı. Dokunduğumuz her
şeyi mahvediyoruz.
Ve bu sefer, biz de onu mahvetmiş olabiliriz. Ama kardeşimde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Kalp kırıklığı.

Ona bunu yapan ben olamam. Ama onun bana bir açıklama yapması gerekiyor.

Ve şu anda hepimizin sakinleşmesi gerekiyor.

Ağlamaktan uyuyamıyorum. Babam öldüğünden beri bu kadar kötü olmamıştım. Eve geldiğimde Reggie'ye bakmaya bile tenezzül etmedim. Gerçi, yaralarını sarmak için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Aklım karışık. Yarattığım karmaşa. Ve bunun etkilediği bir kişi var.

Theo.

Bu ittifak onun için önemli. Telefonumu alıyorum; karanlıkta parlayan ışık gözlerimi yakıyor ve onu arıyorum.

"Bella," diyor dikkatli bir şekilde.

Burnumu çekiyorum. "Theo."

"Kimi öldürmem gerektiğini söyle."

Gülmemek elde değil. Kardeşlerim ne kadar sinir bozucu olsalar da, onları ölümüne seviyorum.

"Hayır. Öyle değil. Sadece seninle konuşmam lazım, evimi özledim."

"Bella... Sen hiç evde olmadın, bana yalan söyleme."

"Bu ittifak ne kadar önemli? Diyelim ki, Reggie benimle evlenmeyi reddederse."

"Tanrım, Bella. Ne oldu?" Sinirlenerek yanıma

döndüm.

"Beni üzdü. Ben de onu daha çok üzdüm, sanırım. Sonra kardeşi de."

Bir sessizlik oldu.

"Bella... Ben bilmece çözmem. Lütfen tüm hikayeyi anlat." "Ona ve kardeşine biraz aşık oldum."

"Siktir," diye tısladı.

"Aslında kötü olan bu değil."

"Pardon, ne? Reggie seninle bir sorunu yok, şey."

"Evet, ayrıntılara girip tuhaflaşmayalım. Hayır. O iyiydi." "Ee?"

"Rowan ile evlenirsem ittifak hala geçerli olur mu?"

Gözlerimi kapatıyorum. Seçim yapmak istemiyorum. Reggie'den vazgeçmek istemiyorum. Ama az önce gözlerindeki bakış, onun vazgeçtiğini gösteriyordu.

"Declan ile konuşabilirim. Eminim sorun olmaz. İstedğin bu mu?"

Bir hıçkırık kaçar ağzımdan.

"Ne istediğimi bilmiyorum, Theo," diye fısıldarım. "Biraz zamanın var."

"İki hafta mı? Kocamın kim olduğunu anlamak için iki hafta mı?" O gülümser.

"Bel. Seninle oturup, ilk buluşmada evlenenlerin olduğu flört programlarını izledik. Hadi ama, içinde anlık aşka inanan biraz romantik bir yanın olduğunu biliyorum."

Kalbim deli gibi atıyor.

Öyle. Ama ikisi için de sorun da bu.

"Onları mahvetmek istemiyorum, Theo. Onlara zarar veriyorum ve bundan nefret ediyorum

."

"Bu sana da zarar veriyor, Bel. Her zaman herkes için endişeleniyorsun endişeleniyorsun, belki de biraz geri çekilip gerçekten ne istediğini düşünmelisin. Çünkü Reggie konusunda çok üzgün görünüyorsun. Onunla konuşur musun? Erkekler bu konuda aptaldır, bana güven."

Gülmeden edemiyorum. Onun aşk hayatı berbat durumda.

"Yani senin önerin, bir flört programındaymışım gibi davranıp kimin kazanacağını görmek mi?"

"Siktir bilir. Eğer bu bu istiyorsan istiyorsan istiyorsan ortadan bu bu konuşmayı, o zaman evet... devam e t . Lütfen, onlardan biriyle

evlen.

"Bunu yeterince söylemiyorum ama seni seviyorum Theo. Size karşı bu kadar yaramaz davrandığım için özür dilerim."

Boğazını temizledi.

"Bella King ile konuştuğumdan emin misin?" "Kapa çeneni. Nazik olmaya çalışıyorum."

"Ben de seni seviyorum kardeşim. Her zaman. Biraz uyu, yarın yeni bir gün."

Uyandığımda hala kendimi berbat hissediyorum. Gözlerimin şişkinliğini azaltmak için yüzüme serum sürüyorum, sanki bütün gece ağlamamışım gibi. Ama işe yaramıyor.

Reggie ve Rowan'ın öyle kavga etmelerini görmek kalbimi kırdı.

Reggie'nin o sürtüğün peşinden gitmesini görmek de canımı yaktı.

Canavarı uyandırmak istemediğim için merdivenlerden parmak uçlarında iniyorum. Ama köşeyi döndüğümde, mutfak adasında oturmuş kahvesini yudumlarken duvardaki saate bakıyor.

Bana doğru dönüyor ve ben nereye bakacağımı bilemiyorum. Gözünün çevresinde kesikler ve morluklar var, dudağı da yarılmış.

Yürümekten vazgeçip donakalıyorum.

"Seni ısırmayacağım Bella."

Uzun bir nefes verip kahve makinesine doğru yürümeye devam ediyorum, yolumun üzerinde Rowan'ın karamel şurubunu alıyorum. Reggie'ye sırtımı dönmüş durumdayım. Gözyaşlarım yine akmak üzere ve içimde öfke kaynıyor, beni değil Lyla'yı korumayı seçtiği anı hayal ediyorum.

Kahvem hazır olunca ona dönerim, o da beni yakından izliyor, sanki bir saldırı bekliyormuş gibi.

"Onunla yattın mı?" diye patladım. Yüzündeki ifade değişmedi. "Hayır."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Eski sevgilinle seks kulübünde özel odada ne yaptığını açıklamak ister misin?" diye ısrar ediyorum, sanki bu sözler beni yakmamış gibi kahvemi rahatça yudumluyorum.

"Benimle konuşmak istedi." Gülerек cevap verdim.

"Tabii, olur. Telefonumu alayım da eski sevgililerimi arayayım, bakalım hoşuna gidecek mi?" Yumruklarını sıkır, çenesini gerer. "Bella," diye uyarır.

Başımı eğiyorum.

"Ne? Bu çok saçma. Beni o kadar aptal mı sanıyorsun, İrlandalı?"

Dışlerini diliyle gezdirir.

"Öyle bir şey demedim. Yemin ederim, ona dokunmadım. Asla dokunmazdım. Sana sadıktım."

Ah. "Öyle miydi?"

Elini sakallarının üzerinde gezdirir ve düzensiz bir nefes verir. "Rowan haklıydı. Ben sana uygun değilim."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Ayağa kalkarken gözleri kararır, sandalye mermer zeminde kayar.

"Sen beni istemiyorsun Bella. Bu çok açık. Bu yüzden kardeşimle tekrar kavga etmeyeceğim. Seni tekrar ağlatan kişi olmak istemiyorum." Sesi kırılırken başını sallar.

Ona yaklaşıyorum.

"Ne yani? Benimle evlenmeyecek misin? İttifak bitti ve ben eve gidebilirim mi?"

Kalbim çarpıyor, bu olamaz. Theo'nun buna ihtiyacı var.

Reggie'nin buna ihtiyacı var.

"Eskisi gibi olacağız. Kağıt üzerinde evlilik." Fincanımı kenara nazikçe bıraktım.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyorum.

Onun benim için savaşmasını istiyorum. Dün söylediği hiçbir şeyi kastetmediğini bana haykırmasını istiyorum. Özür dilemesini istiyorum.

Herhangi bir şey. Şu anda, 'da tanıdığım adamın kabuğunu görüyorum.

Ağzını açıyor ve sonra hemen kapatıyor. Ben de bir adım daha atıyorum.

"Gözlerimin içine bak ve beni istemediğini söyle, Reggie Murphy. Söyle o kelimeleri, ben de gideyim. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Cesaretin varsa söyle."

Mutfak adasını dolaşp tam önümde durur. Göğsü inip kalkıyor. Gözleri kararır. Ben de ona bakarım. Düğmeye basılmış.

"Ne yaptığını biliyorum, Prensese," diye mırıldanıyor. "Söyle."

"Bella. Bu sadece işleri karmaşıktırıyor. Bu işi

"

Göğsüne itiyorum, kıpırdamıyor. "Söyle, Reggie," diye bağıriyorum.

"Beni istemediğini söyle. Bu yüzden Lyla'yı korumayı

. Bu yüzden Rowan'a vurdun. Beni istemiyorsun."

Göğsünden bir hırıltı yükselir, eli boğazımı kavrar.

"Bella King. Seni istiyorum. Seni, hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Pes etmiyorsun, değil mi?"

Kafamı sallarım.

"Beni istiyorsan, neden ona vurmama izin vermedin? Neden beni durdurdun?"

"Şiddet her şeyi çözmez Bella. Bazen daha akıllı davranmalısın. Zamanını ve düşmanlarını iyi seç. Güvenli olduğunda saldır."

Kanım kaynıyor. Bir şey saklıyor, bunu biliyorum. "Ya da, metresine vurmamı istemedin."

Beni tezgaha iterek homurdanıyor. "Ne olmuş yani? Sen istediğini yapabiliyorsun da ben yapamıyor muyum?"

Kalbim sıkışır ve bakmamaya çalışırım, ama o beni yerinde tutar.

"Reggie. Bu... farklı. Sen de biliyorsun. Ve benim gerçekten ne istediğimi de biliyorsun."

Gözleri büyür ve derin bir nefes alır. "Lütfen, benden vazgeçme, Irish."

Alnını alnıma dayıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Seni kaybetmek beni öldürür."

"O zaman beni kaybetme, Reggie."

Kapı çarparak kapanır, ama o beni bırakmaz. Rowan'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyarım, ama gözlerimi Reggie'den ayırmam.

Zaman d u r uyor.

Olmak istediğim yer burası. Tam burada. Onlarla birlikte.

O hala orada.

Bana yaslanmış.

Ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum, dokunduğum son iyi şeyi mahvetmeden önce onu bırakmam gerektiğini biliyorum.

Ama yapamıyorum.

Bunu yapamıyorum lan.

Onu kaybedersem, her şeyi kaybederim.

Bella King, bu kaosu anlamlı kılan tek şey. Ve onun Rowan'ın kollarına doğru uzaklaşmasını izlemek mi? Bu beni herhangi bir kurşundan daha yavaş öldürür.

Bu yüzden onu içime çekiyorum. Saçlarını, tenini, her zaman benimkine uyum sağlayan inatçı kalp atışlarını ve yüksek sesle söylemediğim bir söz veriyorum.

Bunu halledeceğim. Lyla ne yapmaya çalıştığını düşünürse düşünsün, ne tuzak kurarsa kursun, ben buna son vereceğim. Sessizce. İkisi de asla öğrenmeyecek.

Çünkü Bella huzuru hak ediyor ve kardeşim de kendine özgü bir merhameti hak ediyor.

Bu, ikisine de yalan söylemek anlamına gelse bile.

Biraz geri çekiliyor, ama hala titrediğini hissedebiliyorum. Ellerim belinde kalıyor, hareket etmek istemiyor. Gözleri kırmızı ve yorgun, ama hala şiddetli. Tanrım, o ateş beni zayıflatıyor.

Ben başka bir şey söyleyemeden, Rowan arkamda boğazını temizledi.

Bizi.

Gerilim anında değişir. Bana, sonra ona bakar,

tek bakışta her şeyi anlar.

"İkiniz birbirinizi parçalamayı bitirdiniz mi?" diye sorar.

Sesi benim hissettiğim kadar kırık geliyor. Ona bakıyorum. Yüzündeki kesikler benimkilerle aynı. Ve biliyorum ki işler değişmeli. Üçümüz için de.

Cevap vermiyorum. Hala dağılmadan nefes almaya çalışıyorum.

Sonra Bella'ya bakar, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Phoenix'e bir geziye gelmek ister misin?"

Bella gözlerini kırptırır. "Ne?"

"Evet, Rowan. Ne?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Declan, hepimizin gidip Bella'ya organizasyonumuzun nasıl çalıştığına dair biraz bilgi vermemizin en iyisi olacağı konusunda hemfikir. Medeni davranabiliriz." Bakışları bana yönelir. "Değil mi, kardeşim?"

Mantıklı.

Bu kelime kül gibi tadı var.

Çenem o kadar sıkı ki acıyor ama yine de başımı sallıyorum. "Tamam."

Bella ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, sanki üçümüzün kan dökmeden bir arada yaşayamayacağını zaten biliyormuş gibi gözlerini kısar.

"İş gezisi mi?" diye sorar, sesi titriyor.

Rowan tezgaha yaslanıp kollarını kavuşturur. "Evet. Sterling Çiftliği'ne. Yakınlarda kalacaksın, artık kaçmayacaksın, artık herkesin önünde kavga etmeyeceksin."

Onu bırakıp geri çekilirim ve onların etkileşimini yakından izlerim. Rowan'ın bu kadar sert davranması alışılmadık bir durumdur. Belki o da kırılma noktasına gelmiştir.

Kız kollarını kavuşturur. "Bu benim hatam değildi."

"Öyle demedim," diye mırıldanır Rowan, sonra iç çeker. "Ama odaklanmamız lazım. Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz."

Ona bakıyorum, kalbim hala deli gibi atıyor. Ne halt ediyor bu adam? "O dikkatimi dağıtan biri değil."

Gözlerime bakar. "O zaman kanıtlarla. Yoksa yine bana yumruk atacak mısın?"

Aramızda bir sessizlik olur ve ben başımı sallarım.

Hepimiz bunun geçici olduğunu biliyoruz. "Medeni" kelimesi, Declan'ı sakın tutmak için kullanılan bir kelime, geri kalanımız ise boğuluyor.

Bella elini saçlarının arasından geçirip titrek bir nefes verir. "Öyleyse... Phoenix."

Rowan başını sallar. "Phoenix." "Ne zaman?" diye sorar Bella.

Rowan saatine bakar. "Dört saat sonra."

Ve sonra anlıyorum. Dün gece ona gitmediği için kızgın. Muhtemelen benimle olduğunu düşünüyor. Ama gerçekte, o ikimizden de uzaklaştı.

Onu izliyorum, her kasım ona tekrar dokunmamam için çılgılık atıyor. Benim tüm bunlara razı olmamın sebebinin o olduğunu fark etmiyor.

kontrolü elinde tutmak için rol yapacağım, yalan söyleyeceğim ve savaşaacağım.

Gölgelerde her şeyi düzelteceğim ve Phoenix'e indiğimizde hayaletler gömülecek. Ve sonra orada biraz daha öldüreceğiz.

En azından plan bu.

Belki Bella'nın bu tarafımızı görmesi iyi bir şeydir. Ama Rowan benim kenara çekildiğimi düşünüyorsa...

O zaman çok yanılıyor.

Ve onun ikimizi de uzaklaştırmasına izin vereceğimi sanmıyorum.

Phoenix'e giden uçuş hayatımın en uzun dört saati.

Kimse konuşmuyor.

Reggie pencereden dışarı bakıyor, çenesi sıkı, gözleri boş, sanki çoktan yarı yolda kalmış gibi.

Bella kollarını kavuşturmuş, telefonunu kaydırıyormuş gibi yaparak aramızda oturuyor. Işık yüzünü aydınlatıyor, ama yirmi dakikadır ekrana dokunmadı.

Arada sırada bacağı benimkine değişiyor ve hava değişiyor.

Motorların uğultusu, bir sohbet olması gereken sessizliği dolduruyor.

Artık hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Her kelime, benzine çarpacak bir kıvılcım gibi geliyor.

Ona bakıyorum, uykusuz bir gecenin ardından gözlerinin altında beliren soluk morluklara bakıyorum ve tek düşünebildiğim, burada oturup iyiymişiz gibi davranmamızın ne kadar yanlış olduğu.

Hepimizin parçalanmadığımızı. *Kibar* ol.

Ne komik.

Çünkü Reggie nefes verdiğinde, Bella sanki sadece ses onu parçalıyor gibi irkiliyor.

Ve o her bakışını ondan başka yöne çevirdiğinde, bunu fark ettiğim için kendimi kötü adam gibi hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Yirmi dakika sonra iniş yapacağız."

"Harika," Reggie başını kaldırmadan mırıldanır.

Bella koltuğunda kıpırdanır. "Peki tam olarak neye bulaşıyoruz?"

Ona dönüyorum. "Sterling Çiftliği. Hunter, bizim işkence etmemiz gereken adamı, biz gelene kadar arazisinde bir yerde tutuyor. Declan, işin temiz yapılmasını, hata yapılmamasını istiyor. Sonra, elde edebileceğimiz her türlü bilgiye göre hareket edeceğiz."

Reggie sonunda bana bakar. "Hunter Sterling temiz iş yapmaz. Kayıtlarını kontrol ettim."

O haklı. Hunter'ın adı hala yetişkin erkeklerin çıkışlarını iki kez kontrol etmelerine neden olacak kadar ağırlık taşıyor. Yarı mafya, yarı paralı asker, tam bir kovboy cazibesi ve sorunları ortadan kaldırmasıyla ünlü, bazen de bu sorunları yaratan insanları da ortadan kaldırmasıyla.

Uçak alçaldı ve Bella aramızdaki kol dayanağını sımsıkı tuttu. Kendimi tutmadan önce neredeyse elini tutacaktım. Elimi sıktı ama göz teması kurmadı.

Ben bırakmıyorum, çünkü bırakamıyorum.

Tekerlekler piste değdiğinde, durana kadar kimse nefes almıyor.

Range Rover'dan dışarı adımımızı attığımız anda sıcaklık yüzümüze çarpar ve siyah bir kamyonet çitin yanında durmaktadır.

O lanet arabadan çıktığım için mutluyum. Aklım bin mil hızla çalışırken araba kullanmak kolay değildi. Arizona trafiğinde ise hiç kolay değildi. Nasıl hepimizi öldürmedim, bilmiyorum.

Hunter Sterling kamyonete yaslanmış, şapkasını öne doğru eğmiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Güneşten bronzlaşmış teninde dövmeleri yayılmış, kasları sanki çöl taşından yapılmış gibi keskin.

Bizi görünce sırtıyor. "Murphy ikizleri ve Bella King. Declan, tek yumurta ikizleri dediğinde benimle dalga geçiyor sandım."

Reggie ilk cevap veriyor. "Genelde öyledir."

Hunter gülüyor. "Tek kişi olmadığımı bilmek güzel." Kamyonetten inip Reggie'nin elini, sonra da benim elimi sıkıyor. Bella'ya döndüğünde gülümsemesi yumuşuyor. "Hanımefendi."

Bayan, gözlerine kadar ulaşmayan nazik bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Ev hazır," der ve ana ahırların arkasında gizlenmiş küçük bir çiftlik evini işaret eder. Çit direklerindeki kameraları ve verandada dolaşan bekçi köpeğini fark edene kadar masum görünen türden bir yer.

"Tek yatak odalı," diye ekler rahat bir şekilde. "Yakınlarda kalmak isteyeceğinizi düşündüm."

Bella gözlerini kırıştırır. "Tek mi?"

Hunter omuz silker. "Şu anda elimde olan en yakın yer bu, benim evimde misafirlerim var, sizlerin buraya parti yapmaya gelmediğinizi düşündüm. Tabii aranızdan biri atlarla yatmayı planlıyorsa."

Reggie gülmeden güldü. "Daha kötüsünü de atlattık."

Paddock'a doğru bakıyorum. Atlar güneşin altında tembelce otlanıyor, kuyruklarını sallıyor, aramızdaki gerginliğin farkında değiller.

Hunter önde yürüyor, botları çakılları ezip geçiyor. "Mahremiyetin olacak. Crow batı ahırında kilitli. Hazır olduğunda stratejiyi konuşuruz."

Bella'ya, sonra bana bakıyor. "The Crow ile birlikteyken Bella'nın güvenliği için birine ihtiyacın olacak mı?"

Bella elini beline koyar ve gözleri kısıılır. Dudaklarımdan bir gülümseme kaçır. Kahretsin, böyle olduğunda ona bayılıyorum.

"Ben onlarla buradayım. Bakılmıyorum. Ben bir kralım, halledebilirim."

Hunter'ın kaşları yükselir; etkilenmiştir ve muhtemelen biraz şaşırmıştır. Evet. Kızım karşılık veriyor.

Gerginliği azaltmak için gülümserim ve kolumu beline dolarım.

"O iyi, Hunter. Onu biz hallederiz."

Reggie başka yere bakar, gözlerindeki cinai parıltı onu ele verir.

Hunter, Bella'ya tekrar şapkasını kaldırarak selam verdikten sonra ahıra doğru yönelir ve üçümüz, sanki yeni bir savaşın başlangıcıymış gibi küçük eve bakakalırız.

başlangıcıymış gibi bakıyoruz.

Bella yavaşça nefes verir. "Tek yatak odası. Bütün bir çiftlikte mi?

Ne halt yiyorsun sen?"

Reggie ellerini ceplerine sokar. "Sanırım çok medeni davranmamız gerekecek."

Kaşlarını kaldırır, ağzının köşesi seğirir. "Geçen sefer çok işe yaramıştı. Yeni kural: kavga yok."

Gülüyorum. "Evet, küçük şiddet sever. Kavga yok."

Bana dudaklarını büzüyor ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Çöl rüzgarı hızlanır, toz, at ve kaçınılmaz bir şeyin kokusunu taşır.

Kardeşıme, sonra da ona bakıyorum. Evet.

Bu cehennem gibi olacak.

Şarkı - LOVE AGAIN, Dutch Melrose

Ev beklediğimden daha küçük: bir yatak odası, bir kanep ve üç sandalyeli bir mutfak masası.

Üçümüz orada duruyoruz, aynı şeyi düşünmüyor gibi davranıyoruz.

"Ben konuşacağım," diye sessizliği bozarak ilk sözü ben söylüyorum. Odanın ortasındaki devasa yatağa bakarak.

"Hayır," diye ikisi de aynı anda cevap veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki. O zaman planınız nedir, dahiler?"

Rowan, Reggie'ye bakar. "Biz yerde yatacağız. Sen yatakta yat." Gözlerimi kısarım. "İkiniz de mi? Aynı odada mı?"

Reggie burun kıvrır. "Tabii senin yanında yer kapmak için kavga etmemiz gerektiğini düşünmüyorsan, prenses."

O sırtış yine orada; yorgun, hırpalanmış, ama yine de bir şekilde ona ait. Neredeyse karşılık gülümsüyorum.

"Hayır. Artık kavga yok." İkisine de sert bir bakış atıyorum. Bu, aramızdaki gerginliği biraz hafifletiyor.

Dolaptan yedek çarşaf ve yastıkları çıkarırız. Kardeşler, çadırı paylaşan çocuklar gibi yatağın hangi tarafını kimin alacağı konusunda tartışrlar.

"Yer çok rahat görünüyor," diye alay ediyorum.

Rowan bir şey söylemek için ağzını açar, sonra hemen kapatır. Onu bu kadar kendinden uzak görmekten nefret ediyorum. Çekingen davranıyor. Neşeli tarafı kaybolmuş.

"Drago ile konuşmam lazım," diyor Reggie, kardeşine doğrudan bakarak.

"Bir saat içinde çıkmaya hazır olun." Bunun üzerine telefonunu çıkarır ve ayrılır.

Yerinden kıpırdamayan Rowan'a bakıyorum. Kendisiyle mücadele ediyor.

Sessizce yataktan kayarım. "Benimle ahıra gel," diye fısıldarım.

Şüpheyle gözlerini kırıştırır. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

Dışarıda hava kuru ve toz ve saman kokusuyla ağır. Yaklaştığımızda atlar başlarını kaldırır, koyu renkli gözleri gün batımında parlar.

"Çok güzeller," diye mırıldanıyorum, en yakındaki atın boynuna elimi uzatıyorum. Gerginlik azalmaya başlıyor, ta ki arkama dönüp onun atları değil beni izlediğini fark edene kadar.

"Sabahtan beri bana huysuz davranıyorsun," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Huysuz mu?"

"Evet. Düşünceli, sessiz, sürekli uzak mesafeni benden benden.

Bu çok yorucu. Bundan nefret ediyorum."

"Belki kafamda bazı şeyler vardı." Toprağı tekmeliyor.

"O zaman söyle bana." Kollarımı kavuşturdum. "Daha da iyisi, dizlerinin üzerine çok ve bana neden bana kızgın olduğunu söyle."

O gözlerini kırıştırır, yakalanmış bir ve ve kıkırdama

"Ciddi misin?"

Bir kez başımı salladım. "Kesinlikle."

Ona doğru adım atarak mesafeyi kapatıyorum ve boynundaki gümüş zinciri tutuyorum.

"Seni özledim, rock yıldızı. Dün randevumuzu gerçekten çok sevdim, ta ki her şey ters gitmeye başlayana kadar. Bunların hiçbirinde senin suçun yok."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurur. Bu beni h a z ı r l ı ksız yakalar.

"O zaman neden benden saklandın? Hmm? Bundan hoşlanmadım.

Benden kaçamazsın."

Sesindeki o tehlike, bacaklarımı kaskatı yapıyor.

"Daha fazla sorun çıkarmak istemedim, Rowan. Sana koşsaydım, bu Reggie'yi daha da incitirdi. Ve o öfkeyle çıkıp giderken gözlerindeki o bakış hoşuma gitmedi."

Rowan iç çeker. "Ben de. Onunla kavga etmek beni öldürdü, onu bu kadar incinmiş görmek ise daha da fazla. Eğer Lyla'ya dokunduysa, bunu tekrar yaparım Bel. Ağlamayı görmekten nefret ediyorum, kardeş olsan da olmasan da, ben senin yanındayım."

Gülümserim ve zinciri boğazına daha sıkı sararım.

"Senin bu kadar sahiplenici olmanı seviyorum. Ama o onunla yatmadı. Yemin etti. Ona inanıyorum. Bir şey saklıyor, ama bu değil."

Rowan dudaklarını ısırdı.

"O senden gerçekten hoşlanıyor, Bel. Onu daha önce hiç kimseye bu kadar kapılmış görmemiştim."

Kalbim hızla atıyor.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Ama senden de hoşlanıyorum."

"Seni gerçekten çok seviyorum, canım. Bu bir sorun."

Uzun bir saniye boyunca, benim inatçılığımın onun gururu arasında bir çekişme yaşanır.

"Kanıtla, dizlerinin üzerine çök." Gülümserim.

Sonra, sanki teslim oluyormuş gibi yavaşça nefes verir. Bir dizinin üzerine çöker, toz botlarının etrafında kıvrılır.

"Şimdi mutlu musun?" diye mırıldanır.

"Neredeyse," derim, yaklaşarak. "Dün gece senden saklandığım için özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamıştım. Beni gerçekten önemseyen bir erkekle hiç karşılaşmamıştım. Kendimi sabote ediyorum, Rowan. Kendimi durduramıyorum. Yıkıcı biriyim ve ikinizin kavga ettiğini görünce ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettim."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve dudaklarımdan çıkmak üzere olan şaka boğazımda kalıyor.

Orada pişmanlık var. Ve arzu. Ve acıya tehlikeli derecede yakın hissettiren bir şey.

"Seni düşünmeden duramadığım için kızgıyım," diyor sessizce. "Ve bunu yapmamam gerektiğini bilmekten nefret ediyorum. Ama Bel. Sen

berbat durumda değilsin. Bu senin suçun değil, bizim suçumuz. Ama durduramıyorum, canım. Seni bırakamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Nefesim kesiliyor.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Atlar huzursuzca hareket ediyor, toynakları yeri kazıyor, sanki onlar da bizim aramızda dolaşan o vahşi elektriği hissedebiliyorlarmış gibi.

Sonra gülümserim. "İyi cevap."

Gözlerini kırpar. "Ne?"

O tepki veremeden, çitten sarkan ipini yakalayıp omuzlarına atıyorum, amacımı anlatmaya yetecek kadar gevşek bir şekilde dolaştırıp sonra da bağlıyorum. Kardeşleri tekrar konuşturmak için kurnaz bir planım var.

Gözleri kısılır. "Bella..."

Bir adım geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izledim.

"Uslu dur ve beni burada bekle, hemen döneceğim." Kahkahası arkamda yankılanır.

Günlerdir ilk kez, daha hafif hissediyorum, sanki, belki de, belki de, olduğumuz şeyi tamamen bozmamışız gibi.

Şarkı - Jericho, Sleep Token

Bella kapıdan içeri fırlar, ciğerleri şişmiş, sanki bir fırtınadan kaçmış gibi kahkahalar saçılır.

Bir an için Rowan'ın onu kovalamaya başlayacağını bekliyorum. Ama başlamıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, gülümsememi zorlukla bastırarak.

Yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve bir an için ona dokunmamam için tüm nedenleri unutuyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor, dengede kalmak için masaya tutunuyor. "Ben..."

Gözleri benimkilere takılır ve yine güler, bu sefer daha yumuşak bir şekilde, sanki bu ses onu ayakta tutacakmış gibi.

Kendimi tutamayıp ona yaklaşıyorum. "Bella King. Kardeşime ne yaptın?"

Çok fazla güldüğü için gözyaşları yüzünden süzülüyor. "O... şu anda biraz meşgul."

Kaşlarımı kaldırıp, parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Onu çözmeyecek misin?"

Kafasını sallar. "Hayır. Bana huysuzluk yaptığın için cezalandırmak için bana karşı huysuz davrandığın için cezalandırılacaksın."

Bu kadarı yeter. Dişlerimi göstererek sırtıyorum. "Öyle mi? Cezaları böyle mi veriyorsun, bebeğim?"

Ağzını açıyor; aramızdaki hava gerginleşiyor.

"Seni bu şekilde cezalandırmazdım," diyor sessizce. "Biz farklıyız."

İçimde bir şey rahatlar. Anlamış. O ve benim aramızdaki şeyin rekabet ya da yer değiştirme değil, tanınma olduğunu biliyor. O, bana bakıp beni gören, Rowan'ın aynası olmayan tek kişi.

"Sen çok iyi bir kızsın, Prens," diye mırıldanırım. "Ama söyle bana... benim için fazla mı iyisin?"

Gözlerinde bir gölge belirir. "Hayır. Sanırım senin için mükemmelim."

Gülümserim, başparmağımla çenesini okşarım. "Bir daha söyle." Dudakları kıvrılır.

"Sizin için mükemmelim, efendim."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Haklısın. Ama yapmamız gereken işler varken kardeşimi bağladığın için başın belada, farkında mısın?"

O dudaklarını büzüyor ve Tanrı yardımcım olsun, bunun bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"O dersini aldı. Gidip onu alabilirsin," diyor tatlı bir sesle.

"Oh, şimdi emirleri sen mi veriyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, parmakları göğsümde hafifçe kayıyor. "Sadece daha sonra senin tarafından cezalandırılabilmek için, İrlandalı."

Geri çekilip, nerede olduğumuzu unutmadan önce ciğerlerime hava çekiyorum. Onu inceliyorum. Gözlerindeki ışıltı, istemiyormuş gibi davranırken bile bana doğru eğilme şekli.

O, aradığımı bilmediğim eksik parçaydı. Lanet olası hayatımda bir kez olsun, kavga etmek ya da saklanmak istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

"Henüz bitirmedim, Prens. Hiç bitirmedim." Sesim alçalır. "Sen benim için teksin."

Yutkunur, gözleri yumuşar. "Beni kaldıracabileceğinden emin misin, İrlandalı?"

Her Şeye rağmen gülümseyerek başımı sallıyorum.       o bana böyle hissettiriyor. Bella King beni mutlu ediyor. "Seninle uğraşmak istemiyorum. Seni lanet olasica sevmek istiyorum."

O nefesini verir ve onun da benim kadar bu konuda kafası karışık olması garip bir Şekilde i imi rahatlatır.

"Ama önce," diye ekliyorum, hafif bir gülümsemeyle geri adım atarak, "kardeşimin bağlarını   zsem iyi olur."

Onun kahkahası sessizliği bozar. "İyi Şanslar."

Ve onun geri dönmeyi hiç planlamadığını biliyorum. Onun yerine beni gönderiyor.

      bu artık sadece onunla ilgili değil.

Bu, a r amızdaki kırılan ilişkileri düzeltmekle ilgili.

Halatlar, omuzlarımdan çok gururumu incitecek kadar sıkı bağlanıyor.

Saman gömleğime yapışıyor. Sabrım mı? Çoktan tükendi.

Ahır kapısı gıcırdayarak açılmadan önce dışarıda botların çıtırtısını duyuyorum.

Reggie kapıdan çıkıp beni bağladıkları çitlere doğru yürüyor.

Çerçeveye yaslanıyor, gölgesi güneş ışığını kesiyor ve bir an için ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Sonra, kendinden çok memnun bir şekilde sırtıyor. "Orada rahat mısın, kardeşim?"

Ona sert bir bakış attım. "Devam et. İçinden at gitsin." "Oh, çoktan attım," dedi, kollarını kavuşturarak.

"Evet, fark ettim," derim, ifadesiz bir yüzle. "Yardım etmeyi mi planlıyorsun, yoksa sadece moral desteği için mi buradasın?"

O, haftalardır duymadığım o nadir, içten kahkahasını atıyor. "Bilmiyorum dostum. Bence senin alçakgönüllü olmaya ihtiyacın vardı."

"Alçakgönüllülük mü? Beni ahırda bağladı." "Sana yakışmış."

Gülmemeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Diğer gözünü de çıkarmadan önce beni çöz."

Yaklaşır, ellerini beline koyar, hala ipleri çözmez. "Sen bağılyken bunu yapmak zor, dostum."

"Vay canına. Komedyen Reggie."

Bu onu etkiler. Ağzının köşesi seğirir ve gerginliği biraz azalır.

"Tanrım, biz aptalız," diye mırıldanır sonunda. "İki yetişkin erkek aynı kadın için birbirlerini öldürmek üzere."

"Evet." Sesim yumuşar. "O bunu hak etmemiştı."

Yavaşça başını sallar, yüzündeki şakacı ifade kaybolmuştur. "Bunu bir daha asla yapmayacağız."

Ona bakıyorum. O benim ikizim, koruyucum, en eski rakibim ve onsuz yaşayamayacağım tek kişi. "Anlaştık."

Uzun bir nefes verir. "Biz hep aynı taraftaydık, Ro. Bazen bunu unutuyoruz sadece."

"Evet, peki," diyorum, ipi çekerek, "benim tarafımdaki bir adam için, beni kurtarmakta çok yavaşsın."

Gülüyor ve sonunda düğümleri çözmeye başlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, manzarayı izlemekten zevk alıyordum. Sarsılmaz Rowan Murphy'nin 1,5 metrelik bir mafya prensesine kanması her gün olan bir şey değıl."

Ben de gülerek, "O bir şey, değıl mi?" diyorum.

"O her şey," diye itiraf ediyor sessizce. "Ve ikimizi de boğazımızdan tuttu."

"Evet," diye mırıldanıyorum, ayağı kalkıp omuzlarımı serbest bıraktıktan sonra. "Ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değıldir."

Omzuma vurur. "Bir dahaki sefere onu iplerin yakınına yaklaştırma."

"Bir dahaki sefere, belki de onu gözetimsiz bırakma," diye karşılık veriyorum.

İkimiz de güldük ve bu, günlerdir hissettiğim en hafif duyguydu. "Ateşkes?" diye soruyorum, elimi uzatarak.

"Ateşkes." Elimi sıkıca tutar, gözleri sabittir. "Bir daha birbirimize düşman olmayacağız. İş için değıl. Onun için değıl. Hiçbir şey için."

"Ama bir ricam var," diyorum ona. O da başını sallıyor.

"Lyla'dan uzak dur. Seninle ne tür bir oyun oynadığı umurumda değıl. Bir daha asla, asla kendini böyle bir duruma sokma

"

Çenesi seğirir. "Yemin ederim, onunla yatmadım. Yatmayacağımı biliyorsun."

Nefesimi veriyorum. "Reg. Yine de iyi bir görüntü değildi. Bella, çok sert biridir ama derinlerde hassas bir ruhu vardır. Bence daha önce çok incinmiş."

Elini yüzüne sürer. "Öyle."

"O zaman birbirimizle kavga etmek yerine, onu mutlu etmek için kavga edelim mi?" diye önerir.

Bu beni şaşırtıyor. Çünkü bu, hiç ulaşacağımızı düşünmediğim bir alana giriyoruz.

"Anlaştık," diyorum. Sonra gülümseyerek, "Şimdi, çiftliği yakmadan önce bizim küçük baş belasını bulalım."

Reggie, kot pantolonundaki samanı silkelerken sırtıyor. "Senin önündeyim kardeşim."

Arizona güneşinin altına çıkıyoruz. Belki, sadece belki, bu kırılgan barışı biraz daha uzun süre koruyabiliriz.

"Drago bizi o tek yataklı çiftlikle tamamen tuzağa düşürdü, değil mi?" diye diyorum.

Reggie gülümser. "Biliyor musun? Orayı gördüğümde ilk aklıma gelen şey buydu.

bin dönümden fazla arazi ve biz bunu alıyoruz. İmkânı yok. Bu bir tuzak."

Biliyordum. Drago bu yüzden bizimle uçağa binmedi. Bir gün intikamımı alacağım.

Sesleri, onları görmeden önce duyuluyor, bahçeden gelen kaba kahkahalar. Günlerdir ilk kez, sesleri kızgın gelmiyor.

Verandaya çıkıyorum, güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor. İkisi de orada.

Rowan'ın saçında toz var, gömleği buruşuk.

Reggie'nin dudağı hala yarık, parmak eklemleri sıyrılmış, ağzında hafif bir gülümseme var.

Yine... bir bütün gibi görünüyorlar. Ağlayayım mı, yoksa yere yığılayım mı bilemiyorum. Onlarla geçirdiğim kısa sürede, aralarındaki bağın onlar için her şey olduğu açıkça belli oldu. Birisi diğeri olmadan yaşayamaz.

Ve onları ayırmanın suçluluğu beni mahvederdi. Bir an için kimse kıpırdamıyor.

Rüzgar çitlere çarparak uğuldadı. Atlar uzaktan homurdandı.

Birine koşmak istiyorum. İkisine de koşmak istiyorum.

Ama ayaklarım sabit kalıyor, birbirimize yaptığımız her şeyin ağırlığıyla.

"Hey," diyorum, sesim bu kelimedede takılıyor.

Reggie'nin bakışları önce yumuşar. Dünyadan sakladığı o sessiz sıcaklık bir saniye için parlar. Rowan da onu takip eder, gözleri sanki gerçekten burada olduğumdan emin olmak istercesine üzerimde dolaşır.

Yutkunuyorum. "Siz... ikiniz iyi misiniz?"

Reggie, Rowan'a bakar, aralarında söylenmemiş bir şey geçer.

Rowan sırtıyor. "Beni çözmek için acele etmedi."

Gergin bir kahkaha atarak yüzümdeki saçları geriye doğru çekiyorum. "Bunu hak ettin."

"Evet," diye kabul ediyor. "Muhtemelen hak ettim."

"Bazen sen de benim kadar yaramaz olabiliyorsun," diye onu takılıyorum ve bu ikisini de gülümsetiyor.

Sonra yine sessizlik hakim olur, aramızda her zaman var olan o kırılgan sessizlik. Hiçbirimizin nasıl söyleyeceğini bilmediği sözlerle dolu.

Bir adım öne çıkıyorum. Onlar da öyle.

Onların önünde durduğumda nefes alamıyorum. Beni hayal edilebilecek en iyi şekilde boğuyorlar. Tüm tuhaflıklarımı kabul ediyorlar. Onlarla birlikte, görülüyordum. Saygı duyuluyordum. Sadece zevk için kullanılmak için orada değildim.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Ve sonra, aynı anda, ikisi de eğiliyor.

İlk önce Reggie. Dudakları sol yanağıma okşuyor. Gözlerimi kapatıp, o anın tadını çıkarıyorum. Sonunda hepimiz için daha iyi bir şeye dönüştüğümüz an.

Sırada sağımdaki Rowan var, o daha yumuşak.

Dokunuş neredeyse hiç yok, ama yine de beni çözüyor.

Mesele ikisi arasında seçim yapmak değil. Mesele, ikisinin de beni elde etmek için karar vermesi.

Ellerim titriyor ve bunun çok samimi, çok gerçekçi olduğu için titrediğimi fark ediyorum.

Aynı anda affetmek, kalp kırıklığı ve söz vermek gibi.

İkisi de geri çekildiğinde, aramızdaki boşluk kutsal gibi geliyor. Gözlerimi kırıştıtarak kendimi toplamaya çalışıyorum. "Yani... artık hepimiz arkadaş mıyız?" Reggie kaşlarını kaldırıyor. "Arkadaş mı? Biz çok daha ötesindeyiz."

Rowan'ın sesi alçalır. "O bizimle dalga geçiyor." "Bu yüzden bana ihtiyacın var." Göz kırparım.

Ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez, bu beni korkutmuyor.

ben.

Çünkü bu her neyse. Biz neyse... bu gerçek. Karmaşık. İnsanca. Bizim.

Bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olamaz. Toplum ne düşünürse düşünsün

ne düşünürse düşünsün. Zaten ben hiçbir zaman uyum sağlamak isteyen biri olmadım.

Sadece kalbimin istediğini istiyorum. O da onlar. İrlandalı ikizlerim.

Ve belki de bu yeterlidir.

Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Sadece benim hakkımda ne düşündükleri umurumda. Eğer ikisini de istiyorsam ve onlar da beni istiyorsa.

Bizi kim durduracak? Kimse.

"İsteddiğin kadar dağınıklık yap. Temizlik için bir ekip hazırladım," diyor Hunter, omzuma vurarak.

"Teşekkürler," diyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

İçerideki ışık sert ve rahatsız edici, floresan ışığı beton ve kurumuş kanın üzerine yansıyor. Rowan, sanki bir filme giriyormuş gibi elini Bella'nın eline koyuyor, erkeklerin son bulduğu bir mahzene değil. Bella irkilmiyor. Elbette irkilmiyor. İzlemek istiyor. Ve prensesim ne isterse, onu alır.

Muhtemelen o da benim ve Rowan gibi buna duyarsızdır. Bu bir yaşam tarzıdır. Sana zarar vermeden önce öldür. Quinn doktrini budur. Bu yüzden biz lanet olası besin zincirinin tepesindeyiz.

Odanın ortasında sandalyeye bağlı adamı izliyorum. Zavallı, küçük bir sıçan gibi.

Rowan kapıyı çarptığında odayı sessizlik kaplar. Bella için köşeye tahta bir tabure sürüklerim, kendini katliam kraliçesi sanan bir kız için taht gibi. Bana karşı durur ve bir kedinin fareyi incelediği gibi beni inceler.

"Bana patlamış mısır sipariş ettin mi?" Önüme geçer. "Senin aksine, ben izleyen biri değilim. Ben yapan biriyim."

Yavaşça gözlerimi kırıyorum. Bu planın içinde yoktu.

"Bugün özellikle şiddetli misin, bebeğim?" diye soruyorum, yüzündeki saçları çekerek.

"Son birkaç günüm duygusal geçti. İçimde biriken öfkeyi boşaltmam lazım. Bu pisliği Lyla olarak hayal etmek istiyorum." Şurup gibi gülümsüyor.

Rowan gülmekten kendini zor tutar. Ona sert bir bakış atarım.

"Bilgi almak için kaç kez bir erkeğe işkence ettin?" Eğilip soruyorum.

"Bana Prenses diyebilirsin. Ama öyle davranmıyorum. Ne yaptığımı biliyorum."

Ciddiydi. Bu bakışı daha önce görmüştüm, şiddet kokan bakışı.

"Devam et, bebeğim. Vaiz ile bağlantılı isimleri istiyoruz. Zorlu insanlar, konuşmayacaklar. Bu bir tarikat. Kadın ticareti yaptıklarına inanıyoruz."

Gözleri, sandalyedeki zayıf varlığa bıçak gibi keskin bir bakış attı. "O zaman canavarlar. Silahını alabilir miyim, lütfen?"

sanki her şey bir oyunmuş gibi kirpiklerini kırptırır.

Rowan araya girer, elini onun eline koyar. Silahı bir armağan gibi uzatır.

"Konuşana kadar hayatta kalacak," diye hatırlatır.

"Ben aptal değilim," diye homurdanır, silahı elinde, sanki parçalamak üzere olduğu bir oyuncakmış gibi çevirir.

"Güzel silah, rock yıldızı."

Karga'nın yanına yürür. Yağlı saçları, morluklarla kaplı yüzü, gerçek yüzünü gizlemeye çalışan bir ifade. Bella'ya, üzerine gelen bir fırtınayı izler gibi bakar.

"Merhaba. Ben Bella," diye tatlı bir şekilde selamlar.

Rowan'a bakıyorum. Kanım damarlarımın içinde kaynıyor. Bu çok seksi.

Ve aslında olmamalı.

Ama aynı zamanda temkinliyim. Crow'un tek bir yanlış hareketi, boğazını kesmeme yeter.

Elim ona dokunmadan önce titriyor. Canavarlar sadece avlanmayı öğrenir. Kanamanın ne olduğunu asla öğrenemezler. Bir gün hepimizin günahlarımızın bedelini ödemek zorunda kalacağımızı anlamazlar.

Onun etrafında dönerken topuklarım betona vuruyor. "Bir kadın bir erkekten korkmayı bıraktığında ona ne olduğunu hiç gördün mü?" diye soruyorum, onun önünde durarak.

Cevap yok. Sadece parçalanmış dudaklarından gelen düzensiz bir nefes. Elbette görmemiştir. Şimdiye kadar tüm gücün kendisinde olduğunu düşünüyor. Erkek olduğu için istediği kişiyi istismar edebileceğini düşünüyor.

"Tamam."

Silahın namlusunu uyluğuna dayadım. "Sana göstereyim." O irkildi, ben gülümsedim. Bu beni rahatlattı.

"Bella," Reggie arka m da homurdanıyor.

"Beni durduracak mısın? Hoşuna gitmiyorsa başka yere bak." Gözlerimi ondan ayırmadan karşılık veriyorum.

Sonra tetiği çektim.

Onun acınası çığlığı havayı yırtıyor. Kendi çirkinliğinde güzel. Rowan küfrediyor, memnun mu yoksa tiksiniş mi karar vermeye çalışır gibi çenesini ovuşturuyor. The Crow'un kulağına yaklaşıyorum, yağ ve korku kokusu geliyor.

"Şimdi, kızları kim işe alıyor, söyle bana."

Boğulur. "Bir kadın... O... Kendisine Madam Eve diyor.
Onları toplayan kişi o." "Bu çok yardımcı oldu."

Onun yanağına sertçe vuruyorum, sonra yüzümdeki kan lekesini, sanki yanlış sürülmüş rimel gibi, elimin tersiyle siliyorum. Reggie bu hareketin her santimini izliyor. O her zaman içgüdüleriyle mücadele eden bir adamdır.

"Peki bu kaltağı nerede bulabilirim?" diye soruyorum.

Botlarıma tükürüyor. Yanlış cevap.

Elim yanağına çarptı, avucum acıdı ve ısıklı olarak elimi salladım.

"Bella..." Reggie'nin sesi bir uyarıdır.

"Konuşana kadar hayatta kalacak demiştin. Rahat olacağına dair bir şey söylemedin."
Arkama bakıyorum.

Rowan burnunu çeker. "Haklısın."

Adama yaklaşır, parmaklarını adamın saçlarına kanca gibi geçirir, başını eğerek benden gözlerini ayırmasını engeller.

"Akıllı ol dostum," diye mırıldanır Rowan. "Onun bir sonraki hamlesini görmek istemezsin."

"Bir sonraki adımımı zaten biliyorum," diyorum soğuk bir sesle.

Silahı diğer uyluğuna dayarım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları titriyor. Tekrar ateş edeceğimi biliyor. Kalbim titremez. Çarpıyor.

Başımı eğiyorum. "Onu nerede bulabilirim? Lütfen beni tekrar ettirme. Aksi takdirde bu ikisini daha fazla bu işe karıştırmak zorunda kalırım. Ve sen bunu gerçekten, gerçekten istemezsin. Bu iş ikimizin arasında kalabilir."

O inleyerek boğulur. "O seni bulur. Sen ona gitmezsin." Silahı kafatasına vururum. "O zaman o beni bulur."

Reggie o kadar yaklaşır ki nefesi yüzümü okşar. "Hayır, o lanet olsun, bulmayacak," diye fısıldar.

"İşime engel olmayı bırak, İrlandalı." Onu bir cümle ile savuşturuyorum, ama nefesimi çalmak için eğildiğinde, sadece onu görüyorum. Oda, onun gözleri ile benim gözlerim arasındaki mesafeye kadar küçülüyor.

Gizlice beni izlemekten zevk aldığını anlayabiliyorum, gözlerinin arkasında parıldayan ışığı görebiliyorum.

"Sence bu beni tahrik ediyor mu?" diye homurdanıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Rowan boğazını temizler. Ona sorarım, "Rockstar, bıçağın var mı?"

Rowan başını sallar, ama bakışları beni sabitler ve adrenalinimi artırır.

"Senin için her şeyi yaparım." Göz kırpar ve bıçağı avucuna atar, sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi.

"Onun beni bulması için vaktim yok. Bana onunla nasıl iletişime geçebileceğimi söylesene. Böylece bu işten sonra karını bulup aynı şeyi tekrar yapmam."

Bu sadece bir tahmin, ama onun solgunlaşan yüzüne bakılırsa, tahminim doğru

Karga köpek gibi başını sallar. Yüzünden gözyaşları ve sümükler . "Başka bir şey söylemeyeceğim. Bırakın beni. Çocuklarım var. Bir ailem var. Söz veriyorum, onlarla çalışmayı bırakacağım."

Gülüyorum, ama daha çok kahkaha gibi geliyor.

"Peki ya kaçırdığın kadınlar, onlar ve aileleri umurunda değil mi? Değil mi? Buradan çıkmak istiyorsan, onu nasıl bulacağımı söyle."

Bana bakmıyor. Gözlerini kaçırıyor. Sabrım gergin bir tel gibi ve kopmak üzere.

"Bana bak lan, seni hasta pislik!" diye bağıriyorum ve bıçağı onun sağlam olan uyluğuna saplıyorum.

O uluyor, ben de bıçağı çevirip metalin saplanması izin veriyorum ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. Onun yaşayacağını sandığı küçük ihaneti görebilecek kadar yakın.

"Bütün gün devam edebilirim, pislik. Seni ağlatmak için yeni yollar bulabilirim. Bu çok tatmin edici. Eminim karın daha çok ağlayacaktır," diye fısıldadım.

O pes eder. "Block Central kulübü. Oraya git ve Madam'ı görmeyi iste. İş arıyormuş gibi davranman gerekecek. Onu böyle buluyor."

Reggie'nin yüzü, başımı kaldırdığımda taş gibi. O benim zihnimi zaten biliyor; planımın kanımda dolaştığını görüyor. Bundan hoşlanmıyor ve çenesi bunu gösteriyor.

"Ona başka sorunuz var mı?" diye Reggie'ye soruyorum.

Duvardan yukarı doğru atlar, The Crow'u boynundan ve sandalyenin kalıntılarından yakalar, onu bir bez parçası gibi sürükler. "The Preacher'ı nasıl bulacağız?" diye sorar, sesi düzdür.

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ben çok alt kademedeyim," diye kekeliyor adam.

Reggie onu yere bırakır ve sandalyeye tekme atar; çarpmanın etkisiyle oda sarsılır. Adamın kafası betona çarpar. Reggie, adam havayı tırmalayana kadar botuyla adamın boğazına baskı yapar.

"Hanginiz bu onuru üstlenecek?" Reggie, Rowan ve benim arasına bakıyor.

"Rockstar yapabilir. Ben eğlendim," derim, Rowan'a göz kırparak. "Teşekkürler, bebeğim."

Rowan yavaşça ilerler. Ayağını kaldırır ve The Crow'un kafatasına vurur. Tatmin olana kadar devam eder. Tamamen duygusuzdur. İşini bitirdiğinde, sanki tiyatrodaki perde inmiş gibi bana bakar.

"Şimdi yeni bir çift bot lazım," diye homurdanır.

Reggie güler, kısa bir havlama sesi betondan yankılanır. Bize doğru ilerlerken adımları kan izleriyle kaplıdır. Rowan ellerini silerken tehlikeli bir sırtışla tam önümde durur.

"İyi iş çıkardın, canım. Senin bu yönünü seviyorum," diye homurdanır ve beni sanki hiçbir şeyim yokmuş gibi omzuna atar.

"Rowan!" diye bağırarak, taklit bir öfkeyle sırtına vuruyorum. Omzumun üzerinden bakınca Reggie'nin hemen arkamda olduğunu görüyorum.

"Reggie! Ona durmasını söyle!"

Kafasını sallayarak arzusunu gizlemeye çalışıyor, ama ben görüyorum. Rowan kapıya doğru koşarken hızını keserken, Reggie bize yetişiyor.

"Hayır. Sen çok, çok yaramaz bir kız oldun," diye mırıldanıyor Reggie, avucunu yanağıma dokunarak. Nefesim kesiliyor ve aramızdaki hava kıvılcımlanıyor.

Aynı günahın üç yarısı gibi geceye koşarız. Belki de öyleyizdir.

Song- baby can you sin for me, Ex Habit

Rowan onu yere indirir indirmez, parmakları saçlarını okşar. Gözleri benimkilere bakar, güvence ve muhtemelen onay arar.

Bu yüzden ona keskin bir baş sallayarak, destek almak için tezgaha yaslanıyorum.

Dudakları dudaklarına yapışır ve gözleri kapanır, elleri saçlarına dolanır. Yemin ederim, zaman hiç geçmiyor. Bir yanım onu ondan ayırmak istiyor, diğer yanım ise onu bu halde görmekten zevk alıyor.

"Aldığımız bilgiyi Drago'ya bildirmem gerek. Sen Reggie ile yukarı çıkmaya ne dersin?" diyor sessizce, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Kız dudaklarını ısırığında kalbim hızla çarpmaya başladı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp ona doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Kendimi tutamıyorum, boğazını kavrayıp onu sertçe öpüyorum. Dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissediyorum.

"Hazır mısın, Prenses?"

Aramıza bakıyor. Biz onunuz. Bu ne kadar karmaşık olursa olsun. Yaklaşan düğünümüz ne olursa olsun.

En azından bu gece için. Bu, onun fantezisinin gerçeğe dönüşmesidir. Gelecekte bizi neyin beklediğini henüz bilmiyoruz.

Elimizde olan tek şey şu an.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokarak onu merdivenlerden yukarı çıkardım. Yatak odasına girdiğimizde ona döndüm.

"Buraya gel, bebeğim," diye fısıldadım.

Yatağın kenarına otururum, onu belinden tutup kucağıma çekerim, o da kıkırdar. Sırtı göğsüme yaslanır. Penisim onun kıkırına dokunur.

Saçlarını omzundan çekiyorum ve o da başını eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın, değil mi?" diye mırıldandım.

"Lütfen, Reggie," diye nefes verir, kucağımda kıvrılır.

Omzundan boğazının dibine kadar öpücükler yağdırıyorum.

"Burada bana öyle demiyorsun, değil mi?" diye hatırlatıyorum. "Hayır," diye duraksıyor.

"Efendim."

"Aferin kızım," diye onu övüyorum ve hassas tenine dişlerimi geçiriyorum, bu da bana hafif bir inilti kazandırıyor.

"Ya sana fantezilerini gerçekleştirebileceğimi söylersem?" diye fısıldadım.

Hareketsiz kalır, nabızı avucumda hızla atıyor. "B-bunu yapar mısın?"

"Anlamıyor musun ? Senin için her şeyi yaparım Bella.

Sen sadece gelecekteki karım değilsin, sen benim her şeyimsin."

Elimi yan tarafına kaydırıp parmaklarımı kalçasına gömdüğümde, o derin bir nefes alır.

"Sen benimsin, Bella King." O başını sallar.

"Ve sen de onun. Gözlerini aç."

Rowan kapıdan içeri girdiğinde sanki kucağımda alev almış gibi. Karanlık gözleri ona kilitlenmiş. Benim hissettiğim her şeyle dolu. O arzu. Şehvet. Takıntı. İhtiyaç.

Yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, boğazını sıkıca tutarak, hiçbir yere gitmeyeceğimi söylüyorum. Onu koruduğumu.

Çünkü öyle. Geçmişinde ne olmuş olursa olsun, o artık geçmişte kaldı. Önemli olan ileriye bakmak ve ölene kadar bu kadını nasıl sevebileceğimiz.

"Rowan, Bella'nın botlarını çıkarmak için yardıma ihtiyacı var," diyorum ona. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tabii ki."

O her adımını yaklaştırdıkça, nefes alışı hızlanıyor. Önümüzde duruyor ve ben bacaklarımı hafifçe yeniden konumlandırarak açıyorum ve onu yerinde tutuyorum.

Rowan dizlerinin üzerine çöküyor.

Bella ile göz teması kurmaya devam ederek ilk botunu çıkarır.

Sonra ikincisini de çıkarır.

Bir elim hala boğazında, bacaklarını uyluklarımın iki yanına yayarım.

Pürüzsüz saçlarını parmaklarımla okşayarak, başını geriye doğru çekerim.

"Kardeşimin senin güzel amcığını yalamasını mı istiyorsun?" Onun da duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldarım.

"E-evet."

Elimi yanağına sürtünce, o da dokunuşuma doğru eğildi. "Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var, Prens. Eğer bunu yapacaksak

bunu yapacaksak, kelimelerini kullanmalısın. Durmamızı istiyorsan, dururuz. Daha fazlasını istiyorsan, bağır. Burada yaptığımız her şey senin için. Önemli olan tek şey senin zevkin."

Bana baktığında gözleri neredeyse siyahlaşıyor. "Bunu istiyorum Reggie. İkinizin de beni mahvetmesini istiyorum." "Aferin bizim kızımıza," diyor Rowan.

Başını omzuma doğru çekip dişlerimi boynuna batırdığımda gülümsüyor. O bakışta, ikimizin de itiraf etmek istemediği gerçeği görüyorum. Hepimiz ona aitiz, bu güzel karmaşaya dolanmışız.

"Çok sert boşalacaksın Bella," diye fısıldarım. "Lütfen efendim."

Sanırım öldüm ve cennete gittim. Burada yerimi hak ettiğimden değil, ama iki erkeğin vücudunuza tapması cennet değil mi?

Kesinlikle benim için öyle.

Gözlerim kapanıyor. Rowan'ın dili amımı yalıyor, o kadar yavaş ki vücudum titriyor.

"Şu haline bak, bize bu kadar muhtaçsın," diye Reggie kulağıma fısıldıyor ve boğazımı daha sıkı kavriyor.

Rowan klitorisimi emiyor ve ben onun adını haykırıyorum, bu da Reggie'nin arkamda inlemesine neden oluyor.

"Tadı çok tatlı," diye inliyor Rowan.

"Biliyorum," diyor Reggie. Penisi kıcıma bastırıyor, bu da beni ona daha çok ihtiyaç duymama neden oluyor.

"Reggie. Efendim. Ben de seni istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Öyle mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum.

"Öyleyse gel, kardeşimin yüzüne boşal, prenses."

O çekiyor benim başımı geri ve çarpıyor dudaklarını dudaklarını
dudaklarını benim dudaklarımın üzerine, Rowan iki parmağını içime sokarken
inlemelerimi yutuyor.

"Siktir, Bella. Siktir," diye bağırır Rowan.

Ve sonra aç bir adam gibi beni yalıyor. Benden alabileceği her damlayı alıyor.

"Ver bana , tatlım. Yüzümü ıslat," diye mırıldanıyor Rowan.
Gözlerim Reggie'nin karanlık gözlerine açılır ve bana ihtiyacım olan izni verir.
Orgazm beni sararken beni yerinde tutuyor. Reggie ciğerlerim yanana kadar beni öpüyor. Eli boğazımı sarıyor. Ben Rowan'ın dilinin üzerinde boşalırken.
Ben doruğumdan inerken hızını yavaşlatır, dili klitorisimi hafifçe daireler çizerek okşar.
"Çok güzeldi Bella," diye fısıldıyor Reggie, saçlarımı yüzümden çekerek.
Rowan ayağa kalkar ve ben başımı ona çevirip kemerini çözmesini izlerim.
"Nasıl istersin, bebeğim?" diye sorar Rowan, başını eğip penisini serbest bırakarak.
Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Reggie onları açık tutuyor. Dudaklarımı ısırarak Rowan'ın piercinglerine bakıyorum.
"Onları hissetmek istiyorum." Penisine doğru başımı sallarım.
Rowan sırtıyor. Onları tattım, ama içimde hissetmedim.

"Benim siki lanet lanet ağrıyor siki içinde içinde senin değerli.
Senin
senin için çaresizim."
Reggie benim altımda pozisyonunu düzeltirken yanaklarım parlak kırmızıya boyanıyor.
benim altımda
"Sen benim sikimi emerken o da seni sikmesini mi istiyorsun?" diye sordu Reggie
sorar.
"Başlangıç olarak, evet."
Reggie kıkırdar. "Başlangıç olarak mı? Büyük planların mı var, bebeğim?" Başımı sallarım.
"Ayağa kalk," diye emreder.
Onun kucağından kalkıp, yatağa yaslanarak dirseklerine dayanan ve başparmağıyla dudağını okşayan ona dönerek yüzünü ona çevirdim.
"Elbiseni çıkar."
Yutkunuyorum, içimde yine gerginlik oluşuyor. Gülümsemeyi zorla bastırarak, Rowan arkama geçerken elbisenin yanındaki fermuarı açıyorum. Saçlarımı omzumun üzerinden çekip, elbiseyi aşağı indirirken oraya yumuşak öpücükler konduruyor.

"Ve geri kalanı," diye emrediyor Reggie.

"Rowan, yardım eder misin?" diye fısıldıyorum.

"Zevkle," diye inleyerek, parmaklarını külotumun altına geçirip aşağı doğru kaydırıyor. Sonra sütyenimin kopçalarını açıyor ve ben de onu çıkarıp yere atıyorum.

"Siktir," diye tıslar Reggie ve aniden ayağa kalkar.

O benim önümde dururken, elim onun kemerine uzanır. "İzin var mı?" diye sorarım.

O başını sallar.

Kemerini açıp kot pantolonunun düğmesini açıyorum ve pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyorum. O pantolonunu tekmeliyor ve ben parmağımı siyah boxerının kenarına geçiriyorum.

O tişörtünü çıkarır, Rowan da arkamda aynısını yapar.

Rowan'ın elleri karnımdan aşağı kayarken, sert penisi sırtıma bastırıyor. Reggie çenemi ona doğru kaldırıyor, eğiliyor ve beni öpüyor.

Beni sahiplenmek için değil. Beni sahiplenmek için değil. Bu beni rahatlatmak için.

Bu onun bana tapması.

Parmakları meme ucumdaki halkayla oynuyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, bu da onu gülümsetiyor.

"Sen bizim için mükemmelsin, Prenses," diye mırıldanır.

Reggie öpücüğü derinleştirirken Rowan'ın dudakları boynumu bulur.

Elim Reggie'nin penisini kavrar ve onu okşamaya başlarım, başparmağımla ön sıvısını silerim.

"Daha fazla," diye nefes veriyorum.

Rowan beni kendine doğru çevirir ve ben bir çığlık atarım. Elini boğazıma geçirip beni kendine doğru çekerek öper.

"Sıra bende," diye homurdanır.

Parmaklarımla saçlarını okşayarak, beni daha sert öpmesini sağlıyorum.

Daha derinden.

"Sen benim için çok iyi bir çocuksun," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Reggie'nin parmakları arkamda ki kalçama batıyor. Orada olduğunu hatırlatıyor.

"Sadece senin için," Rowan, parmağımı onun penisinin üzerindeki dört piercingin üzerinde gezdirirken inliyor.

"Bunları içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Senin için çok iyi olacak, canım." Başımı sallayıp onu tekrar öpüyorum.

"Seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum, rock yıldızı. Reggie boğazımı sikerken senin beni sahiplenmeni bekleyemiyorum."

"Siktir, Bella. O pis ağzınla devam edersen boşalacağım."

Boğazını tutuyorum, koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Güzel. İçimde yap. Engel yok. Seni hissetmek istiyorum. Her şeyini."

Gözleri Reggie'ye kayar.

"Sen iyisin kardeşim. Onun dediğini yap," diye onayladı Reggie.

İlk kez, özgürce verilen gücün nasıl bir şey olduğunu ve bunun nasıl hala aşk olabileceğini anlıyorum.

"Lütfen."

Rowan boğazımı kavrayıp başparmağını çenem boyunca gezdirirken ona kirpiklerimi kırıyorum.

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Reggie yatağın kenarına oturur ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Uslu bir kız ol ve eğil," Rowan göz kırpar ve sonra kıcımlı tokatlar.

.

O eğilirken, ben de kıcını tutup açıyorum ve ağızımdaki tükürüğü onun kalçalarının arasına tükürüyorum.

Ellerini Reggie'nin uyluklarına koydu ve ben, ağızını onun penisinin üzerine indirmesini izleyerek bekledim.

Gözleri sıkıca kapanır, elleri saçlarını yumruklar. "Siktir, güzelim."

Ona oral seks yaparken onu hayranlıkla izlemesi, durumu daha da karmaşık hale getiriyor. Ama o bizim. Bu onun istediği şey.

İkimizin.

Penisimin ucunu onun girişine dokunduruyorum, parmağım yavaşça kıcını okşuyor.

"Hazır mısın bebeğim?" diye soruyorum.

Reggie saçından başını yukarı çekiyor. "Ona cevap ver, Prenses."

Derin bir nefes alır.

"Evet, rock yıldızı. Beni sik. Ve sertçe sik." Kalbim deli gibi atıyor.

"Duydum, canım."

Bunun üzerine, içini dolduruyorum ve o çığlık atıyor. Amcığı beni sıkıca sarıyor ve çok çabuk boşalmamak için bir dakika beklemem gerekiyor.

"Çok sıkı," diye inleyerek son piercingi onun içine itiyorum. "Vay canına," diye mırıldanıyor. Biraz çekip tekrar içeri itiyorum, böylece barbell'ların ona sürtündüğünü gerçekten hissedebilsin. Sırıtiyorum. "Beğeneceğini söylemiştim." Sonra kıcına bir şaplak atıyorum.

"Şimdi, ağzın meşgul, unuttun mu?" diyorum ona.

Bir elimle sırtını bastırırken, diğer elimle kıcını tutuyorum ve ona istediği şeyi veriyorum.

Sertçe. Hızlıca.

Bacakları titreyene kadar. Kardeşimin etrafında inleyene kadar.

Benim de boşalmam çok uzun sürmez. İşaret parmağımı yalayıp, kıcına bastırırım.

"Gelmen gerek Bella. Hemen gel lan," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bütün vücudum yanıyor ve gergin. Daha fazla dayanamayacağım.

"Senin ağzını doldurmamı ve Rowan'ın da senin güzel amını doldurmasını istiyorsan, bizim için gelmelisin, bebeğim," diyor Reggie ona.

Tanrım, siktir.

İnlemeleri daha da yükseliyor, vücudu titriyor ve amcığı benim sikimi o kadar sıkı sarıyor ki, düzgün göremiyorum.

Ben geliyorum çok lanet şiddetle içine içinde içinde. Hiçbir Engel yok. Hiçbir koruma. Kızımı tüm benliğimle dolduruyorum.

Ona benim sikimden son damlasına kadar her şeyi içiriyorum. Reggie onun adını haykırıyor, o da onun günahkar ağzıyla sınırına ulaşmış.

"Hmmm, işte böyle," onu övüyorum, ellerimi kıcım boyunca okşayarak, çıkarmak istemiyorum.

Ama isteksizce çekiyorum. Spermimin onun uyluklarından aşağı akmasını izliyorum.

Ben de onu yukarı doğru kaydırıp tekrar i ç i n e sokuyorum. Reggie dudaklarını silerken, o omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde ateş var.

"Beni içimde hissetmek istemiştin, değil mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor.

"İkiniz de," diye nefesini vererek söylüyor.

Reggie bana sırtarak bakar. O da benimle aynı şeyi düşünüyor. O mükemmel.

Sonra Reggie'nin üzerine tırmanır, bacaklarını onun üzerine atar ve onu yatırır.

"Tanrım, Bella," diye tıslar Reggie ve ben gülümserim.

O ikimizden de daha azgın olabilir. En azından ona ayak uydurmaya çalışacak iki kişiyiz. Dudakları onun dudaklarına yapışır ve o, kollarını ona dolayarak onu kendine bağlar.

Ama sonra onu ters çevirir, bileklerini başının üstüne sabitler, bacaklarını daha da açar.

Parmakları içeri girdiğinde, onun ıslaklığını duyabiliyorum. Benim ıslaklığım. "O yaramaz," diyorum Reggie'ye, yatağın kenarına yaklaşarak.

"Evet, öyle. Ona bir ders verme zamanı geldi mi?" diye sorar Reggie .

Bella'nın ağız açık kalırken dudaklarıma bir gülümseme yayılır. "Ben usluydum," diye itiraz eder ve biz güleriz.

"Evet, bebeğim. Öyle. Ama bunun neresi eğlenceli?" diye soruyorum, yanına diz çökerek. Sıkimi okşamaya başlıyorum ve o, Reggie'nin elinden kurtulmaya çalışıyor.

Kafamı sallayarak, tüh diyorum.

"Dokunma, sadece bana yaptıklarını izle, canım."

Gözlerimi onun gözlerine dikmişken, Reggie onu parmaklarken kızarıklık boynuna kadar yayılır. Eğilip onu öperim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sen inanılmazsın.

Çok güzelsin. Siktir," diye tıslıyorum.

Onun için çoktan tekrar sertleşmişim. Onun içine girmek için can atıyorum.

"Parmaklarım sıırıslılam oluyor, bebeğim. Devam et," diye övüyor Reggie ve gözleri parlıyor.

Bacakları daha da açılır.

"Ortalığı dağıtırsın, tatlım," diyorum ona, onun için sıkimi okşayarak.

Aşağı doğru inerken, ben eğilip göğsünü ıslak öpücüklerle boğmaya başladığımda sırtı kavislenir. Meme ucunu ağızıma alıp, piercinginin üzerinde dilimi döndürürüm.

"Sesini duyalım Bella. Bizim için çığlık at," diye emrediyor Reggie. "Siktir!" diye bağırıyor.

Daha aşağıya iniyorum ve Reggie ondan uzaklaşıp yanına geçiyor, hala  parmağını içinde ve bileklerini sabit tutuyor.

Dilimi klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirmeye çığlık atar. Bu benim için müzik gibidir. Bu sefer daha sert emiyorum. Hâlâ onun tutuşundan kurtulmaya çalıştığını hissediyorum.

"Yapamıyorum. Boşalmam lazım."

Onun itirazlarını görmezden geliyorum ve Reggie'nin parmakları daha hızlı hareket ediyor. "Henüz değil, Prenses," diyor Reggie ona.

Kendisiyle mücadele ediyor ve bunu çok iyi yapıyor. Hatta d Yine yaklaşıyorum. Bana bir kez dokunursa, patlayacağım.

Reggie parmaklarını çıkarırken, ben parmaklarımı içeri sokup bacaklarının arasına yeniden yerleştiriyorum ve Reggie onu boğarken yukarıya bakıyorum.

Bir parmak daha ekleyip onun tatlı noktasını buluyorum, dilim onunla ziyafet çekerken onu nazikçe doruğa ulaştırıyorum.

Gözlerinden yaşlar akıyor, vücudu titriyor.

Sanırım öleceğim.

Vücudum yanıyor. Nefes alamıyorum. Ve zevk, bir akıntı gibi içimi kaplıyor.

"Lütfen!" diye bağıyorum.

Ama Rowan daha sert, daha hızlı devam ediyor. Reggie'nin parmakları boğazımdaki basınç noktalarını vuruyor ve başım dönüyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor Reggie.

Ciğerlerim yanana kadar çığlık atıyorum, vücudum yatakta sarsılıyor ve sıcak bir akıntı hissediyorum. Denesem bile kendimi tutamıyorum.

Sonra Reggie'nin dudakları benim dudaklarımın üzerinde. Ellerim serbest, omuzlarına dolanıyor, sanki beni kurtaracakmış gibi ona tutunuyorum.

"Çok iyiydin, bebeğim."

Reggie geri çekilirken, Rowan yanıma tırmanır ve yüzünü silerek yanıma uzanır.

"Yüzüme fışkırttın," diyor gururlu bir gülümsemeyle. Ağzım açık kalıyor.

"Hayır, yapmadım. Sadece çok sert boşaldım."

Reggie gülerek diğer tarafıma uzandı. Eli bacaklarımın arasına kayd.

"Sıçırdın bebeğim."

"Oh, vay canına. Bu, şey..."

Bacaklarımı sıkıca kapatırım ve Reggie homurdanır. Yüzümü avuçlar ve bana bakmamı sağlar.

"Bu, işimizi doğru yaptığımız anlamına geliyor. Sert bir şekilde boşaldın. Squirt yaptın. Bizim için bu büyük bir iltifattır. Utanma ve sakın bacaklarını bana karşı böyle kapatma," diyor alçak sesle.

"A-ama, her yeri onun yüzüne bulaştı."

Rowan güler ve beni kendine doğru çevirir.

"Bebğim, seni yılın 365 günü yalayacağım ve Noel'de bile bir gün bile ara vermeyeceğim. Her gün yüzüme fışkırtabilirsin. Aslında, lütfen yap. Buna ihtiyacım var."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, böylece kendimi tadabiliyorum.

Reggie şimdi bana sarılmış, ben Rowan'ın üzerine bacağımı kaldırırken eli belimi sıkıca kavıyor.

"Siz ikiniz mükemmelsiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi?" Rowan dudağını ısırtıyor.

"Ondan çok uzağız. Ama senin için öyle olmaya çalışabiliriz."

Reggie omzumun arkasına bir öpücük kondurur. Ben aralarına kıvrılıp rahatlarım.

Yıllarca bir erkeğin kullanacağı bir oyuncak oldum. Arkadaşlarıyla paylaşacağı bir oyuncak.

Bunun aşk olduğunu sanıyordum. Karşı tarafı mutlu etmek için her şeyi yapmak. Onu memnun etmek ve kendimi feda etmek.

Bu asla aşk değildi. Beni küçük düşürme ihtiyacıyla ilgiliydi. Beni ifşa etmekle tehdit ederek bana bağımlı tutmakla ilgiliydi.

Bana baskı uygulayarak yaptırdıkları için bir fahişe olduğumu. Beni de yanında sürüklediği için bu aldatma sayılmazdı.

Arkadaşı da benimle sevişirse bu aldatma sayılmazdı.

Asla benimle ilgili değildi. Nasıl hissettiğimle, neye ihtiyacım olduğuyla ilgili değildi. Her zaman onunla ilgiliydi.

Ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım, çünkü onu kaybedersem hayatta kalamayacağımı düşünürdüm.

Beni mahvetti ve her saniyesinden zevk aldı.

Ama Reggie ve Rowan ile olan ilişkimiz tamamen farklı. Hayatımda ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Bana saygı duyuyorlar. Bu onlar için değil. Tamamen benim için. Yargılama yok. Aşağılama yok. Sadece beni seven ve saygı duyan iki erkeğin ellerinde zevk var.

Aşkın ne olduğu konusunda daha önce yanılmışım.

Aşk, diğer kişiye mutlu etmek için kendinden ödün vermek değildir. Aşk, o anda tam olarak olduğun gibi seilmektir.

Rowan'a bakıp yanağını avuçlarım.

"Bunu tekrar yapalım. Ama bu sefer ikinizin de kovboy şapkası takmasını istiyorum."

İkisi de kahkahalara boğulur, ben de onlara katılıyorum. şaka yaptığımı düşünebilirler, ama yapmıyorum. Onların tatmin etmesi gereken yeni bir fantezi buldum.

Telefonum yine yanımda titriyor. Bella yanımda hareket edince inliyorum. Onu uyandırmamak için dikkatlice eğilip telefonu alıyorum. Declan'ın adını görünce midem düğümleniyor.

Declan: Beni ara. Hemen.

Yataktan kalkıp aşağı iniyorum ve numarayı tuşluyorum. "Declan. Ne oldu?"

O homurdanıyor.

"Theo King'in beni arayıp Bella'nın senin yerine Rowan ile evlenip evlenemeyeceğini sormasının nedenini bana açıklayacak mısın?"

Dünyam durur. Telefonumu düşürmek üzereyim. "Bilmiyorum," diye fısıldarım.

Bana bu konuda tek kelime bile etmedi. Şimdi bile benimle evlenmek istemiyor mu?

"Az önce seni mi aradı?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak, yumruğumu duvara vurmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

"Evet. Onu geri arayacağımı söyledim. Önce seninle konuşmak istedim." Kalbim hızla atıyor.

"Onu benimle evlenmeye zorlayamam, Declan. Eğer Rowan onun evlenmek istediği kişi ise, isteğini kabul et."

Bir sessizlik oluyor.

"Senin istediğin bu değil, değil mi?"

İç çekip, berbat ahşap masaya oturuyorum. "Hayır. Kesinlikle istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman onun için savaş. Evlenme teklif et. Bilmiyorum. Ama bu meseleyi çözmek için hafta sonuna kadar vaktin var. Tamam mı?"

Beş gün. Kalbimi çalan kadını, kardeşimle değil benimle evlenmeye ikna etmek için. İkimiz de ondan vazgeçmeye niyetli değiliz. Ve onun da vazgeçmeyeceğini düşünüyorum.

"Bu olur. Bir yolunu buluruz."

"Rowan da ona karşı ciddi mi?" diye sorar Declan. "Evet."

"Biliyordum lan!" Conan arka planda bağılıyor. "Kapa çeneni," diye tersliyorum.

"Hey, ikiniz de çok fazla paylaşıyorsunuz. Şimdi ikinizin de başını belaya sokuyorsunuz," diyor Conan.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bence o seni seçecek. Rowan'dan daha evlilik malzemesi gibisin," diyor Conan.

"Declan, Conan'ı yatağına falan götüremez misin? Neden yetişkinlerin konuşmalarına katılıyor?"

Declan gülümser.

"Rowan da benim kadar değerli. Sadece farklı niteliklere sahibiz," diyorum onlara.

Kardeşimi seviyorum. İkimiz de birbirimizden daha iyi değiliz.

"O zaman neden çekilip onunla evlenm e s i n e izin vermiyorsun?" diye sorar Declan.

Parmaklarımla masaya vuruyorum.

"Eşit olduğumuzu söyledim. Bu, onun seçiminin adil olduğu anlamına gelir. Kararı o verir, biz değil."

"Bu çok karmaşık," diyor Conan.

"Evet. Peki, hayatım ne zaman öyle olmadı ki?"

İkisi de cevap vermez. Hepimiz bu hayatın güç getirdiğini biliyoruz.

Para. İsteddiğimiz her şeyi.

Ama her zaman mutluluk getirmez.

Bella ile bunu keşfettim. Ve bunu kaybetmemek için mücadele edeceğim.

Dün geceden sonra kazanmanın neye benzediğini artık bilmiyorum.

"Gitmeliyim. Yarın geri dönüyoruz. Zaten iyi istihbaratımız var, döndüğümüzde Drago ile görüşmek için sizinle buluşacağız."

"Tamam, Reggie. Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve masanın üzerine bıraktım.

Benimle evlenmek istemiyor. Bu çok acı verici.

Rowan'ın kolları belimi sıkıca sararken, başım Reggie'nin sert göğsüne yaslanıyor. Nefesleri yavaş ve düzenli, güneş çiftliğin ağaçlarının üzerinden doğarken beni sakinleştiriyor. Phoenix güzel bir şehir, ama burası kadar güzel değil.

Uzun zamandır ilk kez kendimi evimde hissediyorum. Güvende.

Yumuşak bir iç çekişle Reggie'ye daha da yakınlaşıyorum. Kocaman eli uzanıp, beni eriten tembel bir şefkatle saçlarımı okşuyor.

"Ne düşünüyorsun, prenses?" Sesi kaba, hala uykulu ve bu çok tahrik edici.

"Sadece... ikinizle birlikte ne kadar mutlu olduğumu."

Yutkunur, bu hareket yanağıma dalgalanır. "Hoşuna gitti mi? Anlayamadım," diye mırıldanır.

Sıcaklık boynuma kadar yükselir. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. "Gerçekten, gerçekten hoşuma gitti. Ama sadece seks değil. Seninle uyumayı . Sarılmak. Bu... güzel." "Hmm."

Arkamda, Rowan hareket ediyor, sabah ereksiyonu kıcıma baskı yapıyor.

kıcıma bastırıyor.

"Aklında başka ne var? H i s edebiliyorum," dedi Reggie baskı yapıyor.

Parmakları saçlarımı sıkıca kavrar, yüzümü kendininkine doğru çeker. Böyle olduğunda ondan kaçış yoktur — keskin gözleri, bakışları beni delip geçer.

"Sadece bir ev hanımı olmak istemiyorum. Ya da ikinizin oyuncağı."

Çenesi titrer.

"Sen asla sadece bir oyuncak değilsin. Bu fikir nereden çıktı?"

"Daha önce paylaşıldığım tek seferde, ben tam da öyleydim.

Herkesin zevki için orada."

Nefesini verir ve ifadesindeki keskinlik biraz yumuşar. Tutuşu gevşer, başparmağı yanağını okşar.

"Bizim için, senin mutluluğun yaptığımız her şeyin merkezinde. Aslında, biz senin tarafından kullanılmak için oradayız. Ve sadece yatak odasında değil, Prenses. Sahip olduğumuz şey her şeye uzanıyor. Sana bakmak. Duygularını korumak. İhtiyaçlarını. Sen bizim evrenimizin merkezisin."

Boğazımda bir yumru oluşur.

"Ve siz ikiniz de benim için öylesiniz. Ben de ikinizin ihtiyacı olan her şey olmak istiyorum. Ama ben boş boş oturan biri değilim, Reggie. Daha fazlasına dahil olmak istiyorum. Sanırım buna ihtiyacım var. Ben böyle büyüdüm. Kardeşlerim işlerini bana emanet ederdi..." Sessizleşiyorum.

Alt dudaklarını diliyle yalarken beni izliyor.

"Ne diyorsun? Masa başı işin sana yetmiyor mu?"

Kafamı sallıyorum.

"Dün çok özgür hissettim. Bazen biraz şiddetli olmayı seviyorum."

Rowan arkamda kıkırdar, dudakları omzuma değiyor. "Biraz mı?" diye şaka yapar.

Kıçımı ona doğru itiyorum, o da düşük bir inilti çıkarıyor. "Henüz en kötü halimi görmedin."

Reggie kulüpte Lyla'ya saldırmama izin verseydi, bu muhtemelen iyi bir ön izleme olurdu.

"Madame Eve'in peşine düşmek istiyorsun, değil mi?" diye sorar Reggie.

"Evet. Güven bana, bunu senin için yapabilirim. Siz iki koca adam oraya giremezsiniz, ama ben girebilirim. İhtiyacımız olan bilgiyi elde edebilirim. O kızları kurtarabiliriz

. Bana ne yapabileceğimi gösterme şansı verin. Bana güvenin." Başını eğip beni inceliyor.

"Ben bir kralım, İrlandalı. Mafya kanı. Birçok şey gördüm. Daha kötüsünü de yaptım. Ben kırılğan bir oyuncak bebek değilim. Kırılğanım ama el bombası gibiyim."

Bu sözler ikisinin de gülmesini sağlar ve ben de anlaşılmayı yumuşatmak için gülümserim.

Rowan'ın elleri çıplak yanlarımdan yukarı kayar ve arkadan göğüslerimi avuçlar.

"Ateşlendiğinde çok seksisin, tatlım," diye kulağıma fısıldadı.

Gözlerimi Reggie'nin gözlerinden ayırmıyorum.

"Sana güveniyorum Bella."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı. Güven. Ondan gelen bu sözler benim için her şey demekti.

Parmağını dudaklarıma bastırarak, söylemek istediğim sözleri engelliyor. "Ama katı kurallar ve ince ayarlı bir plan olacak.

bunları ihlal edemezsin. Anladın mı?" Tanrım, böyle olduğunda

çok seksi oluyor. "Evet, efendim."

Reggie, Rowan'ın eli karnımdan aşağı kayarken, parmakları amımı bulurken, uyluklarını kullanarak bacaklarımı ayırıyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın, değil mi?" diye fısıldıyor Rowan.

Bacağım Reggie'nin bacağına dolanır ve Rowan'ın daha rahat ulaşmasını sağlar.

"Kardeşıme çok mu muhtaçsın?" der Reggie.

Nefes nefese, başımı sallıyorum, eli boğazımı sarıyor. "E-evet."

Rowan iki parmağını içime soktuğunda çığlık atıyorum.

"O zaman bu anı unutma. Çünkü bugün işte bana itaatsizlik edersen, bu bir daha olmayacak."

Rowan parmaklarını sabitler. Vücudumdaki ateş söner.

"Ama uslu bir kız gibi talimatları yerine getirirsen, daha sonra ikimizi de tekrar elde edeceksin - nasıl istersen."

Kalçalarım çaresizce titriyor, sürtünmeyi arıyor. "A-ama Reggie," diye yalvarıyorum.

Rowan parmaklarını çekince o kıkırdar. Çığlık atabilirim.

Reggie ağzını ağzıma çarparak protestomu yutar.

Bu sadece acımı daha da artırıyor.

"Kuralları biliyorsun. Ve şimdi ödüller," diye fısıldadı dudaklarıma.

"O zaman çabuk bir plan yap, çünkü sana ihtiyacım var." Ağzıma gülümsüyor.

"Tabii ki, Prenses."

Onun gece kulübüne girerken kalçalarının sallanışını izlemek kalbimin hızla atmasına ve midemin burkulmasına neden oluyor. Kendini idare edebilecek kapasiteden fazlasına sahip olduğunu biliyorum.

Ama onunla birlikte orada olmamak? Bu beni öldürüyor.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor. Yanımda, Rowan'ın dizi saatli bomba gibi zıplıyor.

"Başaracak," diyorum ona, hissetmediğim bir sakinliği zorlayarak. "Hoşuma gitmiyor. Onunla gitmek istiyorum."

İç çekiyorum.

"Geldik. İhtiyacı olduğu anda ona ulaşabilecek kadar yakınız

"

Elini yüzüne sürer.

Drago arkada oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

bu operasyonu planlamak için dün gece uçtu ve Madame Eve hakkında bulabildiği her şeyi araştırdı. Kadın bir hayalet gibi. İzlenebilecek hiçbir dijital iz bırakmamış.

Ama biz eski adı: Eve Jacobs. İngiliz. Kırk beş yaşında.

Dul. Resmi olarak on yıldır kayıp.

"Güvenlik kamerasını görebilir miyiz, Drago?" diye soruyorum.

"Evet, tabii."

Dizüstü bilgisayarı öne uzatır ve ben de onu ön panele yerleştiririm. Ekranın üzerinde altı canlı yayın parıldıyor. Bella her an ilkinde görünebilir.

Rowan, sahte kimliği kusursuz bir şekilde güvenlik kontrolünden geçerken derin bir nefes alır.

"Kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldanır.

"Kendine gel. İkimizin de zinde olmamız gerekiyor." Gözleri ekrana kilitli, başını sallar.

İlk başta, onun ona olan duygularının bir oyun olduğunu, sahip olamadığı şeye olan özlem olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi onu izleyince, bunun daha fazlası olduğunu anlıyorum. Ona oksijen gibi ihtiyacı var.

Tıpkı benim gibi.

"O iyi olacak kardeşim. Bizim kızımız bir ateş parçasıdır," diyorum

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. Drago arka koltuktan öksürüyor. "Bizim," diyor Rowan.

Kalabalığın içinden geçerken kulübün bas sesleri kaburgalarımı titretiyor, her vuruş göğsümdeki kalp atışlarıyla senkronize oluyor. Havada alkol, ter ve metalik bir koku var, belki de korku kokusu. Ya da belki de sadece benim kokumdur.

Barı yaklaşırken çenemi dik tutuyorum ve odayı tarıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim tatlım?" diye soruyor barmen, gözleri elbisenin üzerinden kayıyor.

"Evet." Onun fark edebileceği kadar eğiliyorum. "Madam Eve'i görmeye geldim."

Müzik, her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini bile bastıramıyor.

Gözleri yukarı kayıyor. Dikleşiyor, bara iki kez vuruyor ve iki adam birdenbire ortaya çıkıyor. Korkutucular, ama benim adamlarım kadar korkutucu değiller.

"Bizimle gelin," diyor içlerinden biri.

Midem bulanmasına rağmen yüzümü sakın tutuyorum. Onları takip ederek VIP halatını geçip, çamaşır suyu kokan dar bir koridordan aşağı iniyorum.

Beni arka odaya iteklediklerinde, müzik boğuk bir uğultuya dönüşür. Işıklar loş, duvarlarda köşede kırmızı renkte yanıp sönen tek bir kamera dışında hiçbir şey yoktur.

"O ismi nereden biliyorsun?" diye soruyor içlerinden biri.

Ellerimi önümde birleştirip, zararsız görünmek için titriyormuş gibi yapıyorum. "Birisi bana onun işe alım yapabileceğini söyledi."

"Saçmalık." Yaklaşıyor.

Cevap veremeden, yumuşak bir İngiliz aksanı gerginliği bozdu.

"Yeter artık."

Adamlar anında donup kalırlar. Ve sonra o ortaya çıkar.

Madame Eve kapıdan süzölerek geçer. Zariftir, her santimetresi para ve tehdit saçmaktadır. Saçları koyu sarı, dalgalı ve parlaktır, dudakları sadece kötü karakterlerin kullandığı türden bir kırmızı renktedir.

"Bizi yalnız bırakın," der.

Muhafızlar birbirlerine bakışırılar ama itaat ederler, dışarı çıkarlar ve kapıyı arkalarından kapatırlar.

Kafasını eğerek, dudaklarında küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle, bir an fazla sessizce beni inceler.

"Demek..." der yumuşak bir sesle. "Beni arıyordun."

Yutkunuyorum. "Evet. İşinde en iyisi olduğunu duydum. İş bulmayı umuyordum."

"İş," diye tekrarlar, gözleri üzerimde dolaşır. "Peki tam olarak ne iş yapıyorsun, tatlım?"

Çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Güveninizi kazanmak için ne gerekiyorsa."

Gülümsemesi genişler, keskin ve anlamlıdır. "Oh, hırısı çok severim.

Uzun bir yol kat ettin, canım."

Omuz silkiyorum. "Kaçmaktan başka seçeneğim yoktu. Ve beni kurtarabilecek tek kişinin siz olduğunuzu söylediler."

Kültler böyle işler. Kurtarma öncülü. Benim zayıf olduğumu ve istedikleri kişiye kolayca manipüle edilebileceğimi düşünürler. Onların saçmalıklarına inanırlar.

Masasının önündeki kadife koltuğu işaret ediyor. "Otur. Bakalım zamanımı harcamaya değer misin."

Bella, Madame Eve'in karşısına, yılanların yuvasında bir kuzu gibi otururken, bacaklarını çaprazlayıp omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak ekran titriyor. Korkmadığını göstermeye çalışıyor.

Ama ben o bakışı tanıyorum. Sakinliğinin ardında sakladığı titremeyi biliyorum.

"Onu çok zorlama," diye mırıldanıyorum, öne eğilerek.

Bella'nın beni duyamadığını biliyorum. Kulaklığı, kaçırılma ihtimaline karşı sadece Drago'nun kulaklığıyla bağlantılı.

Reggie tek kelime etmiyor. Çenesi kilitli, motor kapalı olmasına rağmen elleri direksiyonu sıkıca tutuyor. Dizüstü bilgisayar aramızda parlıyor.

Drago arka koltukta kıpırdanıyor, beslemeyi temizlemek için klavyeye öfkeyle basıyor. "Daha net bir ses elde etmeye çalışıyorum. Mikrofon alt kattan çok fazla bas sesi alıyor."

Sonunda, onun sesi geliyor ve kalbim çarpıyor.

"Altı ay önce Londra'dan kaçtım," diyor Bella. "Eski sevgilim borçlarımı öğrendi ve ortadan kaybolmak zorunda kaldım. İşe ihtiyacım var, iyi para veren herhangi bir işe. İdeal olarak ortadan kaybolmam gerekiyor."

Güzelce doğaçlama yapıyor. Ama Eve'in buna inanıp inanmayacağı başka bir mesele.

Kadın geriye yaslanıp bacaklarını çaprazlar, kırmızı dudakları arasında sigara durur. "Ne kadar trajik," der. "Senin gibi yüzü olan kızlar bir şekilde hep buraya gelirler. Benim işimi yapabileceğini de nereden çıkardın?"

Kalbim hızla atmaya başlar. Reggie'nin yanımda titrediğini neredeyse hissedebiliyorum titreştiğini hissedebiliyorum.

"Hadi ama bebeğim," diye fısıldarım. "Ona fazla verme."

Bella'nın gülümsemesi mükemmel. Çok masum. Tam da aradığı şey. "Çünkü daha kötüsünü yaptım," diyor. "Ve erkeklerin benim değerimi belirlemesinden bıktım. Sadece para kazanmak istiyorum. Gerçek para. Bana nerede olduğunu söyle, ben de gideyim."

"Tanrım," diye homurdanır Reggie. "Çok fazla baskı yapıyor."

"Evet," diye mırıldanırım, gözlerim ekrana kilitlenmiş halde. "Ama konuşmasını sağlıyor."

Eve'in kahkahası ses kaydını keser.

"Oh, seni sevdim," diyor. "Çaresiz. Güzel. Biraz ateşli. Bu enerjiyi kardeş mekanlarımızdan birinde kullanabiliriz."

"Kardeş mekanlar." Reggie'nin bakışını yakaladım; işte orada. Onay. Bizi Vaiz'e yaklaştırabilecek başka bir yer.

"Hangisi olduğunu sor," diye fısıldarım, beni duyamayacak olsa da. Bella başını eğiyor.

"Hangisi en iyi ödemeyi yapar?"

"Duruma bağlı," diyor Eve. "Kendinden ne kadarını satmaya razısın?"

Parmak eklemlerimin kol dayanağına çarptığını hissediyorum.

Reggie'nin nefesi hızlanır. "Eğer ona dokunursa..." "Dokunmayacak." Onu sakinleştirmek için söylerim.

Madame Eve ayağa kalkıp Bella'nın arkasına doğru yürürken, parmakları sandalyenin arkasını okşarken görüntü tekrar titrer. Yüzündeki gülümsemesi hiç kaybolmaz.

"Sana bir servet kazandırabilirim, canım," der, sesi bal gibi tatlıdır. "Ama en iyi para? Sadakatle kazanılır. Ve sadakat... sınanmalıdır."

Göğsüm sıkışır.

Drago başını kaldırır. "Onu çıkarmamı ister misin?"

Reggie'nin sesi sert ve kaba. "Henüz değil. Yaklaşıyor. Ama hazır olmak için çıkarma planımızı şimdi başlatalım."

Gözlerimi ayıramıyorum. Bella rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor, ama vücudumdaki her kas o kapıyı kırmak için çığlık atıyor.

Çünkü Eve gibi bir kadının "sınandım" dediğinde bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Ve eğer kızıma zarar verirse, kendimi durduramayacağım ve o orospuyu kendi ellerimle öldüreceğim.

Madam Eve'in ofisindeki hava boğula cak kadar ağır.

Arkamda dolanıyor, topukları mermer zeminde yavaşça tıklıyor, her adımı bilinçli. Sanki kafese sahip bir avcı g i b i .

"Daha kötüsünü yaptığını söylüyorsun," diyor, aksanı ensemde mırıldanıyor. "Buna inanmak zor. Sen çok sevimlisin."

Titrememi gizlemek için parmaklarımı kucağımda kıvırıyorum. "Bir kadın çaresiz kaldığında neler yapabileceğini bilsen şaşırırsın."

"Ah, canım..." Sesi yumuşuyor. "Çaresizlik, mükemmel çalışanlar yaratır. Aynı zamanda berbat yalancılar da."

Önümde durur, masaya yaslanır, siyah ipek elbisesinin eteği uyluğuna kadar kayar. Bakışları beni oturduğum yerde sabitler.

"Söylesene, neden kaçtın? Borç tahsildarlarından mı? Kıskanç bir sevgiliden mi? Yoksa polisten mi?"

Sözleri hafif ama gözleri bıçak gibi.

Küçük, gergin bir kahkaha atıyorum. "Üçünden de, belki. Kime sorduğuna bağlı."

Gülüşüyor. "Akıllı kız."

Eve pencerenin yanındaki küçük dolaba gider ve iki kadeh şampanya doldurur, bilezikleri ışığı yakalar. Döndüğünde, ifadesi değişmiştir. Artık eğlenceli değildir, şimdi hesaplayıcıdır.

"İç." Bir kadeh uzatır.

Boğazım düğümlenir. Yine de alırım. Ellerim sabittir, ama nabzım değil.

Bardağını benimkine çarptırarak, ben bir yudum alırken bardağın kenarından beni izliyor. Dudaklarımı ıslatacak kadar.

"Söylesene Bella," diye fısıldadı. "Bu gece bana sadakatini kanıtlamanı istesem, yapar mısın?"

Kirpiklerimin arasından ona bakarım. "Ne tür bir kanıt istediğine bağlı."

Ağzı gülümsemeye benzeyen ama gülümseme olmayan bir şekle büründü.

"Oh, korkunç bir şey değil," diyor hafifçe. "Sadece küçük bir test. Sonuçta, bir iş güvenle gelir. Ve sen benim mallarımdan biri olacaksın, değerini belirlememiz gerekiyor."

Omurgamdan bir titreme geçer.

Bir çekmeceye doğru yürür, sık siyah bir klasör çıkarır ve onu önüme koyar.

içinde fotoğraflar kadınlar, belki altı ya da yedi onlardan.

Farklı yüzler, aynı hayalet gibi gözler.

"Bu kızların hepsi sana istediğin şeyi isteyenlerdi," diyor. "Para. Koruma. Güç. Bazıları bunu kazanacak kadar akıllıydı. Diğerleri ise..." Klasörü kapatıyor. "Sadece beni hayal kırıklığına uğrattıklarını söyleyelim."

Eli yukarı doğru kayarak boynumun yanını okşadı. Bu hareket hem samimi hem de rahatsız ediciydi.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi? Sen güzel bir kızsın. Birlikte çok para kazanabiliriz ve tüm sorunların ortadan kalkar."

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama gülümsememi hafif ve sabit tutuyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratacağımı sanmıyorum," diyorum tatlı bir sesle.

Sessizce beni inceliyor.

"Club Persephone'de başarılı olacağını düşünüyorum," diyor sonunda. "Şehrin güney tarafında. Kızlarımın gerçek parayı kazandığı yer. Bizim dünyamıza atılacak bir sonraki adım."

Vücudumdaki her sinir harekete geçer. İşte bu. Başka bir ipucu.

Sesimin doğal kalması için uğraşıyorum. "Orada ne tür bir iş yapıyor?"

Gülümsemesi derinleşir. "Yakında öğreneceksin." Söyleyiş şekli tüylerimi diken diken eder.

Kapıya doğru dönerek, parmaklarını şıklatarak muhafızlarından birini çağırır. "Onu aşağıya götürün. Tam bir değerlendirme istiyorum."

Muhafız Muhafızın el sıkıca benim benim kollarımı Ben kalbim kalbim çarpıyor, kendimi geri çekilmemeye zorluyorum.

Beni koridora doğru sürüklerken, omzumun üzerinden bir kez bakıyorum.

Madame Eve hala beni izliyor, sanki benim kim olduğumu tam olarak çözmüş gibi gülümsüyor.

O gardiyanın elinin kadının kolunu kavradığını gördüğüm anda, içimde bir şey kırıldı.

"Onu götürüyorlar." Sesim, sessizliği yırtacak kadar keskin, düşük bir homurtu.

Rowan çoktan öne eğilmiş, gözleri ekrana kilitlenmiş. "Onu nereye götürüyorlar lan?"

Drago görüntüyü yakınlaştırarak koridordaki hareketlerini takip etmeye çalışıyor. "Aşağı kata," diye mırıldanıyor. "Alt kata benziyor."

Nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum. Panik ona yardımcı olmaz, sadece planı bulanıklaştırır.

"Bunun olabileceğini biliyordun," diyorum sessizce, kulaklarımda kalp atışlarım çınlasa da. "Bununla başa çıkabileceğini söyledi."

Rowan bana bir bakış attı, gözlerinde inanamama duygusu parladı. "Onlar onu yeraltına sürüklerken sen cidden burada oturacak mısın?"

Çenem gerilir. "Oturmayacağım. Doğru fırsatı bekliyorum."

Drago, otoparkın karşısına park ettiği minibüsünün anahtarlarını bana fırlatır. "Şimdi harekete geçme zamanı. Ben burada beslemeler ve iletişimle ilgileneceğim. Siz pozisyonlarınızı alın."

Rowan acı bir kahkaha atar ve elini saçlarına geçirir. "Orada tek başına, Reg. Bekleyip olanları görmek istemiyor musun?"

"

"Biliyorum." Gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. "Ama o silahsız değil. Ve Drago onu koruyor. Bize plana sadık kalacağına söz verdi ve öyle yapıyor. Şimdi biz de ona verdiğimiz sözü tutalım."

Kaşlarını çatıyor. "Silahlı mı?"

"Daha sonra botunun topuğunu kontrol et," diyorum ona.

Rowan yaklaşıp ve grenli görüntüye gözlerini kısarak bakar. "Sen bir piçsin."

"Akıllı bir piç kurusu."

Bıçağı daha önce saklamıştım. Güvenlikten geçebilecek kadar küçük, boğazı kesebilecek kadar keskin.

"O bu işi halleder," diyorum. "Eğer şimdi kimliğini ifşa edersek, Eve ortadan kaybolur ve her şeyi kaybederiz. Ayrıca Bella'nın hayatını tehlikeye atarız. Onun Preacher'ın dünyasına girmesine izin veremeyiz. Onu bir daha asla geri alamayabiliriz."

Bu sözler ağızda kül gibi tadı var, ama gerçek bu.

Kızlar bu çembere girdikten sonra bir daha hiç görülmezler. Bu mide bulandırıcı bir durum.

Bella başka bir odaya itilirken görüntü tekrar titrer.

Rowan kapısını açarken bacağı huzursuzca sallanıyor. " , ona fazla güveniyorsun."

Ona bakıyorum, sesim sakın ama kararlı. "Hayır. Ona tam olarak güveniyorum."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama ses tonumdaki bir şey onu durduruyor

onu durdurur.

Çünkü Bella King'in özelliği, kırılmamasıdır.

patlar.

Ve Madame Eve, ipin ucunda olanın kendisi olduğunu düşünüyorsa, ateşle oynamanın nasıl bir şey olduğunu yakında öğrenecek.

"Onun için öleceğimi anlıyorsun, değil mi?" diye sorar Rowan ciddi bir şekilde. Ben başımı sallarım.

"Senin yapmayacağını mı sanıyorsun?"

Muhafız beni yeraltının derinliklerine sürüklerken merdivenler topuklarımin altında gıcırıyor.
Konuşmuyor. Sadece kolumu acımasızca tutuyor, parmakları morartacak kadar derine batıyor.
Koridorun sonuna geldiğimizde, çelik bir kapının kilidini açıyor ve beni içeri itiyor. Oda küçük,
beton ve penceresiz. Yere sabitlenmiş tek bir sandalye var.
"Burada bekle," diyor düz bir sesle.
Ama gitmiyor.
Arkasından kapıyı kapatıp dönüyor, gözleri sanki bir meta gibi beni süzdürüyor.
Kalbim hızla çarpmaya
başlar. "Kimin için?" diye
sorarım.
"Hayır, hareket etme demek istedim." İçimdeki tüm
içgüdüler çılgın atıyor.
"Bence bu işler öyle yürümüyor," diyorum sessizce.
Yaklaşır. "Burada, tatlım, aynen böyle işliyor."
Midem burkulur, ama yüzüm hareket etmez. Onun gibi erkekleri daha önce de görmüştüm.
Kendini beğenmiş, aptal, şiddet eğilimli. Hepsisi de kendilerini

kontrolü ele geçirdiler çünkü onlar erkeklerdi. Benim gibi küçük bir kadının kendini savunması imkansızdı.

Yanılıyorsunuz.

Elbisenin fermuarını açmaya uzandığında, yavaşça nefes alıyorum. Elim titriyormuş gibi aşağıya doğru kayıyor. Korkmuşum gibi.

Belki de korkuyorum. Ama donup kalacak kadar değil.

Parmakları omzumu sertçe okşadı. "Evet," diye fısıldadı. "Sen gayet iyi olacaksın. Eminim o amcığın tadı da tatlıdır."

O anda harekete geçtim.

Topuğum yukarı doğru fırlayarak, onun uyluk kısmını, onu inleyecek kadar sert bir şekilde yakalar. O sendelerken, ben de dönerek, botumun içindeki gizli yuvadan bıçağı çıkarırım.

Bana saldırır. Ben eğilirim ve bıçağı kaburgalarının hemen altına saplarım.

Çıkardığı ses ıslak ve çirkin. Ama aynı zamanda tatmin edici.

"Siktir," diye boğuk bir ses çıkararak, yan tarafına saplanan bıçağın sapına bakar.

Onu geriye doğru itiyorum. Duvara çarparak yere yuvarlanıyor, gözleri inanamama hissiyle açılmış durumda.

Altında hızla kan birikiyor.

Çömelmiş, nefes nefeseyim, kalbim kulaklarımda davul gibi atıyor. Ellerim titriyor ama zihnim keskin. Hayatta kalmak için bana böyle öğretilti. Tanrım, beni sert bir kız yapan kardeşlerimi kucaklamak istiyorum.

"Yanlış kızı denedin," diye fısıldıyorum.

Sonra bıçağı boğazına saplıyorum. Sert ve hızlı.

Beni takip edemeyeceğinden emin olmak için yeterince.

Bıçağı gömleğine siliyorum, kemerine takılı anahtar kartını alıyorum ve kapıya koşuyorum.

Kulağımdaki Drago'ya ait iletişim cihazına basıyorum. "Kurtarma," diye fısıldıyorum. "Hemen."

Elimdeki gardiyanın kimlik kartı onun kanıyla ıslanmış. Botları birkaç metre ötede gürültüyle yere vuruyor, hafif bir kasılma geçirip sonra hareketsiz kalıyor.

Plastik kartın laminatı loş ışığı yansıtıyor. Titreyen parmaklarımla kartı ters çeviriyorum ve isim soğuk harflerle bana bakıyor

IGOR KORCHINOV.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu isim bana bıçaktan daha f a z l a s ını anlatıyor.

Ve Reggie ile Rowan'a Rusya'ya giden başka bir ipucu veriyor.

Koridora adım atmadan önce beton duvara yaslanarak dengemi sağlarım.

Yine telsizi çaldım. "Devam edebilir miyim?"

Statik ses. Sonra Drago'nun sesi. "Arka yol açık. İki çıkış var. Sola dön, kazan dairesinin yanındaki servis kapısı. Kat kameralarında dikkatleri başka yöne çekiyorum, altmış saniye."

Altmış saniye. Ciğerlerim patlamak üzere. Bacaklarım koşmak istiyor. Ayaklarımı zorla hareket ettiriyorum. Adamlarımın beni alıp buradan çıkarmalarını istiyorum. Tekrar güvende hissetmek istiyorum.

Her köşe bir pusu olabilir. Paslı bir çıkış işareti olan servis kapısında durup nefesimi tutuyorum. Kilit, anahtar kartında yeşil renkte yanıyor. Kendimi ileriye düşünmeye zorlamıyorum. Reggie'nin parmağının dudaklarıma dokunuşunu, Rowan'ın endişeli olduğunda mırıldanışını düşünüyorum. Kapıyı itip sokağa çıkıyorum, gece havası tenimi ısıtıyor. Üstümde neon ışıkları yanıp sönüyor. Şehir, ellerimdeki kana aldırış etmeden uğulduyor.

"Otuz saniye sonra orada ol," diyor Drago'nun sesi. "Minibüse doğru ilerle. Üçüncü ışık direği. Mavi Ford. Durma. Sessiz ol."

"Anlaşıldı," diye fısıldarım. "Otuz dakika sonra görüşürüz."

Bıçağımı sıkıca kavrayarak koşuyorum. Arkamda kulübün kapısı çarpıyor. Önümde özgürlük, karanlık bir sokak ve bekleyen bir minibüs gibi görünüyor.

Ve koşmaya devam ediyorum.

Minibüs üçüncü sokak lambasının altında duruyor. Motor düzenli bir şekilde çalışıyor, ama içeride her şey nefesini tutmuş gibi.

Drago'nun sesi kulağımda çınlıyor. "Orada yok. On metre ileride." Öne eğiliyorum, tüm sinirlerim gergin. "Görüyor musun?"

"Olumsuz. Kameralar döngüde. İki dakikadır temiz."

Reggie'nin eli dizine vuruyor, gerginliği camı kesebilecek kadar keskin. "Onu görürlerse..."

"Yapmayacaklar," diyorum, ama buna inanmıyorum.

Ön camın ötesindeki cadde boş, ta ki boş kalmayana kadar. Sonra o orada belirir.

Bella.

Hızla ilerliyor. Saçları dağınık, kolunda kan ve gözlerinde ateş var. O yarı kaos, yarı mucize ve her yanıma ona gitmek için can atıyor.

Reggie, ben onu durduramadan kapıdan çıkmış bile. Kalbim çarparken onu takip ediyorum. Gece havası yüzüme soğuk geliyor, yakıcı bir soğukluk. Ama umurumda değil. Onu kollarımda tutmam lazım.

Bizi görünce hızını kesmiyor. Daha da hızlı koşuyor, doğrudan Reggie'nin kollarına. Reggie onu yakalıyor, sanki tek önemli şey oymuş gibi sarılıyor, ve şu anda öyle de.

Sokakları süpürüyorum, köşeleri, çatıları, pencerelerdeki yansımaları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Ama sessizlik çok fazla kolay geliyor.

"Bin," diyorum, sesim alçak.

Reggie onu minibüse doğru yönlendirir. Onların arkasını korurum, her adımını onun nefesine göre ayarlarım. Onunla birlikte arkaya binerim ve kapıyı kapatırım, sonunda tuttuğum nefesimi veririm.

Titriyor, bileği kanla kaplı ve çenesinde koyu bir iz var. Ama gözleri sabit. Reggie minibüsü çalıştırır.

"Konuş benimle, canım," diye fısıldarım, yüzündeki saçları çekerek.

Derin bir nefes verdi. "Muhafızın adı Igor Korchinov'du. Kimlik kartını aldım."

Drago'nun sesi anında araya girer. "Tekrarlar mısın?"

"Rusça," diye onaylayarak Bella'ya baktım. "Tanıdın mı, Drago?" "Evet." Drago'nun sesi sertleşti. "Ve bu, yepyeni bir

lanet olası bir durum yaratıyor."

Reggie'nin çenesi gerilir. "Harekete geçmeliyiz. Cesedi bulunmadan önce."

"Hallettim," diyor Drago. "Kameralar doksana saniye daha arızalı kalacak. Ondan sonra ya hayalet oluruz ya da ölürüz."

Reggie minibüsü vitesine takar, lastikler ıslak zeminde fısıldayarak karanlığa doğru kayarız.

Bella başını koltuğa yaslar, adrenalin düşüşünün etkisini atlatmaya çalışır. Öne uzanır, elini tutar ve ona yalnız olmadığını hissettirmek için bir kez sıkarım.

O da hafif ama kararlı bir şekilde karşılık veriyor. Sonra yanıma yaklaşıyor ve ben onu kollarımla sarıp, bir daha bırakmak istemiyorum.

"Bizim için çok iyi bir iş yaptın," diye fısıldarım.

Bana gülümseyerek bakar. Bu sefer kalbimi sonsuza dek çalan bir gülümsemeyle.

Reggie dikiz aynasından ona bakar. Sesi sert çıkar. "Evet. Çok iyi yaptı."

"Bu, sonunda ödülümü alacağım anlamına mı geliyor?" diye Reggie'ye sorar.

"İletişim cihazın hala açık. Çiftlikte buluşalım," diyor Drago kulaklığımdan.

Hepimiz gülüyoruz ve aynı anda kulaklıklarımızı çıkarıyoruz. "Oops," diye kıkırdıyor Bella.

Rowan yanımda derin uykuda, Reggie ise jetin penceresinden dışarıya bakıyor.
Elimi onun uyluğuna koyuyorum, ama o kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyor.

"İyi misin, İrlandalı?" diye fısıldıyorum.

"İyiyim, Prenses." Sesi alçak ve sabit, ama gözleri bulutlara sabitlenmiş h .

Ben de başımı omzuna yasladım ve bir süre sonra o da kolunu bana dolamak için pozisyonunu değiştirdi.

"Theo'dan haber aldın mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Kardeşimin zamanlaması kusursuz. Ona düğün planlarına dokunmamasını söylemeyi unutmışum. Bu sabah mesajını gördüm ve neredeyse ölecektim. Reggie öğrenmeden onunla konuşmayı umuyordum, ama sessizliğinden anladığım kadarıyla, çok geç kalmışım.

"Declan yaptı, evet."

Ona bakıyorum. Tanrım, ne kadar yakışıklı. Ama gözlerinin arkasında bir fırtına olduğunu görebiliyorum.

"Theo ile tartışırken sordum. Bu... yakın zamanda olmadı."

O, keskin çenesiyle başını sallar ve sonra başını benim başımın üzerine koyar. "Huysuz davrandığım için özür dilerim."

Kendi acımı gizlemeye çalışarak kıkırdayarak güldüm. Ona bunu yapmaktan nefret ediyorum.

"Sen her zaman huysuzsun, İrlandalı. Ama benimle iletişim kurmanı tercih ederim. Neden üzgün olduğunu söyle. O zaman düzeltmeye çalışabilirim."

O iç çeker.

"Bunu düzeltmek sana düşmez. Bu benim sorunum. Ben sadece..." Durur, zorlukla yutar. "Seni bırakmak istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"O zaman bırakma," diye fısıldadım. "Lütfen bırakma."

"Bizden biriyle evlenmek zorundasın. Şu anda Rowan gündemde. Ama Declan'a bunun senin seçimin olduğunu söyledim."

Kalbim hızla atıyor. Benim seçimim. Özgürlük kılığına girmiş bir bıçak gibi geliyor. Küçük balonumuzun patlamasını istemiyorum.

"Sence evlilik bizi değiştirir mi?" diye soruyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

Alnıma bir öpücük konduruyor.

"Umarım olmaz. Ama bu hepimiz için yeni bir durum. Geleceği bilemem."

Onun tenine sinmiş hafif viski ve duman kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarını yavaşça ve saygıyla yanağımda gezdiriyor.

"Ne karar verirsen ver, sana olan hislerim asla değişmeyecek, Prenses. Tamam mı?"

Gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları tutmak için hızlıca göz kırparak başımı sallarım.

"Eve döndüğümüzde, seni bir yere götürebilir miyim?" diye sorar sessizce.

"Sadece ikimiz mi?"

"Evet. Rowan ve ben Declan ile buluşup, istihbaratını gözden geçirmeliyiz. Lily elbiseni teslim edecek ve seninle konuşmak istediği bir tür bekarlığa veda partisi düzenliyor. Ondan sonra sana bir şey göstermek istiyorum."

Gülümserim ve eğilip çenesine bir öpücük kondururum. "Seksi bir şey mi?" diye alay ederim.

O gülüyor, sesi aramızdaki buzları eritecek kadar sıcak.

"Hayır. Sevimli bir şey."

Uçak iner inmez, hava değişir.

Reggie her zamankinden daha sessizdir ve Bella, onu yere sabitlemek istercesine elini tutmaktadır.

Hangara vardığımızda Declan çoktan bizi bekliyordu. Siyah takım elbise, karamsar bir ruh hali, her hareketinde Quinn komutanlığının izleri vardı. Conan çelik bir direğe yaslanmış, parmakları arasında sigara, sıkılmış ama tehlikeli bir ifadeyle duruyordu.

Sakin görünen tek kişi Finn'di, ama bu sakinlik diğerlerini tedirgin eden türden bir sakinlikti.

Özel toplantı odasına giriyoruz. Drago arkamızdan geliyor, yürürken telefonu ile mesajlaşıyor.

"Pekala," diyor Declan, kollarını kavuşturarak. "Madame Eve hakkında konuşalım."

Drago ekranı bize doğru çevirir ve insan kaçakçılığı şebekeleriyle bağlantılı Rus isimleri ve işlem rotalarının bir listesini gösterir.

"Bella'nın tespit ettiği Rus muhafızla olan bağlantıları araştırıyorum. Enzo da Madam Eve'in ağzından kaçırdığı yeri araştırıyor."

Reggie yanımda gerginleşir, çenesini sıkar. "Sence bu bizi Vaiz'e daha da yaklaştırır mı?"

"Bu yüzden paranın izini sürmeye başlamalıyız," diye araya giriyor Finn. "Önce operasyonu kurutmalıyız, insanları değil, çünkü mücadele etmeye başladıklarında ortaya çıkarlar."

"Bir cerrah gibi konuşuyorsun," diye mırıldanır Conan, sırtarak. "Sen her zaman arterleri hedef alırsın."

Finn gözünü bile kırpmadı. "Gerçek orada yatıyor."

Declan ikimizi sırayla süzdü, değerlendirdi, sonra bakışlarını Bella'ya çevirdi. "Bu arada, iyi iş çıkardın. Sızma operasyonu beklediğimden daha uzun sürdü. Cesursun, evlat."

Bella ona hafif bir gülümseme atar, eli hala Reggie'nin elinin yanında durmaktadır. Sonra Declan el bombasını atar.

"Öğleden sonra Inferno'da buluşup biraz araştırma yapalım. Ve gelecekteki lojistik konusuna gelmişken, cuma gününe kadar Bella'yla kimin evleneceğine de karar vermemiz gerekiyor."

Reggie'ye bakar, sanki bana bunu söylemeyeceğini biliyormuş gibi.

Başımı kaldırırım. "Ne?"

Reggie hiç irkilmez. Tabii ki irkilmez. O zaten biliyordu.

Declan, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi iç geçirir.

"İttifak ilerlemeli. Quinn-King ilişkileri kırılgan. Theo King ile yapılan anlaşma hala geçerli. Ama ikiniz onu şimdi paylaşıyorsanız, bu bir çatışma demektir. Aile yapısı içinde kaos olmasını istemem."

Bella'nın dudakları açılır, ama ses çıkmaz. Nabzım hızlanır.

"Anlamıyorum. Ben hiç damat olmamış mıydım?" diye sorarım, sesim sertleşir.

Bella benden başka yere bakar ve ben her şeyi mahvettiğimi anlarım. Kahretsin.

"Belki de gelini takip etmemeliydin." Declan'ın gözleri keskin bir şekilde baktı. "Theo, ikinizden birinin ittifakı temsil edebileceğini kabul etti. Kimin olacağı Bella'nın kararı."

Drago düşük sesle ısıklık çaldı. "Bu çok sorunsuz geçecek."

Conan sırttı. "Bahislerinizi yapın beyler."

"Yeter," diye bağırır Declan ve oda sessizliğe bürünür. "Bir çözüm bulun.

Ama çabuk olun. Krallar mümkün olan en kısa sürede onay istiyor."

Toplantı sona erer, gerginlik statik elektrik gibi peşimizi bırakmaz.

Dışarı çıkarken Bella neredeyse arabaya koşar. O arabaya binmeden önce bileğini yakalar ve bana dönmesini sağlarım.

"Orada söylediklerim. Bu, istemediğim anlamına gelmez. Kesinlikle değil. Eğer bunu istiyorsan, ben varım bebeğim. Ben... ben sadece şok oldum. Kendimi senin yanında ekstra birisi olarak hazırlamıştım, sadece senin olmak için."

Derin bir nefes alır, elleri göğsüme konar.

"Sen benim sadece bir yan ilişkim değilsin, Rowan. Benim hakkımda böyle hissetmeni istemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu imkansız bir seçim gibi geliyor. Hepimizi parçalayan bir seçim. Kalbim senin, tıpkı Reggie'nin olduğu gibi."

Alnımı alnına dayıyorum.

"Bir çözüm bulacağız, canım. Bulmak zorundayız. Seni bırakmamın mümkün olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

"İkinize de bunu yaşattığım için üzgünüm," diye hıçkırır.

Sesindeki dürüstlük beni derinden etkiler. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alırım.

"Beni bu lanet olası hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ettiğin için özür dileme. Ve bence Reggie için de durum aynı."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bu sefer sadece burada olduğumu göstermek için. Onu asla terk etmeyeceğimi sessizce söylemek için.

"Seni seçeceğim, tekrar tekrar," diyorum ona.

Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Benim için tek kişi o. Bundan sonra ne olursa olsun.

Kalbim tamamen Bella King'e ait.

Eve dönüş yolculuğu ilk başta sessiz geçer.

Bella arka koltukta aramızda oturuyor, eli Reggie'nin eliyle iç içe, başı omzuma yaslanmış. Onun

yorgunluğunu, tüm bu yorgunluğun göğsüne baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Sonunda uykuya daldığında, Reggie derin bir nefes alıyor. "O bir seçim yapmayı hak ediyor," diyor sessizce.

Ona dönüyorum. "Bunu biliyordun."

Bir kez başını sallıyor. "Bella ile konuşana kadar bir şey söylemek istemedim. Bu onun kararıydı. Nedenini anlamak istedim."

Çenem gerildi. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Peki neyi anladın?"

"Doğru bir cevap yok." Pencereden dışarı bakar. "Bu evlilik, siyaset... Her şeyi değiştiriyor."

Geriye yaslanıp, camdaki yansımasına bakıyorum. "Peki, dün gece olduğu gibi onu paylaşabilir miyiz sence? Bir yüzük söz konusu olduğunda?"

Yavaşça başını sallar. "Bu bir yüzük. O hala bizim."

Yine sessizlik. Sadece lastiklerin altında yolun uğultusu var.

Elimi yüzüme götürüyorum. "Eğer seni seçerse, ben de bunu kabul ederim."

Ama tamamen uzaklaşmayacağım. Yapamam."

O bir bakışta bana bana, bir şey neredeyse anlayış anlayış gibi bir şey parıldıyordu. "Senden bunu istemezdim."

"O zaman ne yapacağız, Reg?" diye mırıldanıyorum. "İkimizden birinin diğerinin onunla evlenmesini izleyebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Çenesi titrer. "Hayır. Ama bu kararı biz veremeyiz."

Yine pencereden dışarı bakıyorum. Şehir ışıkları su üzerindeki kıvılcımlar gibi bulanıklaşıyor.

"Evet," diyorum sonunda. "Kararı ona bırakacağız. Ama ne seçerse seçsin... birinin kalbi kırılacak."

O başını sallar, sesi alçaktır. "Belki üçü de."

Belki de bomba düşmeden önce birkaç gün daha şu anki halimizle varlığımızın tadını çıkarmalıyız.

Kapıdan içeri girdiğimde, Sassy'yi kollarında tutan ve hiç de eğlenceli görünmeyen Finn beni karşılıyor. Sonra yüzündeki çizikleri fark ediyorum ve gülmeme engel oluyorum.

"Bana borçlusun." Rowan'a öfkeyle bakar.

"Ev e t , Nyx'e yeterince bakıyorum. Bence Sassy daha az tehlikeli," diye karşılık verir Rowan, sesinde alaycı İrlandalı aksanı ile.

Reggie elimi sıkıp bırakır ve huysuz cerrahın elinden tüylü küçük tırmalama makinemizi kurtarmam için başını sallar.

"Teşekkürler," diyorum Finn'e ve Sassy'yi kucağıma alıyorum. Anında kıvrılıyor ve sanki benim sahibiymiş gibi mırıldanıyor.

"Seni özledim, güzel kız," diye fısıldarım kürküne, dünya bir an için yumuşar.

"Siz iki pislik, Inferno'ya gitmek ister misiniz?" diye sorar Finn, siyah paltosunu giyerken.

"Evet, iki dakika ver," diyor Reggie.

O gittikten sonra, Sassy'yi yatağına yatırıp mutfak tezgahına yaslanıyorum, sadece üçümüz kaldığımızda evin ne kadar sessiz olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Yeni bir kurabiye tarifi buldum. Sanırım bu seferki daha iyi olacak. Bu sefer daha cesur davranacağım, tam beş malzeme kullanacağım." Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

Rowan dilini alt dudağının üzerinde gezdirir. "Karamel sos mu?"

"Belki. Şanslıysan." Kaşlarını oynatıyor.

"Oh, sanırım bu gece şanslı olacağım." Odanın diğer ucuna geçerken sırtışı tam bir günah gibi, beni kucaklayarak dengemi bozuyor ve popomu elliyor.

Yüzünü avuçlarım; gülümsemesini seviyorum. Ve bana baktığında gözlerinin parlamasını.

"Her şey Lily'nin bekarlığa veda partimi planlamasını ne zaman bitireceğine bağlı, rock yıldızı."

"Hmm... çabuk bitir, ben de sana serbestlik vereyim," diye fısıldadı.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Her şeyi mi?"

Dudaklarını ısıırıyor, o şeytani gülümseme daha da derinleşiyor.

"Seninle bir güvenlik kelimesi belirlememiz gerekecek, değil mi?" diye alay ediyor.

Beni kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyor.

"Evet. Toplantıdayken bir tane düşün. Belki... Ben de sana istediğini yapmana izin veririm."

Elleri uyluklarımı sıkıca kavrar, nefesi hızlanır.

"Bu lanet olası anda dizlerimin üzerine çökmek için bana gerçekten çok zorluk çıkarıyorsun, canım."

Omzunun üzerinden, adaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, en sevdiği diziyi izler gibi bu konuşmayı izleyen Reggie'ye bakıyorum.

"Irish, sen bir gözlemcisin. Biliyordum."

Kafasını sallar ve bize doğru yürür, Rowan'ın yanında durur. Eli nazikçe boğazımı sarar, sözsüz bir emirdir bu.

"Senin beni kışkırtmaya çalıştığın için sana daha sonra vereceğim cezaları hayal ederken sadece izliyorum, Prens."

Nefesimi tutuyorum.

"Belki de senin izlemeni istiyorum." Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenir.

"Bakalım daha sonra bir ödül hak edecek misin, olur mu?"

Tatlı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Uslu olacağım, efendim."

O da başını sallar ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır. "Sonra yapacağımız geziyi unutma."

"Heyecanlıyım," diyorum ona.

Geri adım atarken gülümsüyor. Dikkatimi hala bacaklarımın arasında duran Rowan'a çeviriyorum. Elimi çenesine kaydırıp onu öpmek için kendime doğru çekiyorum.

"Randevumuz bu akşam, rock yıldızı. En iyi halinle gel. Ben hazırım."

"Evet, hanımefendi."

Son bir öpücükle geri çekilir, kot pantolonunun üzerinden belirgin sertleşmesini eliyle tutar.

"Tanrı aşkına, Rowan. Git biraz soğuk su dök ya da bir şey yap," diyor Reggie, koluna vurarak.

"Ne? Elimde değil. Beni çok iyi tahrik etmeyi biliyor."

Hepimiz kahkahalara boğuluruz ve kalbim mutlulukla dolar.

"İşinizde iyi eğlenceler, çocuklar." Kapı kapanırken, kalbim dolup taşarken onlara el sallıyorum.

Sürekli büyüyen kaydedilmiş tarif listemi çıkarır ve malzemeleri tezgahın üzerine dizmeye başlarım, ama bir şeyleri ölçmeden önce kapı zili çalar.

Kapıyı açtığımda, Lily her zamanki gibi ıslıl ıslıl duruyor. "Selam!" diyor ve bana sarılır.

"Selam!"

"Kurabiye yapacaktım. Yardım eder misin?" diye gülüyor.

"Ev hanımlığı işini gerçekten benimsemişsin, ha?" Omuz silkiyorum. "Daha çok dengeyi hedefliyorum."

Bu dünyaya ne kadar dahil olduğunu bilmediğim için Phoenix'te olanları sır olarak saklıyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum, arkadaşım olarak kalmasını istiyorum.

"Elbisen arabada, şimdi getireyim mi?" "Evet, tabii."

Ama o BMW'sine doğru koşarken, midemde bir suçluluk duygusu oluşuyor. Düşünüm... Kiminle? Of, bundan nefret ediyorum.

Siyah giysi çantasıyla geri geldiğinde, onu ondan alıyorum.

"Bunu güvenli bir yere koyayım. Hemen dönerim."

Onu üst kata, giyinme odasına götürüp, en arkaya asıyorum. arkasına asıyorum. Çıkmak için döndüğümde, bir ışık parçası gözüme çarpıyor. Reggie'nin ofisinin kapısı, hafifçe aralık.

Garip. Biz çıkmadan önce onun burada olduğunu bilmiyordum. Merak galip geliyor. Her zaman olduğu gibi.

İçeri giriyorum. Masada fırtına geçmiş gibi kağıtlar dağılmış durumda. Bir sayfa dikkatimi çekiyor: *Decadence Games Teklifi*.

"Ne oluyor..." diye fısıldayarak kağıdı aldım.

Her kelime kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Kadınların takma isimleri ve ayrıntılı açıklamalarının yazılı olduğu başka bir sayfa.

Bir "hayatta kalma oyunu". Çikolata fabrikalarında.

Peki ödül ne? Kazanan, onların itaatkâr kölesi olacak. Oda sallanıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor.

"Ne. Lanet. Olsun."

Kağıtları düşürüp, salona doğru sendeleyerek geri çekiliyorum. Fırtına gibi merdivenlerden aşağı iniyorum. Telefonuma ihtiyacım var ve o pisliklerin buraya gelip kendilerini açıklamalarını istiyorum.

"Bella, ne oldu? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Lily'nin sesi kafamdaki çınlamayı zar zor kesiyor. Boğazım kurumuş, midem bulanıyor.

"Decadence Games'i duydun mu?" Yüzü düşüyor.

"Bunun bir şaka olduğunu söyle. Lütfen."

Durduramadan hıçkırıklar içimi parçalıyor. Daha çok, bunu arkamdan yaptıkları gerçeği. Gerçekte böyle oldukları gerçeği. Çoğu şeyi sindirebilirim, ama bunu?

Canavarlar mı? Onları eski sevgilimden ayıran ne?

Lily koşarak yanıma gelir, kollarıyla beni sarar ve kanepeye götürür.

"Bella. Bunun gerçekten çok korkunç görüldüğünü biliyorum. Ama sandığın kadar kötü değil."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Bunu söylemen için sana para mı veriyorlar?"

"Tanrım, hayır. Arkadaşım Hallie, Conan'ın oyunlarına katıldı. Çok büyük bir olaydı. Ben de senin gibi utanç içindeydim. Sonra o bana açıkladı."

Gözlerimi kırıştıtararak, kafamdaki sisin dağılmasını bekledim.

"Peki, lütfen açıklayabilir misin? Aklımı kaçırıp bu evi darmadağın etmeden önce?"

Lily gülüyor, ama gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Hepsi uydurma. Hayatta kalma oyunu gibi gösterilmiş.

—Bu gerçek değil. Yani, sapkın kısmı gerçek, ama erkekler kadınlara gerçekten dokunmuyor ya da zarar vermiyor. Bu sadece bir paravan. Onu, karılarını ya da kızlarını satmaya razı olan aileleri bulmak için kullanıyorlar. Bu iş bittiğinde, Quinn ailesi kızları onlardan uzaklaştırıp güvenli bir yere götürüyor ve onlara yeni bir başlangıç sağlıyor. Dr. Quinn ve eşi sorumluları hallediyor. Burada olmaları anlaşmalarının bir parçası.

Ona bakıyorum. "Tamam. Bu... çılgınca. Ve tamamen delice. Neden sapkın hale getiriyorlar? Ne anlamı var?"

Omuzlarını silkiyor. Bana gerçeği söylediğini anlayabiliyorum ve şimdiden cinayet işleme isteğim azalmış durumda.

"Her kardeşin farklı bir versiyonu vardı. Inferno ile ilgili bir şey ama Hallie detayları pek net hatırlamıyor. Conan'ınki ormanda bir kovalamaca idi. Sanırım ikizlerin kendi versiyonları da farklı olacaktır."

Dudaklarımı ısırıyorum.

"Sence benimle birlikteyken de bunu yaparlar mı?" Ağzı açık kalır.

"Onlar mı? Şimdi ikisiyle de birlikte misin?"

Gülerek gözyaşımı silerim. "Aman Tanrım, bütün bir bölümü kaçırmışsın. Evet, teknik olarak ikisiyle de birlikteyim. Ama bir şekilde, kiminle evleneceğimi seçmem gerekiyor."

Lily düşünceli bir şekilde çenesine dokunur.

"Bir fikrim var, ama çok çılgınca olabilir..." Bu beni anında neşelendirir.

"Çılgın fikirleri severim. Devam et."

"İntikam acıdır. İkizler hala oyunlarına devam ediyorlarsa, sen de kendi oyununu oynadırım."

Kaşlarımı çattım. "Yani... onların oyunlarını bozmak mı?"

Gülümsedi, beyninin çalıştığını hissedebiliyordum.

"Bir seçim yapman mı gerekiyor? Oyunları kullan. Conan ve Hallie'yi yardım etmeleri için ikna ederim. Senin meydan okumanı kazanan, senin elini kazanır."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Sen şeytani bir dahisin."

Gülümser. "Bu, bana şimdiye kadar söylenen en güzel şey." "Varım. Bana gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

"Bugün başka hiçbir işim yok. Hadi yapalım. Eğlenceli olacak gibi görünüyor."

Eğlenceli. Doğru. Ama bu sefer, söz konusu olan hayatta kalmak değil... söz konusu olan benim kalbim.

Sadece onların neyin peşinde olduklarını ortaya çıkarmakla kalmayacağım. Sanırım bu, hangi ikizle evleneceğime karar vermek için adil bir yol.

"Buna 'Koca Testi' ya da 'Çöküş Teklifi' diyebiliriz diye düşünüyorum."

Beynim şimdiden farklı oyunlar düşünmeye başladı bile.

"Declan'a verecekleri evraklar yukarıda, onları inceleyelim mi?" diyorum.

"Tabii ki."

Ona bakarken gülümsüyorum. Evdeki arkadaşlarım, Louise gibi, benim hiçbir şey için ağlamamı umursamıyorlardı. İntikam planımı da bana yardım etmezlerdi. Sadece elime bir içki tutuşturup unutmamı söylerlerdi.

Bu yüzden ayrıldığımdan beri hiçbir bana mesaj atmadı. Artık onları eğlendirmek için orada değilim.

Arkadaşlarım gerçek arkadaşlarım değildi. Ama burada... Gerçek bir şey bulmaya başlıyorum.

"Burada pek arkadaş edinme fırsatım olmadı, ama seninle tanıştığıma çok memnunum Lily. Teşekkür ederim," diyorum ona.

Gözleri parlıyor. "Buraya geldiğine sevindim, Bels. Bence çok eğleneceğiz."

Gülüyorum. "Sen de benim gibisin. O kötü huyun var."

O göz gezdirir etrafına alaycı masumiyetle masumiyetle "Ben mi? Ben uslu biriyim."

"Evet. Ben de rahibeyim."

Gölmeye başlar. "Ben balerininim." "Ne? Cidden mi? Gösteriler falan mı?"
Vay canına. Bu ona gerçekten yakışır.

"Evet. Tam bir gösteri." Sesi yumuşar, gölge geçer

O. "Artık değil mi?"

"Hayır. O rüya bir süre önce yıkıldı."

Masadan uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Üzgünüm,

Lily." Bana küçük bir gülümseme gösterir. "Önemli değil. Hayatıma devam ettim.

yapmamız gereken bir plan var, değil mi?"

Öyle yapıyoruz. Çok önemli bir şey.

Şarkı - Church, Chase Atlantic

Rowan spor salonunda Conan ile buluşmak için ayrılır ve beni aşırı sessizlik ve çok fazla düşünceyle baş başa bırakır.

Arabayı garaja park ettiğimde, nabzım sadece bir kişinin bozabileceği o sabit ritme yerleşmiştir.

Kapıyı açtığımda, kurabiye veya yanık kokusu bekliyorum.

Bella ile her şey bir kumar gibidir.

Ama ikisi de yok. Sadece sessizlik var.

"Bella?" Mutfağa girerken sesleniyorum. Tezgah dağınık. Her yer unlu, tereyağı yumuşamış, bir kase yarı karıştırılmış, sanki kaosun ortasında bırakmış gibi.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Telaşlı ve nefes nefese, çok fazla rahat görünmeye çalışarak ortaya çıkıyor.

"Ne yapıyordun?" diye soruyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Sadece kıyafetlerimi yeniden düzenliyordum." Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Başımı eğiyorum. "Emin misin?"

Boğazı hareket ediyor, nabzı derisinin altında atıyor. Yalan söylüyor. Biliyorum.

Ama şimdilik görmezden geliyorum.

"Gelinliğim orada," diyor sessizce.

Başımı sallayarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Ona, bunu yüzlerce farklı şekilde hayal ettiğimi söylemiyorum. Bana doğru yürüdüğünü, teninde yumuşak bir ışığın parladığını, kahkahasının mermer ve vitrayda yankılandığını hayal ediyorum.

"Hazır mısın?"

O başını sallar ve elini elime kaydırır. "Her zaman."

Yolculuk sessiz geçiyor. Ama altında bir gerginlik var, aramızda canlı bir tel gibi uğultu yapan türden.

Kilisenin önüne park ettiğimde, kaşlarını kaldırdı. "Bana tüm günahlarımı itiraf ettirecek misin? Yoksa rahip fantezisi mi oynuyoruz?"

Gülümsüyorum. "Hayır ve hayır."

O dudaklarını büküyor. "O zaman neden çarşamba günü kilisedeyiz?"

Tanrım, zihninin üç saniye içinde merakdan kaosa geçmesini seviyorum.

"Oh, masken var mı, hava karardığında beni mezarlıkta kovalayacak mısın?"

Gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Hayır. Ama bunu başka bir gün için listeye ekleyebiliriz."

O sırtıyor. "Sana benim kitaplarımdan bazılarını okutmam lazım, İrlandalı.

Yeni numaralar öğrenirsin."

Parmağımı, onu titretmeye yetecek kadar ufak bir hareketle uyluğunda gezdiriyorum. "Belki yarın kitap almaya gidebiliriz. Kaslarımı iyi bir amaç için kullanabiliriz?"

"Yarın sabah mı? Öğleden sonra Lily ile dışarı çıkacağım." "Anlaştık." Göz kırpıyorum.

Gülüyor, ama gözleri şimdi meraklı, arabadan inerken ve ona da gelmesini işaret ederken beni takip ediyor.

"Tamam, Irish. Neler oluyor?" "Hadi gel, prenses. Göreceksin."

Kilisenin içi eski ahşap ve mum kokuyor. Bella'nın gözleri kilise sıralarını, mihrabı, vitraydan süzülen renkli ışığı

. Parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum. "Latince ilahi söylemeye başlarsan, giderim," diye uyarıyor. Gülümsüyorum. "Rahat ol. Ben sadece uygunsuz kısımları biliyorum."

Gülüşü sessizliği bozar ve göğsümdeki bir şey rahatlar. O ses için yaşıyorum. Kollarını kavuşturur. "Bana neden burada olduğumuzu söyleyecek misin, yoksa tahmin mi etmeliyim?"

Elini tutup onu ön sıradaki sıraya götürdüm. "Çünkü olay burada gerçekleşecek."

Gözlerini kırptırır. "Ne olacak?" "Düğünümüz."

Ağzı açık kalır. "Şaka yapıyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Çok ciddiym. Seninle tanıştığım günden beri burayı seçmiştim."

Kafasını eğiyor, gözlerinde alaycı bir ışıltı var. "Tanıştığımız günden beri mi? Ben başka bir kadınla birlikteyken mi?"

"Aynen öyle," diyorum gülümseyerek. "Romantik bir başlangıç." Tanrım. Bu çok seksi oldu.

Gülerek başını sallar. "İnanılmazsın."

"Hadi," diye mırıldanıyorum, onu koridora doğru yönlendirerek. "Hayal et. Kapılar açılıyor. Sen orada duruyorsun, kurtuluş kılığına girmiş günah gibi görünüyorsun. Herkes dönüyor, ama ben sadece seni görüyorum."

Dudaklarını ısıyor, gözlerini deviriyormuş gibi yapıyor, ama gülümsemesi onu ele veriyor.

"Hangi şarkı?" diye sorar, şimdi yumuşak bir sesle. "*Can't Help Falling in Love*."

Nefesi kesildi. "Ciddi misin?"

"Evet. Bir keresinde bana annenin en sevdiği yemek olduğunu söylemiştin. Onun da burada olması gerektiğini düşündüm."

Yüzündeki şakacı ifade kaybolur, yerine kırılgan ve gerçek bir ifade gelir. Ailesi hakkında pek konuşmaz, sadece tuhaf bilgiler verir, ben de ailem hakkında konuşmam.

Bir an için dünya sadece ikimize daralır, bu tür bir aşkı asla bulamayacağını düşünen kıza ve onu bulduğuna inanamayan adama.

"Reggie..." diye fısıldadı.

Yüzünü avuçlarım. "Bana öyle bakma, prenses. Yoksa tekrar evlenme teklifinde bulunacağım."

Gülüyor, gözyaşlı ama parlak bir gülümsemeyle. "Zaten yaptın mı? Görünüşe göre bensiz."

"Önemsiz detaylar."

"Önemsiz mi?"

"Mekanı, müziği ve pastayı ben ayarladım. Kendimi affettirmeye çalışıyorum."

O burun kıvrır. "Ne tür bir pasta?"

"Çikolatalı, tabii ki. Ben canavar değilim." Kahkahası kiliseyi doldurur.

"Sen çok komiksin."

"Evet, ama ben senin tarzında saçma biriyim. Ve söz veriyorum, eğer seninle evlenecek kişi ben olursam, evlilik teklifini alacaksın. Yüzükleri. Kalbinin istediği her şeyi."

Kız başını sallır. "Bütün bunları kilisede yaparak kaderi gerçekten kışkırtıyorsun."

"Belki de zorlukları seviyorumdur." "Sen kutsal şeylerle ilgilenmezsin, İrlandalı."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Eğilip onu öpmek istiyorum, sadece bir kez, ama o önce yakamı yakalayıp beni kendine çekiyor. Dudakları benimkilere değiyor, önce yavaşça, sonra daha derin, daha açgözlü bir şekilde.

Ve o anda kontrolüm olduğunu iddia etmeyi bıraktım.

Onu kilise sırasına yasladım, kahkahası ağzımda boğuk bir ses çıkardı. Güneş ışığı saçlarına vurdu ve çılgın bir saniye boyunca, cennet bizim yaramazlıklarımızı izliyor gibi hissettim.

Parmaklarım onun kışına gömülmüş, dilim boğazına kadar girmiş ve tek koklayabildiğim şey onun arzusu iken, onu eğip burada sahiplenmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Hâlâ birbirimize dolanmış durumdayken, arkamızda bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Donakaldık.

Dönüyorum, zaten mahvolduğumu biliyorum.

Peder Byrne koridorda duruyor, kolları kavuşturulmuş, yüzünde soğuk bir ifade var. "Bay Murphy," diyor yavaşça, "sözlerinizi pratik yapın derken kastettiğim bu değildi."

"

Bella kıpkırmızı oldu. Öksürdüm, sanki bu beni masum gösterecekmiş gibi dikleştirdim. Sertleşmemi saklamak için Bella'nın arkasına geçtim.

"Peder," diyorum diyorum, başarıyorum bir kibarca bir "biz ses akustığı test ediyorduk."

Bella gülmekten boğulur. "Evet, yankı. Çok... güçlü."

Byrne rahip, mesleğini yeniden gözden geçiren bir adam gibi iç geçirir. "Gitmeden önce biriniz mum yakmalı."

"Evet, Peder," diye ciyaklar Bella.

Peder arka salona girer girmez Bella kendini tutamaz ve o kadar çok güler ki, destek almak için kilise sırasına yaslanmak zorunda kalır.

Gülümserim. "En azından bizi şeytan çıkarmadı, prenses."

"Reggie!" diye nefes nefese, kolumu tutar. "Az önce kilisede öpüşürken yakalandık!"

"Evet. Ama bunu yaparken gülümsüyordun." "Çünkü sen delisin."

"Delicesine aşık," diye düzeltiyorum.

Hâlâ gülerken başını sallar ve ben de ona tekrar öpüşmeden edemem, bu sefer kısa bir öpücük. O beni çıldırtıyor. Hayatımdaki kıvılcım.

"Benim de daha iyi bir aşk ilanı lazım."

Gülümserim ve yanağını okşarım. "Kalbimi sana elden teslim etmek mi?" "Hayır. Aptal. Hayalet olarak seninle yatmayacağım."

"Tanrım, Bella."

"Bunun için cehenneme gidecek miyiz?" diye fısıldadı.

"Muhtemelen," diyorum, başparmağımı alt dudağına kaydırarak. "Ama en azından iyi arkadaşlarımız olacak."

Ayrılmadan önce onu ahşap kapıya doğru itiyorum.

"Bu, hayal ettiğin masal gibi olmayabilir. Ama yine de senin için özel olmasını istedim."

Gözleri parlıyor.

"Sen çok tatlısın, İrlandalı. Kalbinin derinliklerinde altın bir kalbin var."

Elini tutup göğsüme koyuyorum, böylece onun için nasıl attığını hissedebilsin.

"Sadece senin için, Prens, diye fısıldarım."

"Tanrı aşkına, Conan. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Matın diğer ucundan bağıyorum, alnımdaki teri siliyorum. Bana saldırdığında eğiliyorum.

"Bana antrenmanımda yardım edeceğini söylemiştin, aptal."

"Evet. Antrenman. Ölümüne dövüşmek değil. Teknik olarak, doktor henüz bunun için izin vermedi. Reggie de bu yüzden bana çok kızacaktı."

Gözlerini devirir.

"Bitti mi?" diye soruyor.

Ciğerlerimi yakacak kadar derin bir nefes alıyorum. "Evet. Bundan sonra ağrı kesiciye ihtiyacım olacak." Bankın yanına gidip iki şişe su alıyorum, birini ona atıp, kendiminkini tek bir yudumda içiyorum.

"Hallie oğlumuzu yatırmadan önce geri dönmeliyim," diyor ve ben gülümsüyorum; Quinn kardeşlerin böyle sakin ve huzurlu olduğunu görmek güzel, sanki en kötüsü geride kalmış gibi. Çok şey kaybettiler ve daha da çok mücadele ettiler.

"Ama duyduğuma göre şimdi geri dönmen gereken bir kız arkadaşın var," der ve göz kırpar.

Gülümsüyorum. "Evet, öyle." Bunu yüksek sesle söylemek göğsümü nefes alamayacak kadar dolduruyor.

"Sen ve Reg onu sonsuza kadar paylaşabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?" diye sorar Conan.

Omuz silkiyorum. "Zor olabilir, ama ikimiz de ona deli oluyoruz." Kaşlarını kaldırıyor.
"Aşık mısınız?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki spor salonundaki radyonun sesini bastırıyor. Daha önce bu kelimeleri hiç söylemedim. Bu kadar erken söylemem gerektiğini bilmiyorum.

—Aşkın bir zaman çizelgesi var mı? Ama Bella'yı düşündüğümde, aşk temiz, keskin ve korkutucu geliyor. Bana hem yumruk gibi vuruyor hem de sığınak gibi geliyor.

"Henüz yüksek sesle söylemedim. Bu kadar erken söylemek doğru gelmiyor."

Conan yavaşça başını sallar. "Yarın ölecek olsan, ona hiç söylemediğin için pişman olur muydun?" Sesi sessizleşir; onda ve Hallie'de daha önce gördüğüm bir yara izi vardır.

"Ölümümü mü diliyorsun?" Yarı şaka yarı ciddi.

"Hayır. Ne demek istediğimi biliyorsun." Yanağımın içini çiğnememi izliyor.

"Evet. Ben de çok kızardım, Con." "O zaman cevabın bu. Ona söyle."

Telefonum bankta titriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Lyla. Çalma sesi bitmeden reddediyorum. "Lyla hala Inferno'da çalışıyor mu?" diye soruyorum. Geçen gün Reggie'yi nasıl sarsmış olduğunu hatırlayınca göğsüm sıkışıyor; o konuya yaklaşmak istemiyorum.

"Sanırım. Oraya gitmiyorum, sadece toplantılar için gidiyorum, ama kovulduğunu duymadım." Conan telefonunu kontrol eder. "Siktir. Gerçekten gitmem lazım. Kapıyı kilitleyebilir misin?"

"Evet. Git. Baba Conan," diye takılıyorum.

"Bana öyle sadece Hallie diyebilir." Çantasını omzuna asar ve koşarak çıkar. Cevapsız aramaya bakarım. Reggie'ye hızlıca bir mesaj atarım.

Ben: Reg. Lyla sürekli arıyor. Sorun çıkaracak mı?

Reggie: Cevap verme. Numarayı engelle.

Ben: Anlaşıldı.

Numarasını engelliyorum, telefonu çantama atıyorum ve spor salonunu kapatıyorum. Arabaya vardığımda, farlar alacakaranlığı yarıyor. Torpido gözünden silahı alıyorum ve araba yavaşlarken kaputa yaslanıyorum. O direksiyon başında. Silahı belime sokuyorum ve ona doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun sen, Lyla?" diye soruyorum, o kapıyı çarpıp dışarı çıkarken.

"Seninle konuşmam lazım." "Beni nasıl buldun?"

O yaklaşınca sinirden kanım donar. "Kulüpte birkaç ricada bulundum. Üçüncü tahminimde şanslıydım." Inferno'da daha sonra döveceğim adamları düşününce parmaklarım kaşınır. "Bak, eve gitmem lazım. Bana ne söylemek için bu kadar ısrar ediyorsun?"

Gülümser ve sarı saçlarını omzunun üzerinden atar. "Reggie bir şey söyledi mi?"

Kafamı sallarım. "Hayır.

Neden?"

"Hamileyim, Rowan."

Kalbim neredeyse boğazıma kadar çıkıyor ve öksürüyorum. "Öyle mi? Bunun benimle ne ilgisi var, anlamadım."

Gülümsemesi tehditkar bir hal aldı.

"Reggie'nin."

Oh, lanet olsun.

"Bundan şüpheliyim, Lyla. Reggie tanıdığım en güvenilir adamdır." Tabii Bella değilse.

"Bu doğru ve o da biliyor. Şimdi, onun aptal düğününü iptal edip benimle evlenmesini istiyorum. Bu bebeği evlilik dışı doğuramam, Rowan. Panik yapıyorum."

Kız karnına elini koyuyor ve midem bulanıyor. Onun bu kadar aptal olmasının imkanı yok.

Ama neden Inferno'da onunla birlikteydi?

"Lyla. Bu işe karışmayacağım. Reggie de sana inanmıyor belli ki. O yüzden bana koştun. Sana yardım etmeyeceğim."

Sürücü kapısını açtım ve o ağlamaya başladı.

"Lyla. Bu işin bir sonu olmalı. Tamam mı? Reggie Bella ile mutlu. Bunu mahvedemezsin. Sana izin vermeyeceğim."

Burnunu çekerek bana baktı.

"Peki, onun senin olduğunu söyleyebiliriz? Benimle evlenir misin? Siz ikizsiniz. Zaten aynı kişisiniz."

İnanamadan gözlerimi kırıştırdım. O deli.

"Hayır, Lyla. Seninle evlenmeyeceğim. Gerçekten bir kanıtın olduğunda geri gel."

Bunun üzerine direksiyonun başına geçip kapıyı çarparak kapattım ve o bana bakakaldı.

Kalbim hala deli gibi çarparken Reggie'nin numarasını tuşladım. Sesli mesaj.

Siktir! Yumruğumu direksiyona vuruyorum.

"Adi herif. Aç şunu. Konuşmamız lazım. Özel olarak."

Finn geriye yaslanarak, az önce ona anlattığım her şeyi hesapladı. Rowan, Lyla'nın kendisiyle iletişime geçtiğini belirten bir mesaj attığı anda, bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

"Onun hamile olduğuna inanmıyorum, Reggie," diyor Stephanie; kendi bilgisinin kanıtını taşıyor ve bunu söyleme şekli, sözlerinin daha ağır basmasını sağlıyor. O, eyaletteki en iyi kalp cerrahlarından biri; biyoloji açısından mantıklı gelmediğini söylüyorsa, onu dinlerim.

"Ondan istifa etmesini ve kanıt sunmasını istedin. O bunu yapmadı." Finn'in sesi alçaktır. "Bence durum çok açık."

Cebimdeki telefonum titriyor ama ben onu görmezden geliyorum. "Bir şeyler çeviriyor. Şimdi de Rowan'ın peşinde." Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Lyla, kendini bir yerlere sokup orada çürümeye bayılan türden bir insan.

"Belki de senin düğününü engellemeye çalışıyordur. Belki de sana aşık olmuştur," diyor Drago, sanki bu yarı komik bir olasılıkmış gibi, ve ben onu masanın üzerinden itmek istiyorum. Zoraki bir kahkaha atıyorum. "Bana aşık olmak kolay değildir. Mesele o değil."

Finn omuz silkiyor. "Onu kovarsak, onu korkutabiliriz."

"Belki de o sadece bir psikopat," diyor Steph açıkça. Bu kadar açık sözlü olmasına neredeyse minnettarım.

"Bella veya Rowan'ın yakınında psikopat birinin olmasını istemiyorum."

Finn'in yüzü taş gibi sertleşir. "Doğruyu söylüyorsa onu ldremem." Elleri kavuşturur. "Başkasının olsa bile." Haklıdır; biz cinayet işlemeyi seven aptallar değiliz. Kurallar vardır. Sonuçları vardır. Kağıt üzerinde ne kadar gevşek görünseler de, benim de bazı ahlaki değerlerim var.

"Enzo ile daha derinlemesine araştırmamı izin verin," diyorum. "İz bırakmaması bir tehlike işaretidir. Inferno'nun yayınlarını izleyeceğim, ne yaptığını göreceğim," diye ekliyor Drago.

"Emin olana kadar Rowan'ın hiçbir şey duymasına izin veremeyiz. İyileşme sürecinde bu strese ihtiyaç yok," diyorum onlara.

"İyileşiyor, Reggie," diyor Drago, hem uyarı hem de gözlem gibi. "Ama ikiniz de aynı fikirde olmalısınız, yoksa bu iş patlayacak."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum, birçok yönden çekildiğimi hissediyorum — müstakbel eşim, kardeşim, patronum.

Ama sonuçta, Rowan ve ben birlikteyken her zaman daha güçlü olduk. Lyla ne yaparsa yapsın, umarım bu sadece bizim yatağımıza geri dönmek için yaptığını zavallı bir girişimdir ve daha kötü bir şey değildir.

"Evet. Onunla konuşacağım."

Akşam yemeğinde kardeşler arasında tuhaf bir hava var. İkisi de makarnalarına neredeyse dokunmamışlar. Çatal bıçaklarını masaya vurarak dikkatlerini çekiyorum.

"Bakın, yemeklerim o kadar mı kötü? Kardeşlerim eskiden hiç şikayet etmezdi. Şimdi konuşun ya da sonsuza kadar susun."

İkisini de sert bir bakışla süzdüm.

Reggie ifadesiz kalır. Rowan, sandalyesinde kıpırdanır. "Bel, özür dilerim. Con ile antrenman yapmaktan çok yoruldum."

Ona sempati duyarak derin bir nefes alıyorum. "Sarılmama ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Gülümser. Kendini kaldırıp masanın etrafından dolaşarak bana sarılır ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur.

"Sana söz veriyorum, bunun seninle ya da yemeklerinle bir ilgisi yok.

Sen mükemmelsin, canım," diye fısıldar.

"Yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

Onun gitmesinden hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. Phoenix'te ikisiyle birlikte olmak hoşuma gitmişti. Yine de, her gece böyle olamayacağını biliyorum. Hiçbirimiz uyuyamayız.

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

Bu nasıl olacak? Yatak programı mı? Çenemi ona doğru kaldırıp beni öper.

"Yarın seninle birlikte döneceğim. Senin de iyi bir uykuya ihtiyacın var. İyi geceler, güzelim."

"İyi geceler, rock yıldızı."

Ayağa kalkıp Reggie'ye bakar. Gözleriyle ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamıyorum. Ama bir şey var.

Reggie'nin çenesi sıkılır.

O ayrılırken, ben birkaç lokma daha yiyip tabakları mutfağa götürdüm. Arkanı döndüğümde, Reggie tam arkamdaydı.

"Sen ve Rowan iyi misiniz?" diye soruyorum. O başını sallar.

"Sadece işlerle ilgili bir sorun var. Çözemeyeceğimiz bir şey değil." Kafamı eğiyorum.

Reggie, Rowan'dan daha zor okunan biridir.

"İkinizin de sizi gerçekten önemseyen kimse olmadı, değil mi?"

O içini çekip bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Birbirimizi kolluyoruz. Ve Quinn ailesi de artık bizim ailemiz. İyi idare ettik Bella."

"Hmm." Tezgaha yaslanıyorum. "Bence Rowan'ı korumakla, herkesin iyi olduğundan emin olmakla o kadar çok zaman harcadın ki, kendini unuttun. Bu yüzden başlangıçta bana karşı bu kadar soğuk davrandın."

Yaklaşırken ağzında bir gülümseme belirir, bir eliyle kalçamı tutup beni kendine çeker.

"Analizin büyük olasılıkla doğru, Prenses. Sana karşı hissettiğim bu duygular beni şaşırttı."

"Seni korkuttular mı?"

O başını sallar. "Sanırım öyle yaptılar. Her yönden çekiliyormuşum gibiydim. İttifakı bozarsam, Quinn'lere zarar verirdim. Seni içeri alırsam, beni görür ve gördüklerini beğenmeyebilirdin. Ve seni tutmak... başlangıçta Rowan'a zarar vermek anlamına geliyordu."

Ellerimi göğsünde yukarı doğru kaydırıyorum, avuçlarımda sabit bir güç hissediyorum.

"Bu çok ağır bir yük, İrlandalı."

"Sen beni deli ettin Bella King. Seni gördüğüm ilk andan itibaren."

"Sana her düğmeye basacağımı söylemiştim."

O gülümser, ben de başımı göğsüne yaslayıp kulağımın altında duyduğum düzenli kalp atışlarını dinlerim. O da başımın üstüne bir öpücük kondurur.

"Öyle yaptın. Ama aynı zamanda ana düğmeyi de buldun, beni hayata döndüren düğmeyi, bebeğim."

Geri çekilip onun koyu renk gözlerine bakıyorum. "Sen derinlerde yumuşak birisin."

"Buna güvenme." O sırtıyor. "Ama umarım seni mutlu ediyorumdur, Bella."

Yanağını avuçlarım. "En mutlu." Dokunuşuma doğru eğilir.

"Bir sorum var," diyorum. "Sor bakalım."

Gülümserim. Gözleri büyür. "Gerçek anlamda değil."

"Tamam. Peki." Yumuşak bir şekilde güldüm. "Üçümüzün bu ilişkisi nasıl yürüyor? Günlük olarak?"

Tezgahın arkasına yaslanarak çenesini eliyle okşadı. "Bella," diye iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu hepimiz için yeni bir şey. Önceden, sadece seksle sınırlıydı. Bir ilişki değildi. Sanırım bu hepimiz için doğru olan şey, değil mi? İletişim. Seni mutlu etmek."

Kollarını belime dolayarak beni kendine sıkıca sarıyor.

"İkinizin de mutlu olmasını istiyorum. Hepimiz için. Sadece benim için değil. Siz ikiniz benim küçük seks oyuncaklarım değilsiniz."

O homurdanır.

"Sen istersen olabiliriz," diye göz kırpar. Sert göğsüne bir tokat atarım.

"Bu gece olduğu gibi, ikinizin arasında uyumak isterdim," diyorum sessizce. "Bence Rowan'ın buna ihtiyacı vardı."

Şakağımı öper.

"O zaman, belki de büyük bir ev yapabiliriz? Hepimizin birlikte yaşayabileceği yeni bir yer satın alabiliriz. Kocaman bir yatak. Çünkü Bella, seni ne kadar sevdiğim kadar, kardeşimden de uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Anlıyorum.

"Tamam, bu konuda çalışabiliriz. Ama ikinizle birlikte vakit geçirmeyi seviyorum. Ayrı ayrı değil."

"Anlıyorum. Ama bazen, hepimizin akıl sağlığını korumak için ayrı kalmamız gerekebilir. Sorun olmazsa?"

Elleri kalçamı sıkıyor.

"Ve bazen, kızımı tamamen kendime istiyorum. Biraz bencilim."

O beni kolayca kaldırırken kollarımı boynuna doluyorum, bacaklarım beline dolanıyor.

"Bununla başa çıkabilirim, Irish. Şimdi beni yatağa götür."

Kaşları kalkar. "Kuralları koyan ben değilim, unuttun mu?"

Onu öpüyorum, kontrolü ona bırakıyorum. "Biliyorum. Sadece cezalandırılmak istiyorum, Reggie. Sen beni terbiye etmeye devam etmen için yaramazlık yapmaya devam etmeliyim. Aksi takdirde sıkılabilirsin."

Dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Asla. Senden asla sıkılmam."

Bella'nın derin bir uykuya dalmasını bekliyorum. Tadı hala dilimde. Onu kollarımda bu kadar rahat hissederken bırakmak çok yazık, ama Rowan'ı kontrol etmeliyim.

Yataktan sessizce kalkıp eşofmanımı giyiyorum ve doğrudan bağlantı kapısına yöneliyorum.

"Rowan!" Girerken sesleniyorum.

"Buradayım."

Köşeyi döndüğümde, onu bir bardak viski içip televizyonda boks maçı izlerken buluyorum.

"Konuşmamız lazım, dostum," diyorum ona, diğer kanepeye oturarak.

O homurdanıyor. Viskiye bir dikişte içiyor.

"Önce ben başlayayım." Bana dönüp sert bir bakış atıyor.

"Lyla'nın senden hamile olduğunu söylediğini neden sakladın, Reggie? Ne zamandan beri aramızda sırlarımız var?"

Öksürükten boğuluyorum.

"Pardon. Benim bebeğim mi dedin?" Kanım kaynıyor.

Ama sonra ışıklar söner. "O bir manyak," diye mırıldanırım.

"Uh. Evet. Bunun saçmalık olduğunu anladım. Ama ciddi mi? Ben olmadan bu sorunu çözmeye çalışman beni çok kızdırdı."

İçkisini bitirip yan masadaki viskiyi alır, bardağını doldurur ve şişeyi bana uzatır.

Biraz içiyorum.

"Rowan. Bebeğin senin olduğunu söyledi," diyorum açıkça. Ağzı açık kalır.

"Olmaz," der, burun delikleri genişler.

"Hayır. Bunun doğru olduğuna bir an bile inanmıyorum. Ama onun niyetine güvenmiyorum, bu yüzden onu korkutmadan araştırıyorum."

"Hmm. Evet. Belki de iyi bir fikir. Conan'ın spor salonunun dışında beni köşeye sıkıştırdı. Çok tuhaftı. Benimle evlenmemi ve bebeğin benimmiş gibi davranmamı istiyor."

Viskiyi bir yudum daha içiyorum.

"Yine de bana senin olduğunu söylüyor. Neyin peşinde bu kadın?" Omuz silkiyor.

"İlk başta sana ulaşmak için bir taktik olduğunu düşündüm. Sana karşı her zaman zaafı vardı. Ama sonra benimle evlenmek için bu kadar çaresiz olması kafamı karıştırdı."

Rowan'ın söylediklerini düşünerek arkama yaslandım. Pek mantıklı gelmiyordu.

"Belki de hangi ikizi alacağı umurunda değildir. Bella, belki de onun için bir tehdit oluşturunordur. Kıskançlık duyuyor ve ikimizden birini geri istiyor olabilir mi?" diye öneriyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama ona kanıtlarla geri gelmesini söyledim.

Ya öyleyse?"

"Onunla birlikteyken hep güvendedim. Sen de öyle miydin? Inferno dışında onu görmedin mi?"

Rowan dudağını ısırır.

"Hayır. Asla. Yasal anlaşmalarının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Cevap olarak gülümserim.

"Şimdi nedenini anlıyor musun?"

"Evet. Peki ne yapacağız? Onun ne kadar çıldırmasını bekleyeceğiz? Ya da bir şişlik çıkarsa ne yapacağız?"

"Drago ve Finn bu konuda çalışıyorlar. Bakalım nasıl sonuçlanacak ve Inferno'dan kaçınalım."

O da başını sallayarak televizyonu kapatır.

"Sakin ol. Kızımızla başımız yeterince dolu," diyor Rowan.

"O konuda. Uzun vadede ikimizin de onunla nasıl ilgileneneğimizi soruyordu. Ben... dürüst oldum ve bilmediğimi söyledim."

Yüzüklerini bardağına vurarak buzu izliyor. "O ne isterse yapar mıyız?"

"O da bizim mutlu olmamızı istiyor. Hepimizin birlikte yaşayabileceği büyük bir yer yapabiliriz dedim?"

"Evet. Birbirimizi öldürmediğimiz sürece?" Gülerek biraz daha içiyorum.

"Evet, ben de öyle dedim."

Bir an sessizlik olur. Artık kıskançlık yok. Ama bu, ikimiz için de yeni bir yol.

"Önce evlilik kısmını halletmeliyiz, Reg. O bundan bahsetti mi? Bunu halletmek için sadece üç günümüz kaldı."

Bu benim göğsümü acıtıyor.

"Hayır, söylemedi. Onu zorlamak istemiyorum. Bu onun seçimi." "Reg. Onun evleneceği kişi her zaman sendin."

"Ama ilk aşık olduğu kişi sendin," diye karşılık verdim.

"Onu bir seçim yapmaya zorlayamayız, sadece sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayız."

"Hmm. Sanırım."

Şişeyi masanın üzerine bırakıp ayağa kalkarak omzuna hafifçe vuruyorum.

"Her şey yoluna girecek kardeşim. Her zaman olduğu gibi. Şimdi, büyük kaşık görevime dönmeliyim."

O gülüyor.

"Kıskanıyorsun."

"Bu gece evi terk eden sensin."

Bunun üzerine birbirimize iyi geceler dileriz ve ben Bella'nın yanına yatarak başının üstüne bir öpücük kondururum.

Kalbim mutlulukla dolu. Ve bunun sebebi o.

Şarkı - Cinnamon Sun, Daisy Gray

Uyuyamıyorum lan.

Boş yatağımda dönüp duruyorum, zihnim karıştı. Lyla ile ilgili her şey. Bella'yı nasıl reddettiğim. Beni bu kadar kolay okuyabilmesi beni hazırlıksız yakaladı. Tek istediğimin onu kucaklamak olduğunu nasıl bildi?

Ama bunun yerine onu uzaklaştırdım. Ve Reggie'yi.

Ona bunu telafi etmeliyim. Onun benim için ne kadar değerli olduğunu göstermeliyim.

Onu ne kadar özlediğimi.

Battaniyeleri tekmeleyerek, bağlantı kapısına doğru yöneliyorum. Reggie'nin evinde sessizce ilerleyip merdivenleri çıkıyorum ve yatak odasının kapısını yavaşça açıyorum.

Orada sırt üstü uyuyor, Reggie ise sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi etrafına sarılmış. İçeri girdiğimde koridordan gelen yumuşak ışık yatağa yayılıyor.

Reggie ilk uyanır, gözlerini ovuşturur. Yarı uykulu olsa bile, uyanıktır.

Her zaman tehlikeye hazır.

Tek kelime etmeden, ondan uzaklaşır, tekrar arkasını döner ve uykuya dalar.
Yavaşça yaklaşıp yanına uzanırım. Dirseklerimin üzerine yaslanarak göğsünün yavaşça inip kalkışını izlerim.

Nefesinin o mükemmel dudaklarından nasıl geçtiğini.
Parmaklarımla karnını okşarım ve o bacaklarını ayırır. "Ne uslu bir kızsın," diye kulağına fısıldarım.

"Hmmm."

Klitorisini okşadığımda sırtı kavislenir. "Çok güzelsin Bella."

Uykusunda bile kalçalarını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor.
Yorganın altına girip bacaklarının arasına yerleşirken dudaklarım gülümsüyor. Parmaklarımla yerini dilim alıyorum.

İki parmağımla girişini okşarken, benim için açıldığını hissediyorum. Yumuşak, nefes nefese bir inilti kaçıyor ağzından.

Onu yavaşça yalamaya devam ediyorum, onu uyandırmaya çalışıyorum. Kalçaları benim ritmime göre sallanıyor ve sonra parmakları saçlarımla arasına giriyor.

Yorganı geri çekince vücudu keskin bir sarsıntı geçirir.

Gözleri açılır, vahşi ve yarı uykulu.

"N-ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sorar, sesi uykudan dolayı kalınlaşmıştır.

"Sesini çıkarma, canım."

Reggie'ye bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü.

"Onu uyandırma. Bir süreliğine seni tamamen kendime istiyorum. Uyandığında o da katılabilir."

Dudaklarını araladı ve saçımı daha sıkı çekti.

"Ne kadar iyi bir çocuksun... beni böyle uyandırarak. Bu senin özür dileme şeklin mi?"

Gülümserim ve dilimi ona dayayarak her santimini tadarım.

"Evet, özür dileme şekillerimden biri bu. Şimdi uzan ve seni tatmama izin ver." Söyleneni yapar, sesi neredeyse bir fısıltıdır.

"Senden en az iki orgazm istiyorum."

"Evet, patron. Şimdi sus. Lezzetli bir kahvaltıyı bitirmem lazım." Üçüncü parmağımla da sokup, titremeye başlayana kadar klitorisini emiyorum.

"R... Rowan," diye çok yüksek sesle inledi.

Elim kıcına kayar ve onu uyarmak için sertçe sıkarım.

Parmaklarım onun içinde kıvrılırken ıslaklığı bileğimi kaplar. "Tanrım, sen cennetsin Bella."

Saçımı çeker, kalçalarını sallayarak, sanki bunun için yaratılmış gibi yüzümün üzerinde atlar.

"İşte böyle, sür beni."

Siktir, onu her sabah böyle uyandırabilirim.

O titreyerek doruğa yaklaşırken, bir parmağımı daha içeri sokarak onu doruğa ulaştırıyorum. O şiddetli bir şekilde boşalıyor ve ben o bitene kadar durmuyorum. Sonra oturup, elimle ağzımı silerek onun üzerine çıkıyorum.

Dudakları açılır ve ben iki parmağımı arasına kaydırırım.

"Kahvaltımın ne kadar lezzetli olduğunu tat," diye fısıldıyorum, sikimi amına bastırarak.

Bacakları belime dolanır ve beni orada tutar. Parmaklarımı temizler, gözleri gözlerime kilitlenir.

"Bu bir numaraydı. İkincisi nerede?"

"O küstah ağzın başını belaya sokacak, bebeğim."

Boynumdaki zinciri yakalar ve bükerek çeker. Küfür etmek için boğazım düğümlenir.

"Siktir beni, rock yıldızı," diye emrediyor.

Yavaşça ve derinden içine giriyorum, zevkten yüzünün buruşmasını izliyorum. Gözlerini kapatıyor...

"Gözlerini ondan ayırma," diye emreder Reggie, yatağın diğer tarafından.

Gözleri birden açılır. Önce bana bakar. Sonra ona. "Aferin sana."

Onun kalçasını tutuyorum ve geriye doğru çekiyorum, kalçalarımı sertçe bir kez ileri iterek tek bir sert hareketle sonuna kadar giriyorum.

Piercinglerim ona sürtünce çığlık atar. "Siktir, Bel," diye tıslarım.

Zincirimden beni aşağı çeker ve ağzını ağzıma çarpar. Öpücük sert ve tüketen bir öpücük, açlık içinde itiraf eden iki günahkar.

"Daha sert, Rowan. Siktir."

Boğazını sıkıp, ciğerlerim yanana ve dünya onun inlemeleriyle ve vücutlarımızın kaygan çarpışmalarıyla daralana kadar ona giriyorum. Sert bir şekilde boşalıyorum, titreyerek içine boşalıyorum.

Artçı sarsıntılar azalırken, nefes nefese yüzümü avuçlar. "Seni affediyorum. Aferin."

Yumuşakça gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Özür dilerim, canım. Kafam başka yerdeydi. Sana yüklememeliydim. Bir daha olmayacak."

Kıkırdar.

"Olabilir. Eğer telafi etmek için planın buysa." Çıkıp yanına uzanıyorum.

"Hoşuna gitti mi, İrlandalı?" diye alay ediyor.

"Gelip kendin görsen nasıl olur?" Reggie'nin sesi gürler.

O bana döner, dudakları hala şişmiş, ben ise orada yatmış, dilimde onun tadını alıyorum.

"Şimdi izleme sırası sende, rock yıldızı." Yanağıma bir öpücük kondurur.

Gülümserim, otururum.

"Bana ne yapabileceğini göster. Kardeşime iyi bir kız ol."

Şarkı, GLITTER AND VIOLENCE, Nessa Barrett

O bana doğru sürünerek gelir ve ben patlamak üzereyim.

"Ben yanımda uyurken, benim yatağımda kardeşimle sevişip, bunun hiçbir sonucuyla karşılaşmayacağını mı sanıyorsun Bella?"

Kalçalarımı bacaklarıyla kavrar, dizleri karın kaslarımı sıkıştırır, avuç içleri göğsüme bastırır.

"Hayır, efendim. Ama bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Elim hızla uzanıp boğazını kavradı. Dudakları bir nefesle açıldı.

"Bunu telafi edecek misin? Edecek misin?" O başını sallar, ben de onu daha sıkı tutarım.

Kızgın değilim, hiç de bile. Tam tersine, çok tahrik oldum. Onun öyle parçalanışını görmek? Bu çok güzeldi. Ama ona kontrolün dengesi nerede olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Her eylemin bir sonucu vardır.

"Güvenli bir kelime seç, Prenses," diyorum, gözlerimi onunkilere dikerek. "Pembe."

"Renkler konusunda ilginç bir yaklaşım. Ama tamam." "Şimdi bir sayı seç."

Elimi sertçe kıcına indiriyorum. Ses odada yankılanıyor
oda boyunca yankılanır. O çığlık atar ve bu çok güzeldir. "Say," diye emrediyorum.

"Bir," diye ciyaklar.

Kızaran derisini ovuştururum, sonra tekrar vururum. "İki," diye bağırır.

"Harika gidiyorsun. İki tane daha. Sonra sana çok iyi hissettireceğim."

Elimi Rowan'a uzattım. Bana siyah deri

kemerimi uzatır.

"Rowan izliyor, Bella. Senin ne kadar iyi davrandığını görüyor.

ben. Bizim iyi kızımız, değil mi?" "Öyleyim,"

diye nefes nefese cevap veriyor.

Kemer havada ılık çalar ve vücuduna çarpar. Ağlayarak sayıyı söyler ve ben öne eğilip, penisimin ucunu amına bastırırım.

"Lütfen, efendim. Lütfen, beni sik. Sana ihtiyacım var." Tek kelime etmeden, içine giriyorum.

"Siktir." diye homurdanırım.

"Mükemmelsin Bella. Beni çok iyi alıyorsun."

Durmam. İnlemeleri benimkilerle aynı, vahşi ve çaresiz.

"Ben... ben boşalmam lazım," diye yalvarır.

"Daha çok yalvar."

"Lütfen, efendim!" diye bağırır.

Son bir tokatla, tüm vücudum titreyene kadar içini dolduruyorum, terden kaygan havada onun adı bir hırıltı gibi çıkıyor.

Ben çekilirken o titrer. Bileklerini çözüp beni görmesi için döndürürüm ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım.

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Çok gurur duyuyorum."

Dudaklarıma gülümsüyor.

"Bu çok ateşliydi, Reggie," diye nefes nefese söylüyor.

"Henüz bitirmedik." Gülümserim. "Şimdi sana bakalım." O başını sallar. "Lütfen."

Parmaklarım saçlarına dolanır, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum

"Bunu duşa taşıyalım mı?" diye fısıldırım. Gözleri parlar. Bunu kesin bir evet olarak kabul ediyorum.

Çocuklar hazırlanmakla meşgulken Lily mesaj atıp geldiğini haber verdi. Ben çok yorgunum. Rowan odamıza gizlice girdikten sonra, hepimiz uykuya dalamadık. İkisine de doyamıyorum. Ve benim ihtiyacım olduğu sürece devam edebilirler.

Ama aman Tanrım, sanki tüm vücudumu çalıştırmışım gibi. Oturabilmiyorum ve biraz tuhaf yürüyorum.

Ön kapıya gizlice yaklaşıyorum, Lily orada gülümseyerek duruyor, elinde bir

bir
çanta "Conan pek eğlenmedi," diyor yarı fısıldayarak, yarı kıkırdayarak. "Ama, o da var
tutuy
mı?"
or.

O olmadan benim için Inferno'da

ve beni içeri almadan bu epik fikrimi gerçekleştirmem imkansız.

"Hallie ciddi bir iyilik yapmak zorunda kaldı. Ama evet. Şu anda yapıyor. Ve onları zamanında oraya ulaştıracak. Al." Bana küçük siyah bir çanta uzattı.

"Harika. Teşekkürler. Rolüme uygun görünmeliyim."

Kıkırdar. "Çok heyecanlıyım. Bana her şeyi anlatmalısın. Yüzleri resmedilmeye değer olacak. Ve yazdığın mektup? Kesinlikle muhteşem."

Övgüden keyif alarak kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Kelimelerle aram iyidir. Ayrıca, onların sözleşmesini kılavuz olarak kullandım. Umarım işe yarar."

Midemde bir düğüm oluşur. İşe yaramalı. Bu tek adil yol.

Aralarında seçim yapamam, ama biriyle evlenmek zorundayım.

Sadece kağıt üzerinde olsa bile, bu seçimi yaparsam, ikisinden biri ikinci sınıf hissedecektir. Ama ikisi bunun için rekabet ederse?

Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.

Ama ikisini de bırakmayacağım.

"Olacak. Olmasa bile. Çok eğleneceksin." Göz kırıyor.

"Tabii ki. Eve vardığımızda sana mesaj atarım, böylece alışverişe gidebiliriz."

"Ah. Alışveriş. Anladım. İyi bahane," diye fısıldadı.

O gitmeden önce ona sarılırım ve ikisi gelmeden önce çantayı mutfak dolaplarından birine saklarım.

Bir bardak su doldururken kapının kapandığını duyuyorum.

Rowan ilk olarak, kendi evinden koridordan geçerek geliyor. Yine şapkası ters. Siyah kot pantolon ve dar tişört giymiş. Bana doğru yaklaşıyor, gözleriy 'deki küçük pembe elbisem üzerinde dolaşiyor.

"Beğendin mi, rock yıldızı?" diye alay ediyorum.

Önümde durduğunda, gümüş zincirini tutup onu öpmek için aşağı çekiyorum.

"Her zaman."

Geriye yaslanıp onu içime çekiyorum.

"Senin kadar seksi, ters takılmış şapkalı ve seksi bir zincir takan bir erkeği kitapçıya götürebileceğimden emin değilim."

"Öyle mi? Neden peki?" Boğazını tuttum.

"Biri seni benden çalmaya çalışabilir. Biz kitapçı kızlar susamışız."

Rowan eğilip yanımdaki suyum ald.

Başını geriye eğip suyun çoğunu içti. Ama son yudumu yutmadı. Karanlık gözlerinde açlık dolu bir bakışla dudaklarıma dokundu.

Bir eliyle boğazımı sıkarken, suyu ağzıma tükürdü.

"Susuzluğun geçti mi?" diye soruyor, sesi sert. Yutkunuyorum, yanaklarım yanıyor.

"Hiç de bile, rock yıldızı."

Reggie boğazını temizler, ben de ona bakıp inlerim. O da lanet olası bir Yunan tanrısı gibi görünüyor.

"Reggie," diye
sızlanıyorum. "Ne?"

"İkinizin de üstünüzü değiştirmeniz lazım. Beni müstehcen kitap almaya götürmek için fazla seksisiniz. Kaslarınızı ve dövmelerinizi daha az gösteren bir şeyler giyin, olur mu?" derim tatlı bir sesle.

İkisi de kıkırdar.

Reggie'ye doğru yürüdüm ve ellerimi onun koyu renkli buklelerine geçirdim. "Sen giyinmezsen ben daha kısa bir elbise giyeceğim." Ona kirpiklerimi kırptırdım.

O eğilip nefes alamayana kadar beni öper.

"Ben savaşılabirim. Yani istediğin her şeyi giyebilirsin, bebeğim.

Görünüşe göre bizi korumak için sen de aynısını yapmak zorunda kalacaksın, ha?"

Dudaklarımı ısııyorum.

"Bugün tutuklanırsam, ikinizin suçu."

Kitaplıkta başka bir tane arıyorum. Rowan, ikisinin birlikte kaç tane tutabileceğini görmek için bir oyun oynamayı önerdi. Şu ana kadar epey bir yığın topladım. Ama bir kız her zaman daha fazla kitap satın alabilir.

Soluma baktığımda, uzun siyah saçlı, bana bakan güzel bir kız görüyorum.

Hâlâ onun bakışlarını üzerimde hissederek bir kitap seçiyorum.

"Uh, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum, ona doğru dönerek.

O zaman onun bana bakmadığını fark ettim. Benim arkamda birine bakıyordu. Reggie ve Rowan'a neredeyse salya akıtacak kadar hayranlıkla bakıyordu.

"Vay canına," diyor. "Hangisi senin? Diğerinin numarasını alabilir miyim?"

Kitabı daha sıkı tutuyorum. Bir an için, ona kitapla vurmaya düşünüyorum.

Sonra arkama bakıyorum ve kalbim sakinleşiyor.

Reggie ve Rowan, kollarında kitaplarla orada duruyorlar, gözleri sadece bana odaklanmış durumda.

Gülümsüyorum.

Kitapçada bir kaltağı vurmaya gerek yok. Ama onlara halka açık yerlerde bu kadar seksi görünmemeleri konusunda uyarmıştım. Sahiplenme duygumun sınırları var ve onlar her birini zorluyorlar.

Ona dönerek, ses tonumu hafif tutuyorum. Onu suçlamıyorum bile. Ben de bakardım.

"Hayır. Üzgünüm tatlım. Aslında ikisi de benim." Ağzı açık kalır.

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Ona yaklaşp tatlı bir gülümsemeyle, "Birden fazla deliğimiz var, değil mi?" diyorum.

Sonra topuklarımı döndürürüm ve kalçalarımı biraz daha sallayarak, elimde bir kitapla adamlarımın yanına doğru yürürüm.

Rowan rafa yaslanmış, yüzünde yavaşça yayılan bir gülümsemeyle, sanki ne dediğimi tam olarak biliyormuş gibi.

Reggie'nin bakışları vücudumu aşağıya doğru kayıyor. Her bir kitabın bana kaç tane ceza kazandırdığını hesapladığını neredeyse görebiliyorum.

Buradaki herkes onlara bakıyor. Ama onlar devasa. Muhteşem. İrlanda aksanı ve kollarında baharatlı kitaplarla tamamlanmışlar - gerçekten haksızlık bu.

"Bir tane daha mı, Prens?" Reggie, son bulduğum kitabı onun yığnına bırakırken soruyor. "Bu yıl okumak için yeterince kitabın yok mu sence?"

"Elinde otuz kitap var," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Bu bir ay eder." Gözlerini kırıştırıyor. "Bir ay mı? Günde bir kitap mı, Bella? Tanrım."

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey alamıyordum ve müstehcen kitaplar yardımcı oldu. Sanırım artık o kadar çok ihtiyacım olmayacak. Belki iki günde bir tane, ikinizin beni ne kadar meşgul ettiğine bağlı olarak."

Rowan rafı itti, sırtışı alaydı. "Bana yükle, canım. Ama yeni bir kuralım var: Ne okursan oku, biz onu yeniden canlandırırız. O yüzden akıllıca seç."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. Reggie'den çok daha az tutuyor, bu da demek oluyor ki... daha fazlasını yapabilirim.

Reggie'nin kitaplarından birinin sırtını parmağımla okşuyorum. "Şey, bu kitapta... adam kitaplığın önünde onu yalıyor."

Reggie boğazını temizler. "Ve bunda, kız masanın üzerine eğilip herkesin önünde şaplanmak üzere."

Rowan dişlerini göstererek sırtıyor. "Sorun değil. O bunu yaparken ben de seni yalarım, bebeğim. Takım çalışması yaparız."

Reggie ona sert bir bakış attı.

"Tamam," diye araya girerim, gülümsemek için kendimi zor tutarak. "Beş kitap daha. Ama bu sefer ikiniz de seçmeme yardım edebilirsiniz."

Reggie yaklaşır, varlığı aramızdaki mesafeyi kaplar. "Beş kitap daha, ha?" Sesi alçalır, dizlerimin titremesine yetecek kadar alçalır. "Beni gerçekten herkesin önünde sınamak mı istiyorsun, Prenses?"

Çenemi kaldırıp onun ses tonuna uyum sağlarım. "Beni buraya kitap seçmeye sen getirdin. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. Sonraki beş kitabı Rowan alabilir."

Ağzı seğirir. "Bu çok komik. Sadece sana uygun olduğunda emirleri yerine getiriyorsun."

Rowan arkama geçer, nefesi kulağıma okşar. "O benimkini gayet iyi takip ediyor," diye fısıldar, parmağını omurgamın kıvrımından aşağı doğru kaydırarak beni titretir. "Değil mi, tatlım?"

Dudaklarımdan çıkan ses bir kelime değil; yumuşak, istemsiz bir ses ve bu ses ondan memnuniyet dolu bir mırıldanma koparıyor.

Reggie'nin gözleri kararır, keskin sahiplenme duygusu ateşli bir şekilde parlar. "Gerçekten burada bu oyunu oynamak mı istiyorsun?"

Rowan'ın gülümsemesi genişler. "Seyircilerin birkaç yeni sapkınlık öğrenmesi umurumda değil. Zaten yeterince uzun süredir bizi izliyorlar."

"Çocuklar," diye fısıldıyorum, sesim kısılıyor. "Bir kitapçımız."

Reggie, dudakları kulağıma değene kadar eğilir. "Ve bu, kışının hala kırmızı olmamış olmasının tek nedeni."

Tehdit, elektrikli tel gibi vurur. Nefesim kesilir, uyluklarım birbirine yapışır.

Rowan içinden gülüyor. "O zaman bunu sonraya saklayalım. Umarım o kitabın hangi raftan geldiğini hatırlarsın, tatlım. Yerimizi kaybetmek istemeyiz."

Titrek ellerimi sabitlemek için başka bir roman alıyorum, nabzım hızla atarken arka kapağı okuyormuş gibi yapıyorum. Gerçekten

kendimi toparlamam gerekiyor.

Rowan kitabı elimden alır ve kendi yığınınına atar.

"Tamam," diyor Reggie. "Bu senin ilk hakkın. Ama geri döndüğümüzde, ilk bölümü yüksek sesle okuyacaksın. İkimiz de dinleyeceğiz. Ve ilk rastladığın sahne ne olursa olsun..."

Sözlerini yarım bırakır, günahla dolu bir söz.

Rowan sırtıyor. "Görünüşe göre hikaye zamanı çok daha ilginç hale geldi."

Ve en kötüsü - ya da belki en iyisi - ne?

Hangi sahne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum bile.

Reggie'nin gergin pazılarını tutarak dudağımı ısııyorum. "İki kaslı erkek arkadaşın olması kitap alışverişi için daha da iyiymiş," diye alay ediyorum ve ikisinden de aynı şekilde alçak bir kahkaha alıyorum.

Kasiyere vardığımızda, ikisi de hemen arkamda. Reggie tezgahın üzerine kitaplarını koyarken, ben de çantamdan kartımı çıkarıyorum.

Elimdeki kartı yakaladı ve kaşlarını çattı. "Kaldır şunu. Bu bizim hesabımızdan. Biz sadece kaslı değiliz, aynı zamanda banka da sayılırız."

Kasiyere öldürücü bir gülümseme atar ve siyah Amex kartını uzatır.

"Bunları ben ödeyebilirim," diye fısıldadım. "Bütün eşyalarımı sizin almanızı beklemiyorum."

Rowan kolunu belime doladı. "Seni şımartmak istiyoruz.

Ve bence bu kitaplar bizim lehimize olabilir."

Kıkırdayarak başımı ona yaslarım. "Bu anlamaya razıyım."

Geri dönüş yolculuğu hayatımın en uzun saati gibi geliyor.

Bella arka koltukta, bacaklarını çaprazlamış, telefonunu kaydırıyormuş gibi yapıyor, ama birkaç dakikada bir dikiz aynasından bana bakıyor.

Sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Sanki benim ilk hamleyi yapmamı bekliyormuş gibi.

Reggie bir elini direksiyona koymuş, diğer elini uyluğuna dayamış, çenesini sıkmış. Mağazadan beri tek kelime etmedi, bu da düşündüğü anlamına geliyor. Hesap yapıyor.

Arabayı garaja çektiğimizde, aramızdaki hava gergin.

Bella önce atladı, küçük pembe sundresi sallanıyor, göğsüne bir yığın kitap sıkıca sarılıyor. Bizim de onu takip ettiğimizi, geri kalan eşyalarını taşıdığımızı biliyor.

Ne olacağını biliyor.

İçeri girince ayakkabılarını çıkarır ve kitapları masanın üzerine bırakır. "Tamam," der yumuşak bir sesle, ikimizi sırayla bakarak. "Hangisi?"

Daha önce alay ettiği kitabı bulana kadar sırtlarını parmağımla taradım — MMC'nin kitap rafının önünde onu yaladığı kitabı.

"Bu," diyorum ona.

Kitabı benden alır, dirseklerini mutfak tezgahına dayar ve kitabı açar.

Reggie bir sandalye çekip oturur, bacaklarını açar, sessiz ve günahkar bir şekilde hakimiyet kurar, onun her hareketini izler.

"Oku," diye emrediyor.

Bella yutkunur ve kitabın ilk sayfasını açar. İlk birkaç kelimedede sesi titrer, ama sonra ritmini bulur ve sesi hipnotik bir hale gelir. Onun İngiliz aksanını bütün gün dinleyebilirim.

Ve birkaç cümle aralıklarla bize bakıyor. Hangimizin dayanamayacağını görmek için.

Kahramanın kahramanı duvara dayadığı kısma geldiğinde, arkasına geçip saçlarını yana doğru çekiyorum.

"Okumaya devam et," diye fısıldarım, ağzımı boynuna bastırarak.

Titriyor ama itaat ediyor, sesini bozarak onun ellerini, ağzını, onu yutmak istercesine bakışlarını okuyor.

Parmaklarımla omurgasını okşuyorum, elbisesinin eteğini çekiyorum, kumaş kalçalarının etrafında toplanana kadar santim santim yukarı çekiyorum.

Sesi titrer. "Rowan..."

"Okumaya devam et, canım."

Reggie sandalyesinde kıpırdanır, gözleri kararmış ve ağırlaşmış bir şekilde ona bakar. "Okumayı bırakmanı kim söyledi?"

Dudakları açılır, ama ses çıkmaz. "Cevap ver Bella."

Sesi nefes nefese kalır. "Kimse söylemedi." Derin bir nefes alır ve okumaya devam eder.

Onun dili bacaklarının arasında kayarken, ben onun arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Reggie'nin sesi sessizliği bozar. "Henüz değil, Rowan. Henüz ödülünü hak etmedi."

Elinde tuttuğu kitap titriyor, ben parmaklarımı külotunun altına geçirip onu aşağı çekiyorum, onu nefes nefese bırakacak kadar yavaşça.

O, tezgaha yaslanarak hala okumaya çalışıyor. Onu tadarken sesi bozuluyor.

Reggie'ye bakıyorum, kendisiyle savaşıyor bir adam gibi izliyor, yumruğunu kucağında sıkıca tutmuş, zor nefes alıyor.

Hassas tenine öpücükler kondururken, Reggie'nin adını fısıldıyor.

"Lütfen."

Onun uyluğunun içini ısııyorum.

"Ben senin bacaklarının arasındayken neden kardeşime yalvarıyorsun?"

O benim etrafımda titriyor.

Sonra ayağa kalkar, arkasına geçer, çenesini tutar ve ona bakmasını zorlar.

"Oku," diye mırıldanıyor, sesinde karanlık bir eğlence var. Kız sersemlemiş bir şekilde başını sallıyor. "Yapamıyorum."

"Sorun değil." O eğilir, dudakları kulağına değecek kadar yaklaşır. "Doğaçlama yaparız."

Onun tenine gülümsüyorum. "Kendi versiyonumuzu."

Ve sonra kaos başlar, onun eli kızın saçlarına dolanır, benim ağzım hala kızın bacaklarının arasındadır, kızın sesi artık kitapla hiçbir ilgisi olmayan çaresiz, nefessiz seslere dönüşür.

Hikaye artık bizim.

Nefes nefese ve titrek ellerle yazıldı. Her sayfa bir günah.

Şarkı - Karanlıkta, Bring Me The Horizon

"Ona kitaplık yapalım mı?" Rowan koridordan sesleniyor, Bella'nın son kitaplarını mutfağa taşıırken sesi evin içinde yankılanıyor.

"Evet, ben de tam bunu düşünüyordum," diye cevap veriyorum, birkaç ciltli kitabı tezgahın üzerine istiflerken.

O da yanıma atlar, birasını alır ve sırtarak, "Az önce o kıza kitapla vuracağını sandım," der. Kıkırdayarak gülüyorum. "Her şeyi bırakıp onu durdurmaya hazırdım." "Biraz seksi olurdu," diyor.

Kaşlarımı kaldırırım. İşte bu yüzden bana ihtiyaçları var — Rowan onun yaramazlıklarını körüklüyor, ben de onun tutuklanmasını engelliyorum.

Telefonum çalıyor. Ekranda Conan'ın adı yanıp sönüyor. "Con," diye selamlıyorum.

"Reg. İkinizin de Inferno'ya gelmesi gerekiyor. Hemen."

Sesindeki ton beni derinden etkiliyor. Telefon görüşmesi bitmeden anahtarlarımı alıyorum.

"Beş dakikaya orada oluruz."

Telefonu kapatıyorum. "Inferno'ya gitmeliyiz."

Rowan'ın gözleri büyüdü. "Lyla mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Güvenli olmayan bir hat üzerinden soru sorma."

O da başını sallar ve hemen peşimden gelir. "Bella'ya mesaj atayım, işe gittiğimizi söyleyeyim, böylece alışverişten erken dönerse neden burada olmadığımızı anlar."

"İyi fikir."

Beş dakika sonra, Inferno'nun kapılarını iterek içeri giriyoruz. Kalbim göğsümde davul gibi atıyor. Silah sesi yok, alarm yok. Her şey... normal. Fazla normal.

"Conan nerede?" diye soruyorum güvenlik görevlisine. "Barda."

Yarı rahatlamış, yarı şüpheli bir bakışla birbirimize bakiştık ve yukarı çıktık.

Bar sakindir, her zamanki kalabalık vardır, ama Conan tezgaha yaslanmış, hiç iyi haber anlamına gelmeyen o fazla masum gülümsemesiyle durmaktadır.

"Acil durum nedir?" diye soruyorum. O gülüyor. "Acil durum olduğunu mu söyledim?" Ona bakıyorum.

"Şimdi dedin."

Omuz silkiyor, sonra ceketinden iki zarf çıkarıyor ve ikimize birer tane veriyor. Bella'nın güzel el yazısıyla benim adım yazıyor.

"Bu iş başlamadan önce," diyor Conan, ellerini kaldırarak, "benim isteksiz bir katılımcı olduğumu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Karım... ikna edici olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Conan, bu ne?"

O, benim pazımı hafifçe vurarak, sempatik görünmeye çalışır ama başaramaz.

"Şey, gizlilik yemini ettim. Ama şunu söyleyeyim, ikiniz de biraz eğleneceksiniz."

Rowan'a bakıyorum. O da benim kadar şaşkın görünüyor.

"Decadence Proposal'a hoş geldiniz," diye devam eder Conan, sanki bir şakanın son cümlesiymiş gibi. "Oyunlarınız kapının arkasında sizi bekliyor. Biriniz vazgeçerse, diğeri Bella'nın damadı olur. İkiniz de oynamayı seçerseniz, ilk deneme sizi bekliyor."

Bardağı daha sıkı tutuyorum. Kalbim bir an duruyor. Oyunlar.

Decadence. Bella.

"O-oyunlar mı?" Rowan kekeliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Her şey çok netleşiyor. O öğrendi. Ve durumu tersine çevirdi.

"Bella biliyor mu?" Rowan'a dönüyorum. "Ona

söylemedim," diyor hemen. "Ben de

söylemedim."

Ama ben de ofisimdaki evrakları dikkatli tutmadım.

Conan yüzünü buruşturur. "Evet, bildiğini söylemek yanlış olmaz. Ama iyi tarafı... bunu iyi karşılıyor mu?"

Ona bakıyorum. "Başımız belada, değil mi?"

Gülümser. "Kesinlikle. Peki, oynayacak mısın? Arkandan kapıları kilitlemem gerek."

"Ben varım," diyor Rowan tereddüt etmeden. Ben de

başımı sallıyorum. "Oyun zamanı."

Conan, kalabalığın içinden bizi arka koridora götürürken sırtışı genişler.

"İçeri girdiğinde oyun başlar," diyor. "Kuralları artık biliyorsun. Yaşam ya da ölüm."

Elimi yüzüme sürerim. "Ciddi olamazsın." Avucunu uzatır. "Silahları ver lütfen."

Gözlerimi kırpiyorum. "Hadi ama dostum."

"O oyun yöneticisi, ben sadece elçiyim," diyor Conan.

Rowan gülerek kılıcını ve silahını uzatır. "Seni de ele geçirdi."

"Hepiniz tarafından manipüle edildim," diye mırıldanır Conan. Ben de homurdanarak silahımı veririm. "Bu delilik."

O sadece omzuma hafifçe vurur ve son kapıyı açar. "İyi şanslar."

Kapı arkamızda ağır bir tıklama sesiyle kapanır, kilit yerine oturur.

Pembe yapraklar, sanki Bella'nın ateşli rüyalarından birine adım atmışız gibi yere dağılmış.

Solda—Birinci Kapı. Üzerine pembe bir kalp çizilmiş, içine bir sayı yazılmış.

Kapıyı açıyorum. Bella yok. Sadece çiçekler ve yumuşak ışıkla dolu loş bir oda var. Ortada bir masa duruyor; iki bardak viski, bir siyah kutu ve bir mektup.

Mektubu alıp boğazımı temizledikten sonra yüksek sesle okudum.

İlk resmi Decadence Teklifi'ne hoş geldiniz. Sunucunuz, Bella King. Şimdi, sizin küçük planlarınızı keşfettiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Ya da sizin deyiminizle "teklifinizi". Çok, çok yaramaz çocuklar.

Neyse ki ikiniz için de Lily gerçek durumu açıkladı. Bu yüzden uykunuzda sizi bıçaklamadım.

Ama bu bana bir fikir verdi.

Kalbim ikinize de ait. Ama sorun hala aynı: Kiminle evleneceğim?

Karar vermek için iki günümüz var. Ve ikiniz de oyunlarınızı açıkça sevdiğiniz için, bunu aleyhinize kullanmayı düşündüm.

Orijinal planlarınızdan ilham alarak bir yarışma düzenledim. Bir koca bulmanın tek adil yolu bu.

Conan (Allah razı olsun) ikinize birer zarf verdi. İçinde sözleşmeler var. Yine eski Decadence kurallarından esinlenerek hazırlandı.

Bu sözleşmeler sizi ömür boyu bana bağlamakla kalmıyor, şartları da belirliyor. Reggie, sana bakıyorum.

Burada kontrol bende. Eğer bunu kaldıramazsan, kaybedersin. Üzgünüm. Bu anı yaşamam lazım.

Noktalı çizgiyi imzaladıktan sonra, beni İkinci Odada bul.
Viski cesaret için. Yüzük kazanan için.
Ne dersiniz çocuklar? Benimle oynamak ister misiniz? Her zaman
sizinle,
Bella xx

Bir an için hareket edemiyorum. Nabzım boğazımda atıyor.
O öğrendi ve kaçmak yerine bunu bir savaşa dönüştürdü. Onu hiç bu kadar sevmemiştim.
"Acaba ne planlamıştır?" diyor Rowan, ellerini ovuşturarak, sanki Noel sabahıymış gibi sırtarak.
Conan'ın bana verdiği zarfı yırtarak açıyorum. Yıllardır kullandığımız aynı Decadence logosu
bana bakıyor. Bir sözleşme, geleceğimize bir cevap.
Her madde oyunlarımızın bir yansıması, ama bu sefer kuralları yazan o.
Bella'nın kraliçe olduğu bir dünya mı? Hayatta kalamayabiliriz .
Sayfayı gözden geçirirken, gurur ve panik arasında kalmış bir şekilde başımı sallıyorum.
"O iyi," diye mırıldanıyorum.
"Mahvolduk," diye cevaplar Rowan.
Onun odasına açılan yan kapıya bakıyorum ve yüzümde beliren gülümsemeyi
engelleyemiyorum.
Bella King, sen parlak, güzel bir tehdiisin. Eğer bu onun
meydan okumasıysa, sorun değil. Oynayacağım.
Çünkü bize kaç oyun çıkarırsa çıkarsın, benimkinin nasıl biteceğini zaten biliyorum.
Dudaklarımda onun adı, elimde bir yüzük.

Şarkı - Trouble's Coming, Royal Blood

İkinci kapıyı açarken nefesim kesildi.

Ve işte orada.

Beyazlar içindeki bir melek, o kadar güzel ki dizlerimin üzerine çöküp onunla evlenmek için yalvarmaya hazırım.

"Çığlık odasına hoş geldiniz." Gülümsüyor ve içeri girmemiz için işaret ediyor.

"Ses çıkaran sen olduğun sürece sorun yok," diye göz kırptım.

Reggie arkamızdan kapıyı kapattı.

Ortada, koltukların kollarına kelepçeler takılmış bir sandalye var, taht gibi.

Karşı köşelerde iki sandalye daha var.

"Lütfen oturun." Bella sandalyeleri işaret ediyor.

Ben soldaki sandalyeye oturuyorum. Reggie sağdaki sandalyeye oturuyor. Bella tahtına yaslanıyor, sakinliğin timsali gibi.

"Gergin misin?" diye soruyor. "Biraz," diyorum ona.

Bana doğru yavaşça yürür. O beyaz dantelli iç çamaşırı tam bir günah.

Pembe topuklu ayakkabılar, uyumlu ruj... Her ayrıntı beni mahvetmek için tasarlanmış.

Elini omzuma koyuyor ve sikim birden canlanıyor. "Korkma, Rowan. Dekadans oyunları eğlencelidir, değil mi?" Kafamı geriye eğip gözlerine bakıyorum. Evet, kızgın. "Hayır. Değiller. Pek sayılmaz."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Yani, bunlar biraz dahice. Gerçek kötülüğü avlamak için canavar gibi davranmak."

Rahatlama hissi içimi kaplıyor. O anlıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama. Bizi öldürmeden önce, ona gerçeği söyleyecek birini bulmuşuz.

"Hoşuma gitmeyen şey," diyor, parmağını çenemden aşağı doğru sürükleyerek Reggie'ye doğru geri çekilirken, "ikinizin de beni onlar hakkında uyarmamış olmanız. Benimle birlikte olduktan sonra oyunları iptal ettiğinize dair herhangi bir duyuru da görmedim."

"Bu bir görev," diye cevaplıyor Reggie. "Kadınlara asla dokunmayız. Onlara asla zarar vermeyiz. Her şeyi değiştirirdik."

Çenesine dokunur. "Ah. Hepsi benim için mi?"

O başını sallar. Kız onu altüst etmiş. Onu hiç böyle görmemiştim. "Her şey senin için."

Pürüzsüz. Bunu ona vereceğim. Şu anda o benim kardeşim değil, rakibim.

"Eh," diyor, "önemli değil. Çünkü biz *benim* oyunlarımda oynuyoruz ve seninkiler bir daha asla gerçekleşmeyecek. İlk oyunun kurallarını duymak ister misin?"

"Evet," diye cevaplıyoruz ikimiz de.

Tamamdır. Tüm Quinn'ler kendi oyunlarını düzenlemeyi bıraktı, ben ve Reggie de aynısını yapmak zorundayız.

"Güzel." Ellerini çırpır ve zarif bir şekilde tahtına oturur. "Beni en yüksek sesle çığlık attıran ya da en şiddetli orgazm yaşatan kazanacak. Gözlerim bağlı olacak, böylece adil olacak. Sadece dilinizi ve parmaklarınızı kullanabilirsiniz. Konuşursanız kaybedersiniz."

"Peki orgazm gücünü nasıl adil bir şekilde ölçeceğiz?" diye sorar Reggie.

O sırttı. "Şey, duyacaksın." O başını salladı.

"Adil."

"Gözlerimi bağladığımda, sessizce kimin ilk başlayacağına karar vermek sana kalmış. Oh, şuradaki masa var ya?"

köşeyi işaret ediyor. "Yaratıcı olmak istersen, orada en sevdiğim yardımcıları var."

O tarafa bakıyorum ve aralarından seçim yapabileceğim pek çok seçenek var. Sanırım o ve Lily alışveriş yapmak yerine bunu hazırlamakla meşgul olmuşlar.

Pembe göz bandını kaldırdı, sesi zehir gibi tatlıydı.

"Kendimi dizginleyecektim, ama beni fırlatıp atmak istersen... beni pretzel gibi bükme istersen... devam et."

Tanrı aşkına.

"Bella," diye nefes alıyorum. "Bizi öldüreceksin."

O dudaklarını bükerek, "Evet, pantolonuna boşalma. Kurallara aykırı. Benim aksi yönde bir talimatım olmadığı sürece, bu oyunlar sırasında sadece ben boşalabilirim" dedi.

Elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. "Şaka yapıyorsun."

Gözleri benimkilere kilitlenir, ölümcül ciddiyetle. "Nefes al, bebeğim."

Eğik bir gülümsemeyle geriye yaslanırım. "Sözleşmeye ölüm konusunda rıza gösterdiğimizi yazdın. Belki de bu şekilde öleceğim."

Gülüyor. "Bu her erkeğin hayali değil mi? Yüzünde bir kadınla ölmek?"

Göz bağını takar ve bacaklarını açar — dantelli külot ve kötü niyetli.

İnleyerek, sikimi bastırıyorum. "Tanrım, canım." "Oyun başlasın."

Reggie'ye bakıyorum. Çenesi sıkı, sandalyenin kolçaklarında parmak eklemleri beyazlamış, gözleri avına kilitlenmiş.

"Gitmek ister misin?" diye fısıldarım.

Sessizce ayağa kalkar, ceketini çıkarır.

Şarkı - Taste of the Divine, Shaker, Azee, COBRA

Hava uğulduyor. Gözlerim bağlı ve kurallar artık çok katı. Konuşmak yok, merhamet yok, sadece dokunma var.

Çenesini eğip beni dinliyor. Bekliyor.

Önce arkasına geçiyorum, nefesimin omzuna dokunmasına izin veriyorum.

Cildi diken diken oluyor. Ellerim uyluklarını buluyor, onu yavaşça açıyor, her saniyesini hissetmesini sağlıyor.

Parmaklarım iç uyluklarını okşuyor, en çok istediği yeri kaçınıyor.

O kıvranıyor ve bu küçük hareket boğazımdan yutamadığım bir ses çıkmasına neden oluyor.

Yaklaşarak dudaklarımı boynuna yaklaşıtıyorum, dokunmadan, sadece onu kızdırmak için.

Nefesi titrer ve bu benim işaretimdir. Bir parmak. Sonra iki.

Yavaşça. Derinlemesine. Üçüncüyü eklerken onun tamamen dolduğundan emin oluyorum. Onları kıvrıyorum, onun ritmini bulup ona uyum sağlıyorum.

Eli kol dayanağına uçar, sanki onu tutan tek şey oymuş gibi deriyi sıkıca kavrar.

Vücudu kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha güçlü konuşuyor, kıvrılıyor, sıkılıyor, yalvarıyor.

Oyuncaklara ya da yardımcıya ihtiyacım yok. Onu kendisinden daha iyi tanıyorum. Onun çaresizce arzuladığı ama asla itiraf etmeyeceği şeyi. Tüm kontrolünü kaybetmeyi. Diğer elimi göğsüne kaydırdığımda, parmaklarım danteli kavradığında uylukları titriyor. Boğazını sıkıdığımda, ağzı açılır ve sarsılır. Daha hızlı hareket ederim. Daha sert.

Başı sandalyeye yaslanır, saçları kenardan dökülür.

Nefesi kesilir. Bastırılmış bir inilti çıkar, sonra onu geri yutar.

Çenem gerilir. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirir, titremeye başlayana kadar yavaşça dairesel hareketlerle bastırırım.

Vücudundaki her kas gerginleşir.

Oda, onunla birlikte nefesini tutmuş gibi hissediyorum.

Vücudu titremeye başladığında duruyorum. Parmaklarımı çekince parmaklarım parlıyor, kendi nabzım da hızlanıyor.

Parmaklarım dudaklarının arasına kayarken, o gülümseyerek onları yalayıp temizler. "Her zaman oyun oynuyorsun," diye fısıldar.

Rowan'a bakıyorum.

Çenesi kilitli, gözleri çılgınca. Hareket etmiyor.

Hareket etmesine gerek yok.

Az önce ne yaptığımı çok iyi biliyor. Kuralları değiştiriyorum. Onun ihtiyacını ona karşı kullanıyorum.

İşte böyle kazanırım. Onu en sert şekilde orgazma ulaştırmanın yolu bu. Onu, lanet olsun, ağlayana kadar tahrik etmek.

Sandalyesinde kıpırdanarak beni sınıyor. "Bana kim dokunuyor?" diye soruyor.

Sessizlik ona cevap verir.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Ne oldu? Senin olduğunu anlayacağımdan mı korkuyorsun, İrlandalı?"

Sesi bana bir meydan okuma gibi gelir.

Gülüyor. "Sen sensin, değil mi? Benden saklanamazsın."

Ayağa kalkarım ve elimi omurgasına doğru kaydırırım, nazikçe değil. Dokunuşumla sırtını kamburlaştırır, yarı meydan okurcasına, yarı teslim olmuş gibi.

Kulağına nefesimin degeceği kadar yaklaşıyorum. Titrer.

Hâlâ sırtıyor.

Hâlâ zorluyor.

"Bir şey söyle," diye alay ediyor. "Sen olduğunu itiraf et."

Aramızdaki tek şey nefesimiz, onunki hızlı ve düzensiz, benimki düzenli.

Ama içim parçalanıyor. Onun yanında her zaman olduğu gibi. Bu kadar savunmasızken ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum.

Ve bize bu kadar güvenip, burada kilitli kalmamıza izin verip, ona bunu yapmamıza izin vermesine hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Bu çok güzel.

Onu nazikçe ayağa kaldırıyorum, yumuşak tarafımı ortaya çıkarıyorum.

Ama sonra ensesini tutup sandalyenin üzerine eğiyorum, avuçlarını deriye bastırıyorum, kalp atışları vücudunun her yerinde hissediliyor.

Nefesi kesiliyor; omuzlarındaki direnç kayboluyor.

"Reggie..." diyor nefesini verir, değil bir bir bu bu sadece

Ve o anda, bizi bu andan alıkoyan tüm kısıtlamaları, mantığı ve kuralları bir kenara bıraktım. Dizlerimin üzerine çöküp, sırtını aşağı doğru bastırarak kıcını havada tutuyorum.

Bir elimle klitorisini okşarken, diğer elimle dilimle onu beceriyorum.

O orgazm olmaya yakinken, yüzüme damlarken bile durmadım.

Ve kıcına vurduğumda, çığlık attı. İşte buradayız. Acı ve zevk.

O ritmi sürdürdüm. Kıcına vurduğum her şaplak için ödül olarak onu yaladım. Tekrar tekrar.

O çığlık atıyor, ben her damlayı yalıyorum. Tek kelime bile etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sikim onun mükemmel amına girmek için can atsa bile.

Övgü dilimin ucunda, ama söylemiyorum.

Her şey bittiğinde, titriyor, saçları dağınık, gözleri hala bağlı.

Geri adım atıyorum, nefes nefeseyim, kendimi tamamen kaybetmemek için harcadığım çabadan her kasım yanıyor.

Kafasını kaldırıyor, sesi sert ama kararlı. "Sen olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum.

Vermem gerekmiyor.

Rowan çoktan ayağa kalkmış, gözleri kararmış, sıradaki hamle onun.

Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor, her kalp atışı, cildime bastıran göz bandına yankılanıyor.

Vücudum arzuyla ağrıyor. Bunun Reggie olduğundan eminim. Etrafımdaki hava değişti.

O yakın. Ya da belki de değil. Artık

bilmiyorum.

Beni titrek bacaklarımın üzerine nazikçe kaldırıyor ve oturmam için geri götürüyor.

Nefesim uyluklarımın üzerinde kayboluyor, sonra daha soğuk bir şey, cildimi ısırarak şok ediyor.

Buz.

Gırtlığımda bir ses takılır, irkilirim.

Bacağımın içinden yukarı doğru ilerliyor, ilerledikçe suya dönüşüyor, varlığından haberdar olmadığım sınırları izliyor.

Bir el beni sabitler, soğuğa karşı çok sıcaktır ama daha yumuşaktır.

Dudaklarım titrek bir nefesle açılır. Dili uyluğumdan yukarı doğru kayarken, bacaklarımı olabildiğince ayırır.

Konuşmuyor. Sanki beni tanıyormuş gibi hareket ediyor, her tepkimi, her irkilmeyi, her iç çekişimi öğreniyormuş gibi.

Buz tekrar hareket eder, daha yükseğe kayar, ta ki tüm vücudum karışıklık ve ihtiyaçla titreyene kadar.

Klitorisime bastırıldığında içimden bir çığlık kopar. "Lütfen," diye inlerim.

Soğuk ve sıcak birbirine karışıyor, derimin altında bir savaş var.

Kim olduğunu her anladığımı sandığımda, basınç değişiyor, dokunuş geri çekiliyor, nefes taraf değiştiriyor.

"Lütfen..." Durduramadan ağzımdan kaıyor. "Kim olduğunu söyle." Kimse cevap vermiyor.

Parmak uçları kaburgalarımı hafifçe okşuyor.

Karnımdan aşağı su damlaları akıyor. Boynumda bir nefes hissediyorum.

Sonra bir el çenemi yakalıyor, yukarı kaldırıyor ve başparmak alt dudağımı okşuyor.

Donup kalıyorum. Bu dokunuş dikkatli. Rowan.

Rowan olmalı.

Buz tekrar geri gelir, boğazımdan köprücük kemiğime doğru kayar.

Kontrast muhteşem, neredeyse fazla, fazla mkemmek, fazla kafa karıştıracı.

Dizlerim titriyor. Dünya, duyulara daralıyor: eriyen buzun hissi, onun nefesinin sıcaklığı, kendi ritmini kaybeden kalp atışlarım.

Bir kardeşin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli değil. Belki de mesele budur.

Belki de oyun budur. Kimse cevap vermiyor.

Dokunuş yok oldu. Buz eridi. İçimdeki ateş kalbimi yakıyor.

Sonra dili amımı okşuyor ve ben çığlık atıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor, o beni tekrar uçurumun kenarına getiriyor. Ağzının sıcaklığı ile buzun soğukluğu arasında gidip geliyor.

Parmakları beni gerginleştiriyor. Her duyum yoğunlaşıyor.

Klitorisimi ustaca emiyor, parmaklarıyla içimdeki doğru noktalara dokunuyor.

Ve ben parçalanıyorum.

Bu ilkinden farklıydı. Duygusal. Nazik. Çok seksi.

Ve ben parçalanıyorum, şiddetle, dokunmasından değil, göremediğim her şeyden dolayı. Bu oyunların kontrolü bende olsa bile, bu adamların her zaman benim üzerimde güçleri olacağını kabul ediyorum.

Onlara vermeyi seçtiğim güç. Onlara güvendiğim güç.

Topuklarımın üzerine oturup ağzımı sildikten sonra, yavaşça bacağına bir öpücük kondurdum.

Reggie sert davrandı, ben de yumuşak davrandım.

Onun ihtiyacı olan denge bu, teslimiyet ve güvenlik, sertlik ve yumuşaklığın karışımı.

Bu, bunu imkansız kılan şey.

Biz farklı erkekleriz, ona aynı bağımlılığın farklı parçalarını veriyoruz.

Ve o, sanki bunun için yaratılmış gibi ikisini de kabul ediyor.

Ayağa kalkıyorum, kendimi zorla sandalyeme geri oturtuyorum, bakışlarımı aşağıda tutuyorum.

Nabzım hala hızla atıyor, nefesim çok sığ.

Reggie'ye bakmıyorum. Bakmam gerekmiyor. Aramızdaki hava tehlikeli bir anlayışla uğulduyor.

Bella sonunda göz bağını çıkardığında, dünya parçalar halinde geri geliyor, kirpikleri ıslak, dudakları aralık, göz bebekleri geniş ve sersemlemiş.

Arzu, gözlerinde ağır bir yük gibi duruyor, adını koymaya hazır olmadığı bir fırtına. Ağzını açıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Şaka yok. Alay yok. Sadece itiraf gibi gelen titrek bir nefes.

"Su ister misin, Prenses?" Reggie'nin sesi sessizliği bozar.

Aramızda bakışlarını gezdirir, bakışları onun sıkılmış çenesinden benim hareketsiz ellerime geçer. Sanki hangimizin onu kırdığını ve hangimizin onu yeniden toparlamasına yardım edeceğini karar vermeye çalışıyormuş gibi.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Oyunun bittiğini mi yoksa daha yeni başladığını mı anlayamıyorum.

Odaklanmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırıştırır, rujunun kenarları bulaşmış ve nefesi hala düzensizdir.

Neredeyse avdan avcıya dönüştüğünü, o gözlerin arkasında kendini topladığını görebiliyorum.

Sesi alçak, az önce olanlardan dolayı hala kısık.

"İlk giden adam," diyor ve bitirmeden önce sessizliği uzatarak, "o raundu kazandı. Ama çok az farkla."

Bu sözler olması gerekenden daha fazla etkiliyor beni.

Kendimi hareketsiz kalmaya, etkilenmemiş gibi görünmeye zorluyorum, ama gerçek göğsümün derinliklerinde yanıyor. Önemli olmamalı. Bu onun oyunu, bizim değıl. Ama bunu yüksek sesle duymak içimde keskin bir şeyleri altüst ediyor.

Reggie kıpırdamıyor, gözünü bile kırpıyor. Buna gerek yok.

Ayağı kalkar, iç çamaşırının askısını düzeltir ve bu basit hareket zafer kazanmış gibi hissettirir. Sanki bir gülümsemeyle kalbimi yere çivilemiş gibidir.

Gözlerimi indiriyorum, çenemi sıkıyorum, aptalca bir şey söylememek için dilimi dişlerimin arkasına bastırıyorum.

Kıskandığım için değıl.

Kontrolümü kaybetmekten nefret ettiğim için.

Ve o bana bunu yapıyor — hayatım boyunca oluşturduğum tüm disiplini bir anda yok ediyor.

O yan odaya doğru yürürken, kalçalarının sessizce sallanışında, saklamaya çalıştığı alaycı gülümsemenin izlerini görüyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Hadi," diyor yumuşak bir sesle. "İkinci raunt."

Sesi sabit, ama bana baktığında gözlerinde bir parıltı var.

Belki o da hissediyor — değişimi, gerilimi, bunun henüz bitmediğine dair vaadi.

Ayağa kalkıyorum, kaybın acısını nefes alarak atlatmaya
çalışıyorum. Peki.

İlk raundu o aldı. Ama bir
sonraki?

O benim.

Ölümüne bile olsa geri kazanacağım.

Ve yan odanın kapısı açıldığında, liderliği nasıl geri alacağımı planlamaya başlamışımıdır bile.

İkinci odaya adımımı attığımda, serin hava tenime dokunuyor.

Bu oda farklı. Neredeyse kutsal. Kontrol için bir katedral.

Ama ben onu sapkın ve günah dolu hale getirdim. İkisi de tek kelime etmeden beni takip ediyor.

Rowan odaklanmış görünüyor ve Reggie'nin çenesi, nasıl kazanacağını hesaplıyormuş gibi titriyor. Arkamızdaki kapıyı kapatıyor ve ben dönüp onlara bakıyorum. "Hadi, kim kazandı?" diyorum.

"Ben," diyor Reggie.

Ben de öyle düşünmüştüm. Bu da Rowan'ın ruh halini açıklıyor.

Reggie'ye sırtarak bakıyorum. Eminim beni daha da sert bir şekilde dövmek için can atıyordur. "Tamam, peki, sıradaki için hazır mısın?"

"Bu bir güven oyunu," diyorum, parmaklarımla duvardaki siyah deri haçın kolunu okşayarak.

"Kardeşim Kane, ordudayken takımına bu tür egzersizler öğretirdi."

Dikkatlerinin keskinleştiğini hissedebiliyorum.

"Kane her zaman güvenin en saf teslimiyet biçimi olduğunu söylerdi. Romantik anlamda değil, hayatta kalmak için. Birini sana zarar verebilecek kadar yakına alıp, sana zarar vermeyeceğine inanmak."

Elim deri kayışların üzerinde kayıyor, her bir toka dokunuşumla yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Bana bıçak atmayı da o öğretti." Bu, onların dikkatini çekti.

İki çift göz yukarı doğru kayar, havada merak yerini temkinli bir tavra bırakır.

Gülümserim. "Ve şansımıza, Conan kulübesinde birkaç tane bulunduruyor." İkinci haça doğru ilerlerim.

Reggie ağzını açar, muhtemelen aklımı kaçırdığımı söylemek için, ama ben elimi kaldırarak aptalca bir şey söylemesini engellerim.

"Güven testi sırasında konuşmak yok," diye uyarırım. "Burada yetkili sen değilsin."

Rowan'ın dudakları seğirir ve Reggie sadece izliyor ben okunması asla sakın olmayan okunamaz bir sakinlikle

"Öne çıkın," diye yumuşak bir sesle

emrediyorum. Onlar da öyle yapıyorlar.

Kemerleri bağlarken, derinin tokaların arasından kayma sesi odayı doldurur — bilekler, ayak bilekleri, göğüs.

Rowan'ın kaburgalarına kayışı sıkıldığında parmaklarımın altında nabızı hızlanır.

Konuşmaz. Titremez. Sadece nefesimi içine çeker.

"Güzel," diye fısıldarım. "Bana güveniyorsun."

Sırada Reggie var.

Hareketsiz duruyor, ama kasları gergin, çenesi kilitli.

Her zaman güveniyormuş gibi olduğunu iyi iyi iyi iyi iyi saniye patlamaya

İkisi de güvenli hale geldiğinde, köşedeki masaya doğru yürüyorum. Düşük ışıktaki üç bıçak parıldıyor.

Birini sapından tutup dengesini test ediyorum. "Ruj bıçağımı

getirmeliydim," diye düşünüyorum.

Rowan kaşlarını kaldırdı — hala sessizdi, ama gülümsemesindeki soruyu duyabiliyordum.

"Bir bıçağı süsledim ve sevgili kardeşlerim benimle dalga geçmeyi seviyorlar."

Rowan sırtıyor.

"Sana vurmayacağım," diyorum sonunda, bıçağı elimde çevirerek ışığı yakalamasına izin veriyorum. "Ama sana vuracağımı inandıracağım. Ama yine de, bıçak atmada ne kadar iyi olduğumu hiç söylemedim. Kane bana öğretmeye çalıştı diye, onu dinlediğim anlamına gelmez."

Reggie'ye bakarım, o da kaskatı kesilir.

Bıçak parmaklarımın arasında bir kez dönüyor ve sonra onu bırakıyorum.

Havada ısıklık çalar gibi uçar ve Rowan'ın başının birkaç santim yanındaki duvara saplanır.

Burnundan nefes verir, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Güzel.

İkinci bıçağı alırım.

Bu sefer, Reggie'nin yanından, rüzgârla kolunu okşayacak kadar yakın bir mesafeden havada süzülmesini sağladım, sonra omzunun üzerindeki kırışe sapladım.

Sessizlik.

Sadece nefes alıp verme sesleri duyulur.

Geri yürüyorum, tırnaklarımı Rowan'ın çenesinin kenarına, sonra Reggie'nin çenesine sürtüyorum.

"Gördün mü?" diye fısıldıyorum. "Korkmadın bile. İşte güven budur."

Aralarında durup yukarı bakıyorum.

"İkinci raunt kazanmakla ilgili değil," diyorum onlara. "Kontrol ve kimin kontrolü ele almaya istekli olduğu ile ilgili."

İkisi de konuşmuyor.

Ama bana bakışları -ateşli, kısıtlı, söylenmemiş vaatler- bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ve bu gece ilk kez, belki de sınanan kişinin ben olduğumu düşünüyorum.

"Seni kesmeme izin verir misin?" diye soruyorum Reggie'ye, bıçağın düz tarafını boğazına sürterek.

"Ben soru sorduğumda konuşabilirsin," diye fısıldıyorum.

Sesi alçak ve kararlı. "Kes beni. Damgalayın beni. Ne istersen, Prenses. Seninle başa çıkabilirim."

Kalbim hızla atıyor. Geri çekiliyorum. Gözleri benimkilere sabit ve anlamlı bir şekilde bakıyor. O haklı. Beni görüyor.

"Seni kesmeme izin verir misin?" diye soruyor sessizce.

Başımı eğiyorum.

Ona hayatımla güveniyorum. "Evet. Sana güveniyorum."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "O zaman beni kes."

Gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıyorum, tırnağımı göğsünde gezdiriyorum.

Nefesini içine çekiyor.

"Kesmek için çok güzelsin, Irish. Herhangi bir bıçaktan daha derin izler bıraktığımı bildiğim için sana damga vurmam gerekmez." Avucumu kalbinin üzerine bastırıyorum.

"Bu doğru değil mi?"

Rowan'ın yanına yaklaşıyorum; bıçağın pürüzsüz tarafını yanağına sürtünce gülümsüyor.

"Şimdi sıra sende, rock yıldızı. Benim için kanını akıtır mısın?" "Senin

için kanımı akıtırım. Bunu biliyorsun, bebeğim."

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve o, zar zor bastırdığı bir iniltiyle karşılık veriyor.

"Seni gerçekten etkiliyor muyum?" diye fısıldarım.

"Bağımlıyım."

"Bana güveniyor musun?"

"Sen bana güveniyor musun?" diye karşılık verir.

Bıçağın keskin olmayan kenarını boğazına doğru sürükledim, bıçak derisine değdiğinde tek bir kırmızı damla ortaya çıktı.

Derin bir nefes alıp, eğilip dudaklarımı ona değdiriyorum, metalik tuzun tadı kaybolmadan önce tadını alıyorum.

Sonra geri çekilip ikisini de görebiliyorum, muhtemelen hiç hayal etmedikleri şekillerde bana bağlanmış ve bağlanmışlar.

"Nasıl kazanacağız?" diye sorar Rowan.

Aramızda duruyor, bıçak hala elinde, nefesi sığ.

Bütün gece boyunca ilk kez rol yapıyormuş gibi görünmüyor. Kendisi gibi görünüyor. Güzel, güçlü, etkileyici.

Bakışları aramızda gidip geliyor.

Rowan, bağlanmış ve sanki onun için kanını akıtmış gibi sırtıyor.

Ben, onu kendime çekmemek için tüm içgüdülerimle mücadele ediyorum.

Sonunda, başını eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. İlk olarak Rowan'a doğru hareket etti ve göğsündeki kayışı çözdü. Dokunuşu yavaştı, neredeyse şefkatliydi ve sadece onu izlerken bile

derimin altında yayıldığını hissedebiliyorum.

O, sarsılmaz sakinliğiyle, fazla kendinden emin, çoktan kazandığından emin bir şekilde onun gözlerine bakıyor.

Sonra bana döndü.

Gözlerimiz kilitlendi ve her şey kayboldu.

"İkinci raunt bitmedi," diyor. "Asıl sınav yaratıcılık."

Sesi keskinleşir, şakacı tavırları geri döner. "İkiniz de beni, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu anladığınızı sanıyorsunuz. Ama güven sadece itaat etmekle ilgili değildir. Sezgiyle ilgilidir."

Gözleri meydan okurcasına parlayarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirir.

"İkinizden birinin bana kendim hakkında bilmediğim bir şeyi söylemesini istiyorum. Gerçek bir şeyi. Kimsenin bana söylemeye cesaret edemeyeceği bir şeyi."

Hava durulur.

Rowan, her açığı, her nefesi ezberlemişçesine ona bakar.

Sessiz kalıyorum, onun beklemesini izliyorum, sessizliğin oyunun bir parçası olduğunu biliyorum.

O, hangimizin onu, oyuncuyu, takıntıyı, ödülü değil, kadını gördüğünü test ediyor.

Yaklaşıyor, tekrar aramıza giriyor. "Cesur olan kazanır."

Artık mesele hakimiyet değil. Mesele gerçek.

Ve bu hayatta kalmak için çok daha zor.

Orada duruyor, elinde hala bıçakla, bekliyor. Ve bir kez olsun, onu etkilemeye çalışmıyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diyorum sonunda.

Çenesini kaldırıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Kontrolün seni güvende tuttuğunu düşünüyorsun," diyorum ona. "Kuralları sen koyarsan, kimse sana bir daha zarar veremez diye. Ama senin istediğin güvenlik değil, kendin olmana ve yine de sevilmeğe izin verilmesidir. Birinin kafadaki kaosu görüp de irkilmemesini istiyorsun. Yanmak ve yine de çıkardığın duman için sevilmeğe istiyorsun."

Dudakları aralanıyor ve bir an için ağlayacak sandım.

Ama ağlamıyor. Sadece bana teşekkür mu etsin, yoksa boğazımı mı kessin diye düşünür gibi bakıyor.

"Fena değil, İrlandalı," diye fısıldar, çatlayan sesini gizlemeye çalışarak. Bella, hala sessiz, hala elektrikli bir şekilde Rowan'a döner.

Rowan başını kaldırır, gözleri Bella'nın üzerindedir ve birdenbire odanın sıcaklığı değişir.

Kendini beğenmiş ya da rekabetçi değil, sadece kararlıdır.

"Bella," diye fısıldadı, "sen ateşin için sevilmeğe istemiyorsun. Seninle birlikte ateşe atlayacak birini istiyorsun. Seni kurtarmaya çalışmayacak, seninle birlikte yanacak birini. Kontrol etmek istemiyorsun. Huzur istiyorsun. Sadece bunu hak ettiğine inanmıyorsun. Hak ediyorsun Bella."

Huzuru bulmayı hak ediyorsun. Seilmeyi hak ediyorsun. Bırak da seninle birlikte ateşe gireyim."

Nefesi kesilir.

Ben bile hissediyorum, gerçeğin yere çakıldığını. Elindeki bıçak alçalır.

Sanki sadece sözleriyle onu çıplak bırakmış gibi ona bakar. Sonra hızlıca gözlerini kırpar, sonunda konuşurken sesi titrer.

"Ya ikiniz de haklıysanız?" diye fısıldar. "Ya hangi halimin gerçek olduğunu bilmiyorsam? Her şeyi yakıp kül eden mi, yoksa bununla savaşmayı bırakmak isteyen mi?"

Bu ses beni mahvediyor. Söyleyişinde dramatik bir şey yok. Sadece küçük, dürüst ve kendi duygularından tamamen korkmuş.

Rowan'ın yüzü yumuşar. Onun yanında kendimi parçalanmış hissediyorum, çünkü bu ikimizin de düzeltemeyeceği bir şey. Hâlâ kim olabileceğini seçmesi gerektiğine inanan tarafı. İkisi birden olamayacağına inanan tarafı.

Oysa gerçek şu ki, Bella King kendine biraz daha inansa, dünyayı ele geçirebilir.

"O zaman sana yardım etmemize izin ver," diyor Rowan.

Yutkunur, omuzları titrer, kirpiklerinde gözyaşları parlar.

Ama ağlamıyor. Asla ağlamaz. Sadece nefes alır, dikleşir ve bıçağı masanın üzerine geri koyar.

"Rowan kazandı," diyor sessizce.

Gözlerimi kapatıyorum, çenemi sıkıyorum, acıyı bastırmaya çalışıyorum. Kaybettiğim için değil.

Ama o haklı olduğu için.

Ona doğru ilerler, son kayışı çözer, eli göğsünü okşar ve bu hareket kalbimin hızla atmasına neden olur.

Ona karşı nazik davranıyor, sanki oyunun kutsal bir şeye dönüştüğünü biliyormuş gibi.

Geri adım attığında, gözleri artık daha yumuşak bir şekilde, tekrar ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor.

Ve ben, bundan sonra olacakların bizi yok edebileceğini zaten biliyorum.

Gerçek şu ki, ikisi de benim hakkımda haklıydı.

Rowan'ın cevabını seçerek tekrar beraberlik sağladım. Çünkü birini seçme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Çünkü bunun ikisi için de ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. Bu bir ittifak için olsa bile, hiçbirimiz bunu yüksek sesle itiraf etmesek de, bunun daha fazlasını ifade ettiğini biliyorum.

İlk önce Rowan'a aşık oldum. Ama Reggie'ye de aynı derecede aşık oldum. İkisine de nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var. Onlar olmadan dengemi kaybediyorum.

Bana sadece sevgi vermiyorlar. Bana umut veriyorlar. Beni güçlü kılıyorlar. Bana bir yuva verdiler.

Onları yan odaya götürüp kapıyı kapatıyorum. Buranın ne kadar sevimli olduğuna gülümsüyorum. Conan ve Lily iyi iş çıkarmışlar.

"Burada bir oyun daha oynayacağız, sonra da mekan değiştireceğiz. Oh, ayrıca, umarım aranızdan biri araba kullanmıştır?" diye soruyorum.

Reggie gülüyor.

"Conan'ın aramasından, oranın yanıyor olduğunu düşündüm, evet, arabam burada."

Enerji değişti, bu karar bana ağır bir yük olarak çöktü.

Burada ışık daha yumuşak, kırmızı yerine altın rengi, daha sıcak, neredeyse ev gibi.

Bir an için, burası hiç de oyun odası gibi gelmiyor. Daha çok bir oturma odası gibi.
Üç sandalyeli bir masa, ortasında yarısı yanmış bir mum ve yanında katlanmış bir deste kart var.

Yavaşça nefes veriyorum.

"Buna 'Koca Testi' denir," diyorum, onlara dönerek.

Rowan merakla kaşlarını kaldırır. Reggie ise sanki şimdiden bundan nefret ediyormuş gibi sırtıyor sanki.

"Çok basit," diye devam ediyorum, masaya doğru yürüyüp

"Her biriniz sırayla soruları cevaplayacaksınız. Hile yok. Cesaret yok. Sadece dürüstlük."

Bir süre durup, bu kelimenin havada asılı kalmasına izin veriyorum.

"Bunu bir uyumluluk testi gibi düşünün. Evli çiftlerin doğru kişiyi seçip seçmediklerini anlamaya çalışırken yaptıkları türden bir test."

Reggie içinden gülüyor. "Ve kararını sen mi vereceksin?" "Tabii ki," diyorum.

"Eşlerin görevi budur."

Gülümsemesi kaybolur. Rowan'ınki de.

İkisi de benim yarı şaka yaptığımı biliyorlar, ama aynı zamanda hiç de şaka yapmadığımı da. Oturup bacaklarımı çaprazlarım.

Onlara yanıma oturmaları için işaret ederim.

Reggie sandalyesine yaslanır, vücut dili tembel ama gözleri keskindir.

Rowan dirseklerini dizlerine dayar ve sanki cevabını zaten bildiği bir soruymuşum gibi bana bakar.

"Bu test kimin beni daha çok sevdiğiyle ilgili değil," diyorum onlara. "Kimin beni en iyi anladığıyla ilgili. Ne demek istediğimi söylemediğimde beni dinleyenle. Ayrıntılara dikkat edenle. Evlilik budur, değil mi? Büyük jestler değil. Sadece bilmek."

Kartları karıştırıyorum, nabzım sabit ama ellerim yine de titriyor. "Aşk" kelimesi göğsümde ağırlık yapıyor. Bu, yüksek sesle söylediğimiz bir şey değil. Ama kalbimde, böyle hissettiğimi biliyorum.

"Hazır mısınız?"

İkisi de başını sallar.

Keskin bir gülümsemeyle, "O zaman oynayalım." diyorum.

Okumaya başladığında sesi yumuşar.

İlk soru zararsız görünüyor, ama Bella söz konusu olduğunda hiçbir şey zararsız değildir.

"Günün en sevdiğim saati hangisi?"

Reggie ilk cevap verir. "Gece yarısı. Sessizliği seviyorsun. Yoğunluğun geride kaldığı ve huzur içinde kitap okuyabileceğin an."

Kafasını eğiyor. "Yaklaştın."

Öne eğilirim. "Gündoğumu," derim. "Sabahları sevmediğini söylüyorsun, ama başlangıçları seviyorsun. Belki bu sefer acı vermeyecek diye umut etmeyi seviyorsun."

Dudakları aralanır ve bir an konuşmaz. Sonra bir kez başını sallar ve yanındaki not defterine bir şeyler yazar.

"Sonraki soru," der yumuşak bir sesle. "Her şey mahvolursa ilk yapacağım şey ne olur?"

Reggie tereddüt etmez. "Savaş."

Kafamı sallarım. "Hayır. Ortadan kaybolursun. Kimsenin seni takip edemeyeceğine kendini ikna edecek kadar uzun süre kaçarsın."

Keskin bir bakışla bana bakar ve gözlerinde farkındalığın parıltısını, gerçeğin farkına vardığını görebilirim.

"Üçüncü soru," diyor, sesi artık daha sessiz. "En çok istediğim ama asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim şey nedir?"

Reggie bana bakar, bu gece ilk kez kendinden emin görünmüyor.
Kelimelerle arası iyidir, ama bu benim sorum. Gözlerine bakarım.

"Bir gelecek istiyorsun," derim sessizce. "Hayal değil, hayatta kalmak değil. Gerçek bir gelecek. Kimsenin silahı olmak zorunda olmadığı bir yer."

Oda sessizliğe bürünür.

Mum bile nefesini tutmuş gibidir.

Gözlerini indirir, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar. "Bu bir tuzak soruydu."

"Seninle hiç öyle olmaz," diyorum.

Ve bu oyunlar başladığından beri ilk kez, beni artık sınıamıyormuş gibi bakıyor. Sanki hayatı boyunca saklamaya çalıştığı tüm cevapları benim zaten bildiğimden korkuyormuş gibi.

Bunu biliyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Her gün başka biri olmak için maske takmak, oysa bazen tek istediğin kaçıp saklanmak.

Vurulduktan sonra olduğu gibi. Bu olay, her şeyin ne kadar çabuk elinden alınabileceğini ve hayatta kalmaktan başka hayatımda ne yaptığımı fark etmemi sağladı.

Başka bir kart çevirir. Eli hafifçe titrer, ama bunu, birinin fazla şey görmesinden korktuğunda her zaman takındığı keskin gülümsemesinin arkasına saklar.

"Korkduğumda ne yaparım?" diye sorar.

Reggie ilk cevap veren olur, sakın ve kararlı bir şekilde. "Kötü olursun. Hala kontrolün sende olduğunu hatırlatmak için kavga çıkarırsın."

Kafasını eğiyor. "Bu yanlış değil."

Parmaklarının bir sonraki kartın kenarını izlediğini görüyorum. "Sen kendini izole ediyorsun," diyorum sessizce. "Herkesi uzaklaştırıyorsun ki kimse senin çöküşünü görmesin. Çünkü biri görürse, bu gerçek olur."

Dudakları seğirir ve gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "İkiniz de haklısınız."

Nefes verir, başka bir kart çevirir. "Sevdiğim birinden uzaklaşmamı ne sağlar?"

Reggie öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "İhanet. Yalanı affedebilirsin, ama tutulamayan bir sözü affedemezsin."

Kafamı sallıyorum. "Korku. Kimse sana zarar vermeden önce kaçarsın. Mesele onlar değil, senin hak ettiğini düşündüğün şey."

Çenesini titreyerek masaya bakar. "Belki ikisi de." Mum ışığı titrer, gölgeler yüzünde hareket eder. "Affedemeyeceğim tek şey nedir?"

Reggie hiç tereddüt etmeden cevaplar. "Seni kafese kapatmaya çalışan biri." Ben daha yavaş cevap veririm. "Güvenini alıp onu çarpıtan biri."

Mumlara bakarak, sesi yumuşar. " , bunlar aynı şey olabilir."

Yine kıpırdanır, ama gözleri bizimkilerden hiç ayrılmaz. "Bir eş olarak nasıl görünürdüm?"

Reggie sırtıyor, ama sesi nazik. "Bir güç. Çıplak ayakla dünyayı yönetir ve herkesin sana bunun için teşekkür etmesini sağlarsın."

Onun dudakları aralanır, ama ben sessizce sessizce, "Sen kendini birine birine ihtiyaç duymana izin verirdiniz, bunu zayıflık olarak nitelendirmeden."

Nefesi kesilir ve bir anlığına elini kalbinin üzerine bastırır, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi.

Bir sonraki kart onu tereddüt ettirir. "Bende seni en çok korkutan şey nedir?"

Reggie ilk cevap verir. "Kırılmaz olduğunu kanıtlamak için kendini kırman."

Boğazım düğümlenir. "Bir gün bize bakıp, bütün olmak için ikimize de ihtiyacın olmadığını fark etmen."

Sessizlik sessizlik sessizlik sessizliği ağır ağırdır. Onun gözleri parlıyor parlıyor ama gözyaşı akıyor.

Sonra son kartı çeker. Sesi alçalır. "Sizden birini seçmem için ne gerekir?"

Reggie'nin çenesi gerilir, ama cevabı sessizdir. "Senden asla değişmeni istemeyecek olanı seçersin."

Onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Seni özgür bırakacak olanı seçersin, bu seni kaybetmek anlamına gelse bile."

Gözleri parlar, dudakları titrek bir nefesle açılır.

"Tanrım," diye fısıldar ve kartı masaya bırakır. "İkiniz de haklısınız.

Her konuda."

Yarı gülümser. "Biliyor musun, babam hep benim okunması kolay bir insan olduğumu söylerdi. Duygularımı yüzüme yazarım. Ama, lanet olsun. O kadar kolay mı okunuyorum?"

Reggie başını sallar. "Hayır, Prens. Biz sadece seni anlıyoruz."

Aramızda bakışlarını gezdirirken sesi çatlar. "Sorun da bu. Siz bana aynı şeyleri vermiyorsunuz; bana onsuz yaşayamayacağım parçalarımı veriyorsunuz. Birlikte beni bütün yapıyorsunuz."

Uzun bir süre kimse kıpırdamaz.

Sonunda, sandalyesine yaslanıp nefes verir. "Burada kazanan yok," diye mırıldanır.

Reggie öne eğilir, yüzündeki ifade okunamaz. "O zaman bir sonraki oyun ne olacak, Prens?"

Gözleri, şiddetli ve kararsız bir şey ile parıldayarak yukarı doğru kalkar. "Sonuncusunda, baskıyı artıracakız. Bugün bu duygusal şeyleri daha fazla kaldıramam."

İkimiz de başımızı sallıyoruz, onun çökmeye başladığını görebiliyoruz. Bir parçam, onun bu kararı almasını engellemek için geri çekilmeyi düşünüyor. Ama onun ihtiyacı olan bu değil.

Yavaşça ayağa kalkar, sanki kendini sabitlemek istercesine parmaklarını masanın üzerinde gezdirir. "Mesele kimin bana daha çok değer verdiği değil. Mesele kimin benden daha uzun yaşayacağı."

Bella "Beni takip et" dediğinde, bu bir rica değildir.

Inferno'nun arka koridorunda sanki binanın sahibiymiş gibi yürür.

Rowan, onun arkasında yürürken bana bir bakış atar. "Sence şimdi ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum. "Bu hiç iyi değil."

Kulüpten gelen müzik, ilerledikçe giderek azalıyor ve yerini endüstriyel dondurucuların uğultusu ile şeker ve baharatın hafif kokusu alıyor. Topukları fayanslara vuruyor.

Mutfak kapılarının önünde durur ve birini açar. Paslanmaz çelik tezgahlar tavandaki ışıkların altında parıldamaktadır. İki önlük ve bir masanın üzerinde lanetli bir fotoğraf çekiminde kullandıkları aksesuarlar gibi duran gülünç bir çift şef şapkası dışında mekan boştur.

"Dördüncü raunda hoş geldiniz," diyor, bize dönerek. "Inferno'nun mutfağı. Yeni savaş alanınız."

Rowan ısıklı çalar. "Silah ne? Kaşık mı?" "Daha kötüsü," der. "Un."

Önlükleri işaret eder. "Soyunun. Bunları giyin." Gözlerimi

kırpıştırırım. "Anlamadım?"

"Duydun beni. Mutfak kuralları: takım elbise yok, gömlek yok. Sadece önlük ve şapka. Conan kurallara uyulduğunu belgelemek için yolda."

"Boxerlar?" diye sorarım, kaşımı kaldırarak.

"Sence bu beni memnun eder mi? Güzel kışının örtülmesi?"

Bu benim eğlencem için, İrlandalı."

Rowan gülmeye başlayınca dudaklarını ısıtıyorum. "Onu seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun," diye homurdanıyorum, ama çoktan manşetlerimi açmaya başlamışım. Buradaki hava daha serin ve bu değişiklik beklediğimden daha sert vuruyor.

Bella, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanarak izliyor. Bakışlarında masumiyet yok. Ben boxerımı indirirken kızardığı için de masumiyet yok.

"Bundan zevk alıyorsun," diyorum.

"Denetliyorum," diye düzeltir, dudakları kıvrılır. "Tamamen profesyonelce."

Parlak pembe önlüğü uzatıyor ve ben de nezaketle kabul ediyorum. Rowan gömleğini bir sandalyeye atıyor ve önlüğü giyiyor, arkasından bağlarını bağlar. "Profesyonel," diye tekrarlar. "Tabii. Aşağılanma başlamadan önce mi selamlamalıyım, sonra mı?"

"Sonra," diyor. "Fotoğraf çekimi olacak."

Conan kapıdan içeri girer, telefonu çoktan eline almıştır. "Bu hayatımın en güzel günü," diye ilan eder.

Ona sert bir bakış atarım, ama Bella gülüyor, bu da aslında tüm bu saçma durumu daha hafif hale getiriyor.

Önlük bağlarını bağlarken boynumdan kesiyor, ucuz pamuklu kumaş utangaçlık sayılabilecek kadar uzun bile değil. Bella, benim sikimin izini bakmakla meşgul, bu da kanımın aşağıya akmasına neden oluyor.

O, telefonunu bize doğru eğerek, sessizce mırıldanıyor.

"Mükemmel," diyor. "Şimdi nişanlanmış gibi gülümseyin."

Flaş patlar. Rowan poz verir. Ben gözlerimi deviririm. Conan kapıda hırıltılı nefes alır.

Cehennemde bir insan kaynakları departmanı varsa, kullanacakları fotoğraf bu olurdu.

"Seksi görünüyorsunuz," diyor. "Inferno'nun yeni Chefs of Crime takvimi için."

Telefonunu cebine koyar. "Şimdi oyuna geçelim."

Conan'a sert bir bakış atarım, o da gözyaşları yanaklarından süzülürken mutfaktan çıkar. Onu daha sonra

O, un, şeker, tereyağı, çikolata, yumurta ve gıda boyası olabilecek kırmızı bir şey gibi malzemelerle dolu tezgahı işaret ediyor. Belki de kan olabilir.

"Beni temsil eden bir kurabiye yapmak için otuz dakikan var. Tarif yok. Talimat yok. İstedğin gibi yorumlayabilirsin. Mutfakta bulduğun her şeyi kullanmaktan çekinme."

Rowan sırtıyor. "Ya başaramazsak?"

"O zaman mutfağın tamamını temizlersiniz. Diş fırçalarıyla, çırılçıplak."

"Başarısızlığı tanımla," diyorum.

"Tıbbi yardım olmadan yiyemiyorsam."

Sırtışı tam bir bela. Daha sonra vereceği cezayı unutturacak türden bir sırtış.

Çünkü şimdi, bizim pahasına olsa bile, onun bu kadar mutlu olduğunu görmekten keyif alıyorum.

Şarkı - Sex & Palo Santo, Jutes

Daha az baskı altında suikastçılarla karşılaştım.

Başladığımızda Bella yine tezgahın üzerine oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, masum gibi davranıyor. Ama değil. Bana attığı her bakış bir meydan okumadır.

"Pekala, şefler," diyor, tahta kaşığı bir silah gibi çevirerek. "Göreviniz: beni etkilemek." Reggie mırıldanıyor, "En son biri bunu söylediğinde, yüzüme silah dayandı."

"Bu seferki farklı," diyorum ona. "Çok daha korkutucu bir seyirci."

"Fırını nasıl açacağını bile bilmiyorsun," diye tersler. "Detaylar," derim. "Ben bir sanatçıyım. Yaratırım."

Bella yavaşça ve tehlikeli bir şekilde sırtıyor. "Yani biri çılglık atana kadar doğaçlama yapıyorsun."

Gülümserim. "Sen benim bu yanıma seviyorsun."

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaparım: sahte bir özgüven sergilerim. Bir kase alırım, içine şeker ve un gibi bir şey atarım ve bana borcu varmış gibi çırpmaya başlarım.

Reggie sessizce dehşetle izliyor.

"Ölçmüyor bile olmuyorsun," diyor. "Yemek pişirmek içgüdüyle ilgili."

"Fırıncılık kimya ile ilgilidir, dahi."

"O zaman patlayıcı olmam iyi bir şey," diyorum ve televizyonda gördüğüm gibi tek elle bir yumurta kırıyorum. Yumurtanın yarısı kaseye girmiyor.

Bella eğilip alaycı bir sesle soruyor. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Tabii ki," diyorum. "Yemek programlarını izledim. Ve tatlıya çok düşünüm."

Şüpheyle mırıldanıyor.

A r k a m a yaklaşmış hissediyorum, o kadar yakın ki parfümü omuzlarımı sarıyor. Sonra çıplak kıcıma hafif bir şaplak atıyor.

Bir homurtu çıkararak ona döndüm. "Odaklan, şef," dedi.

Kaşığı neredeyse düşürüyordum.

Reggie inledi. "Pişiriyor muyuz yoksa flört mü ediyoruz?" "İkisi birden olamaz mı?" diye tatlı bir sesle sordu.

Her kahkahanın, her alaycı esprinin gerginliğini hissedebiliyorum. Reggie'nin ifadesiz yüzündeki kesinlik. Bella'nın sahte masumiyeti. Her şeyi daha da kötüleştiren saçma sapan pembe şapkalar.

Bella, konsantre olmam için beni bırakıp Reggie'yi taciz etmeye gider. Reggie bunu iyi karşılıyor. Ama yüzünden, ona kırk farklı şekilde şaplak atmanın yollarını düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Rowan şeytanları çağırıyor gibi görünüyor," diye ona kıkırdıyor. "Sadece özünü kanalize etmeye çalışıyorum," diye bağıyorum,

bir avuç çikolata parçacığını kaseye atarak bağıyorum.

Reggie iç çeker. "Tanrı bunu yiyenlere yardım etsin." "Teknik olarak," diyorum, "o sensin."

Yüzü soluyor. Ben o kadar çok gülüyorum ki hamurun yarısını döküyorum.

Hamur tepsilere döküldüğünde, mutfak kokain baskını yapılmış gibi görünür.

"Hey, ikinizin de fırında kurabiyeleri var," diye övüyor.

Ve Reggie'nin kıcına kaşıkla vurduğunda, gülmekten neredeyse kendimi kaybediyorum.

Sonunda "Zaman doldu" dediğinde, Reggie'nin tepsisine ve sonra da benimkine bakarım.
İkisi de felaket durumda.

"Ee?" diye sorar Reggie. "Bu sefer kim kazandı?"

Bella gözleri parlayarak aramıza bakar ve şöyle der: "Ah, çocuklar... Asıl kazanan Inferno'nun güvenlik kamerası kayıtları."

Reggie inler. "Harika. Declan'ın bunu basıp ofiste çerçeveletmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Onun gülümsemesi şeytani, beni tam göğsümden vuruyor.

Ve bir an için, belki de barışın tadı budur diye düşünüyorum.

Şarkı - Too Sweet, Hozier

Onlar fırından kurabiyeleri çıkarıp tabaklara yerleştirirken, ben kostümümü değiştirmek için arka tarafa geçiyorum.

İç çamaşırlarını çıkardım. Pembe önlüğü giydim. Makyajımı temizledim, saçlarımı taradım ve geri döndüm.

İçeri girerken manzaraya hayran kalmamak elde değil. Kurabiyeleri istiflerken sıkı kalçaları. Ne tatlı, ne tatlı bir rüya.

Boğazımı temizliyorum, beni gördüklerinde ağızlarının açık kaldığını izliyorum.

"Vay canına," diyor Reggie.

"Yeni moda maceramıza katılmaya karar verdin mi?" Rowan

dalga geçiyor.

"Evet. İkinizin de sıkı çalışmanızın karşılığını almanız gerektiğini düşündüm." Göz kırparak yanlarına giderim ve tasarımlarını incelerim.

Bir şekilde Rowan'ın yarısı yarısı yanmış bir bir yanında. Ancak Reggie'nin pastaları mükemmel şekilli ve mükemmel pişmiş görünüyor.

"Mmm, lezzetli görünüyorlar," diyorum onlara, bilerek dudaklarımı yalıyorum.

"Öyle mi? Ben başka lezzetli bir şey görüyorum," diyor Rowan, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanarak.

Onun pişmiş ürünlerinden birini alıp, dilimi baştan çıkarıcı bir şekilde üzerinde gezdirip, küçük bir ısırık alıyorum. O kadar kuru ki, yutmaya çalışırken öksürüğümü tutuyorum.

"Güzel," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Reggie gülümsemesini bastırarak beni izliyor; ne olduğunu çok iyi biliyor. Ben de onunkilerden birini alıyorum.

"Dışarıdan güzel görünüyor, ama içi de aynı derecede güzel mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Umarım senin için içi de yeterince iyidir."

Haklı, inanılmaz. Tatlı, yumuşak ve çılgınca iyi.

Yaptığı her şey gibi, kasıtlı ve unutulması imkansız.

Yutkunup dudaklarımı yalıyorum. "İki kurabiyede de eksik olan şey ne biliyor musun?"

Birbirlerine temkinli bir bakış atıyorlar.

"Bilmiyorum bebeğim. Ne eksik?" diyor Reggie.

Gülümserim, aralarına girerim, ellerimi göğüslerinde gezdiririm.

"Çikolata parçacıkları," derim, ifadesiz bir yüzle.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bella,"

diye uyarıyor Rowan.

Ona tatlı bir gülümsemeyle bakarım. "Evet, rock yıldızı?"

Saçlarımı at kuyruğu yaparken, ikisi de şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor.

"Kurabiyelerimizin üzerine boşalmamızı mı istiyorsun?" diye sorar Reggie, hiç de eğlenceli bulmamış gibi.

Ciddi bir ifade takınmak için elimden geleni yapıyorum. "Evet. Sonra da onları yiyin."

Yüzleri dehşetle düşer ve ben kahkahaya boğulurum, Reggie'nin uyluğuna vururum.

"Aman Tanrım. Fotoğrafını çekmeliydim. Yüzleriniz. Siktir," diye nefes nefese söylüyorum.

İkisi de benimle birlikte gülüyorlar ve kalbim mutlulukla doluyor.

Nefesimi toplayınca, ellerimi onların uyluklarına doğru kaydırıyorum.

"Şaka yapıyordum. Ama o kurabiyeleri yedikten sonra damak tadımı temizlemem gerekiyor, bana yardım eder misin?" Kirpiklerimin arasından onlara bakıyorum.

göz kapaklarımın arasından onlara bakıyorum.

Rekor bir hızla önlüklerini çıkarıp yere atıyorlar.

Işık Rowan'ın piercinglerine yansıyor ve ben ona doğru sürünerek yaklaşıyorum, dilimi piercingleri üzerinde gezdirip sonra onu ağzıma alıyorum.

Rowan'ın parmakları at kuyruğuma dolanıyor ve ben de elimi uzatıp Reggie'nin kocaman sikini kavırıyor, Rowan ağzımı sikerken onu okşuyorum.

Ben onlara bakarken ikisi de inliyor.

"Siktir, çok güzelsin," diye homurdanıyor Reggie, yüzümü okşayarak.

Ona bakıyorum ve o karanlık açlık beni ateşliyor. Rowan'ın sikini son bir kez yaladıktan sonra eğilip Reggie'yi ağzıma alıyorum.

"Oh, işte benim iyi kızım. Bizim pis küçük fahişemiz bir sikle ağzını sikmekle yetinmiyor, değil mi?"

O benim başımı yerinde tutarken ve boğazımın derinliklerine girerken, ben başımı sallıyorum ve onun etrafında öğürmeye başlıyorum.

"Gözyaşlarına bak, kardeşim. Hepsi bizim için."

Şimdi kendini tatmin eden ve beni şiddetle izleyen Rowan'a bakıyorum. Sanki gördüğü en seksi manzara benimmişim gibi.

"O lanet olasıca mükemmel. Bize bu oyunları oynattığı için onu cezalandır," diyor Rowan Reggie'ye sırtarak.

Reggie hızını artırır ve sonra beni at kuyruğumdan çekerek ondan uzaklaştırır. Nefes almaya çalışırım, ama sonra Rowan devralır. Penisi dudaklarımın arasına kayar.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Kullanılmayı, tapılmayı ve aradaki her şeyi," diye dişlerini sıkarak söylüyor Rowan.

Yüzümden akan gözyaşlarını görmezden gelerek başımı sallarım.

"Boğazına boşalmamı mı istiyorsun, tatlım?" diye homurdanır.

Gözlerimle yalvarırım. Başımı sallamaya çalışırım.

"Aferin sana, güzel kız." Yanağımı okşayarak gözyaşlarımı siler.

Sonra adımı haykırarak boğazımı doldurur ve her damlayı yutmamı sağlar.

Onu temizleyene kadar emdim ve sonra geriye yaslanıp, parmağımla dudaklarımı sildim ve dikkatimi doğrudan Reggie'ye çevirdim.

"Hangi deliği dolduracaksın, İrlandalı?" diye soruyorum, sesim kısık.

"Artık seçim şansım mı var?"

Gölümsüyorum. "Sen her zaman beni kontrol ettin. İkimiz de bunu biliyoruz."

Gözlerinde bir karanlık parlar, beni kaldırır ve tezgahın üzerine eğilir. Arkama geçer, beni sabit tutmak için sırtıma bastırır ve içime girer.

Rowan yanımızda, boğazımı

Beni dikkatle izliyor.

"Kardeşimin içine girmesine izin verecek misin ? Ha?" diye soruyor Rowan.

Reggie pişmanlık duymadan içime giriyor ve ben çığlık atıyorum. "Siktir!" diye bağıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Rowan boğazımı sıkıca sıkıyor.

"Gözlerini bana dik. Kardeşim senin daracık amını sikerken bana bak. Uslu bir kız ol," diye emreder Rowan.

Ve ben de öyle yapıyorum. Reggie beni akıl sağlığımın sınırına getirirken, gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Yaklaştın, değil mi?" Rowan eğilip fısıldar. "E-evet."

Rowan izler elini elini dizine benim yanımda benim benim meme ucumu çimdikliyor, beni vahşi bir hayvan gibi çığlık attırıyor.

"Şimdi, Bella. Siktir git benim için," diye bağıyor Reggie.

Ve ben kırılıyorum. İkisi de bana dokunduğunda milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Reggie'nin beni kontrol ettiğini hissediyorum. Rowan bakışlarımı kilitliyor. Beni kendilerine ait olarak işaretliyor.

Orgazmımın beni, her sinirimi, her hücremi sarsmasına izin veriyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, başım dönüyor.

Düzgün göremiyorum ve umurumda değil.

Onlar her zaman bana göz kulak olacaklar. Rowan'ın dudakları benimkine çarpıyor ve Reggie içime boşalırken ben de bunu yaşıyorum.

Dağınık. Güzel. Ve bizim. Bu imkansız bir seçim.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. İkisini de gidmesine izin vermeyeceğim.

Rowan ve Reggie ikisi de benim. Şimdi ve sonsuza kadar.

Reggie'nin kolu belime dolanıyor ve Reggie'nin eli omzumu buluyor, beni aralarında tutuyor.

"Bu imkansız bir seçim," diye fısıldıyorum, yarı kendime.

Rowan alnını alnıma dayadı. "Belki de senin yapman gereken bir seçim değildir."

Bella'nın son bir numarası varmış ve arabayla ilgili daha önceki yorumu şimdi mantıklı geliyor.

Üçümüzü kiliseye götürmem için beni zorluyor ve arabadaki sessizlik boğula c a k kadar yoğun.

Gerginim. Çünkü bana nedenini söylemiyor.

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavriyor. Ya tam bir düğün planlamışsa? Gerçekten bunu yapar mı?

Hayır. O yapmaz. O kadar şefkatli ki, böyle bir acımasızlık yapmaz.

Ama kilise onun için bir anlam ifade ediyor. Burada bir anı paylaştık; belki de bu onun için kutsaldır.

Onun için gerçeğin sembolü. Hikayemizin son satırı. Karar vericimiz.

Çakıl park yerine girip motoru durdurduktan sonra ona bir göz attım. "Önlüklerimizi çıkarmamıza izin verdiğin için çok mutluyum, bebeğim."

O dilini çıkarır. "Eminim Peder Byrne bu manzarayı çok beğenirdi."

Alaycı bir şekilde güldüm. En son buraya geldiğimizden sonra, adamın bize kapıyı açmasına bile şaşırmıştım.

Ama Bella şeytanı bile dua etmeye ikna edebilirdi.

Hepimiz ahşap girişin önünde durduk, ayakkabılarımızın altında çakıl taşları çıtırdadı.

"Bu oyun hakkında bize bilgi verecek misin?" Rowan, ellerini ceplerine sokarak sorar. Bella'nın gözleri kırılğan bir şey ile parılıyor. "Bu oyun sizin için bir sınav değil. Bu benim için."

Midem düğümleir. "Bize kanıtlayacak bir şeyin yok, Prenses."

Bana küçük, yorgun bir gülümseme sunuyor. "Bu Eş Testi. Son karar. Seçemiyorum. Tüm bu lanet oyunlardan sonra bile. Hala berabere. Her zaman öyleydi."

Bir an için, tüm dünya çok sessiz geliyor. Onun bu hali beni korkutuyor, çünkü bu, kaçmak istediğini bildiğim tarafı.

Ve yaşamak için tek nedenimi kaybedemem.

"Hiçbir test ya da zorluk kalbimi ikiye bölemez," diye fısıldayarak topuklarına bakar. "Ben... yapamam. İşte bu kadar. Gerçeğin yeri. İtirafların yeri ve hanginizin ayakta kalacağını göreceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bels, bana söyleyeceğin hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramaz."

"Asla," diye tekrarlar Rowan. Sesi, sadece aşkın kırabileceği şekilde çatlar.

Parmak uçlarına kadar titreyen bir nefes alır. "Göreceğiz, değil mi?"

Ve bununla birlikte kapıları açar.

İçeride, içeride mumlar titriyor yüksek yüksek sütunlara güneş güneş ışığı vitray camlardan renkli duman gibi süzülüyor.

Bir zamanlar onun kahkahasını kutsal bir şeye dönüştüren aynı ışık, şimdi onu altın ve kırmızı tonlarında boyuyor.

Nefes alamıyorum. Bir zamanlar hiç umursamayacağımı düşündüğüm bir düğün, şimdi tek istediğim şey gibi geliyor.

Altarda, dönerek bize ön sıradaki koltuklara oturmamızı işaret ediyor.

Karşımızda duruyor, dışarıdan sakın ama içten içe titriyor.

"İkinize de birer soru hakkı var," diyor yumuşak bir sesle. "Akıllıca sorun. Tanıkların önünde acımasızca dürüstçe cevap vereceğim."

Boyalı tavana doğru başını sallar.

Buna neredeyse gülmek üzereydim, cenneti suç ortağı yapmaya çalışmasına.

"Reggie." Bakışları benimkilere kilitlenir.

Boğazımı temizlerim. Durduramadan, başından beri içime gömdüğüm soru ağzımdan çıkar.

"Eski erkek arkadaşınla ne oldu?" diye sessizce soruyorum. "Seni ikimizle paylaşmaktan çekinmene neden olan ne yaptı?"

Yüzü soluyor. Rowan yanımda gerginleşiyor. Bu hikayeyi daha önce duymuş mu bilmiyorum.

Belki de kimse duymamıştır.

Şarkı - Bird Set Free, Sia

Gözleri üzerimde. İkizlerden biri endişeli, diğeri öfkeli.

Reggie ile tanıştığımızda ona geçmişimden küçük bir parça verdim. Küçük yorumlar yaptım. Bir gün gerçeği öğrenmek isteyeceğini biliyordum. Ama bu kısmı Rowan'dan sakladım. Herhangi bir nedeni yoktu, sadece geçmişimle aramızdaki ilişkiyi bozmak istememiştim.

Bir an için kaçmak istiyorum. Sonra fark ediyorum... Onları buraya bu yüzden getirdim. Kaçmayı bırakmak için.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

"Eski sevgilim... O benim ilk gerçek aşkımdı. En azından öyle olduğunu sanıyordum." Titrek bir nefes alıyorum. "Onu mutlu etmek için her şeyi yaptım. Arkadaşlarımla görüşmeyi bıraktım, dersleri asmaya başladım, hayatımı onun etrafında döndürmeye başladım. Ve sonra, zamanla, o değişmeye başladı. Beni ne kadar zorlayabileceğini test etmek için."

Reggie'nin çenesi gerilir. Rowan'ın parmak eklemleri beyazlaşır.

"Bana aşkın vermekten ibaret olduğunu söylerdi. Sadakati kanıtlamaktan. Ve o..." Sesim kısılır. "Bana istemediğim şeyler yaptırırdı. Beni onun malıymışım gibi hissettirirdi. Onun kırıp dökebileceği bir şey.

Yutkunuyorum, sözlerim safra gibi tadı var. "Arkadaşlarını da işin içine katardı. Erkekleri ve kadınları. Ve bana bunun beni sevdiği için olduğunu söylerdi; arkadaşlarının da beni deneyimlemesini istiyordu. Onun zevki, benim zevk almamı izlemektir."

Reggie'nin gözlerine bakıyorum. "Bir bakıma cinselliğimi bu şekilde keşfettim. O durumda kadınlarla birlikte olmak benim tercihimdi. Kendimi daha güvende hissediyordum. Ve bu bittikten sonra da aynı şekilde hissediyordum. Erkekler bana sadece zarar verecekti. Ama kadınlar beni sadece sikmek için bir oyuncak olarak görmüyorlardı."

Rowan derin bir nefes aldı.

"Kendime bunun aşk olduğunu, normal olduğunu söyledim. Ama öyle değildi. Bu kontrolcü bir davranıştı. Onu mutlu etmek için bunu yapmam gerektiğini düşünüyordum. Her zaman böyle değildi ve neredeyse unutmuştum. Ama bunu yaparken hiçbir şey hissetmiyordum. Sonunda buna kızdım. Ona kızdım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ve sonra bir gece, her şeyi yüzüme vurdu. En yakın arkadaşlarımdan biriyle aylardır yattığını ve bunun sorun olmadığını, çünkü benim de onun arkadaşlarıyla yattığımı söyledi."

Duruyorum. Aramızdaki sessizlik dayanılmaz.

Gözümü kırpmadan önce, ikisi de ayağa kalkar. Rowan arkamdan bana sarılır, Reggie'nin eli enseme bulur ve beni göğsüne doğru çeker.

Onların sıcaklığı bir tsunami gibi vuruyor ve yıllardır ilk kez kendimi küçük hissetmiyorum.

Kaçıp saklanmak istemiyorum. Kalıp savaşmak istiyorum... ikisi için de.

"O adam bir pislik, Bella. Seni asla hak etmedi, zavallı hayatında başka bir kadını da hak etmiyor," diyor Rowan, sesi öfkeli. "Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor."

Reggie saçımı okşayarak yumuşak bir sesle fısıldıyor. "O kim, prenses?"

Ona ödetirim. Kimse seni bir daha incitemez."

Hala titreyerek boğuk bir kahkaha attım. "Düzeltilmene gerek yok.

Zaten... halledildi."

Reggie geri çekildi, kaşları çatıldı. "Halloldu mu?"

Gözlerine baktım, dudaklarımda hafif, anlamlı bir gülümseme belirdi. "Artık kimseye zarar vermeyecek diyelim."

Rowan, rahatlama ve hayranlık arasında bir yerde, yavaşça nefes verdi. Reggie'nin dudaklarında bir sırıtış var. "Hadi, bize daha fazlasını anlat." Ses tonundan gurur duyduğunu anlayabiliyorum.

"Theo..." Sözümü yarıda kesiyorum.

Rowan kıkırdar. "Bella King, bize yalan söyleme."

Gözlerimi deviriyorum ve Reggie içinden homurdanıyor. "Tamam. O bıçağı hatırlıyor musun?"

İkisi de kaşlarını çattı ve sonra başlarını salladılar.

"Şey, bana kendisi ve Samantha'dan bahsettikten sonra," adını zehir gibi tükürdüm. Bir gün, onun için geri dönebilirim. "O gece evden hiç çıkmadı. Her şey yerine oturdu. Aylarca beni, insanların kullanması için bir tür oyuncak gibi kullanmıştı. Hepsi de başka yerlerde sikini ıslatmak için yaptığı iğrenç bir oyundu. Ve benim geleceğim için planladığı şeyin bundan daha kötü olmadığını kim söyleyebilir? O ölmeliydi."

Bu kilise dinleme cihazlarıyla donatılmış olabilir diye aralarına eğildim. "Onu bıçakladım, öldürdüm," diye fısıldadım.

"Aferin sana Bella. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor Reggie. "Aferin kızım," diyor Rowan gururla.

Gözyaşlarımin arasında gülümsüyorum ve sanki göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum — hala taşıdığımı bile fark etmediğim bir yük.

"Sizi seviyorum," diye fısıldarım. Kelimeler ağızımdan dökülür. "Gerçekten seviyorum."

Etrafımızdaki hava durur ve her şey yeniymiş gibi gelir.

Sanki gerçek, son hayaletlerimi de yakıp kül etmiş ve geriye sadece beni ayakta tutmak için cehenneme bile girecek erkekler kalmış gibi.

Sonra ayak sesleri duyarım.

İlk başta yumuşak. Neredeyse yüksek topuklu ayakkabılar gibi, kilisenin arkasından koridorda yankılanıyor.

Üçümüz de aynı anda dönüp bakarız. Reggie kaskatı kesilir, beni sıkıca tutar. " " Altın haçın ötesinde, gölgelerde bir hareket belirir.

Bir silüet ışığa adım atar. Peder Byrne.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, rahatlamış hissediyorum, ta ki ellerinin titrediğini görene kadar. Kafasının yanına dayanan bir silah namlusu görene kadar. Midem düğümlenir.

Mumlar titrer.

Ve ardından gelen ses kanımı dondurur.

Şarkı - Until We Go Down, Ruelle

Bella yanımda kaskatı kesilir. Reggie'nin eli bıçak gibi keskin bir içgüdüyle yanına gider.

Ve sonra onu görüyoruz. Lyla.

Byrne'i bir köpeği tasmaıyla gezdirir gibi koridorda sürüklerken, silahın namlusunu acımasızca şakağına dayar. Gülümsemesi fazla tatlı, fazla sakindir. Sanki aklını çoktan kaybetmiş ve bununla barışmış gibidir.

"Ne kadar dokunaklı," diye mırıldanır, altın haçın önünden geçerken. Mum ışığı, elindeki silahın üzerinde dans eder. "Mükemmel bir küçük itiraf sahnesi. Neredeyse ağlamak istiyorum."

Bir adım öne çıkıyorum ve o bana bakmadan silahı doğrultuyor. Ama eli titriyor, bu da beni durduruyor. Öldürenler, öngörülemeyen türden delileridir.

"Ah-ah. Anı mahvetme, yakışıklı. Simetrisi hoşuma gidiyor. Sonunda hepimizin zaten bildiği şeyi itiraf etti—ne yazık ki sen bunu ona söyleyemeyecek kadar şanssızsın."

Bella'nın nefesi yanımda kesilir. Onu saklamadan önce, hafifçe titrediğini hissediyorum. Reggie onun önüne geçer, sesi ölümcül.

"Byrne'i bırak, Lyla."

O gülüyor, o keskin, kırılmalı ses, onun neler yapabileceğini bilmeden önce bile tüylerimi diken diken eden ses.

"Hadi ama Reg. Son zamanlarda tüm eğlenceyi sen yapıyorsun. Partiye davetsiz gelmeye karar verdim. Yoksa düğün provasına mı demeliyim?"

Namluyu rahibin kafatasına daha sertçe bastırıyor ve rahibin dizleri neredeyse çöküyor.

Kalbim kulaklarımda davul gibi atıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, kayarsa onu yakalayabileceğim kadar.

Gözleri bana çevrilir.

"Sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" Lyla'nın sırtışı şeytani. Reggie hafifçe başını sallar.

"Ne söyleyeceksin?" Bella fısıldar.

"Ne derse desin, hepsi saçmalık, canım. Bize güven." Sesimi alçak tutuyorum.

Bella'dan öfke yayılmaya başlar, bu da bizim için başka bir sorun olabilir.

"Vazgeç, Lyla. Yalan söylediğini biliyoruz," diyor Reggie soğukkanlılıkla. Bella, köpek yavrusu gibi gözlerle üzgünmüş gibi yapıp dudaklarını büküyor. "Ne hakkında yalan söylüyor?" diye fısıldıyor Bella.

Lyla'nın gözleri Bella'ya çevrilir. Onu baştan aşağı süzer ve Bella da aynısını yaparak onu değerlendirir.

"Silahı var, bebeğim," diye sessizce hatırlatırım. Kızım aptal değil.

Ama çok ateşli. "Oh, işte burada. İkizlerin rottweiler'ı."

Bella gülerek, "Evet. Devam edersen kafanı koparırım, Lyla," diye karşılık verir.

Lyla başını sallar ve sadistçe gülümsemesi geri döner.

"Onları seviyorsan, bu bebeği de sevmek zorundasın," der Bella'ya, elini karnının altına koyarak.

Midemi bulandırıyor. Bu kadın delinin teki.

Reggie hırlar, Bella tek kelime etmez. Sadece Lyla'ya bakar. Onu değerlendirir. Ve sonra kahkahaya boğulur. Durmak bilmeyen, gzyaşılarına boğan türden bir kahkaha.

Lyla tamamen şaşıırır, fkese daha da belirgin hale gelir.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sorar Lyla.

Bella başını sallayarak gözlerini siler.

"Tanrım. Bu, tavşan yakma kitabındaki en eski numara. Oh, hamileyim, lütfen beni terk etme. Çünkü ben, bana ve bebeğime bakacak bir erkeğe ihtiyaç duyan zavallı bir kadınıam," der Bella, dramatik bir şekilde.

Bella'ya yaklaşıırım, gerekirse onun önüne atlamaya hazır olarak.

Lyla'nın gözlerindeki ışıık söner. Onun yerine çok daha kötü bir şey belirir.

Hava değişmiştir, fırtına habercisi olan ağır bir sessizlik hakimdir.

Bella'nın gözleri bana çevrilir, şimdi öfkeli. "Bana söylemedin. Biliyordun, değil mi? Kulüpte olanlar? Her şey bununla ilgiliydi," der sessizce, sesinde acı belirgindir.

"Üzgünüm, bebeğim."

Kafasını sallar, eli titriyor. "Sana yardım edebilirdim, Reg. Her şeyi tek başına halletmeye çalışmayı bırak. Bu artık sona ermeli. Herkesin yükünü üstlenmeye devam edemezsin."

Ses tonunda bir uyarı var, görmezden gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Öyle yapacağım. Söz veriyorum, bundan sonra bir takım olacağız."

Bella dudağını ısırır. "O gün onu öldürmeme izin vermeliydin," diye mırıldanır ve dikkatini tekrar Lyla'ya çevirir.

Kalbim hızla atmaya başlar. Sadece adı bile kanımı dondurur.

"Sadece beni takip et. Deli, deliyi tanır. Tamam mı?" diye fısıldar.

Bella her zamanki gibi korkusuzca öne çıkar ve içgüdüsel olarak belinden tutarım. Diğer elim zaten kılıfındaki silahımın üzerindedir, gizli ama hazırdır. Bu kaltağı henüz alnının ortasından vurmamış olmamın tek nedeni, gözlerindeki o deli kıvılcımdır.

Byrne'in ölümünü önlemek istiyorum. Ve Bella'ya göz dikmeyeceğinden emin değilim. Bize zarar vermek isterse, bunu bu şekilde yapacaktır. Bella güvende olana kadar cesurca bir hamle yapmayacağım.

"Lyla, bunu silahlar olmadan, yetişkinler gibi konuşabiliriz," diyor Bella, sesi yumuşak ama güçlü.

Akıllı kız, zaman kazanıyor, gücü eline geçiriyor. Bella beni çok iyi tanıyor. Hamile bir kadına ilk önce ateş etmeyeceğimi biliyor. Ama gerekirse bunu bitireceğimi de biliyor.

"Hayır."

Byrne'i yere itiyor ve o acı içinde bağırarak köşeye kaçıyor. Ona kıpırdamamasını söyleyen bir bakış atıyorum.

"Bebeği düşün, Lyla. Bu adil değil."

Bıçak gibi bir acı içimi sardı. Bütün bu zaman boyunca yalan söylediğine emindim. Ya yalan söylemiyorsa?

Sonra tamamen çılgına dönmüş bir şekilde gülüyor. Duvarları sallayan türden bir ses.

"Bebek falan yok Bella. Sorun bu değil.

Sorun sensin."

B u kadarı yeter.

Silahlı kılıfından çıkarıp ona doğrultuyorum. Tek gördüğüm, Bella'ya doğrultulmuş Lyla'nın silahı. Beni ateş etmekten alıkoyan tek şey bu.

"Demek sen sadece reddedilmiş bir kaltaksın. Artık seni istememelerine mi kıskanıyorsun?" Bella öfkeyle söylüyor.

Kaşlarımla çatıp çenemi sıkıyorum. "Bella," diye tısılıyorum, sesim alçak, açık bir uyarı.

Lyla, havayı soğutan bir sesle kıkırdar. "Reggie, bence köpeğinin tasmağını tekrar takmalısın."

Emniyeti kaldırırım, gözlerimi ona dikerim. Vücudumdaki her sinir gerginleşir. Bana bir fırsat ver, bir nefes, bir neden.

Harekete geçmeden önce Bella'dan gözünü ayırması yeter.

"Ben reddedilmiş bir kaltaktım, Bella. Evet. Ama ben kendi duygularımdan çok daha büyük bir şeyin parçasıyım. Yani, bu işin tek bir yolu var."

Donup kalırım.

Onun kelime seçimi, kötü bir yankı gibi zihnimde yankılanıyor. Daha büyük bir şeyin parçası. Onun bunu söyleme şekli... Artık kişisel bir şey değil. Bu bir mesaj.

Telefonum çalıyor ve Lev aradığında cevap veriyorum. "Lev. Haber var mı?" diye Rusça soruyorum.

"Evet. Öncelikle, kızım nasıl?"

Gözlerim ekrana kayıyor. Lily'nin takip cihazı bana yanıp snyor.

Evde. Güvende.

"Lily her zamanki gibi iyi." O homurdanır.

"Onun güvenliğini artırmam lazım. Ya da onu eve getirmeye çalışmalıyım."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Neden?"

Onun duraklaması, gğşm sıkıştıran türden bir duraklama. Bu nemsiz bir şey değil.

Bu, kalbimin olması gerektiğinden daha hızlı atmasına neden oluyor.

Burada olmak operasyon için her zaman bir risk oluşturuyordu, ama ben mesafemi korudum. Dikkatli davrandım. O, hayatına normal bir şekilde devam etti, tıpkı benim ona söz verdiğim gibi. Yaşadıklarından sonra bunu hak ediyordu.

"Bana gönderdiğin isim, Phoenix'teki kulübün uşaklığı.

Kötü, Drago. Gerçekten çok kötü." "Peki, söyle bana."

"Sana anlatmamdan görmem daha kolay. Sana şifreli bir dosya göndereceğim. Bahsettiğin ikinci kulüpteki tüm kızları ve orayı yöneten adamları göreceksin. Abram'ın eski ekibindeler."

Abram'ın adı bir taş gibi düşer. Havada bir boşluk hissedirim.

Durup başımı sallıyorum. "Abram öldü mü? Bunu yıllar önce biz yaptık."

Bu, Vlad için çalışmaya başlamadan önceydi. Charlotte'tan önce, tüm bunlardan önce.

"Evet, ama onun oğulları vardı. Ve onlar ABD ordusuna katılmışlar." Çenem titriyor.

"Yani Vaiz Rus mu?" diye soruyorum. O tıslar.

"Belki. Belki de değil. Bağlantılar var. Çoğu çıkmaz sokak. Ama üzerinde çalışabileceğimiz bazı isimler var. Ben Moskova'da çalışmaya başlayacağım. Sen ABD tarafında çalışmalısın. Ama Lily'yi yakınında tutacağına söz vermen gerekiyor."

"Bunun Lily ile ne ilgisi var? Abram'ın ailesinden bir tehlike altında mı?"

Nasıl olacağını bilmiyorum. Onu ısırtıcı ellerden dikkatlice uzak tutuyorum. Lev artık bir hayalet, gölgeli ve sessiz, teknik olarak o da öyle. Lily'nin annesi olaydan sonra kaçtı, muhtemelen suçluluk duygusundan. Ve Lily'yi tek başına bıraktı. Bunu kenardan izlemek beni çok acıttı. Hallie'nin yardımıyla kendini toparlaması. Ama o zaman bile her şeyi kendine sakladı. Tıpkı gerçek bir mafya prensesi gibi.

Ve ben görevimi yapıyorum. Gölgede durup, onun yıkılmamasını sağlıyorum. Çünkü o sadece işimin bir parçası değil. O, en iyi arkadaşımın tek kızı.

"O kadar basit değil, Drago. Lütfen, şimdilik bana güven." Bu adam bana her şeyi öğretti. O benim en eski, en acımasız arkadaşım.

Bildiğim tek şekilde cevap veriyorum. "Tabii."

"E-posta şimdi geliyor. Sana takip etmen gereken isimleri verecek; bence Rusları avla, bu seni zirveye yaklaştıracaktır."

"Anladım. Teşekkürler."

Lev konuşurken bile, içimdeki küçük acıyı durduramıyorum: neden Lily'ye onu izlediğini söylemiyor? Yıllardır konuşmuyorlar. O gecedan önce bile. Annesi onu buraya taşıdığından beri.

Birçok aile için çalıştım, ama benim ve Lev'in ağı hala listenin başında. Öncelikli. Her zaman.

Mesajı açıp ilk eki açıyorum. Sayfalarca isimler, yüzler, sanki içleri boşalmış gibi görünen kızların kataloğı çıkıyor. Midemi bulandıran türden bir dosya.

Kaydırmaya devam ediyorum. Yüzlerce sayfa. Her bir fotoğrafta küçük, ölü gözler. Midemi bulandırıyorlar.

Sonra duruyorum.

Bir çift vahşi göz bana bakıyor ve kalbim duruyor. Olamaz... olabilir mi?

Inferno listesini açıp Lyla'nın adını aratıyorum, sonra iki resmi yan yana karşılaştırıyorum.

Bingo.

Kahretsin.

İkizler.

Reggie'yi ararım. Cevap yok. Rowan'ı ararım, aynı. Sonra Declan'ı ararım. "Declan, bir sorunumuz var."

"Ne?" Sesinde aciliyet hissediyorum.

"Lyla. O, Vaiz'in örgütünün bir üyesi." "Siktir," diye tısladı.

Bugünün görev listesini çıkarıyorum. Bugün çalışması gerekmiyor. "İkizler nerede, Dec?" diye soruyorum.

"Bella ile oyun oynamak için Inferno'daydılar galiba.

Con'a sormam gerek."

Göğsümde soğuk bir düğüm oluşur. Bu her açıdan yanlış geliyor. "Enzo'yu da bu işe dahil etmeliyiz. Onu ara. Ben Reggie'yi bulacağım ve

Rowan. Buna güvenmiyorum, Declan. Charlotte'a neler olduğunu anlat, her ihtimale karşı onu bilgilendirmeliyiz.

Charlotte çok değerli bir varlık, çoğundan daha sıkı eğitim aldı ve şimdi bir anne. Onu kızdırırsan kan kaybından ölürsün.

"Tamam. Con, ikizlerin Peder Byrne'ın kilisesinde olduğunu söylüyor."

Başımı sallıyorum, zaten beslemelere girip kilisenin güvenlik sistemini hackliyorum. Parmaklarım beynimden daha hızlı hareket ediyor. Benim işim bu.

Monitörlere dokunuyorum ve donuyorum. "Declan..."

"Ciddi bir sorunumuz var. Decadence'ı kapat.

Hemen!"

Şarkı - Sacrifice Me, Unprocessed

Kardeşlerim beni bunun için eğitti. Yine de, eğitim almakla bir delinin kafana silah doğrultması iki farklı şeydir.

Adrenalin göğsümde yaşayan bir hayvan gibi. Her şeyin gerginleştğini ve patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Eve döndüğümüzde çocuklarla ciddi bir konuşma yapacağım, çünkü bana bunu söylemeleri gerekirdi. Onlara bu sorunu çözmelerinde yardımcı olurdum. Onun saçmalıklarını görebilirdim. Böyle işleri sürpriz olarak bırakmayız.

O benim adamlarımı istiyor, ama onlara sahip olamayacak. Onun tarafından zorbalığa uğramayacağım. Kimse bir Kralı köşeye sıkıştırılmaz. Kimse benim olanı alamaz.

"Bebegin olmaması, seni şimdi öldürebileceğim anlamına geliyor, farkındasın değil mi?" diyorum, sesimin tonu daha karanlık bir hal alıyor.

Lyla'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Sonunda sesimde gerçek bir sertlik duymuştur.

Ben gerçekten dalga geçmiyorum.

"Bana zarar vermeyeceksin. Kimseye zarar vermeyeceksin, Lyla. Silahı bırak ve uzaklaş. Buradaki işin bitti," diyorum ona sert bir sesle.

Kafasını sallar, ikizlere bakar.

"Yapamam. Görevim. Bunu yapmazsam beni öldürecekler."

Başım ona doğru çevrilir. Görev kelimesi suya atılan bir taş gibi düşer ve çirkin dalgalar oluşturur.

"Kim?"

"Patronlarım."

"Declan mı?" diye soruyorum. Aptal rolü yapıp, bana gerçekleri söyleyecek mi diye bakmaya çalışıyorum.

Kısa fitilli bir bomba kadar kırılgan. Reggie arkama geçer ve onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Onu zorlarsak, ateş edeceğini düşünüyorum.

"Patronun kim, Lyla? Bu sorunu senin için çözebiliriz. Kimse ölmek zorunda değil. Sen bile."

Bu soğukkanlı bir yalan. Fırsatını bulur bulmaz onu öldüreceğim

"Neden ikisine de ihtiyacın var Bella? Biri için biri benim için kalamaz mıydı?" Sesi neredeyse kırılmak üzereydi ama hala histerikti.

Kaşlarımı çatıyorum. Onu anlayamıyorum. "Görevin nedir, Lyla?"

"Sana söyleyemem. Bu yeni dünyamızın bir parçası. Anlamazsın."

"Deneyin bakalım? Belki anlarım."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve o yine bana silahını doğrultuyor. "Dur. Olduğun yerde kal," diye bağılıyor.

"Onlara silahlarını yere bırakıp oturmalarını söyle," diyor bana.

Derin bir nefes alıp ellerimi kaldırarak başımı sallarım. "Reg, Rowan, lütfen, dediğini yapın." Sesimi sert tutarım.

Söylediğimi yapıyorlar, ama oturmayacaklar. "Oturun," diyorum onlara.

"Hayır," diyor Reggie kararlı bir şekilde ve yanımda duruyor, Rowan da sağımda aynı şeyi yapıyor. "Silahsızsınız, ama onun yanından ayrılmayacağız," diyor Rowan sakın bir şekilde Lyla'ya.

"Peki. Siz benim kurallarıma uymayacaksınız. Ben de sizinkilere uymayacağım. Bella. Hangi ikizin ölmesini istediğini seç, diğerini patronuma geri götüreceğim

patronuma götüreceğim."

Ağzım açık kalır.

"Hayır, Lyla. Kimseyi öldürmeyeceksin."

Gülüyor. "İkisinden biri, yoksa beynine bir kurşun sıkarım. Eğitim aldım Bella. Ateş edebilirim. Savaşa hazırım."

Midemi bulandırıyor. Reggie'ye bakıyorum. O kadar gergin ve öfkeli ki patlamak üzere... Ve bu ortak hazırlık hissinin tüm ekibimize yayıldığını hissediyorum. Çocuklar bunun için eğitildiler, ama eğitimde hiç bir insan sesi durmayı reddediyor gibi gelmemişti.

"Hangisiyle evleneceğine kendi başına karar veremedin. Şimdi, hangisini hayatta bırakacağına karar vermen gerektiğinde, kalbinin seni nereye götüreceğini merak ediyorum."

Sözleri düz ve korkunçtu, başkasının fantezisi gibi tadı olan bir zalimlik girişimi. Midem bulanıyor. Bu kadın yapabileceğini düşünürse bunu yapacak. Parmaklarım bir şeye sarılmak ve bu gürültüyü sonlandırmak istiyor.

Bir adım öne çıkıyorum; ikisi de bileklerimi tutuyor. "O zaman, kendimi seçtim." Son kararımış gibi söylüyorum.

Bu, mantıklı olan tek seçim. İkisini birden elde edemezsem, benim için hayatın bir anlamı kalmaz.

Şarkı - Sirens, Fleurie

Tüm dünyam yıkılıyor ve tek görebildiğim Bella'nın kafasına doğrultulmuş lanet olası silah.

Her ses kesiliyor, dişlerimin arasından çıkan nefes sesleri yok oluyor. Sadece o var. Ve her şeyi
sona erdirebilecek tetik parıltısı.

Yerdeki silahıma bakıyorum. Hareket edersem, yanlış bir nefes bile alsam, ateş edebilir.

Bunun yerine Bella'yı tutup arkama itiyorum. "Hayatta olmaz," diye
homurdanıyorum.

O geçmeye çalışıyor ama ben onu bir kolumla tutuyorum, bedenim onunla ölüm arasındaki
duvar.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözler ağabeyimin ağzından çıktı.

"Ben yaparım."

Reggie'nin sesi sabit, çok sabit. Veda gibi hissettiren bir sakinlik.

Bella arkamda hareketsiz kalır ve nefesinin sesi göğsümün derinliklerinde bir şeyleri kırar.

"Reggie," adını bir dua ve lanet gibi fısıldıyorum.

Bana bakar, gözleri donuk ama kararlıdır. "Rowan, hayır." "Bunu yapmana izin vermeyeceğim, kardeşim."

Kaşlarını kaldırıyor, ağzında hafif bir gülümseme beliriyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Onu götür."

"Reggie, hayır!" Bella'nın sesi kilisede yankılanıyor, saf panik ve kalp kırıklığıyla dolu.

Ve bir an için, sanki dünya ekseninden çıkmış gibi dönmeye başlar. Onun hıçkırıkları, onun sesindeki acı. Çok tanıdık geliyor.

Londra'da beni bulduğunda da böyle hissetmiş olmalıydı — kemikleri ve inancı parçalayan a y n ı dünyayı sarsan acı.

Finn'in karısını kurtarmak için kurşun yedim. Bella için canımı veririm... Reggie de öyle.

Bella elimden kurtulur. Lyla'nın silahı

Bella'ya doğru sallanır. Reggie hiç

irkilmez bile.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşir: kolunun dönmesi, parmağının tetiği çekmesi, ışığın namluyu yakalaması.

Öne atıyorum. Silahın sesi kafatasımı yırtıyor.

Omzumdan sıyrıldığını hissetmiyorum. Beni yere seriyor, ama Bella'yı yakalayıp arkaya fırlatmadan önce.

"Rowan!" Bella'nın çığlığı cam kırılır gibi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, gömleğine bakıyor.

"Sadece sıyrık, bebeğim," diyorum, sesim neredeyse insan sesi gibi değil. "Onu buradan çıkarın!" diye bağıyor Reggie.

"Hayır. O burada kalacak," diye karşılık verir Lyla.

Reggie'nin gözleri bana, sonra da benim ulaşamayacağım mesafedeki silaha kaydı.

O bakışı tanıyorum.

Çocukluğumuzdan beri yan yana savaşıyoruz. Bana bir fırsat veriyor. İkimizin de kalbini çalan tek kadını korumak için bir yol.

Hareket ederek Bella'yı arkama itiyorum ve ayağımla silahı ona doğru itiyorum.

Eğer o, Bella'dan önce silaha ulaşabilirse, belki, sadece belki... Bu lanet bir risk. Birimiz bunun için kan dökecek. Belki de ikimiz de.

Bella arkamda a ğ l ı y o r , sesi göğsümü parçalıyor.

Ona dönerek, onu duvara doğru itiyorum, kollarımı başının iki yanına koyuyorum.

Titriyor. Ben de öyle.

"Sadece bana bak," diye fısıldıyorum, alnımı alnına dayayarak. Yapabileceğim tek şey bu.

Şarkı - Blood Sport, Sleep Token

"Rowan, çekil üstümden. Onu durdur!" diye ağlıyorum.

Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama o beni engelliyor, ağırlığıyla beni duvara yapıştırıyor.

Titriyor. Ben de öyle.

Ne yaptığını biliyorum. Yine kalkan rolünü üstleniyor. Bana zarar gelmesin diye kendini feda edecek aptal.

"Bana bak, canım. Ona bakma. Sadece bana odaklan ve nefes al. Sadece nefes al."

Beni sakinleştirmek için mi, yoksa kendini ikna etmek için mi söylediğini bilmiyorum.

Reggie'yi seviyorum. Ama o da seviyor. O onun ikizi. Onun diğer yarısı.

Ve şu anda, ikisinin de farklı şekillerde yıkıldığını görebiliyorum.

"Bunu yapamam. Ona izin veremeyiz."

"Şşş, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Bize güven."

Kilisede sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğun, kutsal ya da cehennem gibi bir şeyin öncesinde hissedilen türden bir sessizlik.

"Seni seviyorum, Prenses. Seni çok seviyorum," diyor Reggie ve sesinin tınısı beni mahvediyor.

Çok dürüst. Çok kesin.

Gözyaşlarımdan göremiyorum. Göğsüm inip kalkıyor.

"Ah, bu tarih kitaplarına geçecek bir an değil mi? Sevdiğin kişi için ölmek," diyor Lyla alaycı bir şekilde, kahkahası kilise sıralarında yankılanıyor.

"İsteddiğini elde ettin, değil mi? Bitir şunu." "Hayır!" diye bağıriyorum.

"Benimle kal, Bel."

Ayaklarımın altındaki zemin sallansa da, onun sesi beni sabit tutuyor. Dünya bir anı fırtınasına dönüşüyor — babamın kanı, annemin çığlıkları, hiç söyleyemediğim her vedanın soğuk yankısı.

"Nefes alamıyorum, Rowan."

Gömdüğüm her duygu ortaya çıkıyor, beni tamamen yutuyor.

Dizlerim titriyor, ama o orada, beni tutuyor, dua eder gibi fısıldıyor.

"Ben buradayım Bella. Ben buradayım. Her zaman buradaydım. Nefes al bebeğim.

Lütfen."

Sesi sabit, ama kemiklerinde korku hissediyorum. Başımı sallayıp nefes nefese kalıyorum. "Yapamam Reg."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dokunuşu hem çaresiz hem de nazik.

"Bella, izlemek istemiyor musun?" Lyla, sesi zehir gibi, bağıriyor.

Yükselen mide bulantısını yutuyorum, gözlerim Rowan'da.

"Seni seviyorum Bella King. Seni çok seviyorum. Seni gördüğüm andan beri. Duşta bana ayakta alkışladığın andan beri. Gözlerime bakmadan önce sikimi gördün. Sen güçlüsün bebeğim. Çok güçlüsün. Ne olursa olsun, her yaşamda. Her alternatif evrende, sen, ben ve Reggie varız."

"Seni seviyorum, canım. Benimle birlikte nefes al." Derin bir nefes alır, ben de onu taklit ederim.

Ve sonra dünya durur. Silah ateşlenir.

Ve bir tane daha.

Rowan beni duvara daha sert bastırıyor, kolları beni sarmalıyor. Kalp atışları benimkine çarpıyor. Karşıma çıkabilecek her şeyden beni koruyor.

Bir çığlık havayı yırtıyor.

Barut kokusu, taşların çatlama sesi yankılanıyor.

Kimin vurulduğunu anlayamıyorum. Acının nereden geldiğini anlayamıyorum. Tek duyabildiğim kendi nabzımın sesi ve ardından gelen çınlayan sessizlik.

Vücudum titriyor. Gözümün önündeki yıldızlar kaybolmaya başlıyor. Tek hissedebildiğim, bana bastırılan Rowan'ın sıcaklığı. Aklımda tek görebildiğim Reggie.

Bir ikiz kanyor. Bir ikiz beni tutuyor. Kalbim ikisi arasında bölünmüş durumda.

Onlar her zaman benim yanımda.

Acı tuhaf bir şeydir.

Geri gelene kadar onu tam olarak hatırlayamazsınız.

Rowan'ın bana doğru attığı silahı almak için eğildiğim anda, omzumdan ateşli bir acı geçer. Darbe beni geriye savurur, kilise sırasına tökezleyerek düşerim. Gözlerim beyazlar. Ve ateş ederim. Bana zaman kazandıracak bir yere isabet etmesi için dua ederim.

Yere sertçe düşerim, elim yarayı sıkıca kapatır, parmaklarımın arasından sıcak kan sızar.

Lyla'nın çığlığı yankıyı keser, yüksek ve kesik kesik, bir hayvan gibi.

Görüşüm düzeldiğinde, o yerde yatıyor, kanı taş fayansların üzerine hızla akıyor.

Bella donakalmış, elini ağzına götürmüştü. Rowan hala yarısı onun önünde duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsü inip kalkıyor.

"Reg!" diye bağılıyor.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, ama bu lanet bir yalan. Kolum yanıyor ve nabzım gök gürültüsü gibi atıyor.

Kilisenin kapıları açılıyor — önce arka kapı, sonra ön kapı.

Drago ve Conan lanet bir kasırğa gibi içeri dalıyorlar. Declan ve Finn hemen arkalarından, silahlarını kaldırmış, etrafı tarıyorlar.

Duman ve korku havayı doldurur.

Lyla hala hareket ediyor, kendini silaha doğru sürüklemeye çalışıyor. Kanı zeminde çizgiler halinde yayılıyor.

Drago bunu ilk gören kişi. Tereddüt etmiyor.

İleri adım atar ve silahı ulaşamayacağı bir yere tekmeler. Lyla başını kaldırır, gözleri çılgındır. Hâlâ uzanmaya çalışmaktadır.

Drago silahını kaldırır ve tek bir temiz atışla her şeyi bitirir. Sessizlik bir perde gibi çöker.

Byrne rahibinin hıçkırıkları sunak yakınlarında yankılanıyor ve mumlar dumanın ağırlığı altında titriyor.

Sonra Finn'in sesini duyarım.

"Tanrım," diye mırıldanır ve yanıma diz çöker. Elleri yaraya bastırmaktadır, o kadar sert ki ona kafa atmak isterim.

"Kıpırdama."

"Sadece sıyrık," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Finn bana camı kesebilecek bir bakış atar. "Sen buna sıyrık diyorsan, ben sana hayalperest derim. Seni hemen benim evime götürmeliyiz."

—sen de gömleğimi kanla lekelemeden önce." O baskıyı artırırken ben tıslıyorum.

"Bu gömleği seviyordum."

"Artık sevmiyorsun."

O, sakın bir cerrah gibi, sabit elleriyle işine odaklanmış durumda, ama çenesi sıkı sıkıya kapalı. Declan, silahı hala elinde, herhangi bir hareket olup olmadığını izlemek için onun arkasında duruyor.

Bella titriyor. Rowan kolunu onun omzuna atmış, Bella gözlerini benden ayırmadan onu ayakta tutmaya çalışıyor.

"Reg," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"İyiym prenses," diye yine yalan söylüyorum. "Sadece küçük bir kurşun, korkacak bir şey yok."

Yine de gözyaşları akıyor.

Drago silahını kılıfına koyar, sesi düşük bir gürültü çıkarır. "Kilisenin geri kalanı temiz. Harekete geçebiliriz."

Conan, hiçbirimize bakamayan Peder Byrne'e yardım eder; Peder Byrne durmadan dualar mırıldanmaktadır.

Bence buraya bir daha hoş karşılanmayacağız.

Lyla'nın cansız bedenine bakıyorum ve bir an için ona neredeyse acıyorum. Anlamadığı bir dünyanın içinde sıkışıp kalmış, onu kurtaracağını sandığı insanlar tarafından kullanılmış.

Drago bana bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "Yapılması gerekiyordu," der basitçe.

Yapıldı.

Ama bitmedi.

Çünkü Bella'nın ellerindeki titremeyi, Rowan'ın gözlerindeki hayalet gibi bakışları, zemine yayılan kırmızı lekeyi görebiliyorum.

Hepimiz hala kanıyoruz. Sadece farklı şekillerde.

Dünya sanki eğiliyor gibi.

Bağırışlar, ayak sesleri, mantıksız hareketler var. Kafamdaki gümbürtü ve kalp atışlarımın hızı yüzünden bunları zar zor duyabiliyorum.

"Bella, iyi olduğunu bilmem lazım," diye fısıldıyor Rowan. Elleriyle yüzümü kavırıyor ve benim hissettiğim acıyı yansıtan o karanlık gözlere baktığımda rahatlıyorum.

"İyiym, rock yıldızı. Söz veriyorum."

Finn, Reggie'yi yere yatırmış, elleri kanlı ama çok sakın.

Beni bırakmadan önce dudaklarıma yumuşak ve sabit bir öpücük konduruyor. Reggie'nin yanına koşuyorum, Rowan da hemen arkamda. Finn'in yanına yere çöküyor.

"İyi misin dostum?" diye soruyor Rowan.

"Bunlardan birini midenize mi yediniz? Kahretsin. Keşke size daha fazla sempati duyabilseydim," diye şaka yapıyor Reggie.

"Hareket etmeliyiz. Hemen," diyor Finn ve hepimizi durduruyor.

Onu hareket ettirmeye çalışırken, yüzünde acı dolu bir ifadeyle nefesini tıslayarak verişini görüyorum.

"Hayır!" Bu kelime içimden fırladı. "Onu öyle hareket ettiremezsiniz!" "Ben bir cerrahım Bella," dedi Finn, sakın ama sert bir sesle. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

bilmediğimi mi sanıyorsun? Burada kalırsa kan kaybından ölecek."

Reggie'nin yanına gitmeye çalışıyorum ama Declan kolumu tutuyor. "Onların çalışmasına izin vermelisin. Finn onu iyileştirecek, biz seni eve götürebiliriz."

"Çek ellerini üzerimden!" Onu iteklerim, sesim kırıılır. "Onu bırakmayacağım!"

Reggie solgun, yüzü acıdan buruşmuş. "Prenses, ben iyiyim..." "Sakin yapma," diye tıslarım.

"Sakin bana bunu söyleme

. Seni bırakmayacağım."

Panik yapıyorum. Aklım karışıyor. İkisini de gözümün önünde görmek istiyorum.

Dudakları, sırtıyla yüz buruşturma arasında bir ifadeye bürünüyor. "Korkunca otoriter oluyorsun."

"Kanaman var, İrlandalı," diyorum boğuk bir sesle, parmaklarımı yanağına sürterek. "Şaka yapma."

Finn ve Declan birbirlerine bakiştılar ve ben tekrar tartışmaya başlamadan, Reggie'yi aralarına aldılar. Sağ kolunu Finn'in omzuna attı.

"Araba. Hemen," diye emreder Finn.

Ellerim titreyerek, gözlerim yaşlar ve ışıkla bulanıklaşmış halde onları kiliseden dışarı takip ediyorum. Rowan çoktan önümüze geçip SUV'nin kilidini açmış ve arka kapıyı açmıştır.

"Onu içeri sokun," diyor, sesi gergin, gözleri asla itiraf etmeyeceği türden bir korkuyla dolu.

Reggie'yi arka koltuğa yatırır, Finn yarasına havlu bastırarak yanına oturur.

"Ben de geliyorum," derim, kapıya doğru ilerlerken. "Bella..." Rowan başlar.

"Hayır!" diye sözünü kesiyorum. "İnatçılığım yüzünden beni sonra öldürebilirsin, ama onu bırakmayacağım. Araba yolculuğu için bile, bundan sonra olmaz."

Rowan tereddüt eder, çenesini sıkar, sonra bir kez başını sallar. "Peki. Ama arka m da otur. Kaza yaparsa, yaraya baskı uygula. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve Reggie'nin yanına kayıyorum. Eli anında benimkini buluyor, kanla yapış yapış ve acıdan titriyor.

Araba ileri doğru sarsılır. Rowan şeytan peşindeymiş gibi sürer sürer.

Reggie'nin başı koltuğa yaslanır, nefesi zayıftır. "Sen

gidip gitmeliydin Declan Declan'la sen gerek ihtiyacın gerek bunu bunu diyor

mırıldanıyor.

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Ve ben olmadan kan kaybından ölmene izin mi vereyim?"

Hayatta olmaz."

Finn hala çalışıyor, sesi alçak. "Onu konuşturmaya devam et. Dikkatini dağıtmasına izin verme."

Öyle yapıyorum. Konuşuyorum. Hiçbir şey hakkında. Her şey hakkında. Evleneceğimiz hakkında, ona hala yeni gömlekler borçlu olduğum hakkında, gözlerini açık tutarsa her gün ona kurabiye pişireceğim hakkında.

O zayıf bir gülümsemeyle, "Kulağa tehlikeli geliyor, Prenses. Şekerden ölebilirsin," diyor.

"Kapa çeneni ve hayatta kal," diye fısıldıyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Rowan dikiz aynasından geriye bakar, parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşmıştır.

"Neredeyse vardık."

Yol boyunca Reggie'den gözlerimi ayırmadım. Bir kez bile. Finn bana durumunun stabil olduğunu söylediğinde bile.

Çünkü yapamıyorum.

Çünkü gözümü kırptığım anda kiliseyi tekrar göreceğim. Silahı.

Kan. Onu neredeyse kaybedeceğim an.

Ve ikisini de kaybedemem. Asla.

Bu yüzden Reggie'nin elini, aynadaki Rowan'ın yansımasını, aklımın geri kalanını tutmaya devam ediyorum ve bırakmıyorum.

Güvende olana kadar bırakmayacağım.

"Rowan." Reggie'nin sesi sert.

Gözlerimi kırıştırarak uykunun sisini silkelemeye çalışıyorum. Boynum, onun yatağının yanında yarı çökmüş pozisyonda oturduğum için ağrıyor.

"Bella'yı eve götürebilir misin lütfen? Finn bu gece beni gözlemleyecek, yarın sabah taburcu olacağım."

Onun bakışını takip ederek diğer tarafa dönüyorum. Bella sandalyede kıvrılmış, yanağını koluna dayamış, battaniye omzundan kaymış. Çok rahatsız görünüyor ama bir kez bile onun elini bırakmamış.

Parmakları hâlâ onun parmaklarıyla iç içe. Uykuda bile onu kaybetmekten korkuyor.

Ben de onun yanından ayrılmak istemiyorum, ama o haklı. Bella'nın gerçek bir yatağa, duşa, adrenalin ve hastane havasından başka bir şeye ihtiyacı var. "Ben ona bakarım, Reg. Sen biraz uyu ve dinlen, lütfen."

Bana sessizce gülümsüyor, sesi gergin ama gerçek. "Neden sana kulak vereceğimi düşünüyorsun?"

"Dinlemezsen, o kurşun deliğine parmağımı sokarım." O, başını sallayarak sırtıttı.

"Sakın deneme. Hadi, kızımıza bak."

Gözleri gömleğimdeki kana, omzumun yanındaki kurumuş lekeye kaydı.

"Finn sıyrığını muayene etti mi?"

"Hayır. Tamamen yüzeysel bir yara. Temelde bir çizik. Eve gidince temizlerim."

O, bazen hala ortaya çıkan, yarı koruyucu, yarı patronvari bir ses tonuyla homurdanır. "Öyle yapmalısın."

Ona çarpık bir gülümsemeyle selam verdim. "Peki, patron."

Bella'nın yanına, onu uyandırmamaya dikkat ederek yaklaşıyorum, ama kollarım onun altına kayar kaymaz, kıpırdanır.

"R-Rowan," diye fısıldadı, uykudan boğuk bir sesle.

"Eve gidiyoruz, bebeğim," diye fısıldayarak onu göğsüme sıkıca sarıyorum. "Reggie sabah bizimle birlikte olacak, tamam mı?"

Kafasını sallıyor, yarı uykulu halde benimle tartışmaya başlıyor.

"Lütfen bana k a r ş ı gelme, Bels. Reggie bunu onun için yapmamızı istedi, tamam mı?"

Yumuşak ve kırık bir sesle iç çeker ve her seferinde beni mahveden yeşil gözleriyle bana bakar.

"Tamam, rock yıldızı."

"Aferin kızım." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum ve o da "Yürüyeblirim" diye mırıldanınca gülümsüyorum.

"Seni uyandıracağını düşünmemiştim," diye gülerek onu ayağa kaldırıyorum.

O sırtıyor. "Beni asla küçümseme." Tabii ki küçümsemem. Bir daha asla.

Reggie'nin yatağının yanına gider ve Reggie'nin ona attığı bakış... Tanrım. Sanki onun kalbi atmasını sağlayan tek şey oymuş gibi.

"Biraz dinlen, İrlandalı. Ve sabah dokuzda evde olmazsan, Rowan'dan beni buraya geri getirmesini isteyeceğim. Anladın mı?"

Gülümsemeyi zor tutuyor. "Evet, Prensese. Hayatımın aşkı. Anlıyorum."

"Seni seviyorum, Reggie. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Eğilip dudaklarını nazikçe onun dudaklarına bastırır.

"Uslu durun siz ikiniz," diye mırıldanır, sırtarak. "Deneyeceğiz," diye alay ederim.

Kapıya doğru yürürken elini elime sokar, o küçük gülümsemesi geri gelir — bir savaşı daha atlattığımızı söyleyen gülümseme.

"Oyunlar ne oldu Bella? Kim kazandı?" diye seslendi Reggie. Bella döndü, saçları omzunun üzerine düştü.

"Bunu bana bırak. Kazanan benim, çünkü ikinizi de sonsuza kadar yanımda tutacağım." Reggie gülümser. Ben de öyle. Bütün gece boyunca ilk kez, hava bizi boğmuyor.

"Ne planlıyorsun?" diye sessizce soruyorum.

"Hâlâ plan yapıyorum," diyor, kötücül bir gülümsemeyle. "İkinizi de eşit derecede seviyorum, bu yüzden kardeşime sunmak için büyük planımı yapıyorum."

"Yani ikimiz de seninle evlenmeyeceğiz mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum.

Omuzlarını silkiyor, gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "Henüz resmi bir evlilik teklifi almadım. Belki ikinizle de evlenmem."

Reggie'ye bakıyorum, yüzündeki ifade anında sertleşiyor.

Evet. Bu olmayacak.

"Ya da," diyorum yavaşça, "ikimizle de evlenirsin?"

O Kıkırdar. "Bu yasa dışı, Rowan. Bu tür burada bulunduğumuz durumun özü."

"Her gün yaptığımız şeylerin çoğu yasa dışı, canım." Gülümserim ve başparmağımla elini okşarım.

Reggie yataktan gülüyor, sesi zayıf ama kararlı. "Ben buradan çıkana kadar şimdilik buna ara verelim."

"Anlaştık," diye fısıldayarak elimi sıkıyor.

Ve sessiz geceye doğru yürürken, parmakları hala benimkilerle iç içe, bir kez olsun, tüm çılgınlığa, kana, kurşunlara rağmen, her şeyin tam olması gerektiği gibi olduğunu fark ediyorum.

Eve dönüş yolu sessiz geçer. Rowan bir elini direksiyonda tutarken, diğer eliyle konsoldan benim elimi bulur. Başparmağı, derimi yavaşça dairesel hareketlerle okşayarak beni sakinleştirir. Ben de elini bırakmam. Bir kez bile.

Onun evinin garaj yoluna vardığımızda, adrenalin vücudumdan çekilmiş, geride titreme kalmıştı. Göğsünden başlayıp kemiklerine kadar yayılan türden bir titreme.

Motoru durdurdu ve bana baktı. "İyi misin, canım?"

Parmaklarımın hissetmesem de başımı salladım. "Hadi... içeri girelim."

Beni zorlamıyor. Sadece ön kapıya çıkan merdivenleri çıkmam için beni yönlendiriyor, elini sırtıma sıkıca koymuş, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ona dönüyorum. "Gömleğini çıkar."

Yarasını unuttuğumu düşünüyorsa, yanılıyor.

Kaşları kalkıyor, ağzında o tanıdık kendini beğenmiş sırıtış beliriyor. "Bunu bu kadar çabuk duyacağımı düşünmemiştim, ama..."

"Rowan." Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor.

Gözlerini kırıştırır, sonra fark eder. Ellerimin titremesini, tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı. Sırıtışı kaybolur. İtaat eder.

Kumaşı başının üzerinden çekerken, kurumuş kana yapışır. Omzundaki sıyrık derin değildir, ama çirkin bir yara izi bırakmıştır.

soluk teninde kırmızı bir leke.

"Git kanepeye otur, rock yıldızı," emrediyorum ve mutfağa yöneliyorum.

İlk yardım çantasını alıp hemen yanına gidiyorum ve sessizce yarayı temizlemeye başlıyorum.

Antiseptik değdiği anda irkildi.

"Sen uyumalısın, hemşirecilik oynamamalısın," diye mırıldanır. "Benim sana bakmam gerekir, tersi değil."

"Çok yazık," diye fısıldıyorum, taze bir pedini cildine bastırarak. "Beni ölümüne korkutup sonra da dinlenmemi söyleyemezsin."

Yavaşça nefes verir, gözleri benimkilere kilitlenir. "Tüm bunlar için üzgünüm. Korkuttuğum için özür dilerim."

Bu beni yıkar.

Elimdeki beze, üzerinde akan kan izine bakıyorum ve gözyaşlarım durduramadan akmaya başlıyor. "Korkmadım. Kahrolasınca dehşete kapıldım."

Adımı söylemeye başlar, ama ben başımı sallarım, kelimeler çok hızlı dökülür, yakalayamam.

"O tetiği çektiğinde, ben... donakaldım. Hareket edemedim. Babamı tekrar gördüm, Rowan. Silahı. Kanı. Sesi." Boğazım düğümleniyor. "Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Onun için. Senin için. Reggie için."

Bana uzanır ama ben titrek sesimle konuşmaya devam ederim.

"Bunu aştığımı sanıyordum. Her şeyle başa çıkacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Ama ikiniz orada dururken fark ettim ki..." Sözümü kesip, elimi kalbimin üzerine koydum. "Siz ikiniz benim evimsiniz. Ve evimi bir daha kaybedemem."

İtirafım içimden bir şey koparılmış gibi dökülüyor.

Rowan'ın eli enseme kavrar ve alınlarımız birbirine değene kadar beni kendine çeker. Sesi alçak, kaba ve yıkılmış gibidir.

"Hey. Bizi kaybetmedin. Hala buradayız. Beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım onun çıplak tenine düşüyor. O da başparmağıyla bir damlayı yakalıyor.

"Bu geceden sonra ikimizden biri seni bırakacak mı sanıyorsun?" diye mırıldanır. "Bizden kurtulamazsın, canım. Sonsuza kadar."

Kalbim kırık ve rahatlamış bir halde, titrek bir kahkaha atıyorum.

"İyi," diye fısıldarım. "Çünkü ben de seni asla bırakmayacağım."

O eğilir, beni yavaşça öper, açgözlü değil, vahşi değil, sadece istikrarlı. Gerçek. Ellerimde onun kanı, dudaklarında benim gözyaşlarım. Bir yemin gibi hissettiren türden bir öpücük.

Kırıldığında, alnını tekrar benim alnıma bastırır.

"Yatağa," diye mırıldanır. "Bayılmadan ve senin eserini mahvetmeden önce."

Gözyaşları içinde gülümserim. "Anlaştık. Ama sen yanımda olmadıkça uyumam."

"Kalkmayı düşünmüyordum, bebeğim."

Eve varmış olabiliriz, ama şu anda hala üçte birimiz eksik.

Ama hepimiz güvendeyiz. Hepimiz hayattayız. Ve o kaltak öldü.

Rowan'ın evinin önüne geldiğimde saat daha sekiz bile olmamıştı. Omzum çok ağrıyordu, ama göğsümdeki ağırlığa kıyasla bu hiçbir şeydi.

"Birkaç gün dinlenmeye çalış, Reggie. İyileşmesi gerekiyor," diyor Finn.

"Evet, doktor. Oturup kıpırdamayacağım."

Finn gülümser. "Hayır, biraz hareket etmelisin. Kan dolaşımını sağlamak için."

"Eminim iyi olacağım. Beni iyileştirdiğin için teşekkürler."

Finn başını sallar. "Tabii ki. Hayatımızda kurşun deliklerini dikmek zorunda kalmayacağımız günleri ipe çekiyorum."

Buna gülümserim. "Evet, savaş bölgesinden çıktığımızda, bir gün çocuklarımızdan bazılarının kendi kaoslarını kapımıza getireceğini tahmin ediyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim, ama Bella ile olabilirdi. Belki bir gün, eğer o da isterse.

Veda ettikten sonra, temiz havaya çıkıp evime doğru yürüyorum. Rowan, burada olduklarını söylemek için çoktan mesaj attı.

Ev.

Tanrım, bu kelime artık farklı bir anlam ifade ediyor.

Kapıyı açtığımda, kahve ve krep kokusu havayı dolduruyor. O kadar evcil bir koku ki, neredeyse beni yere yıkıyor.

Mutfaktalar.

Rowan ocakta duruyor ve Bella tezgahın üzerine tünemiş, saçları dağınık bir hale gibi, krepleri sanki tam zamanlı işiymiş gibi çeviriyor. Benim tişörtlerimden birini giymiş, eteği uyluklarına değiyor ve yemin ederim ki daha tehlikeli bir şey görmedim.

Beni ilk o fark ediyor.

"Reggie!"

Gözümü bile kırpmadan, çıplak ayaklarıyla parke zemine vurarak bana doğru koşuyor ve sonra kollarımın arasına giriyor, omzuma dikkat ediyor ama sanki bir daha bırakmayacakmış gibi bana sarılıyor.

Nefes almaya bile fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma çarptı.

Yumuşak. Çaresiz. Gerçek.

İçimdeki her şey bir anda gevşedi.

Yüzünü avuçlarım, gözyaşlarının tuzunu ve dilindeki karamel şurubunun hafif tatlılığını tadıyorum. Dün gece kaybettiğimiz her kalp atışını telafi etmeye çalışır gibi beni öpüyor.

Ve ben ona izin veriyorum.

Çünkü durmak istemiyorum. Asla.

Yumuşak bir şey ayak bileğime dokunuyor ve aşağıya bakıyorum. Artık o kadar da küçük olmayan Sassy, miyavlayarak bacaklarımın arasında dolanıyor.

"Hey, güzel kız," diye mırıldanıyorum, hafifçe çömelip sağlam elimle kulağının arkasını kaşıyorum.

Motor gibi mırıldanıyor.

Rowan mutfaktan gülüyor. "Sanırım hepimiz senin için endişelendik, Irish."

Bella bana gülümsemek için biraz geri çekildi. "Artık iyi.

Değil mi?"

Gülümserim, başparmağımla çenesini okşarım. "Doğru. Ben sağlığın timsaliyim, bebeğim."

"Kıyafetini değiştirmen lazım," diyor yumuşak bir sesle. "Finn'in yerinde pek moda gösterisi falan yoktu."

"Hadi," diyor, parmaklarını benimkilerin arasına sokarak.

Onu takip ederek yukarı çıkıyorum, Sassy gölgemiz gibi peşimize takılıyor.

Oda onun kokusuyla dolu, vanilya ve adını koyamadığım sıcak bir koku. Güneş ışığı perdelerden sızıyor,

ikisi de yatakta olmadan çok büyük görünen yatağı kesiyor.

Bana dönüyor, yüzünde yumuşak bir ifade var. "Yardım edeyim mi?"

Ben başımı sallıyorum ve o yaklaşarak gömleğimin düğmelerini tek tek dikkatlice açıyor. Her bir düğme olması gerekenden daha ağır geliyor.

Gömlek çıkınca, parmaklarını omzumdaki bandajın etrafında hafifçe gezdirir.

"Acıyor mu?" diye fısıldadı.

"Sadece bana dokunmadığın zaman."

Kıkırdar, gözleri parlar. "Pürüzsüz, İrlandalı. Bu yüzden sana aşık oldum."

Elini göğsüme bastırıyorum.

"Dünün çok zor bir gün olduğunu biliyorum. Ve sana Lyla'dan bahsetmediğim için özür dilerim. İkinizi de bundan korumak istedim." Kafamı sallıyorum. "Ben de hep bunu yapmaya çalıştım. Her şeyin yükünü üstlenip, kendimi bununla başa çıkmaya zorladım. Sonra fark ettim ki, insanları hayatıma almam gerekiyor. Seni hayatıma almam gerekiyor. Çünkü başından beri sana ve Rowan'a gerçeği söyleseydim, böyle bir şey asla olmazdı."

O içini çekerek, yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Sadece bizi korumaya çalıştın. Bunda yanlış bir şey yok, Reggie. Bazen, bana bakılmasından hoşlanıyorum."

Kirpiklerinin arasından bana bakar. "Oh, gerçekten mi?"

Başını sallar. "Ve umarım başka hiçbir kadın ortaya çıkıp senin ya da Rowan'ın onu hamile bıraktığını iddia etmez."

"Hayır. Hamile bırakmak istediğim tek bir kadın var ve şu anda ona bakıyorum."

Nefesi kesildi.

"Vay canına, İrlandalı. Düğünü atladık ve doğrudan bebeklere geçtik."

Sağ kolumu kaldırıp parmaklarımı boğazında gezdiriyorum. "Karar senin, prenses. Sana daha önce de söyledim. Bütün güç senin elinde."

O, en ufak bir hareketle başını sallar. Sonra pantolonumu çıkarmama yardım eder, temiz çamaşırları giyerken beni sabit elleriyle yönlendirir

Bu ev içi, sessiz bir an. Ama bir şekilde kutsal gibi geliyor.

"Film günü mü? Çocukken kardeşlerimle birlikte bunları çok severdim." diye soruyor ve gözlerindeki ışıltı beni gülümsetiyor.

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Eğilip beni bir kez daha öper; nazik, uzun süren bir öpücük, sanki ellerinin altında canlı ve sıcak olan beni ezberlemeye çalışır gibi.

"Seni seviyorum, Bella King. Seni sonsuza kadar seveceğim. Tam olarak olduğun gibi. Seninle birlikte ateşin içinden geçmemi mi istiyorsun? Geçerim. Senin için alevleri söndürmemi mi istiyorsun? Söndürürüm. Kalbini güvende tutacağım, bebeğim. Söz veriyorum. Hayatımın geri kalanında, seni seçeceğim. Tekrar tekrar."

Gözyaşları akmasına rağmen gülümser.

"Seni çok seviyorum, Reggie. Seni sınırlarına kadar zorlasam bile, seninle güvende olduğumu, sevdiğimi ve saygı gördüğümü biliyorum. Beni çok mutlu ediyorsun. Sonunda kendim olabiliyorum. Ve tek istediğim, seni sonsuza kadar sevmek."

Onu tekrar öpüyorum, her kelimenin içten geldiğini gösteriyorum. Ona olan aşkımın sonsuz olduğunu.

"Aç mısın?" diye sorar dudaklarıma. "Açlıktan ölüyorum," diye inlerim.

Sikim onun için acıyor.

"Reggie Murphy. Sakın bunu düşünme bile." Dudaklarına gülümsüyorum.

"Bana bakmak istiyordun, değil mi?"

Elini tutup sertleşen sikimin üzerine bastırırım.

"İyi bir hemşire, acımı unutmam için amını yalamama izin verirdi."

"Aşırıya kaçıyorsun, İrlandalı," diye uyarıyor.

Onu boğazından tutup yatağın kenarına doğru yürüdüm. Üzerine dikildim.

"Vurulmuş olmam, sana olan ilgimi kaybettiğim anlamına gelmez."

Yanakları kızardı.

Omzumdaki ağrı, onun orada olduğunu hatırlatıyor.

"Uslu bir kız ol ve yüzüme otur Bella," diye homurdanıyorum.

"Evet, *efendim*."

Bella'nın çığlığı neredeyse kahvemi dşşrmeme neden oluyor.

"Theo!" diye bağırır, beni ve Reggie'yi o kadar hızlı geçer ki saçları yşzşme çarpar.

Kardeşi kollarını amaya fırsat bulamadan, kız ona çarpar.

"Sşrpriz, Bel Bel," diye gşlerek Theo onu bir kez dşndşrdş.

"Evet, birkaç gşn geç kaldın," diye homurdanır kız, kardeşinin gřęsřne vurarak. "İki gşn önce neredeyse leğimi söylemiştim sana."

Gşlşmsemesi kaybolur. "şzgşnşm, kardeşim. Buraya umadan önce bazı işleri halletmem gerekiyordu. Annem... bir kriz geçirdi."

Bella'nın tşm vşcudunun gerilmesi boğazımı kurutur. "O-O iyi mi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Theo başını sallar, etrafına bakınır, sözlerine dikkat eder. "Evet. İlaçları yeniden ayarlandı. Yakında onu arayabilirsin, söz veriyorum."

Bella titrek bir nefes verir. "Tamam. Ona söyleyecek çok şeyim var."

Ofisin içine doğru ilerliyoruz. Theo'nun elini sıkıyorum, ardından Reggie de aynısını yapıyor.

"Ona baktığınız için teşekkşrler," diyor Theo, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Her zaman bakacağız," diye cevaplar Reggie, kararlı ve emin bir şekilde.

Bella tekrar duygusal hale gelmeden önce, Enzo masanın başında boğazını temizler. Bu ses tek başına bir isyanı durdurabilir. Oda sessizleşir.

Yerlerimize otururuz. Bella, Theo ve Reggie'nin arasında, ben Reggie'nin sağında. Declan konuşmaya hazırdır, ama kapı bir patlama ile açılır.

"Başardım!" Conan, hiç pişmanlık duymadan bağırır.

Finn kontrol eder saatini bir "Hayır, Conan.

On dakika geç kaldın."

Conan gözlerini devirdi. "Hayır. Kendime belirlediğim zamandan bir dakika erken geldim. Büyük adam konuşmadan önce hepinizin sohbet edeceğini biliyordum."

Gülmemeye çalışan Enzo'ya başını sallar. Çoğu zaman, dış görünüşü buz gibi soğuktur. Ancak, genellikle bunu kıran Conan'dır. Ve sonra Conan'a güldüğüm için başım belaya girer.

Kısa bir sessizlikten sonra Declan, şimdiden sinirlenmiş bir şekilde iç çeker. "Evet, Conan. Enzo ve Theo farklı ülkelerden uçarak geldiler ve yine de zamanında yetiştiler."

Conan sırtıyor. "Vay canına. Etkileyici."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Bella gözlerimi yakalıyor ve sırtıyor.

O da gülmemeye çalışıyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Enzo sonunda, gürültüyü keserek. Sesi çeliği kesebilecek kadar keskin. "Reggie, omzun nasıl?"

"İyi," diyor Reggie, ama ses tonu *kesinlikle iyi olmadığını* gösteriyor.

Bella elini onun elinin üzerine koyar, başparmağıyla avucunun arkasını okşar. Bu, tek kelime etmeden saçmalık dediği anlamına gelir.

Declan başını sallar. "İyi. Güncelleme için Drago'ya geçeceğim."

Drago her zamanki gibi sakın ve ürkütücü bir şekilde öne doğru eğilir. Gözleri önce bana, sonra Bella'ya kayar.

"Moskova'daki bağlantımla konuştum. Bella'nın bize verdiği isim ve kulüp, altın değerinde bilgilerdi. Abram ile bağlantıları doğrulandı."

Masada bir dalgalanma olur. Abram. Tanıdığım bir isim olduğunu söyleyemem.

Drago'nun sesi sakın kalır. "Bilmeyenler için, Abram yıllar önce Rusya'da bir ağ yönetiyordu. O öldü, ama oğulları hayatta. Onların The Preacher ile bağlantıları var."

Geriyeye yaslanıp çenemi sıkıyorum. Yine o isim.

"O halde izi takip ediyoruz," diye devam etti Drago. "Kalplerine ulaşana kadar operasyonlarının her damarını tikiyoruz. Hayatta kalan yok."

Finn'in sesi gerginliği bozar. "İsimlerimiz var mı?"

Drago başını sallar. "Birkaç tane. Başlamak için yeterli. Ama onlar çoktan Inferno'ya sızmaya başladılar. Lyla, Madam Eve'in yeni üyesiydi."

Hava birden soğur. Adını duymak bile midemi bulandırır.

Enzo'nun gözleri kısılr, yüzeyin hemen altında cinayet kaynar. "Emin misin?"

Drago'nun sesi titremez. "Yüzde yüz."

"Peki, burnumuzun dibinde kaç tane daha var?" Reggie, Enzo'ya bakarak sorar.

"Araştırıyoruz," diye onaylar Enzo.

Declan öne eğilir, avuç içlerini masaya koyar. "Hepsini kapatmaktan başka seçeneğimiz yok. Hemen geçerli olmak üzere. Inferno ve Decadence'in ikisi de. Durum netleşene kadar sadece aile üyeleri girebilir."

Enzo yavaşça başını sallar. "Katılıyorum. Ailenin güvenliği işten önce gelir. Adamlarıma Inferno'yu kapatıp personeli incelemeye başlamalarını söyleyeceğim. Doğrudan izin almadan kimse içeri girip çıkamayacak."

Bu, bir savaşın başlangıcı gibi gelmeye başlıyor.

Finn sakın ama kararlı bir şekilde konuşur. "Eve'in listesinde çalışan her kızın sağlık kontrolünden geçmesi gerekiyor. Psikolojik değerlendirme, kan testi, tam dokümantasyon. İşe alım belirtileri gösteren herkes izole edilecek ve sorgulanacak."

Drago, Enzo'ya bakar. "Mikhail Volkov ve ailesinin buna hazır olması gerekiyor; bu, Rusya'daki araştırmamızın ne kadar derinlemesine olacağına bağlı."

Enzo başını sallar.

Oda, yumruk sıkılmadan önceki an gibi gerginleşir. Drago, Theo'ya bakar. "Ve

Krallar ile olan ittifakımız..."

Declan boğazını temizler. Kiliseden bu yana iki gün geçti. Bu soruyu kaçındık, sanki yokmuş gibi davrandık. Bella'nın planlarını yapmasına izin verdik.

Yasal olarak ikimiz de onunla evlenemeyiz, bunu biliyoruz. Yine de, kağıt üzerinde bir evlilik olsa bile, ikimizden birini diğerine tercih etmeyeceğini ısrarla söylüyor.

Anlıyorum. Çünkü bu, hoşumuza gitse de gitmese de, dinamikleri değiştirecek. Birimiz onun kocası olmayacak.

"Theo, yardım edeceğine dair söz vermen gerekiyor. Evlilik için son tarihi açıkça kaçırdık, ama bu koşullar altında..."

Nihai karar dün Theo'ya aitti. Theo'nun çenesi sertleşir.

"Onlar bir kralın peşine düştüler, sen ise onu kurtarmak için ölmeye hazırdın. İttifak kuruldu, düşün olsun ya da olmasın."

Bu sözler bir hüküm gibi havada asılı kaldı ve bir an nefes almaya izin verdim. Rahatlama hissi içimi kapladı.

Sonra Theo bir diğer diğer ayakkabıyı "Bella geliyor geliyor geliyor."

Bu cümle havayı keser.

"Anlamadım?" diye bağıryorum, sesimdeki öfkeyi gizleyemiyorum. "Hayır.

Gelmiyor," diyor Reggie, sesi ölümcül.

Bella bize gülümser, küçük, meydan okuyan gülümsemesi onu daha çok sevmemi sağlar. Ayakta durur, ayakları yere sağlam basar, sırtı çelik gibi düzdür.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Theo. Burası artık benim evim. Bu ikisi benim geleceğim. Ve eğer hoşuna gitmiyorsa, kapının yerini biliyorsun." Elini beline koyarak ona karşı durur, odayı hakimiyeti altına alır.

Theo'nun yüzü yarım saniye gevşedi, ardından şaşkınlık ve hesaplama geldi. Ağzını açtı, ama o konuşmadan önce bir sonraki cümleyi söyledi.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil, Theo. Artık senin emirlerini dinlemiyorum. Onların emirlerini dinliyorum," der ve daha keskin bir sesle ekler, "Ve Quinn'lerin."

Theo öfkeyle nefes alır ve ayağa kalkar, içindeki kavga alevlenir. "Bella.

Burada güvende değilsin."

Bu sözün içinde dişler var — ikimizi de tırmalamak için. Reggie düşünmeden hareket eder, avucunu Bella'nın kalçasına koyar, omuzlarını kalkan gibi dikleştirir. Ben de kendimi onun diğer tarafına yerleştiririm, çünkü artık bir çizgiyiz: ikimiz de nefes almasını ve zarar görmemesini istediğimiz kadının etrafına yerleştirilmiş ikiz çapalar.

"Biz buradayken kimse ona zarar veremez," diyorum Theo'ya, alçak ve soğuk bir sesle.

"Onun için kurşun yedim. Daha fazlasını da yedim. Kız kardeşin için ölürüm." Reggie öne çıkar. "Onun bizimle güvende olduğunu asla sorgulama, Theo."

Sözler çekiç gibi düşüyor. Odanın nefesini tuttuğunu hissedebiliyorsunuz — Theo'nun cevap vermesini, patlamasını, kabul etmesini bekliyorlar. Kaslarla yazılmış bir çıkmaz.

Sessizlik baskı yaratıyor; dişlerinizde hissedebiliyorsunuz. Sonunda, Theo'nun omuzları bir santim düşüyor. "Peki," diye mırıldanıyor.

"Yeter," diye bağırır Drago ve sesi bıçak gibi keskin çıkar. "Bella hiçbir yere gitmiyor. İttifak bitti. birlikte çalışarak bunu bitirmeliyiz. Yapmazsak, bunların hiçbir önemi kalmaz çünkü hepimiz lanet olası bir mezarda olacağız."

Haksız değil. Karşı karşıya olduğumuz gerçeklik acımasız ve basit bir netlikle ortaya çıkıyor: birlik ya da çürüme.

Siktir.

Hepimiz tekrar yerlerimize oturuyoruz. Sandalyelerin çıkardığı ses normalden daha yüksek geliyor. Plan işliyor, ama bedeli hala boğazımda bir tat bırakıyor.

Aramızda canlı bir yemin gibi duran Bella'ya bakıyorum. İçindeki ateş sönmemiş, daha da keskinleşmiş. Elimi onun eline kaydırıp, "*Seninleyiz*" demek için yeterince sıkı sıkıyorum.

Şimdi başlıyoruz.

"Bazen gerçekten bir pisliksin Theo," diye tıslıyorum, makarnaya tuz eklemek için yanından geçip.

"Evet. *Aptal* kelimesini öğrendiğinden beri bana bunu söylüyorsun," diye mırıldanır, kollarını kavuşturur.

"Neden Reggie ve Rowan'la oturma odasına gitmiyorsun?" diye soruyorum, makarnayı tuzluyorum. Hareket etmiyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, ağabeyin keskin bakışlarıyla.

Ona dönerek "Ne var?" diyorum.

Gülümsüyor. "Neredeyse evcilleştirildin." "Ben lanet olası bir hayvan değilim."

Kıkırdar. "Ama ev bitkisinden iyisin, değil mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Haklı, ben çok dramatik biriyim. "Emin değilim. Ev bitkisi olmak rahat görünüyor."

Sos kaynamaya başlar ve ben aceleyle karıştırmak için yanına giderim, ocağın ateşini kısarım.

"Bilmiyorum, Theo. Bütün bunları seviyorum. Sassy ve çocuklarla oturmak. Akşam yemeği pişirmek. Hatta süpürgeyle temizlik yapmak bile oldukça eğlenceli."

"Sassy mi?"

Gözlerimi devirdim. "O da onlarla birlikte. Yavru kedim. Ya da artık kedim. Ne kadar yaşlı olması gerektiğini bilmiyorum."

Beni sessizce inceler, sonra "Mutlu görünüyorsun" der. Gülümserim.

"Öyleyim, Theo."

Yavaşça başını sallar, elini simsiyah saçlarının arasından geçirir. "Sence bu gerçekten işe yarayabilir mi? İki kişiyle de bir ilişki içinde olmak?"

"Sanmıyorum. Biliyorum. İşe yarayabilecek tek yol bu."

Yanağının içini ısırarak bir paket sigara çıkarır.

"Yargılamıyorum," diyor, sesi artık daha yumuşak. "Sadece küçük kız kardeşimin kalbi kırılmayacağından emin olmam gerekiyor."

Bir adım öne çıkıp elimi eline koyuyorum. "Bana zarar vermeyecekler.

Ama inan bana, eğer zarar verirlerse ilk bilen sen olacaksın."

Dudakları seğirir. "Ne, yine senin için cesetleri saklayayım diye mi?"

Gülümserim. "Aynen öyle, kardeşim."

"Şimdi gidip onlarla biraz vakit geçir, onlar gerçekten çok havalılar. Onları seveceksin."

Nefesini verip sigaraları cebine koyar. "Önce bir sigara içeyim."

Ona sert bir bakış attım. Ellerini kaldırarak teslim oldu. "Tamam. Tamam."

Ayrılmak için döndü ama kapıda durdu.

"Daha önce olanlar için üzgünüm," der sessizce. "Sen her zaman benim ailemsin Bella. King kanı her zaman damarlarında akacak ve ben her zaman bir telefon uzağında olacağım. Tamam mı?"

Gözlerimin köşelerinde yaşlar yanarken hızlıca göz kırparak başımı sallarım.

Hayatımda hiç bu kadar ağlamamıştım. Ama belki de güvenlik böyle bir şeydir — kavga sona erdiğinde ve sonunda kendini hissetmeye başladığında.

"Seni seviyorum, Theo. Ve diğer aptal kardeşlerimi de." O gülüyor. "Onlara nazik sözlerini ileteceğim."

O gittikten sonra, sosu tekrar karıştırıyorum ve sarımsak ve domateslerin kokusunu içime çekiyorum.

Uzun zamandır ilk kez ellerim titriyor. Nabzım hızlanmıyor.

Tam olarak olmam gereken yerdeyim... evimde.

Üç hafta sonra...

Evdeki hayat kaos içinde.

Decadence, bir kasa odasından daha sıkı bir şekilde kilitli. O kapılardan geçen tek kişiler, silahlı veya istihbarat taşıyan kuryeler ve ara sıra Drago'nun bir sonraki sorgusu için içeri sürüklediği zavallı adamlar.

Savaş yaklaşıyor.

Havada hissedilebiliyor. Gerginlik. Bekleyiş. Kaçınılmaz fırtınadan önceki sükunet.

Ama tüm bunların ortasında, o var.

Sakinliğimiz. Her şeyin sebebi.

O güzel bir şeyi hak ediyor. Biz de ona bunu verdiğimizden emin olduk.

"Tamam, şimdiden bundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Bella, onu podyuma çıkarırken koluma yapışarak. Gözleri bağlı ve kesinlikle çok sinirli.

Görünüşe göre sürprizler onun tarzı değil. Ama ben kararımdan vazgeçmeyeceğim.

Ödül buna değecek.

Rowan gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başarısız oluyor. "Bize güvendiğini söylemiştin."

"Trafığın ortasına atlamaya çalışmadığın zamanlarda sana tahammül ediyorum demiştim." Gülmeme engel oluyorum. "Harika gidiyorsun prenses. Birkaç adım daha kaldı."

Tökezleyip göğsüme vurur.

"İkiniz de çok tehlikeli bir durumdasınız," diye homurdanır.

Yüzüne rüzgar esiyor. Yakınlarda jet motorları hafifçe uğulduyor ve o anda aniden duruyor.

"Bekle... orası *havaalanı* mı?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Rowan araya girer, "Mısır tarlası olabilir."

"Yemin ederim, eğer bu paraşütle atlama ise, ikinizi de havada bıçaklarım."

İşte bizim kızımız. Sert, öngörülemmez ve tamamen bizim.

"Sakin ol, bebeğim," diyorum ve onu bir adım daha ileriye götürüyorum. "Geldik. Ama göz bağını çıkarmadan önce ağlamayacağına söz ver."

Nefesini tutar. "Bana köpek yavrusu mu aldın?"

Rowan fısıldayarak mırıldanır, "Yavru köpek almalıydın."

"Kapa çeneni," diye uyarıyorum onu, göz bağını çözerek.

İpek kayar ve gözleri ışığa alışırken kirpikleri titrer. Sonra nefesini tutar.

"Vay canına," diye fısıldar.

Jet, pistte parıldıyor, şık ve mükemmel, burnunun yanında parlak pembe renkte baş harflerimiz yazıyor: R, B, R.

"Senin için," derim sessizce.

Gözleri yaşlarla dolar, ağzı inanamama hissiyle açılır. "Siz ikiniz delisiniz. Bana bir jet mi getirdiniz?"

"Düzeltilme," der Rowan, kolunu onun beline dolayarak. " "Senin için deliyiz."

O inler. "Bu iğrenç derecede klişe." "Evet," diye sırtıyorum.

"Ama işe yaradı."

"Nereye gidiyoruz?" "Paris."

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "*Gerçek* Paris mi, Vegas Paris mi?"

"Gerçek Eyfel Kule, kruvasanlar, ve çok çok şarap Paris," diye ekliyor Rowan.

Onun çıkardığı ses yarı çığlık, yarı kahkaha ve bu belki de şimdiye kadar duyduğum en güzel müzik. Kollarını ikimizin boynuna atıyor.

"İkiniz de imkansızsınız."

"Ve karşı konulmaz," diyor Rowan göz kırparak. "Abartma, rock yıldızı."

İkimizin de yanağına öpücük kondurur ve jet merdivenlerinden yukarı çıkmamıza izin verir.

Uçaktayken, krem rengi deri koltuklarda ikimizin arasında kıvrılmış, elinde şampanya ile yıldızlara gülümsüyor.

Haftalar sonra ilk kez, savaş yok, tehdit yok, kan yok.

Sadece kabinde yankılanan kahkahaları ve sessizliğin huzur verici uğultusu var.

Paris'teki süitimize girmek rüya gibi.

"Burası çok havalı," diyor Bella, alnını cama dayayıp, gökyüzüne karşı parıldayan Eyfel Kulesi'ne gözlerini dikip.

"Senin için en iyisi," diyor Rowan, onu kendine çekip kulağının altındaki yumuşak noktayı öperek.

"Görmemiz gereken çok yer var."

Boğazımı temizleyip arkalarından yaklaşıyorum. "Evet, öyle. Ama o yarın için. Bu gece bir sürprizimiz daha var."

Rowan sırtarak onu bırakır ve bana ilerlemem için işaret eder. Elini tutarım, parmakları soğuk ama yumuşaktır ve onu süitin içinden geçiririm.

Kapı balkona açılır ve ilk olarak gül kokusu onu sarar — tatlı, yoğun, baş döndürücü. Alan küçüktür, ama her santimetrekaresi pembe yapraklarla kaplıdır, mumlar sıcak havada titriyor.

Gül ile süslenmiş kalp şeklinde bir kemer ufku çerçeveleyiyor ve altında iki kişilik bir masa kurulmuş. Masanın üzerinde bir mektup ve tek bir şampanya kadehi duruyor.

Bella aniden durdu, sesi boğazında düğümlendi. "Reggie... bu ne?"

"Mektubu al, bebeğim."

Kıçına hafifçe vuruyorum, bana ters ters bakması için yeterli kadar, sonra gülüyor.

Çıplak ayakla masaya doğru yürür, arkasında Paris parıldarken, siyah elbisesinin eteği yere sürtünür ve yemin ederim ki, cennet böyle bir yer ise, onu kazanmak için cehennemde yanmaktan çekinmem.

Titrek ellerimle zarfı alıp açtım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Kağıt parmaklarımın altında ağır ve pürüzsüz bir şekilde kayıyor. İlk gördüğüm şey, altın rengi damgalı Decadence amblemi. Nefesim kesiliyor.

Bir sözleşme.

Gözlerim başlığa kayıyor ve dizlerim neredeyse tutunamıyor.

Bir Decadence Evlilik Sözleşmesi.

Bella King, Rowan Murphy ve Reggie Murphy arasında. Decadence'ın gözünde yasal olarak bağlayıcı.

Gerçekten önemli olanlar için bağlayıcı: *bizim için*.

Boğazım düğümленir.

Okumayı bitirmeden gözyaşlarım kelimeleri bulanıklaştırır. Yavaşça dönerim, mektup ellerimde titriyor.

İkisi de önümde diz çökmüş durumda.

Beni eşit ölçüde kırıp yeniden inşa eden iki adam. Benim için kanayan, benim için savaşıyor, beni seven iki kalp.

Reggie siyah kadife bir kutu tutuyor, başparmağıyla kenarını sanki kendini sakinleştirmek istercesine okuyor. Rowan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözlerinin ardındaki gerginliği görebiliyorum.

"Durun," diye hıçkırıyorum, ellerimi ağızıma götürürken sözleşmeyi düşürüyorum.

"Bella King," diyor Rowan yumuşak bir sesle, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Sesi biraz çatlıyor.

"Benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?" Reggie onun yerine cümleyi tamamlar, sesi alçak ve serttir.

Rowan gülümser ve elimi tutar.

"Ve benim de. İkimizin de ol, sonsuza kadar."

Bir saniye boyunca, tek yapabildiğim orada titreyerek durmak ve benim tüm dünyam olan bu iki adama bakmak.

Gözlerimden sıcak ve durdurulamaz gözyaşları akmaya başlar.

"Evet," diye fısıldarım, sonra sesim daha yüksek, daha güçlü, durdurulamaz hale gelir.

"Evet. Evet! İkinizle de evleneceğim."

Onlar ayakta duruyorlar ve ben doğrudan onlara doğru koşuyorum, kollarını bana doladıklarında göğüsleri arasında eziliyorum. Kalp atışlarının benimkiyle aynı ritimde attığını hissedebiliyorum.

Reggie'nin göğsüne yüzümü dayarken, Rowan'ın eli saçlarıma dolanırken, kahkahalar ve gözyaşları birbirine karışıyor.

Paris etrafımızda parılıyor. Aşk şehri, bizim imkansız sonsuzluğumuza tanıklık ediyor.

Üç kalp.

Tek bir söz.

Ve bir kutuya ya da kural kitabına sığmayan türden bir aşk. Sadece bizim.

"Artık yasal törenlere ihtiyacımız olmayabilir, ama yine de seni bize bağlayacak bir şey yapmak istedik," diyor Reggie, sesi duygu dolu, alçak ve kaba.

Geri adım atıp kutuyu tamamen açıyor ve nefesim kesiliyor.

İçinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük var. Bir *pembe elmas* ve bir *siyah elmas*, yan yana, Paris ışıkları altında parıldaayan berrak taşlardan oluşan bir hale ile çevrili. Işık ve karanlığın mükemmel dengesi. Onların dengesi.

"Bu mükemmel," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Rowan yüzüğü kutudan nazikçe çıkarır, parmağıma takarken parmakları benim parmaklarıma dokunur. Metal cildime serin gelir

ama gözlerindeki sıcaklık beni eritmeye yetiyor.

Sonra elimi kaldırıp parmak eklemlerime yavaşça ve saygıyla bir öpücük kondurur.

"Senin kadar mükemmel değil," diye mırıldanır Reggie arkamdan, nefesi boynuma sıcak sıcak eser.

Titriyorum, sesinin tınısı kemiklerime işliyor.

Ve tam orada, hayatımın iki aşkının arasında, dünyanın en romantik şehri bizi sarmışken, sonsuza dek ne demek olduğunu nihayet anlıyorum.

Şarkı - onda bir şey var, Thomas Day

Reggie onu sağlam koluyla kolayca kaldırır ve Reggie onu süit boyunca taşıırken, kız yumuşak bir çığlık atar ve Reggie'nin gömleğine tutunur.

Ana yatak odasının kapısı açılır ve şehir manzarası karşımıza çıkar.

Paris açık pencereden parıldıyor, Eyfel Kulesi uzaktan bizi izliyormuş gibi ışıltıyor. Tüm oda bunu yansıtıyor: duvarlar yaldızlı çerçevelerle kaplı, camlar her ışık parıltısını yakalıyor, sanki bir rüyanın içine girmişiz gibi hissediyoruz.

Bella'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım..."

Reggie, onu nazıkçe yere indirirken gülümser, elbisesinin eteği mermer zemine sürtünür. "Beğendin mi, prenses?"

Yavaşça dönerek manzarayı seyrediyor: ufuk çizgisi, mumlar, aşağıdaki şehrin hafif uğultusu. "Masalın içindeymiş gibi."

Onun arkasına geçip saçlarını kenara çekerek, kokusunu içime çekiyorum. "Güzel. Çünkü bunu hak ediyorsun. Her kızın hayalini kurduğu mutlu son, okuduğun kitaplardaki gibi."

Kıkırdar ve bana yaslanır, başını göğsüme dayar. "Evet. Aslında okuduklarıma biraz benziyor."

Bir an için, nefesimizin sesi dışında hiçbir şey duyulmuyor — elimi boğazına kaydırırken avucumun altında kalp atışlarının düzenli ritmi.

Reggie yaklaşır, sesi mum ışığında düşük bir uğultu gibidir. "Bu, sana vermek istediğimiz hayatın sadece başlangıcı, Prenses."

Bella ikimizin arasında bakıyor, gözleri dışarıdaki şehir gibi yumuşak ve parlıyor. "Bana ihtiyacım olan her şeyi ve daha fazlasını zaten verdiniz."

Gülümserim, başparmağımla çenesinin çizgisini izlerim. "O zaman bu gece, senin bizim için ne kadar değerli olduğunu hatırlatacağız. Senin her bir parçanı ne kadar çok sevdiğimizi."

Reggie başını sallar ve gözlerime bakar. Aralarında rekabet yoktur, sadece anlayış vardır. Aynı kadını farklı şekillerde sevmekten ve onun mutlu olmasını istemekten kaynaklanan bir anlayış.

Yavaşça nefes verir, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Siz ikiniz bir kadını nasıl sevgiyle sarmalayacağınızı gerçekten biliyorsunuz."

"Çünkü öylesin," diye fısıldarım.

Başını bana, sonra ona doğru eğiyor, gözleri altın ışık altında parlıyor. "O zaman durmayın. Uslu çocuk olun ve bana ihtiyacım olanı verin."

Reggie'nin parmakları yan tarafındaki fermuarı bulurken, benim sikim o dar elbisenin içinden onun kıkırına doğru zonklıyor. O eğilip onu derin bir şekilde öperken, kumaşı aşağı doğru itiyor. Elimi boğazına sıkıca geçirip, elbiseyi ayaklarının dibine kadar sürükleyerek yere seriyorum.

Eğilip boğazını emiyorum, boş elimle siyah straplez sütyenini çıkarıp bir kenara atıyorum.

Elimi boğazından beline kaydırıp göğsünü avuçlarım, piercingiyle oynarım. "Hoşuna gitti mi, tatlım? İkimizin de ellerinin üzerinde olması?" diye fısıldarım.

"E-Evet," diye Reggie'nin dudaklarına doğru nefesini vererek cevaplar.

Elbisesi içinden çıkar, Reggie elini külotunun altına sokarken ona açılır.

"Bizim için sırlıslık olmuştun, bebeğim. Ne uslu bir kızsın," diye övüyor onu.

Reggie onun önünde diz çökerken, ben boynunu öpmeye devam ediyorum ve külotunu çıkarıyorum.

"Siktir, çok güzelsin," diye inliyor. "Kesinlikle öyle."

Sırtı bana yaslanmış halde, elimi yan tarafına kaydırıp uyluğunun altını kavıyorum ve Reggie'nin onu yiyebilmesi için yüksekçe kaldırıyorum.

O ona bakarken boğazını daha sıkı sıkıyorum. "Nefes al, bebeğim," diye hatırlatıyorum ona.

"Nefes alıp almayacağını ve ne zaman alacağını ben kontrol ederim," diye mırıldanıyorum, o titreyerek nefes alırken. "Ve ne zaman yeterince iyi olduğunuza karar verip gelmene izin vereceğimizi o belirler. Anladın mı?"

O başını sallar ve Reggie yumuşak bir şekilde

tıslar. "Bana bak, Bella," diye homurdanır.

Onu tutuşumu gevşetirim ve o çenesini aşağı eğirir. "Kelimeler.

Bizim için o kelimeleri kullan."

"Anladım."

O göz kırpar, sonra bacaklarının arasında kaybolur. Onun ıslaklığının sesi odayı doldurur, nefesleri keskin ve çaresizdir. Benim sikim buna tepki olarak ağırır — onu içimde sıcak ve şiddetli bir şekilde sahiplenme ihtiyacı.

"İyi mi, canım?" kulağına fısıldarım. "Çok iyi. Siktir!"

Onun tenine gülümserim. "Aynaya bak, bebeğim. Bizim için ne kadar güzel parçalandığını gör."

Çenesini tutup, yansımada gözlerime bakmasını sağlarım. Gözleri benimkilerle kilitlenir ve nefesini tutar.

"Mükemmel, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

Bacağım benim tutuşumda titriyor, bu yüzden parmaklarımı boğazına daha sıkı geçirip, onu daha yükseğe itmek için basınç noktalarını tam doğru şekilde bastırıyorum.

"Bundan sonra sana iyi bir çocuk olmamı istiyorsun, ha?" diye soruyorum. "E-Evet. Çok istiyorum."

Gülümserim, dilimi kulağının kabuğuna doğru kaydırırım.

"O zaman Reggie için gel, canım. Ve çok sert gel."

Öyle yapıyor. Onun adını haykırıyor, vücudu kollarımda titriyor. Ve o işini bitirir bitirmez, onu döndürüp dudaklarını dudaklarımla kapıyorum, onu aynaya doğru itiyorum. Aç bir adam gibi onu yutarken elim cama çarpıyor.

"Siktir. Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var Bella. Lütfen şimdi bana ait ol," diye inliyorum.

O, yalvardığımda çok hoşlanıyor. Onun amcığı için muhtaç, uslu bir çocuk olduğumda.

Bacağını belime doladım, ıslak sıcaklığına iki parmağımı soktum ve kulağına inleyerek fısıldadım.

"Çok sıkı. Bizim için çok hazır," diye övüyorum.

Parmakları benim aletimi kavrar. "Ve senin mükemmel sikini içimde istiyorum, rock yıldızı. Şimdi."

Nefesim kesilmiş, arzuyla kararmış yeşil gözlerine bakıyorum. "Bizi nasıl istiyorsun?" diye soruyorum, dilimi dudağımda gezdirerek.

Bakışları pencereye kayıyor, camın ötesinde parıldayan Eyfel Kulesi görünüyor, sonra kurnazca kaşlarını kaldırarak bana dönüyor.

"Beni buraya, gerçek Eyfel Kulesi'nin önünde Eyfel Kulesi'ni yapabilmek için mi getirdiniz?" diye soruyor.

Gülümserim ve bir parmağımı daha kaydırırım. "Hayır. Ama şimdi sen bahsettiğine göre, bu mükemmel bir plan gibi görünüyor."

Ağzı açılır ve benim adımla bir inilti çıkar. "E-evet. Bunu istiyorum."

Rowan'ın göğsüne sırtarak bastırıyorum ve o geri çekiliyor.

Reggie kolunu belime doladı ve beni sertçe kendine çekti.

"Onunla ilgili kuralları sen koyarsın, ama benim kurallarına uymaya devam edersin." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Biliyorum, efendim."

Bu kelime bir itiraf gibi ağızımdan dökülür, kalbim hızla çarpmaya başlar.

boğaz. Rowan, Reggie kontrolü ele aldığı anda her zamanki gibi beni izliyor — gözleri karanlık ve koruyucu, kısıtlamanın altında kaynayan bir açlık var.

"Lütfen, Reggie. Lütfen bana bunu ver."

Dudakları gülümsemeye dönüşüyor. "Madem bu kadar nazikçe rica ettin."

Eli kıcımlı kavrar, nefesimin kesilmesine yetecek kadar sıkı bir baskı uygular, göğsünden kalp atışlarını hissedene kadar beni kendisine daha sıkı bastırır.

Rowan'a doğru başını sallar ve yatağı işaret eder. Kalbim, korku ve ihtiyaç arasında bir yerde takılır.

"İkimiz de seni aynı anda sikeceğiz. Ama önce sana Eyfel Kulesi fantezisini yaşatacağım. Söyle bana, prenses. Beni o mükemmel amcığında mı yoksa ağzında mı istiyorsun?"

Dilimi ısırıyorum, ellerimi gömleğinin üzerine koyuyorum, cildinin sıcaklığını, avuçlarımda altındaki kasların sertliğini hissediyorum.

"Önce ikinizin de çıplak olmasını istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Tamam." Sırıtarak, sesi alçalıyor.

"Önce amımda olmanı istiyorum. Sonra da kıcımda." Keskin bir nefes alır, kontrolü gerilir.

"Aferin kızım."

Döndüğümde, Rowan çoktan soyunmuş ve yatakta bekliyor, beni her zaman alt üst eden o sakın tavrıyla diz çökmüş durumda. Gözlerinde saygı, günahla sarılmış bağlılık var.

"Ne yapacağını biliyorsun, bebeğim."

Hareket edemedi Reggie çenemi tuttu ve ağzını ağzıma yapıştırdı — sıcak, sahiplenici, kime ait olduğumu sessizce hatırlatan bir öpücük. Öpücük ciğerlerimdeki havayı çaldı ve yerine ateş doldurdu.

Ayrıldığında tutuşu hiç bozulmaz, alını alnıma yaslanır. "Bize güveniyor musun?"

Sesim kesilmiş, başımı sallıyorum. "Her şeyiyle."

Reggie'nin nefesi yanağımı okşadı. "O zaman çekinme. Bu gece değil."

Onu bıraktığım anda nefes nefese ve hevesle yatağa tırmanıyor, dört ayak üstüne çöküyor. Rowan bir eliyle saçlarını yüzünden çekiyor, diğer eliyle kendini onun ağzına sokuyor.

"Oh, lanet olsun, Bel," diye inler, başını geriye atar, çenesini sıkar.

Onun arkasındaki yatağa tırmanıyorum, avuç içlerim kışının kıvrımları üzerinde kayıyor ve sonra kalçalarına tutunuyorum. Cildinin sıcaklığı dokunuşumun altında uğulduyor. Sonra ileri doğru itiyorum, onun için açıldığını, benim için gerildiğini, beni içine aldığını hissedene kadar içine kayıyorum. Rowan'ın sikini ağzında inliyor, sesi odada, ikimizin içinde titreşiyor.

Çok hızlı hareket etme dürtüsüyle mücadele ederek sertçe nefes veriyorum. "İşte böyle, bebeğim. Baksana, bizim için ne kadar iyi iş çıkarıyorsun," diye övüyorum, sesim kaba çıkıyor.

İlk başta yavaşça ona doğru sallanmaya başlıyorum, vücudunun ikimize de uyan ritmi bulmasına izin veriyorum. Her itişte boğazından bir inilti çıkıyor, Rowan'ın her itişinde boğuk bir nefes alıyor.

"Siktir," diye tısılıyorum, parmaklarım kalçalarını sıkıca kavriyor.

Rowan'ın eli saçlarını kavrar, parmak eklemleri beyazlaşır. Onun ıslak inlemeleri aramızda yankılanır, müstehcen ve mükemmeldir. Hızı artırırım, sesi kovalarım, onu kovalarım. Açgözlü kızıma tam da ihtiyacı olanı veririm.

"Ne iyi bir kız," diye mırıldanır Rowan, sesi alçak ve karanlık.

Onun vücudu üzerinden bakışlarımız buluşur, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılır. Ben de gülümserim ve bir an için ikimiz de aynı nabızda, aynı açlıkta kayboluruz.

Birlikte hareket ediyoruz. Tek bir ritimle, tek bir ihtiyaçla, ve aynı anda kollarımızı kaldırıp, onun üzerinde high-five yapıyoruz.

Bir Eyfel Kulesi. Lanet olası Eyfel Kulesi manzaralı.

Bir yıl önce biri bana hayatımın böyle olacağını söyleseydi, yüzüne gülüp, bir daha kendimi paylaşmaya razı olacağımı ima ettiği için muhtemelen ona vururdum.

Ama bu öyle hissettirmiyor.

Onlara sadece bedenimi vermiyorum. Onlara zihnimi, ruhumu veriyorum. Parçalanmış, dağınık her parçamı veriyorum ve onlar da karşılığında kendilerini tamamen bana veriyorlar.

Bu hiçbir zaman bir seçim yapmakla ilgili değildi. Bu, kalbimin iki erkek tarafından ele geçirilmesi ve her ikisinin de onu ellerinde tutup korumaya yemin etmesiyle ilgiliydi.

Rowan ağzımda hızını yavaşlatır ve ben kalın kirpiklerimden ona bakarım.

"İçine boşalmam lazım, Bel," diyor bana, sesi kısıtlamadan kırılıyor.

Çekilir ve Reggie de öyle yapar. Eli boğazımı kavrır ve sırtım onun göğsünün sert sıcaklığına değene kadar beni dikleştirir.

"İkimizle de dolup taşmak üzeresin. İstedğin bu mu, benim kirli kızım?" diye kulağıma fısıldadı.

"Lütfen, Reggie. Efendim. Lütfen."

Rowan yatağa uzanır, bir kolunu başının arkasına koyar, gözleri tapınma sınırındaki açlıkla kararmıştır.

Reggie beni bıraktığında, Rowan'a doğru sürünerek yaklaşır, üzerine oturur ve kendimi onun penisinin üzerine kaldırım.

"İşte böyle tatlım," diye mırıldanır. "Üzerime otur."

Ben de öyle yaparım, santim santim, Reggie'nin ellerinin belimde sabit olduğunu hissederek, Rowan'ı tamamen içime alırken bana rehberlik eder.

Kalçalarımı salladığımda Rowan'ın boğazından bir ses çıkar. Avucum boğazını bulur ve dudaklarım onun dudaklarına çarpar.

"Şimdilik yavaş ve nazik ol, Bella. Bırak bunu senin için nazikçe yapayım," diyor Reggie arkamdan.

Rowan'ın boğazını daha sıkı kavrarım ve o, gözlerini benimkilere dikerek öksürerek güler.

"Sen bizimlesin, canım. Her zaman."

Sonra Reggie'nin ağzı aşağıya doğru inerken beni tekrar öper. Dili kıcıma ulaşır ve ben titreyerek nefesimi tutarım. Isı artar, bir parmağını, sonra bir parmağını daha içeri sokarken baskı artar ve nefes alamayacak hale gelene kadar beni açmaya ikna eder.

"Çok dolu hissediyorum," diye fısıldırım.

"Öyle olacak," diye mırıldanır Rowan, dudakları benimkine değiyor. "Ama çok iyi olacak, Bels. Sadece rahatla."

Ona odaklanıyorum, içimdeki tatlı noktaya çarpan penisinin sürtünmesine, gözlerindeki güvene. Ve sonra yavaşça, dikkatlice, Reggie arkamdan içime giriyor.

Boğuk bir çığlık kaçıyor ağzımdan. Vücudum geriliyor, donuyor.

Ama sonra Reggie'nin elleri kalçalarımda, Rowan'ın başparmağı yanağımı okşayarak beni sakinleştiriyor.

"Aferin Bella," diye övüyor Reggie, sesi hayranlıkla boğuklaşmış. "Neredeyse bitti. Nefes al."

Nefes alırım. Beni santim santim almasına izin veririm, ta ki daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde titreyene, dolana ve tamamlanana kadar.

"Aferin kızım. İyi hissediyor musun?" diye sorar.

"Uh—neredeyse," diye cevap veririm.

Rowan'ın eli aramıza kayıyor, parmakları klitorisimi buluyor, yavaş ve hassas hareketlerle daireler çiziyor.

"Oh, lanet olsun."

"İşte böyle," diye mırıldanır Rowan. "Bize geri dön."

Ve ben de öyle yapıyorum. Kendimi tamamen bırakıyorum, onlara tüm benliğimi veriyorum. Rowan'a doğru hareket ediyorum, bu hareket Reggie'yi de benimle birlikte çekiyor, ta ki üçümüz sonsuz gibi hissettiren bir ritim bulana kadar.

Tek vücut olarak

hareket ediyoruz.

Tamamen dolu.

Seviliyoruz.

Değer verilmiş.

Tapınıldık.

Bu bir hoşgörü meselesi değil. Bu bir güç meselesi. İçimdeki ateşi sahiplenmek ve alevlerden korkmayan iki adam bulmakla ilgili.

Beni evcilleştirmeye çalışmıyorlar. Benimle birlikte yanıyorlar.

Hayatım beni Reggie ve Rowan'a götürdü çünkü ben onlar için yaratılmıştım. Ben onlara ait olmak, savaşmak, onları bu kadar şiddetle sevmek için yaratılmıştım.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta, sen bizimlisin Prenses," diye homurdanıyor Reggie, sesi gerçeklerle titriyor.

Bu hayatta ve sonraki hayatta. Her zaman
ve sonsuza kadar, ben onlarınım.

SON.

EPILOG

ROWAN

Preacher ile savaşa hazırlanırken bile, bir zamanlar çikolata fabrikası olan Decadence'ın içi artık bir işkence odasına dönüşmüş olsa da, arazideki ormanda küçük gizli mutluluk cennetimizi kurduk. Ailemizle çevriliyiz. Quinn kardeşler, eşleri ve çocukları, Bella'nın kardeşleri ve Lily.

Drago'yu özlüyoruz, çünkü Enzo ile birlikte birkaç günlüğüne ülke dışına çıktı ve sorgulamak için daha fazla Rus bağlantısı getiriyor.

Hiçbir detayı atlamıyor. Ve hiçbir ipucunu da. Hiç bu kadar acımasız bir şey görmemiştim, ve bu gerçekten çok şey ifade ediyor.

Bu bir düğün değil. Geleneksel yasal türden bir düğün değil. Bu, sevdiklerimizle aşkımızı kutladığımız bir tören.

Ağaçlarda peri ışıkları, masalarda pembe gül buketleri ve çocuklar için çikolata çeşmesi bile var.

Tabii, çocuklar ve Conan, ki o da son yarım saattir parmağını daldırıp duruyor.

Ve Bella, Lily ve Hallie şampanya içerken onlarla birlikte gülüyor. Ben ise Reggie ile biramızı yudumlarken onu izliyorum.

O mutlu. Ve bize baktığında, kalbim neredeyse duruyor.

"Tanrım, o çok güzel, değil mi?" diyorum Reggie'ye. "Evet, biz şanslı adamlarız, Rowan. Gerçekten çok şanslıyız."

Ona gülümsüyorum ve o kızarıyor. Parmağımdaki platin yüzüğe bakıyorum, içinde ona uygun pembe bir elmas var, Reggie ise ikimizin verdiği nişan yüzüğüne uygun siyah bir yüzük takıyor.

Lily, Bella'nın peşinden gelir ve aramıza oturur, elini benimkine takar ve başını Reggie'nin koluna yaslar.

"İyi misin, canım?" diye soruyorum ona.

O içini çeker. "Evet, gerçekten iyiyim. Bugün çok güzel bir gün oldu."

Peder Byrne'nin Declan ile konuştuğunu görüyorum. Lyla'nın kilisede yaptığı numarayı telafi etmek için ona koruma teklif ettik. Ve bir şekilde, töreni yönetmesi için onu ikna etmeyi başardık, böylece daha gerçekçi hissettik.

Evliliğimizi kanıtlamak için lanet olası bir kağıt parçasına ihtiyacımız yok. Bella King'e ait olduğumuz kanla yazılmış bir yerde. Ya da artık Bella Murphy'ye.

Hayattaki amacımız buydu. Yaşadığımız tüm kötü şeyler. Kazanmak zorunda olduğumuz tüm kavgalar. Hepsi buraya, hayatımızın ışığının yanında durmak içindi. Bella'mız.

"Drago'nun gelmemesi çok yazık," diyor Bella. "Drago mu?"

diye soruyor Lily.

Bella'nın başının üzerinden Reggie'ye bakıyorum. "Drago'yu tanıyor musun?" diye soruyor Reggie.

Garip. Drago ve Lily'yi hiç aynı odada görmedik. Şimdi düşününce, hiç görmedik.

"Sanmıyorum. Ama eskiden bir Drago tanıyordum. Rusya'da oldukça yaygın bir isim. Babamın en iyi arkadaşının adı Drago'ydu. Aslında çok havalı bir isim."

Bella sırtını düzeltir. "Bir dakika. Sen Rus musun?" Bella şok içinde sorar.

Yine Reggie'ye bakarım, o da anlar.

"Evet. Rus kökenliyim. Annem Amerikalı, ben küçükken buraya gelip onunla yaşamaya başladım. Babamı yıllardır görmedim."

Gerçekte ne düşündüğümü saklamak için Lily'ye gülümsüyorum. Ve tam o sırada Reggie de cebinden telefonunu çıkarırken benim telefonum da cebimde titriyor.

Şeytandan bahsetmişken.

Drago'nun adı ekranda basit bir mesajla yanıp söner.

DRAGON: O KONUŞMAYI KES VE LILY'YE SOYADIMI SÖYLEME.

Reggie boğazını temizler. "Ee, Lily. Sanat galerisi nasıl gidiyor?

Yakında bir sergin var, değil mi?"

Lily heyecanla onun sorusuna cevap vermeye başlar ve ben de Drago'ya bir cevap yazarım. Ya da benim ona taktığım isimle, Dragon.

BEN: Benim çıkarım ne olacak? Soyadın ne ki? Aman Tanrım, Drago Dragon mu?

O hemen cevap yazıyor.

DRAGON: Neyden bahsettiğimi nasıl bildiğimi sormayacak mısın?

Gülmemi zor tutuyorum.

BEN: Senin bir gözlemci olduğunu düşünmüştüm, Dragon. Bu gece kameraları kapatacağım, dün gecemiz biraz karışacak...

Cevap vermez. Ama gerçekten çok merak ediyorum. Telefonuma ya da Reggie'nin telefonuna dinleme cihazı takmadığını biliyorum. Peki, Drago neden Lily'nin telefonunu dinliyor?

Buna içgüdü deyin, ama Lily Rus ve o onu gözetliyor.

Bu önemli bir şey.

Telefonumu cebime koyup kolumu Bella'nın beline doladım. Şu anda Drago'nun sorunları ya da soyadı umurumda değil.

Tek umursadığım şey, az önce benim soyadımı alan kadın. Kalbimi ve ruhumu çalan kadın.

Uğruna yaşadığım ve uğruna öleceğim kadın. Onu, Lily ve Reggie ile sohbet ederken izliyorum ve gülümsüyorum.

Onu tüm kalbimle seviyorum.

BU ÜÇÜNDEN BİRAZ DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bonus bölüm kazanın. Bella'nın Paris'te bir karaoke bar bulduğu eğlenceli bir sahne.

O kumak için buradan kaydolun! <https://dl.bookfunnel.com/zi2u6pfov9> _____

SERİ BURADA BİTMİYOR!

Büyük finalimiz 2026'nın başında DADDY DRAGO in INSTINCT ile gerçekleşecek!

Bir babanın en iyi arkadaşı, yaş farkı, koruma romantizmi. Patlayıcı olacak ve Decadence'daki zamanımızın sonunu getirecek.

INSTINCT'i buradan ön sipariş verin: <https://mybook.to/vK40>

Indulge'da tanıştığınız kovboya aşık oldunuz mu? Bay Hunter Sterling... 2026'da STERLING RANCH'e kovboy x mafya romantizmi için gidiyoruz. Kemerlerinizi bağlayın, çılgın bir yolculuk olacak.

UNTAMED Nisan ayında çıkacak, şimdi ön sipariş verebilirsiniz: <https://mybook.to/g65rqwl>

LUNA MASON'DAN BENEATH EVRENİNDEN DAHA FAZLASI

Beneath The Blaze serisine INFERNO ile başlayın: Mafya patronuna aşık olan ve çikolata fabrikasında tuhaf bir hayatta kalma oyununa sürüklenen kara kedi suikastçı FMC.

<https://books2read.com/u/4DBg9Q>

IGNITE: Kafes dövüşçüsü iyi çocuk ve onun sorunlu dediği hemşire. Karanlık bir İrlanda mafyası romantik komedisi...

Com

<https://mybook.to/cEm7>

INTENSE: Vegas'ta kazara evlenen iki rakip seri katil cerrah:

<https://mybook.to/FYhv1u>

Luna'nın Beneath Universe'ü için sırada ne var?

17 Aralık 2025'te mafya patronu x çöpçatan CHRISTMAS NOVEL adlı bir roman yayınlayacağım. Adı MATCHED. Bu canlı bir yayın olacak, o yüzden gözünüzü dört açın. Bu, yepyeni karakterlerle yeni bir tatil serisinin başlangıcı olacak.

2026'da Bella'nın kardeşleriyle birlikte LONDRA'ya gideceğiz, ilk olarak THEO ile başlayacağız. Kitap şu anda ön sipariş için hazır:

<https://mybook.to/U3KB>

Beneath Universe'den daha fazlası.

Her şeyin başladığı yere, Kensington tarafından satın alınan ve GELENEKSEL OLARAK YAYINLANAN SERIES ONE, Beneath The Mask'e geri dönün!!!

Dördünü de çevrimiçi olarak okuyabilirsiniz (KU dahil tüm platformlarda) ve 2025 yılı boyunca kitapçılarda satışa sunulacaklar:

Distance, Detonate, Devoted ve Detained ile ilgili tüm detayları burada bulabilirsiniz!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/beneaththemask/>

Beneath The Secrets'in bazı karakterleri bu seride de yer aldı. Onların hikayelerini Beneath The Secrets serisinde okuyabilirsiniz:

Vegas'ta geçen karanlık ve ateşli bir Rus mafyası
romantizm Vegas'ta geçiyor.

HEPSİ AMAZON VE KU'DA YAYINLANMIŞTIR!

Kaos (Jax "Kaosun Kralı" Carter ve Sofia)

Eski kocanın kardeşiyle olan bir aşk hikayesi, MMC bir boksör, motosikletçi ve titreşimli dil piercingi var.

<https://mybook.to/QaGijx> Caged (Nikolai ve

Mila)

Seksi bekar bir baba ve suikastçı FMC'nin yer aldığı, düşmanların aşık olduğu patlayıcı bir hikaye.

<https://mybook.to/Fc18uiK>

Crave (Alexei ve Lara)

Çocukluk arkadaşlarından sevgililere dönüşen, aynı zamanda kardeşin en iyi arkadaşı olan bir aşk hikayesi. (Bu, onun kıcına lolipop soktuğu ve evcil flamingosu olan hikaye.)

<https://mybook.to/rTb4> Claim

(Mikhail ve Ana)

Maskeli bir mafya patronu ve üvey kız kardeşi. Kaçırılma olayları, küstah bir mafya prensesi ve tüm dikkatleri üzerine çeken bir Cane

Corso ile dolu.

<https://mybook.to/6Nyh>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

